

ПЕТЪР ДЪНОВ

КНИГА НА ЖИВИТЕ

СМЪРТ, ОНЯ СВЯТ, ДУХОВЕ,
БЕЗСМЪРТНЕ

ЧАСТ II



ПЕТЪР ДЪНОВ

**КНИГА
НА
ЖИВИТЕ**

**СМЪРТ, ОНЯ СВЯТ,
ДУХОВЕ,
БЕЗСМЪРТИЕ**

ЧАСТ ВТОРА



ПЕТЪР ДЪНОВ

КНИГА НА ЖИВИТЕ

Смърт, оня свят, духове, безсмъртие

ЧАСТ ВТОРА

Първо издание

© Издателство „Астрала“, 2006

ISBN 10: 954-562-116-8

13: 978-954-562-116-1

© Съставител *Свилен Чорбаджиев*

Компютърно оформление на корицата
и предпечатна подготовка *Мария Найденова*

Издателство „Астрала“

София 1784, п.к. 157

E-mail: [astra123@abv.bg](mailto:astral23@abv.bg)

Печат и подвързия „АБАГАР“ АД – В. Търново

СЪДЪРЖАНИЕ

СМЪРТ

- Присъдата / 5
- Време за работа, време за смърт / 13
- Духът и душата / 25
- Грехът / 32
- Пътят на Любовта / 47
- Къщата / 58
- Месоядство / 66
- Кръговратът / 69
- Не завършвай всичко на земята / 85
- Умиране / 89

СЛЕД СМЪРТТА

- Погребение / 104
- В гроба / 115
- Преминаване отвъд / 124
- На съд / 133
- Самоубийство / 138
- Земните връзки / 145
- Реалното / 150
- Небитие / 161
- В оня свят / 180
- Духове / 197
- Връзка със заминалите / 222
- Убежища / 231
- Ад и рай / 240

БЕЗСМЪРТИЕ

Възкресение /255

Жертвата / 265

Вода и дух / 285

Новораждане / 294

Блажени нищите духом / 313

Любовта, Мъдростта и Истината / 324

Шестата раса / 343

Последни думи / 350

СМЪРТ

ПРИСЪДАТА

Какво нещо е щастieto? Съвременните хора са доволни, че не са в затвора, че още не са ги осъдили на смъртно наказание. Радваме се, че сме живи, но вътре за всеки едно от нас има произнесена присъда: няма да се мине много време, след 4–5–6–7–8–9–10 години смъртта, гледаш, ще дойде. Един ден ще дойде и твоят ред: „Наказва се по член еди-кой си за еди-кое си престъпление на смъртно наказание“. Вие казвате: „Защо умря еди-кой си?“ Наказаха го за престъпление. Един закон има. Като дойде Христос на земята, и Него Го наказаха за греховете на хората, понеже подстрекавал хората. Като имали да дават, казвал: „Не давайте, аз ще платя, вие не плащайте нищо“. Нарушил един ред и вследствие на това го осъждат.

Имате един човек, Който е дошъл и очаква едно, а Го сполетява друго. Че Го сполетява, се вижда, че в страданията Си не е очаквал това. Той идва със светли мисли и идеали, очаква, че хората ще приемат Неговото учение, а вижда едно от най-големите разочарования, които човек може да срещне в живота си. И то не един обикновен човек, но един, Който се нарича Син Божий. Той се вижда изоставен от всички.

По същия начин и вас хората уморяват. Вашите деца ще ви уморят, вапният възлюбен ще ви умори, вапните ученици ще ви уморят – туй да го знаете! Христос имаше един ученик, който Го предаде. Но го предаде евтино. Еврейските свещеници му обещаха: „Ако Го предадеш в нашите ръце, ти ще станеш цар на евреите, ще станеш знаменит“, а щом го предаде, казват: „Ти си предал един изменник, който искаше да разруши еврейския народ“. Пред Юда седеше една грандиозна идея и като Го продаде, видя своята погрешка, че никаква цена няма неговото деяние. Като предаде своя Учител, Любовта се отне от сърцето му и той почувства всичкото безсмислие на живота си и се обеси.

И при всичкото това разочарование хората вървят всякога по същия път и всички все очакват да се постигнат техните желания, някоя тяхна светла идея. Не забравяйте, че всички ви очаква такъв край. Вие казвате: „Не ми говори за това, то е за Христа. За нас по-другояче ще бъде.“ Все същото ще бъде. Не може с вас да не се случи същото. Когато сте на кръста, няма да ви се присмиват, а на Христа, когато беше на кръста, Му се присмиваха. Той седя три дена в гроба. Ти, като влезеш в земята, ще седиш като един герой, ще те тъпчат. Колкото и да се молите, няма да ви извадят из земята.

Ние схващаме материалния живот в три условия: настояще, минало и бъдеще. Живот, който се обуславя от такова едно положение, е всякога ограничен. Каквото и да направите, той е ограничен, вие не сте господари на това положение. Човек, който има минало, който има настояще и който има бъдеще, непременно е осъден да умре, щом има тия три положения в себе си – присъдата му е теглена. Когато и да е, който и да е, все ще бъде екзекутиран. Някого ще екзекутират след няколко дена или седмици, някого след месеци или години, но всеки все ще бъде екзекутиран един ден, все ще дойде присъдата му. Ние говорим за физическия свят, за физическия живот. Сега вие плачете – присъдата е изпълнена върху някое ваше дете или върху някоя ваша дъщеря, или върху вашия мъж, все е изпълнена върху някого и сте недоволни. В края на краищата все ще ви изкарат виновни. Кой ви осъжда и кой ви екзекутира, не знаете. Да има някой външен съдия специално, не знаете. Някой път има специален съд, осъждат го и го хващат. Осъждат го като престъпник и го поставят в затвор. Някои хора пък никой не ги съди, тях направо ги екзекутират.

Казвам: що се отнася до външната страна на целокупния живот, той може да се разглежда като общ, сложен организъм, съставен от безбройно число колела. Всеки човек, като индивид, съставлява част от този организъм. Докато е в този организъм и се върти заедно с всички колела, той се мис-

ли много нещо. Счупи ли се обаче един от зъбците на колелата, той разбира вече, че силата не е у него и започва да се чуди, да мисли какво да прави. Казвам: един от зъбците на колелата се счупи. „Какво да правя?“ Ще чакаш, докато дойде някой велик майстор да поправи счупения зъбец. Той може да го поправи, а може и да го извади, да го хвърли навън и вместо него да тури здрав. Ще кажете: „Как е възможно да ме извадят навън?“ Да, човек може да бъде изваден навън, и като зъб от някое колело, и като колело, да се претопи и да се постави отново в друг някой организъм. От вещия, от великия майстор зависи формата, която може да ви се даде. Трябва да знаете, че вие още не сте господари нито на своята форма, нито на своя живот. Вие се намирате още под опекунството на Великия закон. Казвате: „Ние сме свободни“. Не, преди всичко вие не сте свободни нито от въшките, нито от бълхите, нито от комарите. Едва седнете някъде и усещате вече, че нещо ви е ужилило.

Осъдят те, заровят те, понеже твоята жена дошла да царува. Мъжът умира, защо? Защото жената царува. Жената умира, защото мъжът царува. Всякога, когато дойде един да царува, непременно другият ще умре.

Казвам: да вярваме, че Бог създаде Небето и земята. Да се роди в нас онази светла мисъл, че при този тежък живот, който сега минаваме, да знаем, че има един изходен път. В никоя система вие няма да намерите вашето спасение. В която и църква да сте, каквото и политическо верую да изповядвате, може да сте англичанин, американец, русин, немец, вие не можете да се избавите от лошите последствия на живота. Вие сте осъдени да умрете. Казвате: „Да си поживеем...“ Не се лъжете с един живот, при който след като се наядете хубаво, ще ви обесят на въжето. Не считайте това за живот. Предпочитам да ме обесят гладен. Ако ще умра, да умра гладен.

За 120 години сте пратени в училището, 120 години имате да учите. Той на 10 години не иска да иде, на 20 години не

иска да иде, на 30 години, на 50 години, на 60, най-после на 70 натъжили се много, пратят, арестуват го. Казвам: затуй на вашите домашни пращайте често писма. Разправяйте им как учите, каква помощ искате. Сега, на земята, искате да бъдете щастливи. То е друг въпрос. Аз гледам някой път мравуняци в нивата, като мине ралото няколко пъти, орачът като прекара плуга 4–5 пъти, погледнеш – мравуняка го няма. Казва: „Свърши се“.

Този ромб, то е човекът. Този кръг, това е земята, която грее Слънцето, вашата земя. Туй е вашият свят, дето мислите да напишете велики работи, да напишете някое съчинение, да се прославите като един музикант или поет, или като някой реформатор, някой проповедник, някой владика. Какво ли не мислите! В света какви ли неща няма! Всички са добри работи, но като станете владика, какво ще направите? Ще благославяте хората, без да ги благословите. Като станете цар, ще управлявате хората, без да ги оправите. Ако станете генерал, ще побеждавате, без да сте победили. Ще бъдете само с илюзията в света, че сте постигнали някаква победа. После и вас като генерал, и вас ще победят, и като владика ще ви победят. Тогава: де ви е победата?

Питам: след 120 години вие, младите, къде ще бъдете? Казвате: „Ще умрем“. Че то е глупава работа да умрете! По-глупава работа от умирането няма. Да очаквате да умрете, то е все едно като един, който е осъден на смъртно наказание някъде и чака да го обесят. Какво показва обесването? Че този човек е слязъл от дървото преди да е умрял. Като го обесят, казват: „Ти трябваше да седиш на Божественото дърво, да узрееш, че да имаш нещо в света“.

Сега вие вземате физическото обесване. Ти, като престанеш да мислиш, ти вече си обесен. Ти, като престанеш да чувстваш, ти вече си обесен. Ти, като престанеш да работиш, ти вече си обесен.

Има хора, които не се бесят. Има хора, които не можеш да ги обесиш.

Вие казвате: „Да си поживеем на земята“. След като си

поживеете на земята и си заминете, какво ще остане след туй поживяване, какво ви очаква? Представете си, че една трева ме пита какво е нейното предназначение на земята. Казвам ѝ: да израснеш буйна, сочна, защото ще бъдеш опасана от една овца и твоят живот ще стане част от нейния. А после? После овцата, в която живееш, ще бъде изядена от човека и ти ще започнеш да живееш в човека. После? После земята ще изяде човека и ти пак ще започнеш да живееш в земята. Това е бъдещето на тревата, но какво ще разбере тя от това?

Често слушате хората да казват: „Да станем силни! Да уредим работите си!“ Всички започват с една от най-трудните задачи. Искате ли да уредите работите си, идете в щастливия град – градът на щастливците, дето хората ходили да се учат. Един от тия хора бил недоволен, затова отишъл при един свещеник и му казал: „Дядо попе, не съм доволен от живота си. Какво ще ме посъветваш?“ Свещеникът му казал: „Всеки ден, като видиш някой умрял, иди до неговата вечна къща, поздрави го и се върни назад“. Като прилагал съвета на свещеника няколко години наред, той отишъл при него и му казал: „Дядо попе, разбрах тази работа. Тя била много мъчна.“

Вие искате да станете царе, ама искам във вашето царство да няма никакви затвори, да няма никакви бесилки, всичко да става добре, да няма съдилища. Ако сте готови на това, още сега да ви направя един цар! Но, ако има затвори, ще ви детронирам, нищо повече! Нас не ни трябва царе, които бясат. Тогава, най-първо станете царе на себе си – имате една голяма държава вътре. Един ден, когато съвременните държави изчезнат, вие пак ще съществувате. Един ден ще дойде, България няма да я има, но ти като човек ще съществува; един ден Англия няма да я има, но ти като човек ще съществува. Чудни сте вие! Искайте да бъдете това, което не ще премине. А тази държава ще премине, както вашето тяло преминава. Човек е това, което не умира. Кое то умира, то не е човек, то е животно. В човека умира животното, а чо-

векът остава да живее. Туй, което умира, е животно, а което остава, то е човекът. Следователно вие, които имате животинско естество, ще умрете, осъдени сте на смърт. А всички, които имате Божественото във вас – човешкото, смъртта върху вас няма сила. „Повярвай в Господа!“ – значи като човек ще вярваш и вече смъртта няма влияние върху тебе. Но усъмниш се в Бога – тогава си едно животно, ще дойде смъртта.

Със сегашните разбирания животът може ли да се подобри? Не може. Аз подразбирам подобрението в съвсем друг смисъл – не да се подобри частично положението само на една част от хората. Всеки един от хората, които са на земята, трябва да намери туй, за което е дошъл. Всеки човек, който е дошъл на земята, е дошъл за нещо специфично. Ако ти не го намериш, питам: какъв смисъл има животът? Някой казва: „Аз съм дошъл на земята да живея“. Много добре, ти си дошъл да живееш, да спечелиш нещо. Ако след като си живял 50–60 години и си добил знание, богатство, дъщери, синове, слава и чест – ако след всичко това един ден те оберат и ти вземат и славата, и богатството, и дъщерите, и синовете, и знанието – какво сте придобили, питам? Вие си отговаряте: „Човек ще умре, ще се свърши всичко изведнъж“. Това е една игра в света. Ще умрем, но умирането нищо не разрешава. Смъртта – това е най-силното нещо, което съществува в света, най-голямото насилие, което съществува – това е смъртта. А ние се утешаваме, че човек като умре, всичко щяло да се свърши. Нищо няма да се свърши!

Идеята за Бога не е нищо друго, освен идеята да напуснеш земята. Идеята за Бога не е идея да живеем на земята. Някой иска да живее на земята. Да живееш за Господа, значи да не живееш на земята. Когато решим да я напуснем, тогава ще мислим за Господа. Човек иска да постигне хубавото, красивото, да стане силен. Ти докато си на земята или докато земята е в тебе, силен не можеш да станеш. Ще имаш само понятие за силата. Ако живееш с понятията на земята, ще бъдеш само като една точка, съсредоточен в себе си, но енергията не може да се прояви.

Трябва да поставите вашето съзнание далеч от житейското море. Както написаните неща на морския бряг не оцеляват, така и съзнанието на който и да е човек, даже и ако е гениален той, щом се намира близо до житейското море, всичко онова, което той трябва да върши и пише, се заличава. Сега може някои да кажат: „Не трябва ли да ходим при морето?“ Трябва да ходите, но не трябва да живеете при морето. Вълните на това море не трябва да се блъскат във вашето съзнание, затова трябва да седите далеч от морето.

Мнозина от вас привличате света много близо до сърцето си, въобще младите във всички векове и в този век правят все същата погрешка – те мислят, че всичкото благо ще добият от света. Светът е едно опитно училище и когато влезете в него, трябва да имате предвид, че боравите с известни елементи, които няма да се церемонят с вас, тези елементи са чужди за вас. И онзи, който влиза вътре да борави със съвременния свят, той трябва да е завършил своето развитие, свършен трябва да бъде той. И затова, понеже светът е толкова опасен, хората трябва да умират. Късо време трябва да седите на земята. Ако вие бихте живели при сегашните условия хиляди години на земята, не знаейки какво би излязло от вас. Представете си един човек да живее хиляда години само в постоянни прегрешения, какво ще създаде той от своя характер?

Представете си, че ви туря един такъв хормон в кръвта и с това продължава живота ви на 200–300 години. Но като не разбирате живота, вие ще кажете: „Какво направи този човек, че ми продължи толкова живота и ми създаде толкова много нещастия?“ Какво ще правите, ако останете да живеете на земята цели 300 години? Вашите другари са измрели, нямате близки, с никого не се разбирате, а не можете да се освободите от тялото си, да заминете за онзи свят. Какво ще правите тогава на земята? Какво ще правите, ако сте разсилен цели 500 години и трябва да седите през всичкото време пред вратата на някой министър? Какво ще правите при това положение?

Ти казваш: „Ще се мре.“ Знаете ли какво е смъртта? „Ще се свърши.“ Знаете ли какво нещо е да се свърши? Ще усетите една голяма скръб, едно голямо страдание, като че цялата Вселена се руши. Казвате: „Отиде!“ След като преминете през тези страдания, вие ще се намерите в една голяма светлина. Ще кажете: „Много добре стана, че се освободих от тези заблуждения, в които досега живях“.

Този смисъл е даден в една индуска повест, повест за един от индуските богове, който се вселил не в човешка форма, за да научи нещо, а се въплътил в една свинска форма, въплътил се в едно прасе. Разказът казва, че се родили прасенца, а неговите другари го чакали да дойде на Небето. „Кажете му, че той за малко време отиде!“ Той казва: „Не искам Небето, мене много ми е добре тук с моите деца и моята жена. Ходим си по земята, ровим си.“ Взели да мислят как да му помогнат. Поразяват прасенцата – той не се свестява, поразяват другарката му – той не се свестява, най-после и него самия продупчват, казва: „Чудно нещо, увлякъл съм се в този кошмар на живота!“

Даже и да ви дадат да живеете 1 000 години, вие сами ще пожелаете на напуснете земята. Ще ви стане много прозаична, ще поискате да минете в други светове. Земята е само един резултат. Светът на чувствата е още по-красиво място, а мисловният свят е още по-красив. И след като минете през тия три живота, вие пак ще поискате да дойдете на земята. В един свят ти ще живееш толкова, колкото е необходимо за твоето развитие. Някой път на земята ще дойдат някои, които ще те изгъдят да се върнеш у дома. Те ще те върнат тъй, както момата връщат при баща ѝ. Ще те върнат, както бащата изпраща детето си на училище. То се е заиграло, а бащата взел тоягата и детето побягва. Като дойде вкъщи, дава му един урок.

Така е и с хората, които не искат да се връщат, които се забравят и живеят на земята малко по-дълго, отколкото трябва – и тях ги очаква същото наказание. Защото баща ви е казал да се върнете у дома навреме, а вие не искате. Ако кажат на някой, че трябва да си замине за онзи свят, той

всякога започва да плаче. И ще ви кажа защо плачете. В моя ум работата ето как седи: ако сега ви изпратят за другия свят, тренове няма, трябва пеш да вървиш, а пътят е прашен, каменист. Един ден ще дойде епоха, когато ще си вземете билет, ще се качите на железницата – и хайде, на онзи свят! За няколко дни ще се свърши благополучно. Сега хората не искат да умират, понеже няма още поща за онзи свят.

Думата „затвор“ е отвлечено понятие. Ангелът, тая красива форма, подразбира разумността, която иде да помогне на човечеството. Ангелът не е само външна форма. Той подразбира вътрешно съдържание на известна идея, която обхваща всички хора. Този ангел хлопа днес на всички врати и казва: „Не е тук“. Това значи: „Смисълът на живота не е на земята. Това, дето създавате държави, градове, правите къщи - всичко е празна работа!“ Животът не е на земята, т.е. в затвора. Затворът е потребен дотогава, докато затворникът излежи наказанието си. Училището е потребно дотогава, докато ученикът свърши учението си. Църквата е потребна дотогава, докато има богомолци, които отиват да се молят. Мислите ли, че в бъдеще няма да има други форми, други системи, други методи на възпитание? Ще има нови форми, нови системи, нови методи ще се възприемат.

ВРЕМЕ ЗА РАБОТА, ВРЕМЕ ЗА СМЪРТ

Разумният, Божественият живот е живот на душата, дето всяко нещо се извършва на своето време. Затова именно и Соломон е казал: „За всяко нещо има определено време“. Има определено време за раждане, има определено време за умирање. Човек може да се роди само на времето, което Бог му е определил. По същия закон човек умира само когато му е определено. Ако знаеше законите, той би прескочил времето, което му е определено да умре. Случва се човек да дойде до една точка на замръзване в своя живот, дето непременно трябва да умре. В природата има известни места, дето сили-

те са в равновесие, в абсолютен покой. Ако човек попадне в едно от тия места, неговият пулс непременно ще спре.

Каквото има човек, всичко ще го остави на земята. Вие сте наели една къща под наем за 5–10–20–30, 40–50–60–70 – най-много до 120 години, но щом минат тия години, вие я оставяте и си заминавате за онзи свят. До това време вие трябва да ликвидирате с всичко, каквото имате. Казвате, че някой е умрял много млад. За толкова години е наел къщата. Някой е умрял на едногодишна възраст. Казвате: „Защо толкова малко е живял?“ Така се е условил. Още със слизането си на земята, човек прави условие, сделка, колко време ще живее на земята. Сделките се правят горе, не на земята.

Като е слязъл на земята, човек е предвидил какво трябва да свърши. За тази цел той има своя определена програма, която е подписал да изпълни. Не изпълни ли програмата си, той преждевременно заминава на другия свят.

Човек не трябва да си заминава за онзи свят, преди да е свършил работата си.

Казваш: „Аз ще умра“. Защо туряш смъртта в себе си? Тури я вън от себе си. Като дойде смъртта, достатъчно е да кажеш: „Аз имам работа, не съм свършил работата си“. Ще чакаш! Някой казва: „Аз трябва да умра“. Аз умирам само когато си свърша работата. Щом не искаш да свършиш някаква работа, ти лесно умираш.

Човек не бива да заминава за другия свят преждевременно. Като узрял плод да паднеш точно навреме.

Младият и старият човек разрешават едни и същи въпроси от две гледища. Ако ти не можеш да свържеш двата края на младостта и старостта на едно място, то животът ще остане неразбран за тебе. Ако не знаеш защо си дошъл и ако не знаеш защо си отиваш, ти не си разбрал живота. Ако не

знаеш защо отиваш в училище и ако не знаеш защо излизаш от училище, ти какво си разбрал? Нищо. Не е лошо да отидеш в училище, за да научиш всичко. Не е лошо да излизаш от училище, когато си научил всичко. Училището не представлява вечен порядък. Този живот е едно училище, в което трябва да влизате навреме и трябва да излизате навреме.

Сама по себе си смъртта не е страшна. Страшно е, когато човек умира и не може да възкръсне. Като знаете това, живеете съзнателно, да заминете от този свят навреме, за да можете да възкръснете. Не живеете ли правилно, ще умрете преждевременно. Щом умрете преждевременно, и възкресението няма да дойде. Когато земеделецът не сее навреме, и плодът не узрява навреме.

Ако ти си от умните хора, ще живееш в света, докато дойде слънцето ти горе до зенита. Като дойдеш до зенита, тогаз ще напуснеш този свят и ще отидеш при Бога и пак ще бъде изгрев в духовния свят. И тогаз ще бъдеш щастлив. Но ако чакаш да видиш завършването на земния живот, вие знаете какви ще бъдат резултатите за всеки един от вас.

Докато сте на физическия свят, не желайте да умирате и да бягате от земята. Къде ще отидете? Пак тук ще останете, докато не разрешите противоречията на живота си. Докато не станете господари на мисли, чувства и постъпки, не можете да влезете във възвишения свят.

С обикновените тревоги съюз не правете, с обикновената философия на живота – също, съвет от нея не взимайте. Имайте една самостоятелна философия. Вгълби се в себе си и си кажи, че привилегия е на всички същества в света да живеят! Повелението на всички разумни живи същества е да живеят! Това е една привилегия – да живееш ти. А да умреш е нещо изключително. И след като умреш, онези, които се грижат за икономията на живота, ще търсят как да те върнат. Защо трябва да те вземат от земята? И псалмопеве-

цът казва: “Да не ме вземеш, Господи, на половината на дните! За да постигна и придобия, да разбера закона, да поправа живота си и да живея толкова, колкото трябва.”

Човек не трябва да се плаши от смъртта, само че не трябва да има преждевременна смърт. Човек, като изживее известно време на земята, като си изкара работата, отива горе както онзи, който цял ден е работил и вечер се прибира в дома си да си почине. Всъщност красивият живот е горе и онзи, който отива горе, отива в красивия живот. Ние може да желаем да ни се удължи животът тук, за да работим за Бога, обаче това ще ни се прихване, понеже с това се лишаваме от красивия живот горе.

Ако някой си заmine 10 години по-рано, то 10 години ще остане тук, за да си довърши работата, защото на човека му трябва опитност, материал. Духовният свят е една широка област, дето трябва да имат материали.

Питам: знаете ли колко години трябва да живее човек на земята? Той трябва да живее 120 години. При сегашните условия на живота, когато някой умре на 60-годишна възраст, държат го на земята още 60 години и след това отива при Бога, да даде отчет за делата си. През тези 60 години, той работи между хората и когато стане на 120 години, тогава се явява на аудиенция при Бога.

Хората плачат, като изгубят свой близък. Те плачат, защото не знаят къде е отишъл. Чрез тях плаче онзи, който е заминал. Почти всички хора умират преждевременно. На всеки човек е определено да живее на земята 100–120 години. Всеки, който заминава преждевременно, прекарва много години между Небето и земята при един неопределен живот. Онзи и този свят са едно и също нещо. Достатъчно е да погледнете с окото на ясновидеца, да видите колко много същества от невидимия свят ви обикалят.

Аз нямам нищо против това, че отивате за онзи свят. И

като отивате за другия свят, ще мислите, че ще спечелите нещо. Ако отидете 10 години по-рано за другия свят, 10 години ще обикаляте тук, на земята, и не ще можете да вървите нагоре. Не трябва и да закъсняваш. Ако закъснееш 10 години, пак е лошо. Та трябва да заминеш точно навреме.

Които са заминали преждевременно и неподготвени, не са влезли в онзи свят, но са още на земята, дето водят усилен борба за съществуване. Страшно нещо е да умре човек преждевременно! В борбата си за съществуване той причинява големи пакости на живите хора. Тази е причината, за дето срещате двама души, които вчера са се обичали, а днес се карат. Брат и сестра се карат, мъж и жена се карат, учители и ученици се карат, навсякъде чувате спорове, недоразумения, бой. Защо съществуват тези недоразумения между хората? Ако сте живели между българите, когато турците ги измъчваха, ще кажете, че турците са причина за техните нещастия. Днес вече българите са свободни. Коя е причината за сегашните им страдания и недоразумения? Значи причината за нещастията на хората се крие далеч някъде.

Половината от спасението на човечеството се дължи на хората, които живеят дълго време на земята. Тяхното спасение трябва да стане на земята. А онези, които умират млади, те няма какво да се безпокоят. Когато малки деца отидат на Небето, за тях има друг ред и порядък – те там ще се възпитават. А вие, докато сте тук, на земята, трябва да се спасите. Ако тук не се спасите, и горе няма да се спасите. За децата въпросът е друг. Дали вярвате в това, или – не, онова, което ви говоря сега, то ви е потребно. То е един капитал, една знание, което трябва да имате.

Когато наближи смъртта, вие изпитвате ужас от незнанията. Един е, Който може да ви избави от ноктите на смъртта. Това е Бог. Нито ангелите, нито светиите, никой не може да ви спаси. Само Бог е, който спасява хората.

Да живее човек или да умре, това не зависи от него. Цял

колектив решава този въпрос. И ако Бог даде съгласието си, тогава се изпълнява присъдата.

За всеки човек е определено от какво ще умре и кога ще умре.

Остаряването всякога показва една степен към бъдещото подмладяване, но понеже ние искаме да изживеем всичко в един живот от 70–80 години, от това се ражда голямото противоречие. Представете си, че вие живеете на земята цели 10 000 години, за да разберете живота. Един ден, когато дойде смъртта, вие ще се радвате, че е дошла. Сега едва си станал на 30 години, едва си започнал да разбираш живота и ти трябва вече да заминеш за другия свят. След това ще те убеждават, че ще отидеш в другия свят. Добре, но ти нямаш една реална опитност за другия свят. Съвременните хора са дошли до положението да наричат всички опитности от другия свят халюцинации.

Един българин ми разправяше своята опитност за нещо, което днес наричат халюцинация: „Една вечер сънувам, един арапин иде с един хубав черен кон. Тури ме на задната част на коня и тръгна с мене. Заведе ме в една българска воденица и 3 пъти обиколи с мене воденицата. След това ме свали на земята, разпрегна коня си и си отиде. Не се мина много време и баба ми умря. Аз се чудех отде дойде този черняк. След 4–5 години иде същият този арапин, със същия кон, и пак ме тури на коня си и ме заведе на същата воденица, която обиколи с мене 3 пъти и ме остави. Наскоро умря сестра ми. И трети път сънувах пак същия арапин – скоро след това умря мой близък роднина.“

Ще кажете: „Как обяснявате това?“ Никак не го обяснявам. „Как го тълкувате?“ Никак не го тълкувам, но казвам: едно съвпадение на нещата. Някой чувства, че ще се разболее и се разболява. Друг чувства, че ще оздравее и оздравява. И това е едно съвпадение, защото нямате никакви съзнателни доказателства.

Човек трябва да знае не само часа на своето заминаване, но и всичко друго, което се отнася до неговия живот.

Кое е по-добре – човек да знае кога ще умре, или кога ще се роди? Кое е по-добре – човек да знае кога ще влезе в училището, или кога ще излезе от училище? Защото, щом знае кога ще се роди, той знае и кога ще умре, но той не може да знае кога ще умре, преди да се е родил. А пък всеки, който не може да умре, той не може да знае и кога ще се роди.

Сега вие вземате думата „умрял“ много повърхностно. Мислите ли, че онзи плод, който се е отделил от дървото и падне на земята и изгние, е умрял? Всеки плод, като го гледате, е много красив. Човек прилича на един плод. И той пада, изгнива и отива. Свършва се с него наглед. Но ако обърнете внимание само на това, че изгнива плодът, вие имате едно смъртно понятие за нещата.

Аз в живота си два пъти имам нещо, за което съжалявам, че съм го казвал. Първото беше на един мой приятел – д-р Миркович. Той искаше да знае кога ще умре. Определих му деня и годината. Като му казах, като че ли го попарих с вряла вода. И умря точно когато му казах, замина за другия свят.

Другият случай беше на 1914 година. Един ден беше дошла една млада дама и хлопна. Казва: „Нещо много сериозно искам да ви питам“. Казвам ѝ: „Нямам никакво време сега!“ Като нямам време, аз знаей, че ще ме пита нещо, дето нито в нейната работа влиза, нито в моята. Тя обаче настоява: „Моя, пет минути само да отделите, защото туй нещо решава съдбата ми!“ Щом е за съдбата, приех я. Тя ме пита: „Кажете ми, ще бъда ли щастлива?“ Гледах, гледах, казвам: „Ти има да живееш още само две години. Има една много малка възможност да останеш на земята. Случва се на 10 000 веднъж, може да ти се случи. Вземи Евангелието да четеш. След две години ще отидеш на другия свят, определено е. Ще похлопа ангелът. А ако те оставят, ела да ми кажеш.“ И досега тя не е дошла.

Казвам: що ми трябваше да ѝ кажа, че след две години

ще заминe? Можеше да ѝ кажа, че нищо не зная. На д-р Миркович казах: по-добре е човек да не знае, то е най-хубаво. Невежеството в такива случаи е за предпочитане пред знанието. Да знаеш кога ще те обесят, да знаеш кога ще се удавиш, да знаеш кога ще си пукнеш главата, да знаеш кога жена ти ще умре, или кога децата ти ще умрат – това е едната страна на нещата. Но има и друго нещо, което е по-важното: да знаеш защо именно става това.

Преди около един месец при мен дойде една госпожа от висшето софийско общество, която се интересува от гадателите. С мъжа си живее отлично, много хубаво си живее, мъжът ѝ я обича много. По едно време ѝ дошло на ум да ходи да пита врачки какво ще бъде бъдещето ѝ. Казва: „Защо ми трябваше да ходя!“ Отишла при гледачка, която ѝ казала, че след 6 години еди-кой си месец, еди-кой си ден мъжът ѝ ще умре. Не казала, че тя ще умре, но че той ще умре, ще остане вдовица. Запалила ѝ се главата. Връща се в къщи, минава се месец, два, мъжът ѝ я утешава, тя не може да спи, станала нервна, заболяла. Викат лекар, казва: „Малко нервно разстройство“. Разстроила се, че мъжът ѝ щял да умре.

Питам я: „Кое те кара да вярваш, че след 6 години мъжът ти ще умре?“ Аз се интересувам как аргументира вярването си. „Аз ти казвам, че мъжът ти няма да умре след 6 години.“ „Възможно ли е?“ „Разбира се.“ „Как е възможно?“ „Като ти каза гледачката, че той ще умре, е възможно, аз като кажа, че няма да умре, невъзможно е. Да предположим, че съдът осъжда някого на обесване. Но царят може да го помилва и присъдата да се отмени. Ето, аз ти казвам, че няма да го обесят.“ Тя ме гледа, гледа. Казва: „Ти искаш да ме направиш лековерна“. Аз разсъждавам: ти си лековерна, защото си повярвала на гледачката без никакъв аргумент. Но и аз ти казвам: колкото моето е вярно, че няма да умре, толкова и твое, че може да умре. Тези неща са възможни. Да предположим, че след 6 години ще има война, мъжът ти ще отиде и ще го убият. Възможно е. Но аз зная нещо друго, че войната няма да бъде след 6 години, но след 7–8 години. Значи не е

точно тъй. Математически е възможно някои неща да се отлагат. (25 декември 1932 г.)

Ще кажете: „Това е ясновидство“. Това не е закон на ясновидство, това са известни черти, които аз виждам. Аз виждам строежа, който тя има. Този строеж при тия условия след 2 години ще рухне. Казвате: „Трябва да видя това“. Не, аз другояче разсъждавам. Виждам кола, слабо направена, казвам: „Като турят стотина кила, ще се счупи“. „Отде го знаеш, ясновидец ли си?“ Не, аз виждам, аз измервам оста колко може да издържи. И виждам, че 100 килограма като носи, не може да издържи.

Има някои хора, като ги видя, аз зная, че ще останат още на земята. Да ви кажа как го зная, не мога да ви кажа, но го зная, че ще седи още на земята. И да иска да умре, не може. Не го искат, няма място определено за него. Искаш някой път да се качиш, няма място на трена, или няма място в автомобила. Някой път не искаш да идеш, пък си заставен да идеш.

Божественият свят е свят на вечна хармония. Свържеш ли се с този свят, никаква болест няма да те нападне. Ако пък те нападне една болест, няма да се страхуваш от нея. Човек не умира толкова лесно. Когато дойде това време, ще ти кажат: „Пригответи се да заминеш за другия свят“. Ако това не ти се каже ясно, значи ниспите същества искат да те уморят. Тогава ще се отнесеш към Високото място и ще кажеш: „Господи, искат да ме уморят преждевременно!“ От онзи свят ще пратят същества да те пазят, но за това ти трябва усилено да се молиш.

Мислете върху онзи стих, в който Христос казва: „Отивам да ви приготвя място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема“.

Всички трябва да имате приготвено място. Трябва да имате Любов и никой да не отива за другия свят, докато не му е

приготвено мястото. Когато му е приготвено мястото, тогава да отива.

Сега белият цвят служи за емблема на смъртта. И много пъти, ако на сън тебе те облекат в бели дрехи, непременно на физическия свят скоро ще ти турят бялата дреха, да те пратят на онзи свят. Нали много пъти, като умре човек, го обличат в бели дрехи? И ако на тебе някой път ти турят черна дреха, туй показва, че по-дълъг живот ще имаш. И като почнат да изчезват страданията на земята, да знаете, че животът се съкращава. Щом като видите, че животът се съкращава вече, бялата риза ще ви я турят. Може да проверите тия работи. Аз мога да ви приведа един пример. Един български гражданин в сегашната война спечелил 50 000 лева и казва: „Отсега щастлив ще бъда“. Още същата вечер той умрял.

Как ще определите колко време ще живее един човек на земята? Има няколко начина за определяне дължината на човешкия живот. Един от простите начини е следният: туриш пръста си отгоре на кожата, натиснеш малко. Ако на мястото, дето си натиснал, остане трапчинка, този човек няма да живее дълго. Ако натиснете с пръста си върху кожата на някого и трапчинката бързо изчезне, той ще живее дълго. У него има енергии за живот. В първия случай Природата казва на човека да бъде внимателен към живота и да използва разумно неговите енергии. Във втория случай тя му обещава дълъг живот. Правете опити да видите след колко време се изгубва трапчинката. Ако искате да имате точни опити, може да си служите с часовник: някога трапчинката се заличава след 2–3 секунди или няколко минути, а някога остава през целия ден.

Достатъчно е да погледнете ръката на човека, за да познаете колко време ще живее на земята. Това се определя от линиите на ръката, както и от тяхната дължина и широчина. Също колкото по-широк е носът и ноздрите по-отворени, толкова по-дълъг е животът, той приема повече въздух, а

колкото по-малко приема въздух човек, толкова по-слабо се окислява кръвта, поради което се явяват чести заболявания, отделя се повече въглена киселина, повече утайки.

Ако вените на ръката са изпъкнали, какво заключение ще извадите от това? Никакви заключения няма да извадите. („Че те са старчески ръце.“) Старостта е един резултат. Наука е това! А да кажеш, че някой е млад или стар, в това няма никаква наука. Наука е, ако кажеш специфично каква енергия се събира, и какъв запас от енергия има ръката. При този, стария човек, при тези изпъкнали нерви, има такова напрежение! Той е дошъл до крайния предел и мисли да си замине за онзи свят, и чака само да дойде при него един млад човек, за да му предаде службата си и да си замине. Но докато дойде, той е напрегнат. Значи старият човек не е глупав, той е умен човек, който си предава длъжността и си заминава за онзи свят.

Та, когато са изпъкнали вените, този човек иска да предаде нещо. А когато вените потъват, този човек няма какво да предава. Само при изпъкналите вени има това положение на предаване.

Линията на живота на ръката огражда областта на Венера – областта на Любовта, която слиза от палеца.

Ако линията на живота на едната ръка на някого е скъсана, а на другата е цяла, значи на 40–50-годишна възраст той ще умре. Но ако репша да живея един добър, хармоничен живот и взема мерки за това, тогава ще мога да изменя тази скъсана линия на ръката си и ще мога да продължа живота си до 60 години.

Ако линията на живота у някой човек е скъсана на 2–3 места, това показва, че той е осъден да умре – нищо повече. Нищо не е в състояние да го спаси.

(Каза:) „Когато ме осъдиха на смърт чрез обесване – тя била обвинена в нещо – вътре в мене нещо ми подсказваше, че няма да ме обесят. И така излезе, впоследствие ме оправ-

даха.“ Аз погледнах ръката ѝ и казах: „Докато линията на живота ти е така добре развита, и два пъти да те турят на въже, пак няма да те обесят. Приятелите ти от невидимия свят се застъпиха за тебе и спасиха живота ти.“

Когато се продължава надолу ухото, и животът се продължава. Когато ухото се продължава нагоре, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява, и активността в човека се разширява. Когато ухото се скъсява, и животът става хилав. Ето затова вие трябва да си теглите ушите. Забележете, на онези хора, които умират рано, ушите се скъсяват. Някой пита колко години ще живее. Като измеря ухото му, тогава ще му кажа колко години ще живее. Понякога е страшно да се каже на някой човек колко години ще живее. Забелязано е, че хора, у които ушите са дълги, живеят дълги години, а хора, у които ушите са къси, живеят малко време. Това е така, природата никога не лъже.

Има една наука, която хората трябва да изучават. Не да съжаляват, че се намираме в една тежка епоха и да питат: „Как ще се оправи светът?“ Няма какво да мислим за света! Когато вие пътувате в един параход и ме питате какво е нашето бъдеще, ще ви отговоря, че нашето бъдеще е да дойдем до пристанището. Всички трябва да излезем на пристанището. Капитанът ще слезе на брега, ще даде разпореждане всички да слезат и всеки да си вземе пътя накъдето поиска. Параходът ще си остане параход. Ще бъде смешно от наша страна да се осигурим за вечно оставане в този параход. Той не търпи никаква осигуровка. Ти само за 10–15–20 дни като платиш, имаш право да пътуваш с него. Като се свърши пътуването, ще излезеш. Такъв един параход е и земята. Представи си, че пристигаш до едно пристанище и ти кажат, че веднага трябва да слезеш. Казват: „Еди-кой си е заминал за онзи свят“. Не е заминал, слезъл е на пристанището и е заминал за дома си.

Със своите мисли ще усилваме живота. Адам живя 900 години. Сега казваме: ако ние живеем още един живот, къде

ще му иде краят? По-добре да живеем дълъг живот. Но не такъв, да живеем 120 и нищо да не разберем. Някой живял 120 години, оженил се три пъти, жените му умрели, децата му умрели, търговец бил – фалирал, написал една книга – не се чете. Човек трябва да опита съществени работи. Ако аз дойда на земята и в бъдеще, ако съм в туй положение, бих желал да придобия такава сила, че от земята да отида на месечината. Да направя една разходка. Месечината е богата със злато, скъпоценни камъни – богатства има там. И като се върна, да донеса всичкото си богатство от месечината. Как мислите, ако донеса 500–600 милиона английски лири, такава разходка има ли смисъл? Ако придобия знание и стана господар на пространството, това не е ли добро? Като господар ще знам, ще измервам със своите уреди какъв е студът, каква е топлината, какви са електрическите и магнетичните процеси, какви промени стават. Като се върна, ще знам. После ще се яви амбицията у мен да отида на Слънцето. Оттам ще донеса свещения огън, с който да запалвам елементите на земята; ще донеса и жизнения еликсир, за който са работили в старите времена, защото този еликсир може да се вземе само от Слънцето. Каквото и да казват, аз така го знам. Този еликсир не се намира на земята. През годината има специфични дни, има специфични часове, когато слънчевите лъчи падат под известен ъгъл върху растенията – и ако можете да го вземете и да го турите в едно шишенце, ще добиете вечния живот. Вие искате да ви кажа тия дни и часове. И цялата земя да ми дадете, няма да ви кажа!

ДУХЪТ И ДУШАТА

Когато духът влезе в материята, той внася живот. Материята без духа е мъртва. Когато материята преобладава, се ражда смъртта, когато духът преобладава, се ражда вечният живот.

Когато духът се разшири много и не знае какво да прави,

Господ го изпраща на земята да работи. За духа туй е най-приятният акт. С този акт се започва всичката творческа работа. Той се радва на този творчески акт, който се заражда у Бога. Следователно физическият, материалният свят е изявление на Бога: онова, което е скрито, невидимо за нас, става видимо. И във видимия свят ние трябва да съзираме невидимия, а може да го съзрем само тогава, когато се взираме в нещата.

Животът е строго определена математическа величина. Истинският живот е онзи, който изтича от Духа. Духът е основа на живота и от него са произлезли всички малки духове, всички малки души. Този дух индусите наричат Брами, окултистите – Адам Кадмон, евреите – Йехова, но всички тези имена имат и съдържат една и съща идея. Съвременната наука под „дух“ разбира нещо, което прониква цялото пространство или онази първична материя, която носи в себе си живот чист, неопетнен. Ако имате от тази първична материя само стомилионна част от милиграма, вие ще направите чудеса с нея. Но за да извършите чудеса, трябва да разберете законите на тази първична материя. Човек губи живота си, защото не познава или не спазва тези закони.

Силата на човека седи в неговия дух. Когато духът се въплъти в материята, той я разрежда, защото тя няма схващания за безграничното пространство. Материята няма стремеж, няма идея. Тя е спящо същество. Дрямката, сънят – това са състояния, присъщи на материята. Смъртта произтича от преобладаващото състояние на материята. Като резултат на това състояние се явяват ред аномалии, желания, които запущват кръвоносните съдове. От преяждане пък, в широк смисъл „преяждане“, се явява задръстване на нервната система, вследствие на което кръвообращението не става правилно. Тогава настава процес на втвърдяване на артериите, при което те губят своята пластичност. И най-последно духът се принуждава да напусне тялото. Това е смъртта.

Когато човек се е решил да слезе на земята отгоре, той е

вече оженен. Всеки човек, който е въплътен в материята, той е вече женен. Венчали са го. Сега не ти се харесва женитбата, не я искаш, но ще се освободиш, когато умреш. Смъртта е развод за неправилното женене. Всички онези от вас, които не сте оженени както трябва, все трябва да умрете. И смъртта е развод. И защо трябва да умрете? За да се освободите от онези, с които не можете да живеете. Понеже духът и плътта са в противоречие, но живеят в едно тяло. И тогаз ще настане развод между духа и плътта.

Човек живее, докато душата го посещава, прекъсне ли се връзката между душата и човека, последният заминава за другия свят. Това заминаване наричаме „смърт“.

Ние живеем в една голяма душа. Вие сте малката душа, която живее в голямата душа. Като излезете от себе си, ще идете в голямата душа. Някой казва за друг – „умрял“. Ти не можеш да умреш, ти за себе си ще умреш, но ще живееш за другите.

Да кажем онова, най-великото, значи да кажем думите: „Господи, Боже мой!“ На български език няма по-високи, по-свещени думи от тия. Българинът, като дойде донякъде, дето не може да разреши въпроса, въздъхне и си каже: „Господи Боже!“ Тогава в неговата душа наставка облекчение. Българинът трябва да превърне тия две думи в едно. Като се объркат работите на българина, той е практичен човек, той казва: „Господи Боже, веднъж да се оправят работите ми, аз ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа завинаги!“ Щом обаче се оправят работите му, той казва: „То не беше нещо особено, аз произнесох тия думи, обърнах се към Бога в един момент на слабост“, и се отказва. Но не се мине много време Господ втори път го стисне за гушата, но вече така, че не може да произнесе тия думи, въздъхне, падне и умира. Тъй свършват всички ония, които казват „Господи Боже!“, и след това са се отрекли.

Прекъсне ли връзката си с Бога, човек е осъден на смърт.

Няма по-силна, по-страшна смърт за човека, ако успеят да го отклонят от Бога.

Смъртта не е нищо друго, освен прекъсване на връзката на душата с Бога.

Прекъсне ли се връзката между Бога и човека, наставка духовна смърт, която е по-страшна от физическата.

Да мислим за Бога най-хубавото, което може да мислим. Най-хубавото да мислим за Него! Като дойдем до Него, най-хубавото, което имаш, изнеси го към Него. Това е жертва. Остави своето недоволство! Като мислиш за Него, да ти станат всички хора мили. Това е Любов към Бога. Беден си, не мисли за беднотията, а за Бога. За Бога мисли най-хубавото! Болен си, не мисли за своята болест, а мисли най-хубавото за Бога! Дойде смъртта, остави я, мисли пак за Господа. Не мисли за нея, а мисли за Бога. Докато мислиш за Бога, смъртта не те бута. Тя седи с благоговение. Тя търси като тебе хора. В мига, когато няма да мислиш за Бога, като престанеш да мислиш за Него, тя ще те клъвне.

Човек умира поради прекъсване връзката си с Първата причина на нещата. Когато животът на човека не е в съгласие с Божествения, виждаме, че смъртта неотстъпно, неотклонно го следва. Държите ли човека доста време без въздух, без вода и храна, той непременно ще умре.

При най-малкото съмнение в Бога, смъртта туря вече своето начало, това значи, че материята е взела надмощие над духа.

В природата съществува закон на отношения между формите и силите или енергиите. Когато се говори за правилно отношение, в съзнанието на човека изпъква идеята за вътрешна връзка между тях. Отношенията могат да бъдат разумни и неразумни, хармонични и дисхармонични. Когато отношенията са неразумни и дисхармонични, в живота се

явява разрушаване. Когато отношенията са разумни и хармонични, навсякъде в живота виждаме растеж. Хармоничните отношения произвеждат живот, а дисхармоничните – смърт. Колкото и да философства човек, животът и отношенията му към Бога могат да бъдат хармонични, или дисхармонични. Ако отношенията му са хармонични, той ще се радва на живота, т.е. Бог ще живее в него и той в Бога. Не са ли хармонични отношенията му, смърт го очаква.

Защо умират хората? Защото Бог не е съгласен с тях, с техните вярвания. Ако искате да придобиете безсмъртието, да не страдате, живеете съгласно Божиите закони. Нека Бог бъде идеал в живота ви.

Смъртта те застрашава, само когато скъсаш връзките си с висшето съзнание, тогава или ще стане разрыв на сърцето, или капилярните съдове ще се свият. Докато Любовта изпълва човешкото сърце, никаква смърт не може да дойде.

Крез, един от гръцките философи, е казал: „Никой не може да бъде щастлив преди смъртта си“. Докато човек не се е отказал от живота на невежеството, от онзи нисш, животински живот, той не може да бъде щастлив. Всичко ниско в себе си той трябва да погребее и тогава само да очаква щастие на земята. Това не значи, че той трябва да напусне земята, но да напусне, т.е. да се откаже от онези временни блага, от всичко отрицателно, нищо подобно да не го съблазнява. И тогава върху него да дойде онова великото, възвишеното, което дава цена на човешката душа.

Нима ако си затвориш очите – това е смърт? Нима ако за известно време престанеш да говориш, това е смърт? Нима ако пулсът ти престане да работи, това е смърт? Може всичко това човек да направи и трупа му да заровят, това пак не е смърт. Има същества в Природата, които нямат сърце и пак живеят, нямат кръвообращение и пак живеят. Тялото може да живее като тяло, и душата може да живее, само че тялото като остане без душа, се разкапва на милиони живи

частици, но те не умират, то е съставено от милиарди клетки. Всяко клетка си има душа, само че душата на първичната клетка е централна, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други клетки наоколо си. И един ден, когато тази клетка свърши своята мисия, тя ще им каже: „Сега ви изпращам на свобода“, и веднага всички клетки се разпръсват, всяка отива по своя път. А хората плачат, четири реда сълзи ронят, че някой човек умрял.

Защо Любовта се взима за основа на живота? Защото тя носи безсмъртието, а безсмъртието е закон на вечното обновяване. По обновяването, по подмладяването на клетките са писали разни автори, на различни езици. Клетките, които съставят човешкия организъм, сами по себе си са безсмъртни. Обаче, когато смъртта дохожда за човека, причината за това е, че той влиза в разрез с Божествения организъм, с Божественото в самия човек, вследствие на което го детронират, т.е. свалят от власт. При това детронирание организъмът на човека се разрушава, клетките се разпръсват из пространството, а душата му отива при своя Създател, да даде отчет защо е напуснала тялото преждевременно, защо не е завършила работата си на земята.

Сърцето може да страда, душата никога, защото тя не е от материалния свят, тя временно е свързана с тялото. Един ден тя ще напусне тялото и ще се освободи. Всякога тя може да се освободи. Никакви затвори, никакви окови не могат да я задържат, като дойде времето, тя си заминава, свободна е.

Единственото нещо в света, което е неуловимо, то е душата. Душата се вижда, но не може да се ограничи. Душата се вижда и не може да се разбере. Единственото нещо, което се вижда и не може да се улови, е човешката душа. Единственото нещо, което смъртта не може да пипне, е човешката душа. Някой казва: „Еди-кого си улови смъртта“. Чудя се на хората – смъртта е дошла и е освободила душата от ненужен багаж.

Изобщо казва се, че душата е безсмъртна. Това е философски въпрос, но питам: безсмъртни ли са душите на всички хора? Казват, че всички хора са чада Божии. Да, всеки човек, който има Божие дихание, той е чадо Божие, той е Син Божий. За онези души, които имат Божие дихание, няма защо да казваме това, онези пък, душите на които нямат Божие дихание, ще оставим да вървят по естествения път на своето развитие.

Ще дойде време, когато духът ще създаде безсмъртно тяло на човека. В този смисъл задачата на човека е да се освободи от временното, от смъртното тяло, да го превърне в безсмъртно.

Казвам: ние говорим за вътрешния човек, у когото душата и духът живеят заедно. Има ли човек това състояние в себе си, той никога не умира. Такъв човек е безсмъртен.

В моите очи душата ражда смъртта, а духът ражда живота. Жената е тази жива душа, която Адам извади извън себе си и с това създаде смъртта. Когато дойде смъртта, човек започва да мисли за Бога, за живота, за хиляди работи още, а щом дойде животът, хората започват да мислят за по-леки работи. Следователно всеки ден душата мени формите си, а това сменяне ние наричаме „смърт“. Душата още не е дошла до една постоянна форма, тя не е завършила своето развитие. На нея ѝ предстои да мине още милиони форми. И когато дойде до своята последна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слее с духа. Тогава вече няма да има душа и дух, вечният живот ще излезе на сцената.

Човек не умира, само плътта умира. Душата на човека тежи 33 грама.

Един ден, когато тръгнете за Небето, няма да вземете тялото си, ще тръгнете с душата си, тялото ще оставите на земята, защото то отук е взето. То е каруца, направена вре-

менно от елементи на земята и докато сте в царството на тия елементи, ще бъдете в тази каруца.

Когато умре човек, всичко оставя на земята. Единственото нещо, което взема със себе си, това е капиталът, вложен в неговия мозък. Когато човек умира, душата му стои до главата, чака последното му издихание, за да вземе веднага тоя капитал. Цял живот тя е работила върху него, превръщала е ниспето във виспе, организираща го е и сега слиза, за да го вземе със себе си. Тя взема само есенцията на мозъка.

Животът е богатство, а като дойде смъртта, като излезе тази душа от тялото навън, плаче, че е изгубила богатството си, останала е като едно животно в полето. Като една сиромашкиня се скита в пустинята дълги години. Душата минава дълго скитничество в пустинята, докато я намерят онези благодетелни духове и я заведат в Небето. Избършат сълзите ѝ, облекат я, заведат я в училище, турят я на хубаво място. Душата каже: „Слава Богу, пострадах, но намерих туй спасително училище“. Сега може да се яви друго възражение: „Вярно ли е това, или не? Дали е така?“ Ако не вярвате, идете да проверите. Нямам нищо против това.

ГРЕХЪТ

От какво дойде смъртта в света? От непослушанието. Яденето от забраненото дърво не беше предвидено за хората, не беше предопределена такава храна. Бог каза да се яде от Дървото на живота, а не от Дървото за познаване на доброто и злото. Когато мислиш добре, когато се храниш добре, когато обичаш, ти се ползваш от плодовете на живота.

Вторите хора в рая съгрешиха по причина на личните си чувства. Черепът на първата жена беше недоустроен. Писанието казва, че е имало една драма. Онзи, тъмният адепт, е влязъл няколко пъти в рая, държал е цели лекции. Изкушението не е станало изведнъж. Няколко години са минали,

докато Ева се е убедила. Тогава нейният череп се е изменил. В Библията това е представено в една повествователна форма, като за деца. Ева е била умна жена, принадлежала е към една окултна школа. И двамата с Адам бяха ученици. Когато Господ им каза да не ядат от забраненото дърво, Той им предаде един урок за послушание. Там бяха дървото на живота и дървото на смъртта. Обаче Ева се изкуши от славата, от придобивките в света.

Красиво нещо е да мисли човек върху въпроса, как да живее правилно и на всяко време да знае какво да прави. Човек започва да остарява, когато се убеди, че няма какво да прави, и няма защо да живее.

Следователно дойде ли до положение да не може да репаша задачите си, човек умира.

Смъртта е резултат на неправилен живот. Като не знае как да живее, човек умира.

Смъртта е резултат на неправилните прояви на човека.

Сега има хора реалисти, казват: „Не вярвам в задгробния живот“. Те са много големи вярващи! Да вярваш в това, което не е, е по-силна вяра. Да вярваш в оня свят, който съществува, е една вяра, но да вярваш, че не съществува, то е много по-голяма вяра. Правя тази аналогия в света. Реалността не може да се отрича. Всякога, щом човек отрича реалността, върху която почива неговият живот, смъртта следва. Смъртта е възнаграждение за отричането на реалността в миналите поколения. Понякоя път вие искате да знаете в какво седи престъплението на Ева. Тя отказа научно реалността, каза: „Като яде човек от плода на туй дърво на доброто и злото, ще добие нещо“. Плодът на доброто и злото беше несъвместим в райската градина с другите плодове. Казаха им: „При тази храна, която ядете сега, храната от доброто и злото е несъвместима, няма да я ядете!“ Ева оспори, каза: „Защо да не ядем? Какво има, ако се смеси храната?“ Всеки, който смеси доброто и злото в едно, смъртта иде като резултат.

На какво се дължи грехопадането? На отдалечаването на човека от Бога. Понеже бързината на движението, с което човек отива към Бога, се е намалила, той постепенно се отдалечава от Бога, поради което светлината, топлината и силата на човека се намаляват. Намаляването на тия елементи в човека причинява неговата смърт. Човек умира не само физически, но и духовно. Някои негови мисли, чувства и постъпки постепенно умират от недоимък на храна.

Някои от вас търсят само радости в живота, някои от вас търсят само лесния път. Ще знаете, че в света има много блага. Всекиму се дават блага, но човек трябва да ги заслужи. Благата се дават само на разумните хора, при това даром. Имайте предвид това! На неразумните, на грешните, на престъпниците Бог не дава абсолютно нищо. Те са осъдени на смърт. Такъв е законът. Те сами се осъждат. По човешки говорим, че Бог ги осъжда, но не е така – те сами се осъждат. Ще кажете: „Защо е така?“ Вземете следния прост факт от сегашния живот. Да кажем, вие имате един любещ, добър баща, който ви купува всичко, трепери над вас, но вашият стомах е развален. Баща ви е донесъл най-хубавата храна, а майка ви я сготвила най-добре, но щом ядете, в стомаха ви става едно превиване. Кой е виновен за това? Баща ви, който е донесъл хубавата храна, или майка ви, която е сготвила хубавото ядене? Вашият стомах е виновен. Вие обаче казвате, че причината е в майка ви, или в баща ви.

В света сме силни дотолкова, доколкото хората нещо обичат в нас. Вас ви обичат само за вашите добродетели. Под думата „добро“ се разбират и всички условия на вечния живот, понеже във видимия и в невидимия свят всяко постижение, което човек има, е добро. Ако го постигнеш, то е добро; ако не го постигнеш, то е фантазия, то не е валидно, то е една отвличена мисъл. Постигнеш ли го, то е основа на живота и ражда радост и веселие. Ти не можеш да бъдеш радостен и весел, ако доброто не носи в тебе условия за тоя вечен живот. Това е оная непреодолима вяра – да вярваш в себе си, че ти няма да умреш – нищо повече.

Всички престъпления на земята произлизат от жаждата и от глада. Гладът е, който кара хората към престъпление; имаш някое чувство, наречено страст, то иска да се нахрани, то е гладно. Мечката иска да хване някой вол, иска да се нахрани; някой човек е гладен, хване някой плод, изяде го, обере някого. Та гладът е именно, който кара хората към престъпление. Вие трябва да разбирате естеството на вашия глад. Който е разбрал разумното на глада, той е станал умен човек, но онзи, който не разбира глада, той всякога ще върши престъпления. Всеки, който върши престъпления, той е невежа.

Гладът, това е една от най-мопнните сили, която съществува в природата. Жаждата също е една от най-мопнните сили в природата, на която не може да се противодейства. И надали има в природата нещо по-мопнно от глада – от силата, която седи зад глада.

Да забрави човек своите скърби и страдания, това не е философия, но той трябва да се научи как да задоволява своя глад – как да се справя с глада. Затова ние изучаваме на земята закона на доброто, защото от глада и жаждата само доброто може да ви избави. А доброто е великият принцип, това е разумното, това е светлината, това е Любовта, истинската свобода. Не че доброто е самата истина, самата Любов, самата свобода, но то вече е основата на онзи великия закон на освобождението. Да бъдеш добър, значи да си се освободил от робството, от смъртта на Христа, а под „смърт“ в дадения случай ние всякога разбираме това, което ни лишава от благата на живота.

Христос казва на учениците си: „Съберете изостаналите къшеи, за да не се изгуби нищо“. С този стих Христос е искал да постави един велик закон в умовете на своите ученици. Той е искал да им обърне внимание на Силата Божия, която е в състояние да увеличи хлябовете. След това Той им казва: „Аз съм хлябът на живота; който иде при Мене, няма да огладнее; и който вярва в Мене, никога няма да ожадне“. Според мене, всички хора във времето на Христа, които ядoха от този хляб, са щастливи, защото те и до днес живеят. От

тези 5 000 души, които са яли от този хляб, можете да намерите из целия свят: и в Америка, и в Англия, и в Германия, и в България – навсякъде са пръснати. Те сами могат да ви кажат, че наистина са яли от живия хляб на Христа. От 2 000 години насам те още живеят с този хляб. Може ли да умре човек, който се е хранил с хляб, който излиза от Бога? Смъртта е влязла в живота по причина на това, че човек е престанал вече да се храни с Божествения хляб. Храненето е процес на сърцето, а асимилирането, употреблението на храната, на хляба, е процес на човешкия ум.

Казва някой: „Аз ще умра“. То е жалко. Друг казва: „Аз не искам да умирам“. И това е жалко, ако не можеш да умреш. Някой път е жалко да умреш, но някой път е жалко да не умреш. Жалко е за онази пеперуда, която е влязла в папшула, че не може да умре, не може да излезне. Тя трябва да влезне в новото положение на пеперуда.

Та ако схващате положението на смърт в живот, това е трансформиране, това е дълбокият смисъл. Вие седите и казвате: „Какво нещо е животът?“ Или: „Какво нещо е смъртта?“ Смъртта е един процес, животът е също важен процес и същина. Защото животът е отделил смъртта, животът е родил смъртта; смъртта служи на живота, а не животът на смъртта. Този процес човек го е избрал, когато е бил в райската градина. На първия човек му казали: „Слушай, по този път на доброто и злото вървят всички животни, той е един много дълъг и сложен процес. Ти, като ядеш от това дърво, на какавида, на пеперуда ще станеш.“ Затова му казал Господ: „Да не ядеш, понеже ще почнеш да умираш. В който ден ядеш, ще умреш и ще почнеш какавида да ставаш.“ И като дошъл онзи професор, казал на Адам: „От какавидата като излезне човек, божество става“. „Ще влезна тогава в какавидата, щом божество мога да стана.“ Казвам: не е лошо човек да бъде какавида. И сега всички хора са какавиди.

Човек е създаден не да умира. Казва: „В който ден се запознаеш с доброто и злото и не разбереш закона, ще умреш“. Ще умреш, т.е. ще дойдат всичките страдания, нещастия,

които не си сънувал. Злото само по себе си не е такова, каквото го мислим. Злото е студеното течение – потребно е, доброто е топлото течение, и то е потребно. Но който не знае законите на тия течения, в студеното може да се изстуди, в горещото може да се изгори. Тази топлина не е обикновена. Тази топлина е много голяма, не е както в материалния свят. Някъде температурата започва със 100 градуса, някъде 200, 300, 400, 500, 5–6 хиляди. Някои казват, че на Слънцето има 45 хиляди, някои мислят, че са 45 милиона градуса. Те са теории, аз не съм измервал.

Някой казва, че Бог така е наредил, човек да умира. Това е изопачаване на истината. Смъртта е резултат на неразбиране на великите Божествени закони.

Животът, който Бог ти е дал, никой не може да ти го вземе. Законът е такъв. Никой не може да те липси от твоите условия за живот. Но съгрешиш ли, нарушиш ли веднъж законите, които Бог е поставил като основа на живота, ти сам се изключваш и сега всичко могат да ти вземат. Причините за всички страдания, нещастия и лишения в живота, си сам ти.

Във всеки един човек има зародиш на безсмъртието. Вечният еликсир го има в човека. Дотогава, докато вие не грешите, еликсирът е у вас – кандидат сте за безсмъртието. В деня, в който съгрешите, този еликсир ще го вземат, ще го изкарат въвн от вас.

Сънят се е наложил на хората поради нарушаване на Божествените закони. Сънят и смъртта не са били предвидени.

Ако в света стават някои страдания, ако един човек умира, това умирање не зависи от самата природа. Природата няма интерес ние да умираме. Писанието казва: „Господ не намира удоволствие в смъртта на грешника“. Като умира някой грешник, той пак трябва да се роди. Човек трябва да

се роди и трябва да умре. При сегашните условия е така. Но първоначално, при създаването на света, човек не е създаден, за да умре. Той обаче произведе сам своята смърт.

Бог, като е създал света, дал е абсолютна свобода на хората. Господ ни е оставил да вършим ние каквото искаме. Той ходи по нашето щение. Ние не служим на Господа, а Той служи на нас. Той казва: „Това, което искате, обмислихте ли го хубаво? После ще му носите последствията. Каквото искате, Аз ще ви го дам, но вие ще носите последствията.“ Казвате: „Защо са тези страдания?“ Защото всеки иска това, което мисли.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота, ние създадохме смъртта, или Бог отвори вратата на живота, да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта, да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа и отвори вратата.

Причината за греха е неразбраната полова дейност, крайното користолюбие и алчността било към ядене, било към друго нещо. Грехът води към смъртта, той е подобен на опасните микроби.

Отровната храна, която човек яде в рая, е причина да затънат в грехове хората. Тази отровна храна внесе смъртта. Христос донесе друга храна от дървото на живота. „Който ме яде, има живот в себе си.“

Правете разлика между погрешка и грях: погрешките причиняват страдание, грехът причинява смърт – тази е разликата. При погрешките ние страдаме, а грехът винаги носи смърт. Казва: „Не прави погрешки, ще умреш“. Не, ще страдаш. Но грехът носи смърт в себе си. Грехът, то е една зараза, една болест. Грехът е по-лош от проказата. Проказата е само на физическото поле.

Защо умират хората? Защото живеят неразумно. Неразумният живот всякога свършва със смърт. В разумния живот няма спор, няма недоразумения, няма смърт. В неразумния живот всякога има стълкновения, които говорят за дисхармония между съществата в този живот.

Хората умират, защото се хранят с неестествена храна, умират, защото и мозъкът, и сърцето се хранят с неестествена храна. Някой яде кокошки, прасета, агънца и мисли, че с тази храна ще влезе в Царството Божие. Щом яде човек неестествена храна, кракът му не може да стъпи в това Царство. Денят, в който ти престанеш да измъчваш другите, и тебе ще престанат да те измъчват.

Така, както съвременните хора живеят, това не е свобода, това е робство. Ако мъжът в рая може да си позволи да мисли така лошо, както на земята мисли лошо за жена си, той веднага ще се намери на 10 километра вън от рая. И ако жената си позволи да помисли или да каже лоша дума в рая, както на земята прави, тя моментално ще се намери километри разстояние вън от рая. Там няма изключение за никого. А в този свят, както виждате, Господ е толкова снизходителен, че колкото лошо и да мислите един за друг, пак ви държат на земята. Но помнете, че ако отидете такива на онзи свят, непременно ще ви изхвърлят не само от другия свят, от рая, но и от земята ще ви изхвърлят. Това значи, че ще умрете.

Днес всички хора умират по единствената причина, че мислят лошо – нищо повече. Ще кажете, че хората умират по причина на различните микроби или по причина на лошите условия. Това са второстепенни работи. Причината за смъртта на хората не се дължи на лошото ядене и лошото пиене. Смъртта на хората се дължи на лошото мислене, на лошото чувстване и на лошите постъпки. Това е факт. Лошите, външните условия не са причина за смъртта. Външните условия са външни. С това не искам да кажа, че вашият живот е лош – добър е вашият живот, не вие не го разбирате, нито го оценявате.

Хората умират, за да се отучат да мразят. Хората се раждат, за да се научат да любят. Това е моето разбиране. Следователно ние се раждаме в света, за да се научим да любим, а умираме, за да се научим да не мразим, т.е. да се отучим да мразим. И ако в раждането се научим да любим, а в смъртта се отучим да мразим, ние сме научили Божия закон – повече не ни трябва.

Пулсът на сърцето, това е тактът на Любовта. Мразим ли някого, получаващ сърцебиене.

Днес една отрицателна мисъл, утре – друга, и хайде, умрял човекът от сърдечен удар.

Трябва да знаете кои думи са чисти. Казващ: „Този – мръсен, онзи – мръсен“. Ти, като говориш за омърсяването, омърсяваш съзнанието си. Ти, като кажеш: „Този – лош, онзи – лош“, ти се оцапваш. Ти, като мислиш за лошите хора, ще се оцапаш. Онзи, който мисли за лошите хора, трябва да бъде като лекар, който аутопсира умрелите и трябва да бъде така концентриран, защото при най-малкото порязване може да се зарази. Може някой болен да е умрял от заразителна болест и той да се инфектира. Много пъти хората с опетняване на съзнанието си изгубват живота си.

Турете едно правило: каквато и да е лоша мисъл да не храните, понеже тази, лошата мисъл ще остави отпечатыци и тия отпечатыци в ума много мъчно се чистят.

И смъртта, която хората претърпяват на земята, не е нищо друго освен освобождаване от тия отпечатыци. След като се опетни мозъкът, след като се опетнят всичките дрехи, които имаш, Господ, като види, че не можеш да се чистиш, казва: „Дигнете го от земята, съблечете му дрехите, нови дрехи му дайте“. И пак се възплътиш. Ще дойдеш на земята. Съгребеш – пак същият процес – пак ще хвърлиш дрехите, пак нови дрехи ще ти дадат. Събличане, обличане.

Един нямал знание, бил голям сиромаш. Казвал: „Ти, Господи, си дал всичките богатства на хората, пък мене си оста-

вил. Хляба не мога да си изкарам. Работа, не всички плащат, всички ме изнудват.“ Бог изпратил един ангел и той му казал един начин как да си изкара хляба: „Когато ме видиш при някой човек при главата, трябва да знаеш, че той ще оздравее. Когато ме видиш при неговите крака, задигам го за онзи свят.“ Човекът дал обява, че знае кой ще умре и кой – не. Разболял се някой богат човек, викат го, вижда ангела при главата му, казва: „Ще оздравееш!“ Като оздравял, богатият е щедър, дава му. За друг види, че е при краката и казва: „Ще си върви“. Навсякъде го търсят, знае. Казват му: „В какво ти седи изкуството?“ Той казва: „Туй изкуство не го казвам.“ „Как го научи?“ „Мене ми се откри.“

Но един ден дошъл ангелът при неговите крака, той се завъртял, она пак седи при неговите крака. Той пак се завъртял. Като по-умен, ангелът казва: „Я, да идем да се поразходим с тебе!“ Дигнал го от леглото, завел го при една чешма да пие вода. Като пил вода, извадил душата му. Тръгнали двамата, вървят. Онзи мисли да не би ангелът да дойде да седне при краката, а той вече му извадил душата. Казва: „Иди да видиш чешмата“. Човекът казва: „Там има едно отворително същество, не е за отиване“. Казва: „Ти си това“.

Смъртта е процес на разрушение на всякаква егоистична мисъл и желание. С нея Бог разрушава всички сгради, в които лошите духове са се вградили.

Понякога хората се карат помежду си. За да се справят по някакъв начин, единият от тях ще го викат горе. И после те се питат защо е станало така. Всеки ще отиде на своето време. Онзи, който има да дава и онзи, който има да взема, няма да умрат в едно и също време. Единият ще умре по-рано, а другият по-късно, ще чака да изтече времето, до което е взел къщата под наем, докато изтече арендата му.

Мъж, който бие жена си, умира по-рано от нея. Силата на човека седи във въздържанието, в самообладанието.

Чудни са хората, когато казват, че много големи страдания имали! (...) Непчастието му седи в това, че умряла жена му. Като умряла, потекли сълзи, плаче за нея, че я е изгубил. Ама тя се отървала от него, тя е една царска дъщеря. Господ, като видял как се отнася с нея този мъж, казал: „Дъще, върни се при Мене!“ Той сега заронил сълзи. Измъчвал я и тя се спасила от него. Той си учи урока, че тя не е за него.

Когато детето се оплаче на Бога, че не го гледат добре, тогава го прибират, заминава си. Ще гледаш детето като писано яйце, защото ще ти плащат по 2 000 лева на месец. Децата се вземат по майчина или бащина погрешка. Майката или бащата някой път са недоволни от сина или от дъщерята и Господ прибира децата.

На една жена дъщерите заминаха, защото едната щеше да се развежда и поради това да има големи страдания, а другата – да се ожени и да има деца, които щяха да ѝ причинят големи неприятности. Понеже преминаха на земята големи страдания, затова те са свободни, няма да минат чрез чистилицето.

Определено е от Бога кой колко да живее. Но понеже хората не изпълняват, не вървят по Божия път, то малко хора остават да живеят, колкото им е определено. Понякога Бог допуска да те дигнат от земята, за да не правиш повече грехове. Псалмопевецът казва: „Да не ме вземеш в половината на дните ми“.

Един праведен човек, когато има опасност да извърши престъпление, го вдигат. А когато един грешник има опасност да накара или да съблазни един праведник да извърши престъпление, тогава го задигат.

Има някои неща, които могат да се отлагат. Не мислете, че нещата, които стават в природата, са абсолютни, че непременно ще станат. Господ казва на грешника, че непременно ще умре. Ако той се разкае, няма да умре. Ако на правед-

ника каже, че няма да умре, а той съгреши, ще умре. Следователно има нещо, което можем да видоизменим.

Кой кога ще си заmine, това ще предоставим на Бога, когато е определено, тогава. Не трябва да се месим в това, който да си заминава и който да остава. Някои хора си заминават преждевременно, живели в неразбория, но ако са живели по Волята Божия, нямаше да си заминат.

Като дойде някой при мене, казвам: „Тебе мога да те излекувам“. На друг казвам: „Тебе не мога да те излекувам, понеже ще идеш в другия свят“. Отивам при една майка и казвам: „Ще оздравее дъщеря ти“. И тя оздравява. А на друга казвам: „Ще иде в другия свят и наново ще се върне при тебе“. Започват да текат сълзи. Казвам: „Да оздравее вапата дъщеря, туй значи да я туря в затвора. Аз виждам, че ако я оставя на земята, тя ще се оцапа. Ред пороци ще дойдат. Не искам да вземам тази отговорност. Искат да я приберат в другия свят, да заmine. По-добре е и за тебе, понеже и ти ще се подигнеш, ще започнеш да гледаш и да живееш по-добре.“

Посетих един млад момък преди 10 години, той имаше кръвоизлияние. Викна ме тогава майка му, казва ми: „Спаси го, моля ти се, няма да забравя това“. Казах на майката: „Ако аз спася твоя син, ще го научиш ли да служи на Бога? Да живее един чист и свят живот?“ Обеща. Добре, аз направих тоя опит, спасих тоя човек. Оздравя, но какви ли не лудории не направи! Жени се, разведе се, води един порочен живот, пиянства и вчера го виждам на легло, казвам – заминаваш си. Казвам: „Ще си вървиш сега. Съжалявам, че ти дадох живот, за да натрупаш толкова грехове още върху себе си. Но сега, ако ме слушаш, пак ще ти помогна – да си заминеш.“ „А, съзнавам, прости, прости, тъй ще живея!“ „Не, ще се молиш, сега ще улесня пътя на заминаването ти.“ Майката, която толкова го обича, пита: „Ще живее ли още?“ Сестрата казва: „Не му казвай, че ще заmine“. Не, ще му кажа, тъй съм решил. Няма да го повърна вече, туй няма да бъде, това е Божият закон.

Туриш ли мисълта да живееш за себе си, турил си началото на твоята смърт.

Не помагаш ли на другите, ще те задигнат.

Ние непрекъснато искаме външни богатства, от които умираме. На всички хора, които са забогатели по един естествен начин, в кръвта им има толкова злато, колкото по стойност е количеството на външното злато, което притежават. Щом човек придобие това живо злато отвътре, той привлича златото отвън.

Идеята за частната собственост може да задуши човека. Умът, сърцето, душата и духът са притежанието и нищо друго.

Смъртта казва: долу всякаква собственост! Тя липава човека от имотите му, от всичко, което притежава на земята. Не може да познае Бога този, който мисли само за благуването си. Ще напълниш стомаха си с агнета, прасета, кокошки и ще мислиш за Бога! Това е невъзможно. Това значи да натовариш колата си с нечистотии.

В смъртта човек изучава един от великите закони на живота – даването. Като умре, човек дава всичко, което е придобил на земята. Смъртта подразбира закон на даване. Като дава, човек става щедър. През целия си живот той е събирал, мислил е само за себе си. Смъртта му налага да мисли за другите – да раздава. Около него се събират по-малките му братчета и си устройват пиршество.

Христос дава пример за богатия, който имал много жито, напълнил житницата си и казал на душата си: „Сега имаш много да ядеш и пиеш. Ще се радвам и ще се веселя!“ Но Бог му казал: „Глупако, тази вечер ще взема душата ти. На кого ще оставиш всичко това?“ Не мисли, че ако имаш пари в банката, си осигурен. Твоят живот е къс. Ти не се уповавай само на парите си. Ако имаш 100 милиона, те могат да бъдат

като 1 лев. И не трябва да се обезсърчаваш. Без пет пари да си, пак да си богат, ти трябва да се чувстваш над условията. И при 100 милиона да имаш, пак да се чувстваш, като че нищо нямаш. И при двете условия ти трябва да не се забравяш. Разумният човек разполага с всичко онова, което има в природата.

Ние умираме от преяждане и от големи грижи. Грижим се за това, което не трябва.

Даваме къщата си под наем и после умираме от кавги и разприавии с наемателите. Даваме пари назаем и после умираме за парите си, защото не са ни ги върнали.

Най-страшната отрова е пресищането. Даже и най-хубавите неща може да произведат пресищане. Пресищането води до втръсване, втръсването до отвращение, отвращението до бездействие, бездействието води до смърт.

Съвременните хора умират от изобилие. Богатите хора умират от преяждане, сиромасите умират от страх – от нищо друго. Страхът скъсява живота. Сиромахът казва: „От глад ще умра“. И като си внушава, че ще умре от глад, най-после умира. И богатият, като мисли как да си угоди – че това не станало хубаво, онова не станало хубаво, този апартамент не бил хубав, костюмът не бил хубав, по последната мода – и най-после от много грижи и той умира. Всяка една мисъл тежи.

Много религиозни хора искат да бъдат богати, но богатството за тях е смърт. Един религиозен човек да стане богат, значи да умре – нищо повече! И обратният закон е верен: има известни хора, които ако осиромашеят, ще умрат. Ще кажете, че Господ е наредил така. Богатството и сиромашията трябва да ги разбирате в тяхното вътрешно естество. Богатството, това са условия, при които човешката душа трябва да се прояви. Тя трябва да се прояви в онзи благороден изблик, да изпраца отвътре своите блага навсякъде като един извор. В сиромашията човек трябва да научи едни от

най-добрите качества: смирението и трудолюбието. Само сиромашът може да бъде трудолюбив и смирен човек.

Питате: кой е виновен? От философско гледище аз ви казвам: нито един от вас не е виновен. Доброто, то е виновно. Защо? Че влезе злото. Кой е виновен за доброто? Злото е виновно. Защото то влече доброто след себе си. Този закон е верен. На най-високите планински върхове съответстват дълбоките долини, и на дълбоките долини съответстват най-високите върхове. Философски ние казваме, че човек не трябва да греши. Грехът е друго нещо. Грехът е човешко произведение. Злото е нещо, което съществува, то е една реалност. С тази реалност ние засега не сме в съгласие. Тази реалност е извън границите на нашето битие, ние нямаме съответствие с нея. Всяко наше докосване до тази реалност ни руши. Човек не знае как да се справи със злото. А грехът е едно човешко произведение. „В който ден съгрешиш, ще умреш.“

Мислите ли, че ако в планината сте видели мечка и я срещнете, това е нещастие? Тази мечка вие ще я срещнете когато и да е. Всички хора срещат мечката. По-страшна мечка от смъртта има ли? Хората бягат от мечката. Тази мечка ще те срещне, може на 10 години, може на 20, на 30, 40, на 120. Тогава тя ще те хване, ще те постави на земята и ще те потъпчи хубаво. Хората казват: „Замина за другия свят“. Мечка го е тъпкала, нямало е кой да го спаси. Каква е разликата между грешните и праведните? Праведният ще се качи на гърба на мечката и така ще отиде в другия свят. Мечката го пренася. Мечката влече грешника по земята. Тази е разликата. Единият се радва, а другият скърби, че умира.

Човек е изложен на болестите и смъртта по причина греховете си, а когато човек възстанови първичните си хармонични отношения със силите на Природата и спазва законите, по които те действат, ще престане грехът и ще се прекратят причините на болестите и смъртта. И злото в човешкия живот ще престане да съществува, когато човек престане да умира.

А не може да бъде човек безсмъртен, ако не е съвършен. Когато се освободим от греховете, ние не ще умираме, а ще дойдем в онова положение, което е същината на туй учение – да живеем в Любовта и Мъдростта. Човек, който няма тази светова Любов, не може да бъде религиозен и безсмъртен. Според туй определение – схващайте ме добре – да не умираш, значи да си господар на всички положения в живота: да ти е еднакво радостно и когато страдаш, и когато се радваш, да ти е еднакво когато губиш, и когато печелиш.

ПЪТЯТ НА ЛЮБОВТА

Всички положителни качества, които човек може да има, са пътища за Любовта. Любовта трябва да се прояви чрез човешката душа, а чрез това проявление човек печели. Две места има най-опасни в този живот: мястото, където те обичат, и където обичаш. Всички искате да бъдете обичани и да обичате, а те са най-опасните места. Ако на това място не си внимателен, ти, вместо щастлив, можеш да станеш нещастен. Може да придобиеш живота си, а може и да го изгубиш.

Когато Бог направи човека и му изяви, че го обича, хората се намериха на най-опасното място и само за едно ядене развалиха приятелските си отношения с Бога. Каза им Господ: „Няма да ядете от това дърво“. Но те ядоха и всичкото нещастие дойде от там. Вие ще кажете: Ева направи това. Не, във всеки човек има тази слабост – да хапне нещо, което ще причини скъсването на Любовта. И тогава какво стана? Скъсаха Любовта и ги изпъдиха вън от рай. И от 8 000 години хората все се мъчат да възстановят първите връзки, които са имали с Бога, и още не могат да ги възстановят напълно. Някои мислят, че са ги възстановили. Ако това е истина, аз се радвам.

Човек остарява и умира преждевременно, защото е нарушил Любовта на Разумния свят и е изгубил Бога в себе си.

Всички ония прояви, които не са свързани с процеса на

Любовта, са опасни за живота. Всеки процес, който не е свързан с Любовта, той носи смърт, защото тогава любовта е едностранна, не е пълна. Положителното и отрицателното на земята не са еднакво силни, вследствие на това при раждането човек приема повече и оживява, после отслабва и умира.

За да се освободите от противоречията, преди всичко вие трябва да си създадете вярна идея за човека. Първо си задайте въпроса: кое е най-хубавото в човека? Най-хубавото в човека е това, че той вярва в безсмъртието, той вярва в душата, която не умира. Той вярва още, че има една Любов в себе си, която никога не престава. Като умре и замине за другия свят, Любовта и там продължава.

Вие се интересувате от земния си живот, но тепърва трябва да го изучавате, да разберете от какво зависи вашето благопастие на земята. Съществува един закон в света, който регулира щастиято. Този закон казва, че Бог държи всички хора в ума си. Всички ония, които съзнават това, те живеят. Като извършат някакви погрешки, хората хвърлят облаци в Божествения свят. Тия облаци пречат на Бога да ни вижда. Престане ли Бог да ни вижда, ние умираме вече. Като ни изгуби, Той започва навсякъде да ни търси, за да ни съживи отново. Бог вижда, че със своите грехове ние туряме една преграда между Неговата Любов, която не може вече да действа в нас. В каквото и да е отношение, човек не трябва да допуска в живота си нито една погрешка.

Дето е светлината, там смърт няма. Тъмнината обаче съкращава живота и привиква смъртта. Значи животът се съкращава не от външните условия, а от вътрешните.

Човек умира, защото няма светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото си. Щом токът на енергиите се прекъсне, животът се прекратява. Засега на човека е позволено да живее на земята най-много 120 години. Колкото и да е определено на човека да живее, той трябва да учи. Всеки ден, той

трябва да внася в ума си по малко светлина, в сърцето си – топлина, а в тялото си – сила. Като замине за другия свят, първият изпит, на който ще го подложат, ще бъде върху светлината, топлината и силата.

Защо идва смъртта? Заради нашите отклонения от Божествените закони, заради нашите погрешки, заради опетняване на Божествения живот, затова, че не обичаме, или за това, че не ни обичат.

Докато ти обичаш, няма да умреш. Когато Любовта напусне човешкото сърце, човек е изложен на смърт. Докато Любовта функционира в неговото сърце – или в неговото висше съзнание – той е свободен. Смъртта го дебне само тогава, когато човек скъса връзката си с висшето съзнание. Тогаваш или ще стане разрыв на сърцето, или капилярните съдове ще се свият. Докато Любовта обаче функционира в човешкото сърце, никаква смърт не може да дойде. Може да минеш през хиляди гранати из бойното поле – смъртта няма да те засегне. Мога да ви дам безброй примери от живота. Не се обезсърчавайте! Вие казвате: „Той, Господ, ме е забравил, но да си умра, да си замина“. Така като мислиш, страданията ще дойдат.

И Писанието казва: „Между мисълта на Бога и нашата мисъл има такова голямо различие, колкото между Небето и земята“. Такова е различието между Божието и нашето разбиране. Някой казва: „Аз разбирам живота“. Какво разбира той от живота? Ако е разбрал живота, това е велико нещо! Няма по-хубаво от това, да разбереш живота. Животът е едно благо. Как ще го задържиш? За да го задържиш, трябва да имаш сила, а пък за да си силен, трябва да си способен, да имаш знание, да имаш мъдрост. Освен това трябва да го подкрепиш с нещо. С какво ще подкрепиш живота? Животът се подкрепя само със закона на Любовта! Ако ти не разбираш великия закон на Любовта, ти няма да знаеш как да подкрепиш живота си и ще го изгубиш.

Сега всички все говорят за любов и от любов умират. Не, аз говоря за една Любов, при която хората не умират, ами оживяват. Това, от което хората умират, е безлюбие.

Има нещо, по което мязаме на Бога, но не сме напълно подобни на Него. Ние мязаме на Него само в това, че можем да мислим. Едно качество има в човека, че отчасти е започнал да мисли, отчасти е започнал да чувства. Отчасти го е засегнала Любовта. Човек има само едно качество засега, което го отличава от животните – може да мисли, но той трябва да развива още две качества в себе си. Любовта у хората още не е развита, тя тепърва трябва да се развива. Това, което хората наричат любов, още не е Любов. Казвате, че Бог е Любов. Любовта носи Любов. Следователно там, дето смъртта съществува, няма никаква Любов. Любовта изключва всякаква смърт. Дето има смърт, там Любов не съществува. Децата умират от безлюбие, мъжете умират от безлюбие, жените умират от безлюбие. Всички хора умират от безлюбие. На какво се дължи това безлюбие? Това се дължи на неестествените желания в човека.

Някой казва: „И без Любов може да се живее“. Но каква идея ще имате за един човек, който няма Любов? На какво мяза човек, който няма Любов? На един мъртъв човек.

Старият умира, понеже няма кой да го обича, а младият умира, понеже вярва, че няма кого да обича.

Хората не разбират и са изопачили свещените думи на живота. Ето, Мойсей, който беше един от просветените ученици на тайните учения, и той е казал: „В който ден ти пресъпиш великия закон на живота, ти ще умреш“. Какво показва смъртта? Едно престъпление. След това на умрелите държат надгробни речи и казват, че умрелите трябва да се почитат. Умрял човек да почиташ! Че тогава турете кръстове на всички умрели волове! Защо и те да не се почитат? Турете кръстове на всички умрели дървета! Не! Почита се животът, който Бог е създал. Ако човек иска да се освободи

от смъртта, той трябва да дойде до новото верую в света. Ние сами се умъртвяваме, ние сами умираме, по наша причина. Всички трябва да се убедим в едно нещо. В какво? Че първото престъпление на хората се заключава в това, че те затвориха проводниците на Божията Любов в себе си и останаха с човешката любов, в която стават всички промени в света.

Един автор иска да ме убеди, че героят му умрял от голяма любов. Това не може да бъде! От Любов човек не умира, от Любов човек оживява, а от безлюбие умира. Когато някоя възлюблена е умряла, тя е умряла от безлюбие. Когато някоя мома се влюби в някой момък и докаже любовта си, постигнала е най-високо положение на любовта. Ако след това каже: „Ако аз го изгубя?“, в този момент тя припада и умира. В нейната душа става едно раздвояване, в нейните чувства се явява едно раздвояване: момата може да умре, да полудее. От къде се пръкна тази мисъл, че този, който я обича, ще ѝ измени? То е идея от една баба от миналото. Тази идея се явява като един микроб, който при известни условия се съживява, почва да се разплодява и внася тази отрова. Как е възможно да обичам някого и след това да му изменя? Да изменя на някого, значи да изменя на Бога. Да изменя на другаря си, значи да изменя на себе си. И обратното е вярно: щом изменя на себе си и на ближния си, аз изменям и на Бога. Аз съм свързал тези три неща в едно. Следователно не допускам в себе си никакво изменение, никаква измяна. Любовта не може да се измени. Понеже, ако аз изменя на моето убеждение, на Любовта, смъртта ще дойде в мен, нищо повече. Дали на себе си изменям, или на ближния си, непременно смъртта ще бъде един резултат, или едно нещастие. Такъв е законът в живата природа. Дали го приемат, е друг въпрос, но всичките нещастия в света произтичат от двата фактора: от несъгласието на постъпките с нашия дух и от несъгласието с живота. Аз взимам онзи истински живот, в който смъртта не царува. Това е разумното в света.

Единственото нещо, което не достига на хората, не е зна-

нието – знание имат – а свещената Любов. Като липсва тя, идва смъртта. Това статистиката го показва. Колкото повече се увеличава Любовта, толкова повече смъртността се намалява, а колкото Любовта се намалява, толкова смъртността се увеличава. Всеки от вас може да провери този закон. Ако една майка в дома си има силна, непоколебима Любов към Бога, децата ѝ няма да умират. Любовта е по-силна от смъртта! Ако Любовта не може да хване смъртта за гуптата, каква любов е тя? Ако Любовта на майката е силна, нейните деца няма да умират. Тя ще каже на смъртта: „Няма да ти дам туй дете, то ще седи при мене докато искам!“ Онази майка, у която няма Любов, смъртта ще вземе детето ѝ. Може да опитате туй. От силата на Любовта у майката и бащата ще зависи каква ще бъде смъртността в домовете. Има домове, в които не мрат хората.

Когато детето в едно семейство умира, това показва, че родителите му не са го обичали, и то не ги е обичало. Когато детето им не умира, и родителите са го обичали, и то ги е обичало. Децата умират от безлюбие, и мъжът умира от безлюбие, и жената умира от безлюбие. Всички хора в света умират от безлюбие. Помнете това нещо! Дали вярвате или не вярвате, това трябва да се постави като основа на живота – Любовта трябва да се тури като основа на живота. Казвате, че е писано: „Да възлюбим Господа Бога Твоего – това е живот вечен“. Като възлюбим Господа, като възлюбим и ближния си, тогава Божията Любов ще проникне в нас и ние ще станем безсмъртни. Така седи истината.

Ако бащата и майката се обичат, ако няма противоречия, то в тази къща всички са здрави, и болест като дойде, скоро минава. А като не се обичат, заболяват и някои от домашните си заминават. И детето някой път казва: „Да го няма бащата, да я няма майката!“ – тогава се стоварва някоя болест върху бащата или майката.

Понякоя път вие се държите като бабата, която казала: „Не искам да вземат моя дядо, не го давам. Синко, не струва

животът без дядо!“ За своя дядо тя има идея както за Бога. Съгласен съм с нея. Влизам много добре в положението на бабата – 80 години са живели, така са се обикнали, че тя не иска да се раздели от него. Тя има за него едно свещено чувство, както за Бога! Тая стара жена е права в известно отношение. Но има още една малка закачка, от която бабата трябва да се освободи. Като умре дядото, тя ще почне да плаче за него. Щом плаче за дядото, това показва неразбиране.

Това, което ние обичаме, не може да умре. И това, което ни обича, и то не може да умре. Никога не умира това, което ти обичаш. Щом то умира, ти не го обичаш. Нека тази мисъл ви остане, тя е много важна. Не мислете, че трябва да я разберете още сега. Което сега не разбирате, ще го разберете въобще.

Обичате ли поне едно лице в света, тогава и знанието, и мъдростта, и поезията, и изкуството, и науката, и философията придобиват смисъл. Кое е това лице, което трябва да обичате? Не, хората на земята са само сенки, отражения. Вие трябва да намерите душата на този, когото обичате. Наистина, душата не живее в тялото на човека, но заради нея ще обичате и човека. Душата има Божествен произход. В нея Бог живее. Намерите ли душата на човека, вие ще бъдете готови на всякакви жертви. Божественият закон гласи: обичате ли една душа, вие ще обичате и всички останали. Обаче на земята този закон се прилага в съвършено обратен смисъл: щом обикнете една душа, вие се затваряте в себе си и не може да обичате останалите души. Вследствие на това задръжане на Любовта, във вас раждат се ред противоречия и разрушения. И смъртта е резултат от неправилното приложение на Любовта. Който не люби, той непременно ще умре. Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от дървото на познание за доброто и злото, ти непременно ще умреш“. То значи: в който ден се откажеш от живота и престанеш да живееш съобразно Божията Любов, ти ще влезеш във вечните противоречия, дето всичко се обезсмисля. В този живот човек постоянно губи, докато най-после се превърне в животното.

Някой казва: „Аз не искам да вървя по този път“. Много добре, свободен си. Обаче ще знаеш, че ако днес не тръгнеш в този път, кога и да е ти ще тръгнеш. И щом трябва да тръгнеш кога и да е, по-добре тръгни с първия трен, отколкото с последния. По-добре ли е да отидеш, когато е вече обрано и са останали само баберки и ягорида? Разбира се, че е по-добре, когато гроздето още не е обрано, а е хубаво узряло. Винаги в началото е по-добре, отколкото в края. Всякога в края нещата са по-лоши. Ако очакваш края на нещата, ти ще бъдеш един стар човек с бяла коса и с бяла брада, с очи потъмнели и премрежени, с крака отслабнали. И тогава ти ще бъдеш на 100–120 години, а всички твои внучета и правнучета ще си дадат единодушно подписа и ще кажат: „Всички ние сме съгласни напият дядо да дойде при вас, да направи една разходка. С нищо ние не го задържаме на земята.“ Щом всички твои близки подпишат и дадат съгласието си за твоето заминаване, ти не можеш вече да останеш на земята. Докато има един човек, който те обича, ти можеш да останеш на земята; няма ли нито един, който да те обича, ти непременно трябва да заминеш. Престане ли и този, последният, да те обича, ти непременно ще умреш. Искаш или не искаш, ти непременно ще умреш.

Ако те обичат хората, не можеш да се освободиш. Старите хора се молят и казват: „Пуснете ме да си отида. Поразлюбете ме малко!“ Ако не го разлюбят, може да седи и хиляда години. А дотегнало му е. Защо умират хората? От безлюбие. Трябва да знаеш да отпуснеш нещата. Ако ти стане мъчно, че някой човек е умрял, той не е умрял навреме. Когато някой отива в Божествения порядък навреме, ти се зарадвай.

Умрял някой, това значи, че са го обикнали повече в другия свят.

Ако вие не обичате нито одного в света, вие не можете да дойдете на земята да живеете. Вие обичате най-малко баща си, майка си или един приятел, или друг някого и този, когото обичате, с него трябва да живеете. Щом престанете и този

едного да обичате или един само престане да ви обича, вашата работа е свършена, вие напускате земята. Тогава отгоре, ако ви обикнат повече, те ще ви привлекат и вие ще трябва да си отидете от този свят. А пък ако ви обичат повече на земята, те ще ви задържат тук.

Та, някои от вас, които живеете по-добре на земята, причината за това е, че тук ви обичат повече, отколкото горе. Ще дойде ден, когато ще ви обичат повече отгоре и ще заминете за другия свят. Аз гледам, тук умрял някой – казвам: обикнали го повече в другия свят. Блажен е той! Ама не умира този човек – обичат го тук, на земята повече. Дали на земята ви обичат или горе, на Небето, за мене е все едно. И тук го обичат, и там го обичат. Ще кажете: „Няма кой да ме обича“. Аз тогава си свивам веждите. Като кажете, че няма кой да ви обича, казвам: лъжа е това. Невъзможно е в света никой да не ви обича. Най-първо дяволът ви обича.

Минава един мъдрец край едно плодно дърво и казва: „Ти, според мен, нямаш съзнание, ти живееш щастливо, тебе поне няма кой да те безпокои, а мен всички ме безпокоят за моите възгледи“. Това плодно дърво било ябълка и казало: „Аз нямам твоите възгледи, но отнеха ми децата, обрулиха ме. Колкото деца родя, всяка година ми ги вземат, и нито едно не ми оставят!“ Питам: не е ли това търпението на растенията? Вие изядете един плод и не мислите, че ябълката плаче за своите деца. Вие мислите, че тя се радва. Щом вземат вашите деца, казвате: „Прободете ме в сърцето“. Тази ябълка не я ли пробжда в сърцето? Ние мислим, че ябълките не страдат. Има същества, които седят по-горе от вас. И те мислят за вас, както вие мислите за ябълката. Някое същество от невидимия свят дойде да види, че имаш едно хубаво дете, влюби се в него, вземе го за ръката и го вдигне на онзи свят. Ти плачеш, защото му взели дрешката. Какво става? Вземе му душата и я посади в райската градина. Ако отидете в онзи свят, ще видите, че вашето дете е посадено в градината. Ще кажете: „Това е иносказателен, фигуративен език“. Питам: кой е реалният език?

Досега аз още не съм намерил на земята реалния език.

Ние имаме два полюса: единият полюс е в Небето, другият полюс е на земята. Докато има равновесие между действащата сила на Любовта на полюса, който седи в небесните жители, и в полюса на земните жители, ние се намираме в центъра, ние живеем в средата, ние живеем на земята. Ако започнат нишките да се късат – този не те обича, онзи не те обича, онзи център на Небето става толкова силен, че те привлича и ти умираш. Не си умрял, привлича те другият свят. Някой път тези нишки станат толкова силни, хората като те привлекат, че ти идваш на земята, слизаш отгоре. Едни хора отиват горе, други слизат на земята. Ако вие умирате, на земята не ви обичат, горе ви обичат. Ако отгоре слизате, на земята ви обичат повече, горе по-малко, затова слизате. Тъй щото, както виждате, вие, които сте дошли на земята, на земята сте обичани повече. Един ден, когато престанат тук да ви обичат, ще идете горе тогава. Казвате: „Еди-кой си умря“. Не го обичаха. Бащата има любов към дъщерята, и майката има любов, но като дойде възлюбленият, наредят се всички негови роднини, по-силни са, току задигнат момата в чуждия дом. Казва: „Дадохме нашата дъщеря“. Не я дадохте, но взеха ви я.

Когато умира, човек пристава на някое същество от невидимия свят. Той напуска близките си на земята и отива на онзи свят, при своя възлюбен или възлюбена. В народните песни се казва, че някоя мома пристанала на някой змей. Този змей представя същество от другия свят.

Какво ще кажете за онази мома, която казва на момъка: „Аз ще умра за тебе! Не мога да живея без тебе!“ Значи тя умира от любов. Така и мъжът пристава. Дотогава, докато хората пристават, Провидение не може да има. И тогава всеки ще остане на земята дотолкова, доколкото другият иска да остане. А сега, като тръгне някой да си заминава за другия свят, всички му казват „добър път“ и му пожелават да живее с другия по-добре, отколкото е живял на земята. Като заминава, той се радва, че ще обиколи друг един свят.

Аз не съм против любовта, всеки може да отиде там, дето

я намери. Но като напуснеш този свят, ще кажеш: „Ще ме извиниш, аз отивам при своя възлюблен“. Човештина е това. Няма да питам, защо напуцаш този свят. Защото и да питам, тя или той пак ще напусне този свят, пак ще си замине. Като реши веднъж да си замине, тя ще си замине – нищо повече. Това не става произволно. Ще ви кажа едно нещо вярно сега: когато двама души истински се обичат, те заминават за онзи свят едновременно, заедно отиват и двамата. Ако не се обичат, единият заминава по-рано, а другият по-късно. В любовта им има нещо, което не си хармонизира.

Щом двама приятели се сближат, техните астрални тела се свързват и енергиите от единия започват да преминават в другия, и обратното. Ако единият заболее, заболява и другият. Ако някоя жена обича мъжа си и той умре, то и жената отива след него. Или пък ако мъжът обича много жена си, щом тя умре, и той умира. Това става, ако са много привързани.

Сега вие мислите, че Христос ще дойде с ангелите от Небето да тури ред и порядък и вие ще останете да ядете и да пиете, облечени хубаво, с капели, с лачени обувки! Като дойде Христос, ще имате повече от лачени обувки – ще се оплакват говедата от лачените обувки, ще се оплакват овцете от хубавите дрехи, ще се оплакват, понеже ние правим нещата не с Любов. Ние гледаме животните не от Любов. Всичко в света ние вършим без Любов и туй наричам егоизъм, безлюбие. И вследствие на това страдаме. Умираме по същата причина – от безлюбие. Казвате: „Христос умря“. Христос умря заради нас, заради нашето безлюбие. Уморихме го ние и възкръсна за Своята Любов, която имаше към Бога. Любовта Му беше по-силна. Следователно Той знаеше, че трябва да умре. Казва: „Тия хора ще ме уморят, но така е решено“. Той трябваше да опита колко е силна Любовта Му и след като Го умориха хората, чрез Любовта възкръсна. Той казва: „Имам власт да положа душата си, имам и власт да я взема. Хората може да ме уморят, но аз ще възкръсна.“

Каквито определения да се дават за Любовта, тя всякога ще остане неразбрана. Когато човек мине през Любовта на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието, тогава само може да има ясна представа за Любовта. Любовта на свръхсъзнанието крие в себе си магическа сила. Тя може да изкара мъртвия от гроба, както семенцата никнат от земята. Тя организира частиците му и го връща към живот. Това, което възвръща човека към живота, който той е изгубил, е Любовта. Обратно, това, което става причина човек да изгуби ценното – своя живот, е безлюбието. Това, което прави хората щастливи, е Любовта. Това, което ги прави нещастни, е безлюбието. Коя е причината, която кара хората да живеят? Любовта. Коя е причината, която ги заставя да умират? Безлюбието. Значи един трябва да живее, а друг - да умре. „Защо трябва да страда и да умира човек?“ Законът е такъв. При сегашните условия на живота не може другояче. „Ние искаме да живеем братски!“ Знаете ли какво значи братският живот в широк смисъл на думата? Да живееш братски с всички същества, това значи на никого да не причиниш и най-малкото страдание. Какво ще правиш тогава без жито, без мляко, без яйца, без плодове, без кокошки, без агънца? Като живее, човек все ще смели няколко житни зърна, все ще изяде няколко плода, няколко яйца и т.н. Живее ли по този начин, той е нарушил вече принципа на великия братски живот.

КЪЩАТА

Ние умираме по единствената причина, че първоначалните клетки, от които сме създадени, ги изгубваме. Като изгубим повече от половината клетки, ние сме осъдени на смърт. Те не функционират, отровени са. Отравяне става и чрез мисълта, чувствата и волята.

Някои мислят, че физическият свят е всичко. Една трета е това, тялото на човека. Като обръщат внимание само на тялото, затлъстяват, задебелят, но не се минат 50–60–120

години, виждаме този човек, който е бил като планина, изчезне някъде. Човек мяза на леда, който се стопява: зимно време има своята реалност, лятно време той изгубва тази реалност.

Човек изгуби ли половината от теглото си – умира. Щом се наруши равновесието между силите на сърцето и силите на ума, тогава идва смъртта.

Безсмъртен е онзи, който от нищо не се смущава, който не нарушава своя вътрешен мир. Докато се смущава от всяка болест, от всяка неприятност в живота, човек е в областта на смъртта. Той е смъртен човек.

Втвърдяването на кръвоносните съдове, от което хората често преждевременно умират, се дължи на тези вътрешни смущения, които повреждат нервната система. Човек е кръстопът, където се преплитат милиони космически течения, и ако той се смущава за нищо и никакво, става едно подпушване на тези energii, той се парализира.

Свиването и разпуцането на сърцето става благодарение на електричеството, което слиза от една специална зона. Мозъкът регулира зоната на сърцето. Много хора умират преждевременно, защото се прекъсва онзи електрически ток, който идва отвън. Тъй както колелетата се движат с една динамическа сила, така и сърцето се управлява от една космическа сила на Вселената. Благодарение на тая сила сърцето се свива и разпуца, т.е. в него стават постоянни приливи и отливи. При всяко свиване и разпуцане на сърцето кръвта се приема и изпраща по цялото тяло.

Сътресенията всякога произвеждат разширение или намаление на пространството между молекулите на живата материя. Когато в междумолекулните пространства на материята се събере повече енергия, която не може да намери изход, там се развива магнетична сила. Който не може правилно да използва тази енергия, почва да иска какво ли не,

става алчен, недоволен, разстройва се, молекулите на нервната система изгубват своята пластичност и магнетизмът не може да се предава по нея. Гняв, припадъци, треперения се дължат на голямото количество енергия, събрана между молекулите, която търси път да излезе. Събраната енергия в междумолекулното пространство, като по-гъста, минава в междуатомното, дето функционира електричеството, и по този начин тези енергии се взаимно обменят. Ако човек подпушва в себе си енергиите на едно висше желание, в него наставка сътресение и ако не му се отвори път, ще го сполети нещастие. Щом му се отвори път, събралата се енергия в междумолекулните пространства ще мине в междуатомните пространства. Спирането на енергията там (в междумолекулните пространства) се придружава с експлозия. Тази е причината за внезапната смърт на хората - когато една бомба експлодира у човека, тя причинява смърт.

При смъртта става разглобяване на формите. Всяко страдание е умиране. Умирането е разлагане. Човек постепенно се смалява, докато се усмърди — става отлагане на излишъците. Природата знае как да се справи с излишъците, но човек, като се задръсти, червата мъчно ги изчиства. Законът за превръщането на енергиите е закон, който всеки човек и всеки гражданин трябва да изучава.

Всяка мъчнотия произтича от онзи излишък, който става в човека неизползван. Като научиш закона за превръщане на енергиите, ще можеш да трансформираш състоянията, породили се от тези излишъци.

Хората умират и остаряват, защото подпушват в себе си известни сили, които остават неоползотворени, тези сили разрушават формите, които са ги подпушили.

Защо умират хората? Защото формите им са стари и не могат да издържат на новите сили, които се развиват в новата материя. Старите форми трябва да се изчистят, да се освободят от всички стари мисли, чувства и желания, защото влязат ли в тях новите сили, ще ги пръснат.

Хората сега умират, за да сменят формата. Формата ще се разруши, защото претърпява вътрешна еволюция.

Смъртта е събаряне на старата къща и съграждане на нова и в това няма нищо страшно. Понякога става нужда да се събори цялата къща, а понякога – само стените или покрива, или само да се пречисти основно.

Идва един момент, когато човек трябва доброволно да си замине. Той няма да чака, доброволно умира. Природата има за тебе нови планове, нови пътища и твоята къща трябва да се събори. Ти трябва да излезеш навън и да си съградиш нова къща на друго място, понеже нашите тела не са построени както трябва. В туй тяло, което си съградил, не можеш да бъдеш щастлив.

Нещастieto на човека е в това, че са му дали един организъм толкова сложен, че не знае как да се справи с него. Вие сте един Божествен автомобил, турил ви Господ да го направлявате. Тук го обърнете, там го обърнете, не знаете да работите с него. Не знаеш да мислиш. Този автомобил е направен, трябва да знаеш как да го караш. Ти не знаеш как да направляваш чувствата си – автомобилът има топлина, не знаеш как да се справиш с нея. После не знаеш да се справиш със силата на неговото движение. Днес го караш, утре го караш, развалят му се колелетата, вземат го да го ремонтират. Казва: „Къде отиде?“ Приготвят го за шофьор на друг някой автомобил. Аз не съм за много автомобили. Като вземеш един, да го караш добре. Ние сме много разточителни.

Умирането не е нищо друго освен пълното изхарчване, изяждане и изпиване на богатата, които Бог е дал на разположение на всеки човек.

Когато един организъм е изхарчил кредита на своята деятелност, тогава идва смъртта. Човек ще се върне към смъртта, за да се пречисти от своята грандомания.

Природата е като една сметководителка, тя си има книги и каквато операция направим, тя никога не дава енергията да се изразходва напразно. Тя нищо даром не дава. Тя отпуска кредит, но един ден в края на живота ти, тя отваря тефтера и казва: „Толкова съм ти дала“ и прави един баланс – толкова имаш да даваш. Ти мислиш, че никой не ти държи сметка!

Когато остарее твоето тяло и не е способно вече да предава твоите мисли, Господ казва на ангелите: „Иди, съблечи това мое дете, чиито дрехи са толкова нечисти, че не могат вече да се перат“. Казвам: „Братко, ще те съблекат“, или, казано на ваш език: „Ти трябва да заминеш и втори път пак да дойдеш“. Когато ви говоря за отворени очи, искам да държите физическото си тяло всякога чисто.

Казвам: човек може да излиза от тялото си, т.е. от своята къща по желание, без да става нужда други същества да го обсебват и пъдят навън. Има закони, чрез които човек може да пази своето владение. Казвате, че баща ви например умрял и отишъл при Бога. Всъщност баща ви е изгъден, други са взели неговата частна собственост и той остава в положение на бездомник.

Някой казва: „Много съм скръбен. Разболя се детето ми, умря.“ Казвам му: „То умря, понеже не беше както трябва. Но идната година ще ти се роди друго, по-добро.“ И му стана леко. Това дете умира, защо? Умира, понеже Господ изпраща едно същество на земята и му казва: „Разгледай тази къща как е направена“. Онова същество докладва: „Такава къща не може“. И се дава нареждане да се събори. Идната година пак ти дадат план за къща и пак я събарят. Та някой път ти съградиш седем къщи и ги събарят. И най-после и ти като не живееш добре, съборят и твоята къща. Тогава какъв ставаш? Бездомник. Бездомникът не съществува ли? Съществува, но под наем. А пък не е хубаво да бъдеш наемател. Все е хубаво да имаш собствена къща.

Когато умре едно дете, това понякога показва, че майката има някаква погрешка, която трябва да изправи. Ако някое дете е създадено със слаб, хилав организъм, то умира, за да се създаде със здрав, нов организъм в друг живот. То може да умре и втори, и трети път, докато най-после си създаде една хубава къща, в която да живее дълго.

Човек умира, защото дрехата му е съдрана, трябва да я захвърли на земята и да му дадат нова. Дрехите умират, но не и човекът. Човек никога не умира.

Не сте вие, които градите къщата. Даже къщата, в която живеете и казвате, че е ваша, не сте градили нито вие, нито баща ви, майстори са я градили. Други са дошли да я построят. Туй, което ти не си изработил, как може да бъде твое? Нито материалът е твой, нито работата е твоя, нито парите, които си дал, са твои. Тогава как може да бъде твоя къщата, я ми кажете! Де е философията?

За да ви докажат, че къщата не е ваша, един ден ще дойде онзи, на когото принадлежи, и ще каже: „Трябва да излезете, понеже тази къща беше дадена под наем, срокът изтече“. 120 години беше срокът в древността. Ти ще си вземеш всичкия багаж и само за 10 дни ще освободиш къщата, защото ще я ремонтират. Ние, съвременните хора, се намираме в голямо противоречие. Мислим как ще се оправи светът. Искаме един оправен свят. Не знаейки какво разбират хората под думите „оправен свят“. Къщата не е наша, нищо не е наше – и искаме един оправен свят!

Сегашните хора, както са създадени, не са свободни, понеже материята са взели отнякъде. Когато един човек идва на земята да се въплъти, той взема оттук-оттам от кредитори. Той, като е идвал да се въплъти, не е имал достатъчно средства, за да си съгради една къща. Кредитори му заели пари назаем. Вие не знаете защо умирате. Умирате от лошите кредитори. Те чакат, чакат, вие не плащате. И те казват най-после: „Да се продаде къщата!“ Какво значи „да се продаде

къщата“? Това е умирането. Тогаз всеки един кредитор прибира това, което има да взема.

Та казвам сега: в живота кое е най-реалното, което вие имате? Единствената реалност, с която вие разполагате, това е вашето тяло. Това е най-голямата реалност. И ако вие не знаете как да се справите с вашето тяло, с тая реалност, вие ще видите, че с вашето тяло ще стане промяна. Защо умират хората? Умират, понеже тия материали, от които са създадени техните тела, са взети под аренда.

Човек не е само тялото, то е едно жилище, една лаборатория, един свят, в който човек работи. Работи, ще кажат „функционира“. Функцията не означава работа. Работата е нещо разумно, а функцията е нещо необходимо. Ти трябва да ядеш. Трябва да се върти колелото, но като се върти колелото, то не е разумно, то от немай-къде се върти. Изходило е колелото хиляди километри, но какво е научило? Нищо. Краката са извървели хиляди километри, какво са научили? Извървели каруцата, конете и онзи, който ги кара толкова път – но какво са придобили? Казвам: онзи, който не разбира значението и смисъла на живота, той е като човекът, който минава край скулптора и казва: „Чука си той...“ Един ден обаче каруцата се разваля. Каруцата трябва да се развали, конете трябва да си заминат и юзда един ден няма да има. Все пак каруцата е дяволско нещо.

В този смисъл ние казваме, че човек умира и се ражда, понеже претърпява промени, минава от едно състояние в друго. Смъртта подразбира промяна на материята. Ако житното зърно не падне в земята и не израсте, няма живот в себе си. Ако остане за вечни времена в хамбара, то е осъдено на смърт. Ако яйцето не се излюпи, осъдено е на смърт. Смъртта води към минаване от едно състояние в друго, но в нея не стават никакви процеси.

Смъртта не е нищо друго, освен промяна на формата. За да се излюпи пиленце, яйцето трябва да умре. За да мине в

млекопитаещо, птицата трябва да умре. За да мине в ангелска форма, човек трябва да умре. Следователно промените на формите ние наричаме смърт.

Когато казват, че със смъртта всичко свършва, това е заблуждение, това е крива мисъл. Свършването се отнася само до външните форми, до външните условия, при които човек по-рано е живял. Детинството на човека продължава седем години, от 1 до 7 години; от 7 до 14-годишна възраст човек минава своето юношество, а от 14 до 21 години той става млад момък, завършва своето пълнолетие. След пълнолетието си човек възмъжава и започва постепенно да остарява. Питам: де остана младостта на този човек? Младостта само се е видоизменила, но младият човек не е умрял, юношата също така не е умрял, най-после и детето не е умряло. Това са фази на един и същ живот, който на физическия свят достига своя предел на развитие до стареца. Старецът заминава от този свят в друг и вместо него някъде се ражда малко дете.

Следователно това, което на физическия свят наричат „смърт“, не е нищо друго освен смяна на формите – старецът заминава, детето дохожда. Човек не умира, но променя формата и мястото си. Той излиза от една къща и влиза в друга. Казвате: „Какво стана със стария човек?“ Той напусна старата си къща, понеже беше нехигиенична, за да влезе в нова, чиста, хигиенична. Ако го търсите в новата къща, той ще ви каже: „Моля, ще ме извините, че не мога да ви приема. Скоро съм се преместил в тази къща, не съм се наредил още. Ще почакайте няколко години, докато се наредя. Тогава ще ви приема да ми гостувате.“

В природата съществува един закон: не можем да бъдем щастливи, ако природата не ни създаде едно удобно жилище. Защото тялото не е едно удобно жилище. Човек няма такава удобно жилище, затова умира. От някакъв недоимък умира човек.

Ако сме от Бога родени, косата ни няма да окапва, нямаме да боледуваме и да умираме. Хилавото тяло е човешко

изобретение. Каква идея може да се тури в такова тяло? Мислите ли, че Бог ще налее Божествен нектар в чупливо шише?

Смъртта за нас е само една възможност да се освободим от ограничаващите условия, в които се намираме, да се освободим от хилавото тяло, от ограничения си ум, за да може Божественото в него да създаде в бъдеще един отличен организъм, с който да служим на Бога.

Със смъртта човек изчезва като форма, но онези сила, от която той е бил образуван, тя се връща в корена на битието и след известно време пак може да се яви в друга форма. Но той в тази форма има само едно отношение – към Първата причина, която е създала нещата, а към частите няма никакво отношение.

Под думата „съществуване“ във философски смисъл разбираме, когато един индивид или една душа има отношение към другите части на битието. Когато изчезнат отношенията към частите, това е смъртта. Значи при смъртта има само едно отношение. Аз казвам: в еднообразието на отношенията е смъртта, а в разнообразието на отношенията има живот. Бог живее вечно, защото Той е вечно разнообразие. Бог представява сам по себе си вечно разнообразие. Всяко живо същество, което се стреми към еднообразие, то търси смъртта, а всяко същество, което се стреми към разнообразието, то търси живота.

МЕСОЯДСТВО

Знаете ли кой създава смъртта? Тези милиарди духове, които постоянно разрушават. Всеки ден вие се изпълвате със съмнение и зависти и искате при това да бъдете хора на прогреса.

Представете си, че една бъчва е направена от 12 странични дъски и две дъна. Представете си, че 12 учени хора са

сглобени с две дъна посредством обръчи и образуват една бъчва. Мислите ли, че като се скъсат обръчите, тия хора няма да благодарят, че са се освободили от ограниченията? Такова е нашето положение, такова е положението на света, такова е положението на много хора по отношение на физическите закони на земята. Например тебе те държи нещо на земята, прикован си. Ходиш, нещо те тегли към земята, законът на притеглянето. Това е един обръч. Мислиш ли, че ако можеш да се откопчиш от земята, да отпътуваш във вселената, няма да ти бъде приятно? Ще ти бъде приятно, как не.

Сега тия условия, при които се намираме, са механически. Животът на земята трябва да го изучавате като нещо променливо. Вие всички сте млади, но след 50–60 години ще станете стари баби и дядовци. Някои ще ходите с бастун, други с два бастуна, ще бъдете прегърбени, ще гледате към земята. Питам: кое е онова, което ви е състарило? Как е възможно вие, умните хора, да остареете? Ако един човек осиромашее, къде е причината: отвън или отвътре? Ако една овца я изяде един вълк, къде е причината: отвън или отвътре? Ако човекът или вълкът я изяде, причината е отвън. Но ако една овца заболее, причината е в нея. Когато човек умира, причината е отвън, неговите врагове са по-силни.

Месоядство има и в духовния свят. Смъртта на мнозина се дължи на такива месоядни души, които се хранят от кръвта на човека.

В природата има известни общества, невидими, които са заинтересовани от хората, както хората са заинтересовани от рибите, със своите въдици и мрежи. И някой такъв рибар може да дойде при тебе със своята въдица и като те хване веднъж, страдаш. Каква е неговата цел? Ще те извади на брега и ще те опече. Ти казваш: „Защо е така?“ На същото основание, както когато хората извадят някоя риба от водата и я пекат. Този, който я е извадил от водата, има нужда от нея. Той и рибата много се обичат. Той трябва да извади рибата, за да живее.

Божественият морал в света е морал на цялото Битие, в

което всички разумни същества вземат участие, в него няма изключения. Но има един морал, който не е морал на цялото, но морал на органите, на известна част. Например ти си в едно общество и докато си в това общество, имаш морал, но като излезеш от това общество, изгубваш своя морал.

Вън от нашия свят има един невидим свят, по-рафиниран от нашия и съвсем другояче организиран от нашия. Тези същества от този свят седят по-високо от нас и ни влияят. Смъртта отчасти се дължи на тях. Понякога те постъпват с нас така, както ние постъпваме с кокошките – като решат да заколят някого, заколват го. Решат да пуснат някого, пускат го. Казват: „Този да стане сиромас!“ И става. „Този да стане богат!“ И става. Каквото кажат, става. Тогава защо говорите за късмет? Защо поддържате, че от човека зависи неговото бъдеще? Да, от човека зависи неговото бъдеще, но ако той е разумен.

Има същества и в другите светове, на които трябва да се доказва, че съществуват хора на земята. Тези същества са много учени, но мъчно може да им се докаже, че има живот и на земята. Те даже и не подозират това нещо и трябва да им се представят ред примери, ред доказателства, а някога сами трябва да дойдат на земята, да проверят тази истина. Понякога път от невидимия свят вземат някои екземпляри от земята и ги занасят при съществата от невидимия свят, за да ги убедят в съществуването на хората. И всички хора, които умират, умират по причина на това, че съществата от невидимия свят, за да се уверят, че живеят хора на земята, ги вадят оттам с въдици и като се уверят в истинността на този факт, отново ги връщат на земята. Хората не могат да водят един правилен, редовен живот между съществата на невидимия свят, затова ги връщат обратно на земята.

Една от причините за смъртта на хората се дължи на факта, че духовете ги привличат, те отиват при тях да изучават културата им, да придобият нещо ново.

Къде е духовният свят? Да се задава такъв въпрос, това е все едно някое малко животно да пита къде живее човек.

За смъртта на земята не са причина светлите духове, но тъмните. Ангелите на тъмнината всякога поразяват.

Духовите карат няколко хиляди души като черда и колят едного, а другите от чердата не знаят, че и на тях ще дойде редът. Така е, когато едни грешни хора злорадстват, че други грешни хора страдат.

Сиромашията често спасява живота на хората, а богатството го погубва. Ако човек е богат, всеки може да го убие, да вземе богатството му. Какво ще вземат на сиромаша? Кой как го види, ще каже: „Оставете този човек! Той няма пет пари в джоба си.“ Угоената овца всеки може да заколи, но хилавата, мършавата, отделят настрана.

Две школи има в света: черното братство, което се намира в центъра на земята, и Бялото братство, центърът му се намира на Слънцето. Всеки ден Всемирното бяло братство изпраща своята енергия от Слънцето, а черното обира всичко, каквото срещне на пътя си. Войната, упадъкът на морала, лъжата, престъпленията, се дължат на черните братя. Те развалиха света, те отклониха мисълта на хората от правия път. И смъртта е процес, създаден от черното братство.

КРЪГОВРАТЪТ

Слизане и качване, това са живот и смърт, смърт и живот. Във всеки живот има смърт – във всяка смърт има живот.

Север означава истината, а още и смъртта; юг означава добродетелта и животът. Докато не умре, човек не може да живее. Това е закон. Животът започва първо със смъртта.

Това е противоречие, но е факт, който се проверява в самата природа.

Между живите от този свят и живите от онзи свят няма разлика. Защото има живи в онзи свят и има живи в този свят, има умрели в този свят и умрели в онзи свят.

И кога човек иска да замине за Невидимия свят? Когато вашите приятели започнат да заминават за Невидимия свят. Защо ще бягат приятелите ви? От щастие ли? Не. От големите нещастия, които идват в света.

Сега някои от вас искате да идете на оня свят. Няма какво да идете в оня свят! Като дойде време, ще ви вземат оттам. Плодовете като узреят, сами не отиват на гости на разумните същества, но разумните същества отиват при тях. Събират ги в кошници, занасят ги дома. Като узреем на земята, ще дойдат и ще ни занесат. Сега ще доказва някой учен човек дали като умрем, ще отидем в оня свят. Така не се говори. Хората на земята не са узрели, зелени плодове са. Ще капнат, ще слизат, ще се качват на дървото. Сега хората слизат и се качват на дървото. Казвате: „Къде е оня свят?“ Долу при корените. „Къде е другият свят?“ Горе при клоницата. Къде е оня свят? В оня свят отиват само хубавите, зрели плодове. В оня свят ще идат разумните същества. Те ги ръководят, посадят ги при особени условия.

Когато казваме, че човек след смъртта си пак живее, ние подразбираме, че той може да живее при известни условия. В това отношение само разумният човек може да живее, а глупавият всякога умира. Човек всеки ден умира. Кога? Когато изгуби съзнанието си. Чудни са съвременните хора, когато казват, че като умрат, всичко се свършва. Не, това още не подразбира смърт. Що се отнася до прекратяване на съзнанието, това е нещо възможно. Кой може да прекрати съзнанието на човека? Природата.

Трябва да умре някой път човек, но причините за смъртта се крият някъде далеч. Аз взимам думата „смърт“ в съвсем друг смисъл от този, който вие разбирате. Човек трябва да се измени. Има едно състояние, в което човек се изменя. Хората наричат това състояние „смърт“. Това не е смърт, но трансформиране, минаване от едно състояние в друго.

Нито раждането е начало на живота, нито смъртта е край. Човек е съществувал преди раждането си, ще съществува и след смъртта си.

Смъртта е привидно състояние, смърт няма. Както един престъпник може да се хване и да се тури в затвора, така и душата може да се хване и да се тури в тялото. Животът не се губи.

Учените са правили опити със светлината и са успели да я разложат на седем цветни лъча, наречени „слънчев спектър“. Те са поставяли различни растения под действието на всеки един лъч, да видят какво влияние оказва върху тях. Така те са дошли до интересни научни изводи. Едно е важно да се знае, че седемте цветни лъча не са самата светлина. Тя е нещо повече от цветните лъчи. Когато се намаляват вибрациите на светлината, тя се разлага на седем цветни лъча. Щом се повдигат и увеличават вибрациите на светлината, цветните лъчи изчезват. На същото основание казвам: хората се различават едни от други, защото минават през стъклена призма. Щом минат през събирателна леща, те се обединяват в едно цяло и започват да си приличат.

И тъй животът е голяма призма, която пречупва светлината. Като дойде до призмата, светлината се пречупва и осветява всеки човек различно. Хората са различни до смъртта си. Минат ли отвъд смъртта, те се обединяват и стават еднакви. Казвате, че зад смъртта няма живот. Питам: преди да се е разложила, светлината не е ли съществувала? Преди смъртта светлината имала ли е енергия? Имала е, разбира се. Защо тогава след смъртта да няма енергия? Енергията съществува преди и след смъртта на съществата. Да се

говори за живот след смъртта, това значи да се говори за продължаване на Божията дейност като вечна и непреривна.

Че човек умира, това е заблуждение. Реалността не може да умре сама по себе си. Когато змията хвърли своята кожа, змията умряла ли е? Когато вие намерите само папшула на копринената буба, умряла ли е тази буба? Тялото на човека не е ли един папшул? Когато от един човек остане папшул, това същество излиза от папшула, казвате, че е умрял. От папшула е излязъл човекът. Радва се, хвърчи, пък вие го оплаквате. Вие ще кажете: „Докажете, че е така!“ Аз пък ще кажа: докажете вашето, докажете, че е умрял.

Някои казват: „Кой е ходил на оня свят и се е върнал, та да знае какво има там?“ Това е философията на неорганизирания свят. Това са безверниците, които са умни, но не са будни. Вярващите са будни, но не са много умни. Обаче няма безверници в абсолютен смисъл на думата. И най-големият безверник вярва в нещо.

Хората умират по единствената причина, че те вярват, че не съществуват. В момента, в който престанат да вярват, че те съществуват, те умират. Вие сте нещастни по единствената причина, че вие вярвате, че сте нещастни, вие сте допуснали тази мисъл. Вие сте родени щастливи, как допуснахте, че сте нещастни? Вие вървите по обратен път. Вие изкарвате щастieto от нещастieto. Право е. Но аз изкарвам нещастieto от щастieto. Не изтича щастieto от нещастieto, но нещастieto излиза от щастieto. Ти си щастлив! Като се убедил, че си нещастен, ти станеш нещастен, нищо повече. Изменете сега начина на вашата мисъл. Дръжте се за положителното в света.

Светът постоянно се движи. Страданията на света се дължат на това именно, че хората повече вярват, че ще умрат, отколкото че ще живеят. Не, по-голяма е вероятността, че ще живееш, отколкото, че ще умреш. Че ще живееш, отношени-

ето е две към три. Че ще умреш, отношението е едно към три, а възможността да възкръснеш е три към три. Следователно къде е противоречието в света? В неразбирането на нещата. Някой от вас умира ли е, да знае това? Аз виждам, че някои, които от 20 години са умрели, сега са се върнали да живеят. Друг някой преди 50 години е умрял и сега наново се е върнал. Но те са забравили това. Няма човек на земята, който да не е живял, да не е заминал за онзи свят и да не се е върнал отново.

Смъртта не е нищо друго освен един завършен кръг на земята. Умният човек, като дойде до старостта, той се изгубва от зрението на хората и после пак дойде в същото пушкало. И питат: „Къде е старият човек?“ Той е пак в майка си. Казват, че всичките деца са в онзи свят. Сега ще ме извините, то не е моето вярване. Всяко разумно дете, което се е родило, и всеки разумен човек, все се връщат при майка си.

Всяко разрушение е един случай да покаже Бог Своята сила, Своята мъдрост, Своето знание, Своята Любов към онези, които упоават на Него. Когато Господ казва, че ще разруши света, ние подразбираме, че ще създаде много по-хубав свят, отколкото е бил първият. Когато кажем, че този свят ще премине, ние подразбираме, че ще дойде друг, по-хубав от първия. Когато кажем, че тази човек ще си заmine, подразбираме, че той пак ще се роди, и то по-добър от първия. Това е правилната философия.

Казвате: като умре човек, всичко свършва. Аз в случая не повдигам въпроса дали се свършва, или не. По този начин не се аргументирам. Аз не съм заинтересован, ако няма живот, да го създавам и няма защо да го създавам. Ако тук живея хиляда години, на мен ми е приятно, и ако замина за другия свят, пак ще ми бъде приятно.

Днес на учените не им позволяват да изследват и описват онзи свят, понеже ще се явят много кандидати за отиване, а кой ще остане на земята да работи?

Смъртта е случайно явление в природата, животът е навсякъде. Тогава се възражда твърдението на Лавоазие, че нищо в природата не се губи. И животът не се губи. Ако кажем, че някой е умрял, това значи – изгубил си е живота. И формата се губи, станала е една неестествена промяна. Имаш един приятел и той умира. Неестествена промяна е това, че той живее в света, но между него и тебе няма съобщение. И той тъжи, и ти тъжиш, и той скърби, и ти скърбиш – не знаеш къде е, постоянно мислиш за него.

Ако физическият живот беше съществен, тогава не трябваше да умираме. Онова, което природата е създала, то е вечно, безсмъртно. Ако четете Библията, ще видите, че е вечно, но това, което хората създават, е смъртно.

Сънуваш вечер, че си богат, ставаш сутринта и от богатството никаква следа. Сънуваш, че имаш вол, на сутринта никакъв вол няма. И в действителния живот е същото – имаш стотици хиляди левове, но случи се нещо и ги изгубиш. Учен човек си, но удари те нещо по главата и ти изгубиш знанието си. Къде е животът тогава? Ние живеем в света на постоянните промени, а после ще кажем като сегашните учени, че като умре човек, всичко с него се свършва. Няма какво да се говори по това. Че всичко се свършва, това си е на мястото. Не е лошо, че се свършват някои неща. Но с какво трябва да се свършва? Добре е да се свърши с болестта, защото ще дойде здравето; добре е да се свърши с невежеството, защото ще дойде знанието; добре е да се свърши със смъртта, защото ще дойде животът. Като изгубиш живота си, пък ще дойде смъртта. В живота изобщо няма свършване на нещата.

Какво нещо е старостта? Когато изгуби силите си, човек започва да остарява. Защо губи човек силите си? Защото е изгубил посоката на своя живот. Онзи, който не е изгубил посоката на своя живот, той не знае какво нещо е старост. Следователно старостта показва, че човек трябва да мине в нова форма на живота, да се подмлади. Старостта е преход-

на фаза, в която човек не може да остане дълго време. Дойде ли до старостта, той непременно трябва да търси изходен път.

С остаряването на човека се дават методи за подмладяване. Като остарее човек, у него се явява желание да се подмлади. Старостта е един метод за подмладяване. Но има и други методи, по-резки. И много пъти на човек му се иска да си замине за онзи свят, за да се подмлади.

Всичките хора умират по единствената причина, че не са се подмладили. Всички вие ще остарееете, ако не се подмладите. Сега да обясня идеята: старият е семка; тази семка, за да се подмлади, непременно трябва да влезе в земята, в почвата, туй семе трябва да умре. Посятото семе е старият, който умира. Младият, който се ражда, е старият, който се е подмладил.

Новото се отличава с противоречие, а старото – с промени. Понеже вие живеете и срещате разни противоречия в живота си – това е новото. А щом умрете, щом ви заровят в гроба, това са измененията. Кое е по-хубаво: противоречията или измененията? Да се изменяш, това значи да умираш, а да имаш противоречия в живота си, това значи да живееш. Така ви говоря според живота на земята. Трябва ви едно ново разбиране, а не да се забавлявате със старото, което е мъртво. Но ако мъртвите не възкръснат, безпредметна е тяхната смърт. Ако пък хората умират, за да възкръснат, тогава ще се явят противоречията в живота. Вие питате: „Защо са измененията?“ За да умрете и да се освободите от старото. Значи, човек не може да се освободи от старите навици, освен чрез смъртта.

Смъртта не е нищо друго, освен човек да се върне в Първия Източник, за да се обнови, или другояче казано: да приеме повече сила, да приеме повече способности, повече дарби, за да може да уреди живота си. Сега разберайте – аз употребявам думата „смърт“ в два смисъла: единият смисъл е, когато човек престъпи Божия закон, той умира, липшава се

от живота; другият смисъл на смъртта е – минава от едно състояние в друго, подобрява се неговото положение.

Какво разбирате вие под думата „смърт“? Научно разбират унищожението на човека. Да умре човек, подразбира един нов живот.

Да умре някой, това не значи, че той ще изчезне. Всяко неправилно преминаване от едно състояние в друго е смърт. Всяко нещо, което се променя и изменя, минава през смъртта. Всяко нещо, което влиза в нова форма, при нови условия, минава през живота. Смъртта освобождава човека от лошите условия, животът дава на човека нови условия, по-добри от старите, за да познае Бога.

Вие, като не разбирате вътрешния процес, мислите, че ще изчезнете някъде. При органическия процес вие трябва да изчезнете като водата на една река – влее се в голямата. Изчезва ли, изгубва ли се? Къде изчезва? Казва: изгуби се. Често съвременните хора мязат на онзи, който влязъл в банята гол и се уплашил да не се изгуби. Излязъл из банята, турил си една мартеница, че като влезе между голите хора, да не се изгуби. Като гледал мартеницата, казвал: „Няма да се загубя“.

Не се страхувайте от смъртта, защото тя освобождава човека от всички задължения и ограничения.

Като говорим за смъртта, гледайте на нея като процес на освобождаване.

Сега ние не разреждаме този социален въпрос, понеже той е въпрос на други съзнания в света. Войниците, които се бият на бойното поле, те ли раждат свободата? Хиляди хора са измрели, без да е дошла свободата. Казват, че все са допринесли нещо. Но свободата къде е останала? Онзи само, който е умрял, той е станал свободен. Онези, които живеят, те не са свободни.

Смъртта, това е най-малкото проявление, начало на живота, защото, който умира, той тогава започва да живее. И казва апостолът: „Минаваме от смърт в живот“. И сега, за да влезем от този живот в духовния живот, непременно ние трябва да умрем – да влезем в най-малките вибрации на живота, за да може този живот да ни поеме в своите условия.

Вие вярвате в неща, които никога не стават. Щом вярваш, че баща ти е умрял, той не е баща ти. Щом умира, той не е ваш баща. Щом живее, той е ваш баща. Всеки, който живее, баща ви е. Всеки ваш приятел, който умира, не е ваш приятел. Който не умира, той е ваш приятел. Ако имате един неприятел, който не умира, той не ви е неприятел, той ви е приятел. Параметафизика е това. То е неразбрано. Ние страдаме някой път от неща неразбрани. Всякога страданията произтичат от неразбрани работи. Баща ти умрял. Ти това не знаеш, повярваш, казват ти: „Видях баща ти, че умря“. Но той не е бил баща ти. Най-после трябва да се увериш, че баща ти е умрял. Да кажем, престанал вашият баща да диша и да издиша, вие си представяте, че е умрял. Добре, ако това е вярно, тогава всичките явления трябва да се обяснят по същия начин. Имате замръзнала вода, стопявате я, първата вода изчезва. След туй вземате водата и я туряте в котела. Изпарява се, изчезва. Започвате да плачете, докато всичката тази вода се върне. Ще дойде, ще пиете от нея. В този процес на промени водата се е освежила. От твърдо, течено, във въздухообразно състояние минава. Ако тази вода не минава през тези процеси, тя не може да обнови живота. Тъй и водата живее по този начин. Всичките процеси, които стават, са подобни на този и имат смисъл.

Туй, което залязва, ще изгрее, туй, което се изгубва, ще се намери. Умрелият ще се роди. Някой казва: „Еди-кой си умрял“. Казвам: „Ще се роди“. „Как?“ „Ще го видите.“ Мислите: „Къде отиде?“ Отиде там, отдето е дошъл. Вземете една кофичка вода от езерото, след като се измиете, хвърлите я в езерото. Къде отиде водата? Ще кажете: „Отишъл в Небето“. Чудни са хората, когато питат, отде е дошъл и къде отишъл.

Отива там, отдето е дошъл. Отгоре, ако е дошъл, горе отива; отдолу, ако дошъл, долу отива. Отдето дошъл, там отива.

Умрелият е семето, което се посява в земята. Казват: „Изгнил е той“. То, семето, като изгние, започва да расте. От онова, изгнилото, има един живот, който събира тия частици и образува растенето нагоре. Семето само възкръсва, от умрялото семе излиза после онова, което живее.

Падналите листа, както и падналите плодове, са много добри философи. Падналите листа знаят много повече, отколкото листата, които сега израстват. Падналите листа преминават през страдания, а онези още не са минали страданията. Аз съм слушал стари хора. Старият казва: „Така един ден ще повехнете, ще паднете и вие“. Така един ден със смирение трябва да слезете долу при дървото, да те носи вятърът навсякъде и пак да си благодарен. Листата един ден ще пожълтеят и ще влязат в един живот по-висок, отколкото тези листа, които сега израстват.

Във всички същества стават съзнателни и несъзнателни процеси. Съзнателният процес става толкова силно, че за кратко време вие трябва да израстете, както житото израства през месец май, и за кратко време трябва да завържете, защото в растенето се подразбира цвета, а в цвета – плода. Растенето е живот, в който се проявява цъфтенето, връзването и узряването. Без цвят няма плод и узряване. „Цъфтиш ли?“ „Не.“ „Няма да се проявиш.“ И хората като цветята се проявяват само тогава, когато цъфтят и завързват плод. Любовта се проявява само когато растенията цъфтят, така е у хората. Когато във физическия свят има цъфтене, иде физическото узряване, физическата любов; когато този процес мине, настава в човека духовно цъфтене и узряване. Човек трябва да цъфне най-малко седем пъти, т.е. да завърже най-малко седем плода, но това цъфтене става последователно. И тъй, когато цъфтенето във физическия свят изгуби за вас смисъл, вие трябва да пренесете това цъфтене горе. Защо умираме? Умирането не е нищо друго, освен отиване в по-

висок свят на растене. Когато нямате условия за растене на физическия свят, вие умираете, когато имате условия, вие се раждате.

Не съм за онази философия, която отделя слугите от господарите. Нито пък съм за онази философия, която отделя учителите от учениците им. Не съм и за онази философия, която отделя живите от мъртвите, и мъртвите от живите. Сега искат да се отделят живите от мъртвите. Че кой се грижи за мъртвите? Живите. Кой се грижи за живите? Мъртвите. Сега вас ви се вижда тази работа малко странна. Как е възможно? Една несъобразност има. Онези, умрелите листа на дърветата, които падат под корените, нали оставят всичкото си богатство? Тия листа, които умират, оставят всичкото си богатство на корените и оттам започват да живеят пак наново. Благодарение на умрелите вие се проявявате. И благодарение на живите, умрелите забогатяват. Понеже умрелите са богати. Защото богатите умират, сиромасите не умират. Сиромасът, като стане богат, умира. Богатият като стане сиромас, оживява. Казвам сега: горко вам богати! Вие ще умрете. Казвам: блажени сиромасите, защото ще се родят в света.

Който умира, отива в другия свят, за да вземе сила. Като няма кой да го кредитира тук, отива в другия свят. Като живееш тук и после като заминеш горе, ще влезеш в реалния живот и ще кажеш: „За нищо и никаква работа съм се тревожил!“

На физическия свят човек умира, а се ражда в Божествения свят. Като поживее известно време там, той пак слиза на земята, тогава умира за Божественото, а се ражда за физическия свят.

Не е страшно, че ще отидеш на другия свят и ще се върнеш на земята. Жалко е, че след като придобиеш известни опитности в духовния свят, ще ги забравиш. Слизаеш на земята и нищо не помниш: къде си бил, какво си правил. Хо-

рата нямат една положителна опитност, която да им служи като ръководно начало в живота. Като изучавам човека, опитвам неговите състояния, материята, от която е направен, неговата същина, казвам: същността на човека се крие в душата му. Тя създава около себе си нов свят, толкова по-красив, колкото е по-пробудена. Едно дърво може да живее на земята толкова повече, колкото е по-самостоятелно, т.е. колкото по-добре може да се ползва от окръжаващата природа. Ако не може да се ползва от окръжаващата природа, то умира. Същото се отнася и до човека, който живее и на земята, и в духовния свят. Ако не можеш да използваш условията на физическия свят, ще умреш, т.е. ще отидеш на оня свят. Ако и там не можеш да се ползваш от новите форми и условия, ти ще умреш, т.е. ще се върнеш отново на земята. Докато си на земята, можеш да се качваш в по-високи полета, но можеш и да слизаш; същото става и в духовния свят – и там можеш да се качваш и слизаш.

Необходимостта е закон, в който човек не може да прави избор. Необходимо е да слезеш на земята, да се учиш и да страдаш, да растеш в благодат и да се радваш. Това е необходимо и за обикновения човек, и за великия дух. Необходимо е човек да умре, т.е. да се качи на онзи свят, там да се роди. Смъртта и раждането са две необходимости, от които никой не може да се отрече. Кажеш ли някой велик дух, че не може да слезе на земята, всичко е изгубено за него. Той е длъжен да слезе, да напусне добрите условия и да изпълни програмата, която му е дадена.

И горчивите, и сладките неща са намясто. И природата си служи с тях. Когато лекува човека, тя му дава горчиви хапове. Горчивото оправя работите. Ако някой не може да приеме направо горчивия хап, природата го покрива отгоре с нещо сладко. Така постъпват лекарите с децата. Има два вида живот: единият е отвън сладък, отвътре – горчив; другият е отвътре сладък, отвън – горчив. Дали отвън, дали отвътре е горчив, горчевината е неизбежна. Земният живот е отвън сладък, отвътре – горчив. Раждането на детето пред-

ставя сладката обвивка на живота. Смъртта на човека поставя вътрешната горчевина на живота.

Когато старите хора умират, това не е нищо друго, освен един търговски фалимент. Този човек е изгубил капитала си и след това неговата фирма се затваря. Казват после: „Еди-коя си фирма, или еди-коя си банка е фалирала“. И сега запример в Америка, в голямата криза умряха 8 000 големи американски банки. Представете си, че всяка банка е имала приблизително по 100 милиона долара. Къде отидоха тези долари? Парите не се ядат, но въпреки това казват, че тези банки умрели, т.е. фалирали. След известно число години започнаха в Америка да се явяват нови големи банки, с по 500–600 милиона долара.

Следователно при нямане на капитали хората умират, а при имане на капитали те се раждат. Всякога в природата има един излишък. Точна статистика няма на тия, които се раждат и тия, които умират, но приблизително умират годишно около 40 милиона хора, а се раждат 45 милиона. Значи с 5 милиона хора повече се раждат годишно. Ако дойде ден, когато повече ще умират, а по-малко ще се раждат, тогава ще дойдем до едно израждане. Израждането не е нищо друго, освен икономия в природата, за да се навакса онази изразходвана енергия, която е потребна.

За човека има запас от енергия да живее хиляда години. Хората умират преждевременно от неправилно живеене. Понякога има икономически причини в природата: ще умре дядото, за да живее детето, или обратно – детето умира, за да живее дядото; има замяна, това е икономически закон в природата.

На един стар дядо на 80 години синът се жени. Зачева му се дете. Аз да ви кажа, че със зачеването на туй дете, когато детето се ражда, старият ще умре. Старата баба или старият дядо ще умре. Като умре единият, туй показва, че един друг е дошъл на власт. Някой път има изключения, когато дядото не умира и бабата не умира. То е правилното разрешение на

въпроса. Някой път някой трябва да умре, а пък някой път и старият трябва да живее, и младите трябва да живеят. Сега ние сме под първия закон: едни умират, други се раждат. Това е законът на греха. Ще дойде ден, когато смърт няма да има.

На мястото на онзи, който умира, ще се роди друг. Един се ражда, друг умира. Раждане и смърт, това са двете кофи, които се движат в обратна посока по онова успоредно въже на един кладенец, от който вадят вода. Едната кофа се качва, другата слиза. Празната кофа слиза, то е този, който се ражда; когато нагребете живота, изтеглят я нагоре, то е този, който умира. Всеки, който се е напълнил в живота, той е пълната кофа, изваждат го горе в невидимия свят, да даде придобитото, да го занесе в другия свят.

Всяка болест се дължи на специфичния живот, който съществува в природата. Следователно, когато един специфичен живот в природата иска своето благо, непременно друг живот трябва да пострада за благо на този живот. Как мислите, ако майката е слаба, а детето е здраво и се събужда по 10 пъти на вечер и суче от нея, какво ще бъде положението на майката? Майката ще почне да линее, а детето оживява. Някой път детето се поправя, детето остава живо, после го отхранват с биберон. Казват, че животът на майката бил къс. Не че животът е бил къс, но тук са се изменили условията.

Защо един човек трябва да живее, а друг да умре? Такъв е законът на земята. За да живее един човек, друг трябва непременно да умре. Ако този закон не се спазва, физическият живот не би се проявил. Много кокошки, прасета, агнетата умират, за да живеят хората. Много мушици умират, за да живеят птиците. Много скали се разрушават, за да поддържат живота на растенията. Значи, за да се поддържа живота на едни същества, други трябва да умрат. Тези същества, които умират на физическия свят, създават условия за живот в духовния свят. И обратно: тези, които умират в духовния свят, създават условия за живот на физическия свят.

Оттук виждаме, че има два вида смърт: духовна и физическа. Който иска да живее в духовния свят, той трябва да умре за физическия; който иска да живее на физическия свят, той трябва да умре за духовния. Смъртта на физическия свят ражда живот в духовния свят, смъртта в духовния свят ражда живот на физическия свят.

В природата съществува закон на равновесие. Представете си, че между едно 10-членно семейство има един дядо, който е на около 120 години. Ако претеглят тия 10 души преди смъртта на дядото, ще се види, че те имат известно тегло, което след смъртта на дядото ще се увеличи. Защо? Защото животът на дядото се е разлял между 10-те члена на семейството.

Мнозина ме питат: „Как трябва да се постъпва?“ Казвам: това, което чувстваш, което мислиш и както постъпваш, трябва да бъде в твоя полза и в полза на твоите близки. Щом е така, то е правилно. Тогава нека и растенията, и животните, всички да знаят, че с теб е станала една голяма промяна. „На кого да правим добро?“ Като не знаеш на кого да правиш добро, вземи една лейка и поливай цветята, като мислиш, че правиш добро на хората. Защото всяко цвете съответства на един човек на земята. Ако едно твое дърво на земята умира, с него заедно умира и един твой приятел на земята. Ако едно дърво изниква в двора ти, с него заедно изниква един твой приятел. Такова съотношение има в света.

Казвате: „Защо всяка година изсъхват толкова много цветя и дървета?“ Защото много хора грешат. „Защо толкова много извори пресъхват?“ Защото много хора умират. Когато човек умира, едновременно с него и някой извор пресъхва. Щом човек оживее, и този извор отново ще протече. „Защо някои езера се пресушават?“ Защото много хора не живеят по Бога. „Защо някои планина се разрушава?“ Защото веруюто на много хора се руши. Те нямат положителна вяра.

Може да направите един опит, той е следният: забележе-

те, ако умре един добър човек в света, щом умре, в умовете на всички хора повече светлина се явява. Той се развива като светлина, повече светлина. В къщи като умре някой, всички се обикнат, има повече светлина и топлина. Умрелият човек влиза в тях. Кое е по-съществено сега: външната ли форма, или светлината и топлината? А пък ако умре един лош човек, и той ще се прояви. Тогава ще се яви по-голямо изстудяване, по-голям мрак. Някой път умре някой, стане тъмнина. Той не е от праведните.

Ние трябва да желяем да живеят всички хора, понеже са необходими за нас. Когато един човек се ражда, и в нас се ражда нещо. Когато един човек умира, умира нещо в нас. Някои хора трябва да умрат, за да се подобри светът. Някои трябва да се родят, пак за да се подобри светът. И когато се раждат хората, светът се подобрява, и когато умират хората, светът се подобрява. То е Божествено.

Когато някой човек от Небето се роди тук, хората на земята се радват, а на онези горе малко им е мъчно. Когато някой от земята се качва горе, тук скърбят, а горе се радват.

Изкуство е човек и в злото да вижда доброто, в тъмнината да вижда светлината, в смъртта да вижда живота. Това изисква Новата култура от всички. Бог е върхът, целта, към която човек се стреми. Всичко, което човек придобива, иде отгоре.

Ако искате близките ви да живеят по-дълго време на земята, отношенията ви с тях трябва да бъдат хармонични. Висшето, т.е. Божественото в човека, това е Христос, Когото всеки момент разпъваме. Докато Христос е у вас, превръщайте черното в бяло, злото в добро, загубата в печалба. Ако днес имате загуба, не се обезсърчавайте, но кажете: „Добър е Бог, утре ще ми даде някаква печалба“. Когато умре някой от домашните ви, не скърбете, защото той пак ще дойде на земята. Човек умира, за да цъфне отново, пресажда се, за да

се облагороди. Във всичко, което става с вас и около вас, виждайте великата и мощна Божия десница.

Според нас правилно е когато умира човек и когато се ражда, да се радваме.

Новите хора навсякъде очакват да дойде Христос, да тури ред и порядък. Те имат механическо разбиране. Христос по този начин никога няма да дойде. Идването на Христа трябва да се разбира като Любов, която влиза в сърцата на хората. Всички да започнат да живеят по закона на Любовта! Да са свободни, без закон да служат. И всеки, който служи, да му е приятно. Да му е приятно като се учи и като свири, и като работи. Каквата работа в света да върши, да я върши с Любов и да има радост в душата си, че я прави.

И тогава по закона на Любовта, когато се раждат децата, ще се радваме, и когато заминават децата за другия свят, пак ще се радваме. А пък сега, като идват от горния свят, ние се радваме, а пък като заминават, плачем. Като ни дадат пари, се радваме, като изгубим парите, скърбим. Като ни похвалят, се радваме, като ни обидят, плачем. Това е законът на доброто и злото.

Вечният живот подразбира състояние, при което човек живее съзнателно при всички условия — благоприятни и неблагоприятни. Когато страда, човек умира, когато се радва, възкръсва. Страданието ограничава човека, а радостта го освобождава. Един ден, когато се издигне над радостите и страданията, човек нито ще умира, нито ще възкръсва.

НЕ ЗАВЪРШВАЙ ВСИЧКО НА ЗЕМЯТА

Лесно е човек да разбере истината, но тази леснотия е една от мъчните. Най-мъчно я намира човек. Няма по-лесно нещо от това да намериш истината и няма по-мъчно от това да я приложиш. Във всинца ви има една мъчнотия. Има

неща, от които не сте задоволени. Всеки един от вас усеща, че му липсва нещо. Човек може да е богат и пак да усеща, че му липсва нещо. Може човек да е учен и пак да усеща, че му липсва нещо. Може да е красив, може да има много дарби, но има нещо вътре, което счита, че не му достига. Питам: това, което не достига на човека, зло ли е? Защо има човек да се безпокои, че не му достига нещо? Някой се безпокои, че не си доял. Че щом си дояде, ще замине на другия свят. Някой се безпокои, че не е свършил училище. Че щом свърши училище, ще излезе из гимназията навън, между другарите си няма да живее. Някой мисли, че не го разбират хората. Като ги разбира, трябва да ги напусне.

Защото постижението, каквото и да е, всяко постижение на земята, всяко желание, всеки идеал, постигнат на земята, е равносилен със смъртта. Кой е постигнал нещо на земята, че да бъде щастлив? То е най-голямата смърт, която може да те сполети. Ако постиженията на земята е наш идеал, всичко е изгубено, защото представите си, че всичките хора, че всеки иска да стане цар. Ако всички станете царе, какво ще бъде? Вие ще имате по възможност най-голямото постижение. Ако не вярвате, станете пчелари, за да видите тия, най-видните същества – пчелите. Ще видите как царицата снася яйцата, как тя избива своите деца. Ако рече едно от нейните деца да стане царица, веднага го убива, нищо повече. Понякоя път има едно изключение, не прави така. Царицата понякоя път се реши да напусне кошера, споразумяват се, казва: „Да нямаме голям спор!“ Ако са две царици, старата царица с всички поданици, колкото има, ще си излезе навън из кошера. Или старата, или новата царица трябва да излезе. Другояче една от тях трябва да плати с живота си.

Докато не си свършил работата, ще живееш, а когато я завършиш, ще умреш. Красотата е в незавършените работи. И грандиозното е там, че работата не може да се завърши. Свършиш ли работата, пригответи си път за друга работа.

На една конференция в Америка, като спорили все учени хора върху много въпроси, един от учените казал: „Спорихме върху всичките въпроси, няма за какво да спорим вече. Не ни остава нищо друго, освен да си идем по домовете.“ Щом на земята няма за какво да спориш, не ти остава нищо друго, освен да умреш. Щом няма никакъв въпрос, по който да спориш на конференцията, остава да си идеш в къщи. Та сега разберете: всякога трябва да има един въпрос, върху който да спорите! Не е разумно да изчезнат всичките въпроси. Все трябва да остане един въпрос, върху който да спорите, понеже, ако няма за какво да спориш, отиваш си. Помнете това! Вие някой път искате всичките спорове да изчезнат, да няма никакъв спор на земята. Какво ще правите тогава на земята, кажете ми!

Човек, който свързва двата края на едно място, той заминава на онзи свят. Никога не свързвайте двата края! При сегашния живот, ако искате дълъг живот, не давайте пари назаем на хората. Понеже хората, на които си дал пари назаем, ще искат по-скоро да заминеш за другия свят. Като правите добро, никой да не знае. Щом дадеш пари назаем, хората ще кажат: „Нека да пукне този, че да се освободим!“ Ти си дал на десет души по 10 хиляди лева и всеки казва: „Да пукне, да пукне!“ По-добре вземи 20 хиляди лева назаем, че да кажат: „Господ да му даде живот и здраве, да не умира!“ Те искат да живееш, да им върнеш парите. По-добре да вземеш пари назаем и да се молят Господ да ти даде здраве, отколкото да дадеш и да искат да умреш, че да се освободят.

Въпросите, щом се разрешат, трябва да се плаща. Запример вие искате да бъдете свършени. Щом станете свършени, вие трябва да напуснете земята. Щом станете умни, вие трябва да напуснете земята. Щом станете любещи, вие трябва да напуснете земята. Дотогава, докато сте тъй, средни, ще живеете на земята. Някой път вие мислите, че сте много добри, но мислите и че сте много лоши. Оставете тия въпроси неразрешени. Дали съм добър или лош, Господ знае.

Ти казваш: „Свърши се!“ Така не се говори. Свърши се тази работа за днес, но никога работата не е досвършена. Човек израства, но той не е завършен. И даже след хиляди години, той пак няма да бъде завършен. Все ще има нещо незавършено за него. Като хора ние ще бъдем завършени, но като ангели не можем да бъдем завършени. Когато мъдрецът е достигнал до върха на своето развитие, той се проектира в един друг свят. Този философ, тази висша мъдрост, и ангелите, и боговете, като дойдат при Бога, те са като малки деца, като че сега започват. Ти никога не гледай да достигнеш върха, че да бъдеш като едно божество. Остави едно отворстие да продължава твоят живот. Не тургай външни форми, които може да те спънат. На мен ми трябва 9 чифта биволи да разбия някои клинове у вас. Ама защо Господ създал света! Оставете тази работа! Че еди-кой си философ тъй казал! Много добре е казал. Ти не знаеш защо този философ е дошъл до тези заключения.

Докато сте на земята, не завършвайте всичките си работи наведнъж, оставете нещо незавършено. Завършиш ли всичките си работи изведнъж, ще заминеш за другия свят. Ако завършиш всичките си работи наведнъж, вие ще добиете лош навик, ще станете пасивни. Не, човек трябва да остави нещо недовършено, да има какво да работи, да се стреми към нещо. Хората искат да приложат свършенството на земята, т.е. да станат свършени. Обаче те не знаят, че свършенството принадлежи на друг свят. То е от други възможности, от други условия, от друго развитие. Днес няма още възможности в човека да бъде свършен. Възможностите в човека да бъде свършен съществуват в неговия дух. Той трябва да бъде в положението на дете, последователно да се възпитава. Човек може да живее на земята хиляда, 2 и 3, и повече хиляди години. Какво лошо има в това?

Стремете се да се свържете с Бога, Той да живее у вас, че дето и да се намирате, всякога да чувате Неговия тих глас да ви говори и напътва. Работиш някъде осем часа на ден, но удари часовникът и Бог отвътре ти казва: „Спри!“ Чуеш ли

гласа Му, веднага спри, не завършвай работата си. Проповядвай някъде, но чуеш ли гласа Му, който казва: „Спри!“, послушай гласа Му и спри, без да довършиш изречението си. Шиеш някаква дреха, но чуеш ли гласа Му: „Спри!“, не довършвай работата си. Правиш къща, чуваш гласа на Бога, пак спри. Нека останат някои работи недовършени.

Ще приведа един пример за потвърждение на последната мисъл. Преди повече от 20 години във Варненската мъжка гимназия имаше един учител, грък, който строеше по това време втори етаж на къщата си. Една вечер сънува, че някой му казва да не довършва къщата си, защото ще умре. Той повярва на съня си и издигна нагоре едно построяка, която приспособи за гълъбарник, а сам остана да живее в първия етаж на къщата си. Другарите му се смееха, наричаха го суеверен и най-после след 12 години той се реши да изгъди гълъбите от къщата и издигна втори етаж. Щом свърши етаж, той умря.

УМИРАНЕ

Най-голямото ограничение в света, или най-малките условия, при които животът може да се прояви – това е смъртта.

Вие се раждате като една точка, после ставате център, ставате един свят и после се разпръсква този свят, отивате далече. Когато кажете, че някой е станал на точка, значи е умрял, значи е отишъл толкова далече, че изглежда точка.

Смъртта е едно преходно състояние. Смъртта не е определена от научно гледище. Казвате, че сърцето спира. Правят опити – спират сърцето и пак човек не умира. Смъртта е ограничение; най-тежкото ограничение, което съществува в природата, е смъртта. Едно ограничение, при което съзнанието не може да функционира. Представете си, че вие сте били известно време гениален човек. И после се лишавате от тази способност, не можете да се проявите, не можете да пишете. Ако се лишите от всички органи, с които можеш да

се проявиш и остане само центърът на съзнанието, това е смъртта. Тази идея е скрита в понятието „смърт“. Ограничение във всичките условия, при които човек може да се прояви. А пък животът какво е? Животът е съществуването на всички условия, при които могат да се проявят заложените ти, способностите ти.

Смъртта е лишаване от граждански права. Смъртта е затвор, съществуващ в битието, но нямащ възможност да се проявиш.

Човек постепенно умира. Човек постепенно се ограничава, ограничава, докато дойде най-голямото ограничаване – смъртта. Смъртта иде от неразбиране на виделината. Смъртта иде от желанието на човека, който служи на тъмнината, да вземе виделината и да я ограничи. Всеки, който се опитва да хване светлината, виделината за себе си, той умира. Всеки човек умира, когато се опита да задържи виделината за себе си. Виделината не позволява на никого да я пипа, нито да тури тапия върху нея като частна собственост. Тя е единствената величина в света, която е свободна от владение от когото и да е. Тя минава без позволение оттам, отдето никой не може да мине. Тя не търпи никакви препятствия, никакви ограничения, никакви коментари. И тъмнината се опитала да обземе виделината, но видяла, че това не е в нейните размери, нито в нейните сили.

Зад слънчевата светлина и топлина седи една велика, мощна ръка, която хората не виждат. Казвате: „Къде е тази ръка?“ Тя се вижда толкова, колкото виждате и човека. Това, което виждате отвън и наричате „човек“, е израз само на известни мисли, чувства и действия. Това, което умира, не е човекът. В човека умират лошите мисли, чувства и действия. Понякога те умират, а понякога се изкореняват като дърво.

Умирането може да се обясни по два начина – или човек свършено е изчезнал от света, или може да се даде следно-

то обяснение: вие имате една бучка захар; като падне тази бучка във водата, стопява се, няма я. И представете си, че е паднала в едно езеро, де ще я намерите? По никой начин вие не сте в състояние да върнете бучката. За вас тя е загубена. Помнете едно: животът, който сега имате, е една бучка захар. Гледайте да не я изгървете в езерото! После, ако ме попитате, ще кажа: „Отиде бучката! Някоя друга бучка трябва да се намери.“ Тази бучка се е разтопила. Никаква философия, никакво обяснение не помага. Както и да обяснявам, ще кажете: „Отиде бучката!“

Животът е движение нагоре, в клоните. Смъртта е движение надолу, в корените. Когато хората умират, те отиват да живеят в своите корени. Туй, дето се нарича гниене, то е отиване в корените долу, разширяват се те, там стават промени. Мисълта не може да се направи по-ясна. Сега ще кажете: „Ние не знаем ли, че човек умира?“ По какво се отличава смъртта от живота? Умрелият човек затваря очите си, затваря устата си, затваря ушите си, всичко туй е в спокойствие, каквото да му говорите, той мълчи. Разсърдил се е. Аз наричам всичките умрели хора – разсърдени. Говориш му: „Отвори си очите!“ Не. „Мръдни си ръката!“ Не. „Краката!“ Не. Плачи му, каквото и да правиш, не отговаря. То е една философия. Умрелите са най-сърдливите хора. Като се разсърди човек, не говори. Казвам: смъртта лишава човека от движение. Лишава го от движение на очите, на ушите, на ръцете, на всички удове. Човек преставя да се движи. Смъртта ограничава човека да се проявява на физическото поле. Туй състояние ние наричаме „смърт“.

Нулата какво представлява? Във вашия ум, които не разбирате, казвате: „Нищо“. Ако има човек в джоба нула грошове, какво означава? Кесията му е празна. Ученият човек казва: „Значи ти се намиращ в една точка, дето може да се измени твоят живот“. Всеки човек трябва да е център. Нулата е център, при който трябва да се върнеш, за да вземеш в живота си една нова насока. Ако не се върнеш при тази нула, която е неутрална, ти не можеш да се ориентираш в новата

посока, непременно трябва да се върнеш. Тази е идеята в умовете на отделните хора.

Гневът или негодуванието в даден момент, тъй както ние го схващаме, подразбира една вътрешна нужда, отсъствие на нещо, за което ние се борим да го добием. А кой се бори в света? Гладният. Кой се стреми да забогатее? Бедният. Кой търси знанието? Невежият. Кой иска силата? Безсилният. Кой жадува за славата? Безславният. Кой търси живота? Мъртвият. Ние употребяваме тия думи в широк смисъл; думата „мъртъв“ употребяваме в смисъл на ограничително или потенциално състояние, което трябва да се промени в кинетическо; всяко същество иска да направи тая промяна. Смъртта представлява най-малката възможност за живот.

В психическо отношение „нощ“ съществува там, дето няма никакъв център, няма светлина. Така е всеки един живот, който няма свое слънце. Допуснете, че една планета се движи в пространството, без да има свой център – тя е в нощ. Всеки човек, който минава своя живот без някакъв идеал, той е нощ, всичко в него е разбъркано. В неговата душа всичко е неопределено, това е нощ. При сегашните отношения на нещата, то е само привидно така; но под думата „нощ“ разбираме, че няма условия. Тъмнота е вътре. Тогава казва Христос, има един стих: „Иде нощ, когато никой не може да работи“. Защото благоприятните условия са в деня. Когато ти светне в каквото и да е смисъл, ти си в деня. Щом имаш каквото и да е желание, каквато и да е мисъл, каквато и да е постъпка, когато има и най-малкият импулс, ти си в условията на деня – има светлина. А когато се изгубят тези условия, ти си в нощта, в смъртта. Денем човек не може да умре! Само нощем може да умре човек.

В Божествения живот е казано, че извори ще бъдете, но не външни извори, а вътре в човека. Има един извор Божествен, който не образува тази влага. Та, сега вие още всички сте под един страх.

Казвате: „Какво ще бъде с нас като умрем?“ Страданията

ви, след като умрете, няма да бъдат по-големи от сегашните. И може би някои страдания ще бъдат много малки. На някои аз съм привеждал този пример. Един пътник, който пътувал нощем, паднал в една пропаст, хванал се за едно дърво. Цялата нощ се държал и като се уморил, помислил си, че вече не може да се държи, ще се пусне и затова се простил с жена си, с децата си. Като се пуснал, видял, че висял на 25 сантиметра от земята. Никаква пропаст нямало отдолу.

Ние се страхуваме от смъртта, защото не я разбираме, не разбираме какво представлява тя. Страшна е смъртта за онзи, който не я разбира; за онзи, който я разбира, няма по-добро нещо от нея.

Няма същество в света, което да не желае първото място. Можем да кажем, че то е като идеал за всички. В целия органически свят има един стремеж към растене. Желанието да се заеме първото място е процес в човешкото съзнание. Човек никога не обича да заема последното място. Това е от неразбиране. В света има две почтени места: първото място и последното. Последното място, това е завършен процес, първото място то е процес, който започва. Раждането на човека е първото място, смъртта или заминаването от този свят е последното място. Образува се кръг. Онзи, който не разбира вътрешните закони, ще се уплаши и ще каже: „Как, ще се мре?“ Смъртта не е страшно нещо. Страшното е, когато не знаеш. Да умреш, когато знаеш, е лесно, но да умреш, когато не знаеш, то е мъчно. Ако знаеш, че твоите приятели ще те посрещнат добре, ще бъдеш спокоен, но ако знаеш, че там те очакват големи страдания, мъчения, ти ще се страхуваш. Това е последното място.

Кой е причината за смъртта? Тя се дължи на това, че човек се намира в постоянна борба с разумната Природа, иска да я подчини на себе си. Нищо не може да подчини Природата, но трябва да се учим от нея.

Природата има своя икономика. Човек слиза на земята и

живее на нея според закона на икономията. Според този закон всеки се ползва от богатата на природата дотолкова, доколкото тя го кредитира. Някой се оплаква, че отива на онзи свят с отворени очи, че не е реализирал желанията си. Много е естествено, природата не го е кредитирала. Тя му казва: „Това, което желаеш, не е за тебе“. Когато някой казва, че отива на онзи свят с отворени очи, това подразбира, че не е умрял, но се преструва на умрял. Кога човек оставя касата си отворена? Когато не е приключил сметките си. За да не отивате на онзи свят с отворени очи, ликвидирайте дълговете си. Щом изплатите дълговете си, очите ви се затварят за този свят и вие спокойно го напущате. Кога още човек не затваря касата си? Когато има някое непостижимо желание. Например иска да има един голям скъпоценен камък. Защо му е този камък? Ако го придобие, с него ще си навлече големи нещастия и мъчности. Всеки ще прояви любопитство, да види кой е този човек, който притежава такава скъпоценност. От друга страна, някои ще пожелаят да откраднат камъка; други пък ще задигнат и камъка, и човека. Като знае това, природата постъпва разумно. Тя никога няма да даде един скъпоценен камък на човек, който не може да го запази.

Който има богатство, той трябва да знае разумно да се справя с него. Иначе той ще мине за безчестен човек. Природата държи точна сметка за всички неща. Казвате: „Да сме богати!“ Можете да бъдете богати, но трябва да знаете, че като ви направи богати, природата ще иска от вас първо да изплатите дълговете си. По този начин тя ще види кой колко е умен. Ако изплатите дълговете си, тя ще ви даде нова служба. Ако не изплатиш дълговете си, тя ще разбере колко си умен и ще те направи сиромаш. Тогава няма да имаш на никого нищо да даваш, но няма и какво да взимаш. Тя казва: „Ти сега ще работиш“. „Дотегна ми да работя.“ Едно време те бяха направили богат човек, за да изплащаш дълговете си, но ти не искаше да направиш това. Сега те турят на работа, но ти не искаш да работиш. Природата казва: „Още едно знание имам“. „Какво е това знание?“ „Да умреш. Това е последната инстанция, чрез която можеш да се освободиш

от всички мъчнотии.“ Това е смъртта. И тогава никой няма да те търси: нито сиромаси, нито богати. Тогава всички ще се дезинтересират от тебе, тогава никой няма да дойде при тебе. Ти ще останеш сам.

Да остане човек сам, това е едно философско окултно учение. И ще те остави Господ сам в пространството, в един остров. И след като седиш стотина години сам, без да похлопа на вратата ти нито една мухичка даже, тогава само ще разбереш какво нещо е самотията в живота.

Красотата на живота седи в това, когато онзи, който те обича, идва при тебе. Красотата на живота седи и в това, и ти да отидеш при онзи, когото обичаш. В това седи смисълът на живота.

Смъртта не е нищо друго, освен отправяне мисълта на човека към центъра на земята.

На какво се дължи остаряването? На образуването на сложни съединения, които се натрупват в тъканите, без да може организмът да ги усвои. Ако се приеме, че клетките са безсмъртни, един ден те ще се разпаднат, ще прекъснат своята дейтелност, вследствие на което човек умира. Във всеки организъм съществува една централна клетка – монада, около която всички останали клетки се групират и образуват даден организъм. Докато организмът е жив, между централната клетка и всички останали клетки съществува известна връзка. Щом тази връзка започне да се къса, клетките се разединяват една от друга, отделят се от централната клетка и организмът умира. Това наричат хората „смърт“, разваляне на съдружието.

Смъртта е само разединение между частиците на телата, но смърт няма.

Този човек, който е умрял, той отдавна е започнал да умира, множество клетки на тялото му още преди 10 години са започнали да се разлагат. Няма го в тялото пълноценният живот, друг живот го е заместил.

Божественото в теб ще те напусне, ще остане смъртното. Бог оттегля Духа Си, остане нещо в тебе, но то е смъртно, то умира.

Всички хора, от които излиза неприятна миризма, са пътници за другия свят. Те не са завършили своето развитие на земята и ще отиват, и ще се връщат постоянно, докато почнат да ухаят.

Човек, като стане много лош, започва да мирише лошо. Краката му миришат, устата му мирише, ръцете.

Всякога може да се почувства кой е близо до смъртта. Отпреди 10–20 години започва да мирише, процесът на гниене е започнал. Онзи, който ще живее дълго, не мирише лошо, а ухае като цвете.

Съвременните хора са хора на смъртта. Каквото и да правят, те са хора на смъртта. Когато вървя по улицата, аз чувствам онези хора, които ще умрат – от тях излиза една неприятна миризма. Ако някой е осъден на убиване, и това се познава. Този човек още не е умрял, но от него излиза лоша миризма. Когато отида при някой болен, който ще оздравее, аз усещам, че от него излиза една приятна миризма. По това се познава, че този човек ще оздравее. Като ме викат при човек, който ще умре, аз казвам: „Викайте някой лекар при него“. Аз виждам вече, че в него е настанал процесът на смъртта. Ако ме питат дали ще оздравее този човек, казвам: „Питайте лекарите, те ще ви кажат“.

Докато човек още не се е разложил, смъртта не е дошла. Правил съм опити – като пипна живия човек, у него има една специфична топлина, която определя живота. Умрелият има специфична студенина, която определя смъртта. Ако е умрял някой, но съществува тази топлина, ти можеш да го възкресиш.

Заминаването от този свят може да го наречем издигане – заминалият се издига. Физическият свят е свят на проме-

ните, няма защо тук човек да търси щастие, но при една друга култура това ще бъде възможно и на земята. Смъртта е ангел с две лица: едното лице е страшно, а другото лице е толкова красиво, че по-красиво от него няма.

Ако човек умира със страх, ще се мъчи повече; ако умира без страх, няма да се мъчи толкова, ще умре по-спокойно. Това е, което може да се придобие.

Казвате: „Аз, като умра, в оня свят ще живея“. Тъй не се говори. Няма живот в света без Любов. Ако тебе те е страх от смъртта, има нещо в тебе, което не ти достига. Ако се радваш, че ще умреш, ти си разбрал какво нещо е смъртта, тя за тебе ще бъде отворена врата за нов живот. Ако умрем без Любов, е страшно нещо. Няма по-страшно нещо да умреш без Любов. Няма по-хубаво нещо да умреш с Любов.

Дойде ли часът за заминаване, добре е сами да сте скъсали всички връзки със земята, да сте се облекли с нови дрехи, с нови обуца, добре вчесани и омити, захвърлили всичко старо, и така чисти и пременени да се явите пред Господа.

Смъртта не е нищо друго, освен един закон за жертва, за самоотричане, за щедрост. Човек, докато не се научи да умира, той щедър не може да стане. Онзи, който не иска да умира, и щедрост няма. Всеки човек, който го е страх от смъртта, той не е щедър.

Бъди благодарен във всеки момент за това, което имаш. То е едно велико благо, което Бог ти е дал. Бъди благодарен за живота, който имаш сега, в този момент, понеже цялата вечност, цялото бъдеще е твое.

60–70 години са възможности. Един ден, като се наситиш на земята, ти сам ще си заминеш. Ще дойдеш при приятелите си и ще им кажеш: „Аз искам да се върна у дома!“ Ще им дадеш едно угощение, ще се ръкуваш с тях и ще си излезеш. И втори път няма да се върнеш. Няма да те погребат никъде.

Ти, ако разбираш законите, ще раздадеш светлината, топлината и силата си на хората, и всичката материя, която имаш, ще се освободиш от този багаж и ще отидеш на Небето, освободен от земната светлина, топлина и сила. И ти си свободен. Няма какво да се свързваш със земното! И ще те посрещнат в онзи свят всички ангели, които те обичат, и ще ти дадат друга светлина. Ще те посрещнат тези, които те обичат. И ще ти дадат подаръци. Ще те вземат и ще те занесат в лоното Авраамово, ако си постъпил така, както трябва. Ако пък не си постъпил така, ще отидеш в другото лоно, дето засъхва гърлото.

Смъртта е страшна за онзи, който не се отказва от себе си, но смъртта е благо за всички, които се отказват от себе си.

Които не знаят Името Божие, те ще видят страшното лице на смъртта, те ще видят нейните остри ножове. Смъртта не постъпва еднакво с всички хора. Страшно е да видите човек, надупчен от ножовете на смъртта! Тя вземе ножовете си, седне при умиращия, започва да бодне и говори: „Помниш ли, преди еди-колко си години ти обра една бедна вдовица? Помниш ли, преди еди-колко си години изнасили една мома? Помниш ли, когато уби майка си?“ Дупчи този ангел и припомня на човека всички грехове и престъпления на миналото му. Не мислете, че като заминавате на онзи свят, Духът ще ви посрещне. Не, първо ще минете през ножовете на смъртта. Казвате: „Ще се молим!“ С молене работа не става. Ще се обърнете към Бога с всичкото си смирение и ще се разкаете за всичко, сторено досега. Колкото и да не искате, ножовете ще ви заставят да се покаете. При последния нож, при последното дупчене, ангелът на смъртта ще ти каже: „Помни, че преди 3 000 години Господ ти даде последните условия за изправяне, но ти не ги използваш. Ако желаеш, и сега можеш да се изправиш.“ Тогава ти започваш да плачеш, да се молиш, да се разкайваш за греховете си. Молитвата не спасява, но помага за пречистването на човека.

Докато човек не върне всичко, което несправедливо е взел, той не може да се изправи. Това очаква всички хора. Те тър-

сят лесния път, но трябва да знаят, че ангелът на смъртта иде вече! Голямо дупчение предстои. Можете да се молите по десет пъти на ден, това нищо не значи, дупчение ще има. Едно може да ви спаси – да произнесете Името Божие.

Какво правят съвременните хора? Те говорят изключително за миналото си. Добър е животът на миналото, но в него няма втичане. Учителят разправя за своя минал живот, какво направил като бил учител, като бил млад. Цигуларят разправя за своята цигулка, с която свирил на младини. Не, и като млад, и като стар, човек непрестанно трябва да работи, да внася по нещо ново в съзнанието си. До последния ден на живота си цигуларят трябва да свири и като дойде денят на заминаването му, да каже на цигулката си: „Съжалявам, че те оставям, но ще се върна и ще продължа работата си“. Човек трябва да слезе на земята с импулс към работата, към придобиване на нещо ново. Със същия импулс трябва да си замине.

Някои хора се боят от смъртта. Обичат Господа, но когато дойде смъртта, търсят лекари. Господ не е с тях. Наближи ли смъртта, кажете: „Ида, Господи, пригответи ми там друга работа“.

Ако на един умиращ можете да внушите една Божествена мисъл и той я възприеме и започне да живее с нея, няма да умре. Не може ли да я разбере, да я възприеме, непременно ще умре. Всеки човек, който има и живее за една Божествена идея, той лесно не умира.

Вие се готвите за другия свят и искате да идете при вашия баща. Някои искат да отидат при Христа. Хубаво е това желание. Но след като сте живели 40–50 години, какво ще занесете на Баща си, което да го интересува? Някой път мислили ли сте, като се върнете в невидимия свят, какво ще занесете със себе си? Най-първо там ще ви питат защо не пишяхте. Четиридесет години бяхте на земята и защо не сте написали нито едно писмо? Вие ще кажете, че условията са

били много лоши, пощата не е била редовна, пътят може да е бил развален. Може да кажете, че сте писали писма, но писмата не са отишли. И българите, които разбират този закон, са доста умни. Има стари баби и стари дядовци, 4–5 дена преди да умрат, казват: „Аз съм странник, заминавам за онзи свят“. И почват тогава да отиват хората при него и му казват: „Да носиш много здраве на нашите – на майка ми, на леля ми“. Друг казва: „Много здраве носи на чичо ми“. Цяла седмица се изреждат и все казват да носи много здраве. Писма не пишат, но пращат много здраве. Старият не си изгубва съзнанието. Той седи със запазено, пълно съзнание.

Смъртта е видоизменение на човешкото съзнание, но не и на неговата същина.

Като наблюдавате някой стар човек, ще видите, че той живее на физическия свят, но често преминава в съзнанието си и в духовния свят. Той едновременно живее в два свята. Когато е жив за физическия свят, той е мъртъв за духовния. И обратно: ако за духовния свят е жив, за физическия е мъртъв. По вътрешно чувство човек схваща, че има вечен живот, затова се приготвя да мине от едно състояние в друго, т.е. от живота на смъртта, на безлюбието, в живота на безсмъртието, на Любавта.

Човек трябва да умре с пълно съзнание, че отива за другия свят, за да се върне пак на земята, когато пожелае.

Смъртта е неизбежен процес, но важно е как умира човек, със съзнание или без съзнание за това, което става с него. Който е работил с Любов и прилагал закона на доброто, той умира съзнателно, като продължава да живее и след смъртта си.

Самообладание се изисква, за да владееш това, което е вътре в тебе. То е дълбока наука. Затова човек трябва да се моли, да мисли, да гледа как другите хора живеят. Така животът става красив. Вие отивате в един свят, отивате при Бо-

га, където всички същества имат пълен контрол върху себе си, господари са на себе си. Такива трябва да бъдете и вие. Никаква външна сила да не може да ви измести от вашата опорна точка!

Като умираете, не се молете да ви избавят от смъртта, но се молете да оживеете. Никога не казвай, че ще умреш, но казвай, че ще живееш. Това означава стихът: „От смърт в живот“. Това е новата религия.

Трябва още докато си жив, да придобиеш ония алхимически свойства на живота, че колкото и да боледуваш, нищо да не е в състояние да те умори. При това никаква болест да не те хваща, да умираш, без да се разлагаш, да страдаш, без да унищожаваш, да бъдеш безстрашен, но разумен.

Смъртта засяга еднакво и моления се, както и онзи, който не се моли. Но все пак има известна разлика: който се моли и уповава на Бога, умира спокоен, с усмивка на уста, със светлина и съзнание в себе си, че отива на по-добро място, отколкото е бил досега. Той се намира в положението на мома, която се жени за своя възлюбен. Тя напуска дома на майка си и на баща си, оставя ги да скърбят за нея, но знае, че отива на добро място, от което и тя, и те ще бъдат доволни. Който не се моли и не уповава на Бога, умира като затворник, постоянно пазен от стражари. Кое от двете положения е за предпочитане: да умрете като булка, която е постигнала целта си и е осмислила своя живот, или като затворник, лишан от свобода и светлина?

Смъртта е бирник, който услужва на кармичните духове. Тези духове са наречени още „стражари“. Те присъстват при всеки умиращ и спорят за душата му.

Ако прочитате на сегашните хора бяха отворени, щяха да видят, че при всеки умиращ стои по един крадец, който очаква поне за последен път да вземе нещо от своята жертва.

Когато дойде смъртта, ще дойдат вашите приятели отгоре. Най-напред ще се появят двама ангели, облечени в светлина, ще ви вземат и ще ви ръководят, няма да ви говорят за смъртта, те с Любов ще ви изтеглят и ще напуснете тялото, като че излизате от къщи и ще си заминете.

При смъртта животът почва да се изтегля от краката и ръцете, събира се в горния край на главата и оттам излиза. Има една нишка, която съединява духа с пъпа и ако тази нишка не се скъса, човек се връща назад, но ако се скъса, човек не може да се върне.

Сега ние засягаме един въпрос, за който някои казват: „Кой го знае това?“ Аз другояче разсъждавам: ако завържа вашите очи и ви развеждам някъде, аз зная всичко, вие с вързани очи нищо не знаете. В този свят сме дошли с вързани очи. Като умреш, като ти се развържат очите, ще видиш, че тази работа не е така страшна. Умирането не е страшно. Душата мяза на едно балонче, направено от много фина материя, турена в тялото и се държи за една много тънка нишка, държи се с един тънък, синкав конец под лъжичката. Като умира човек, туй балонче се отделя, скъсва се тази нишка, туй балонче вече не се връща, излиза навън. Ако някой е майстор да я хване, пак може да я свърже. Ще гледате да се не къса концета.

Ако бяхте ясновидци, вечерно време ще видите разни конци има. С милиарди конци, конци, конци – целият свят е прошарен все с конци, навсякъде! Вечерно време излизаш по този конец и пак по него се връщаш в тялото. Ако го няма, не можеш да се върнеш. Желанието у човека да живее, показва, че този конец е як. Когато в тебе се явява желание да умреш, не искаш да живееш, концът е изтънял. Като изчезне и последното желание да живееш, концът толкоз изтънява, че душата като излезе, този конец се скъсва.

Виждам в света една чиста вода, безбрежна. И когато умре някой добър човек, виждам на повърхността около 1/10 от мм се подига. Този човек, който е умрял, неговият живот се

влива и водата отбелязва, повдига се тази вода. Става едно малко раздвижване на водата. Туй са научни данни. Дали е тъй или не, туй трябва да го учите. Тогава ще вярвате. Туй, което не сте учили, слушайте го. То ще бъде за вас хипотеза, теория, а като го изучите, ще видите доколко е вярно.

СЛЕД СМЪРТТА

ПОГРЕБЕНИЕ

Да допуснем, че имаш един кабриолет с един кон. Качиш се, има място за още един човек. Кого ще поканиш? Вие как бихте разрешили този въпрос? Представете си, че трябва да карате един умрял човек в каруцата: ще се качите, вие – отпред, той – отзад, или ще слезете от каруцата и ще оставите умрелия сам? Кое е правото в дадения случай? Не, умрелия изобщо няма да го качите на каруцата. Умрелите не обичат да ги разтърсват и да ги развеждат с каруци. Умрелият трябва да го заровите там, където му е изтекла кръвта. Там му е животът. Той не обича да го носиш и да го заравяш другаде.

За заминаващите отвъд: където е издъхнал, там да се погребее, да не се размества и обръща. Да се обвие тялото с ленен чаршаф само или с ленена дреха. Да не се слагат на тялото дрехи от изкуствена материя, да не се слагат никакви живи, откъснати цветя. Да се изчака 3 дни, най-малко 24 часа и тогава да се погребва. Погребението да е следобяд, дори привечер най-добре. Да не се плаче, да не се пее. Да се четат псалмите на Давид, докато се положи в гроба, а положен вече, да се чете молитвата на Данаила. Да се пожелае „добър път“ и светлина. Светли мисли да се изпращат на заминаващия. Никакви церемонии, никакви представления! Да не се слага паметник, особено пък бюст или образ, какъвто и да е, не е хубаво да се задържа, да се приковава вниманието на заминалия. Горко на онези, които имат главите или телата си, направени от камък! До 40-я ден да се отправят молитви за лек път на заминалия. Да не се пеят хубавите песни, за да не се развалят песните. В самостоятелен гроб да се положи тялото, а не при близки и роднини.

Когато умира някой, не иска да го смущават. Българите казват: преполовили го, не може да умре човекът. Когато някой е умрял, не бива да се плаче за него, защото го смущават и той много мъчно може да си замине, дори не трябва да се

говори около заминалия – умрелият трябва спокойно да освободи съзнанието си от всички впечатления на физическото поле, да остави и страха. Който е умрял без страх, може да се върне. Ако умира и си кажете, че пак ще се върнете, ще се върнете, а ако си помислите, че няма да се върнете, това ще внесе едно разногласие. Някои са опитали това.

Някой умиращ нарежда при кой гроб да го турнат, а той никъде няма да иде, той тук ще остане, на земята. И казвам: ще заровите тялото, но ще знаете, че душата не е тялото, душата е свободна. И този, който заминава, трябва да знае, че той е жив, няма да седи в гроба; може би ще поседи там 40 дена, ще се повърти около тялото си и после ще се освободи, а може и след няколко дни да замине. Но когато някой замине, направете една тайна молитва, всички да му пожелаете „Добър път“, но никакви песни! Смъртта е нещо тържествено! За този живот е умрял, няма какво да му пеем, той иска мир и спокойствие, първото нещо е, че той иска мир и спокойствие. Да му даде Бог светлина на ума и мир на душата, за да може, като разгледа живота си, да използва погрешките на миналото.

В българите молението и оплакването вървят заедно. Когато умре някой и го оплакват, то е молитва. Оплакват го, нареждат какъв е бил, изнасят миналото му. Един стар обичай от източните народи. Старите песни се различават.

На умрелия му пеят тъжни песни, протяжно му пеят, с удължен ритъм. (...) На умрелия няма защо да му се пее – без пеене и без плач, нека свободно си замине човекът, не го смущавайте.

Онези, които са на заминаване, са много чувствителни, те са като излъчени. Затова не трябва да се плаче при онези, които заминават, защото те го чувстват като бодещ от игла. Трябва да има наоколо тиха и спокойна атмосфера.

Една заминала майка съобщила: „Кажете на дъщеря ми,

че живея във вода!“ – това се дължи на сълзите на дъщеря-та.

Всички сегашни хора, които умират, за които вие плачете, често са крайно весели и щастливи. Тези, които плачат тук, на земята, те плачат от съвсем други съображения. Не че ги обичат толкова. Бащата харчил пари за сина си, казва: „Синко, толкова пари харчих за тебе, кой сега ще ми помага?“ Майката пък плаче за дъщеря си. С това разбиране ние не можем да бъдем щастливи.

Няма какво да плачете за умрелия, той се преструва, че е умрял. Защо не плачете за един човек, когато греши?

Аз плача за хората само когато не се обичат. За умрелия не плача, защото зная, че смърт няма.

Когато заминее някой ваш близък и казвате: „Взеха ми го, отнеха ми го!“, това не е вярно, понеже той не е ваш.

Умрелите са на голяма почит. Докато човек е жив, хората го гонят, бият, хокат, но като умре, тогава му отдават всички почести – те му държат речи, турят му паметник и отгоре пишат: „Тук лежи еди-кой си герой. Това са неговите стари дрехи.“

Кога мисли човек? Когато работите му не вървят добре. Кога мисли жената? Когато мъжът ѝ заминее за другия свят. Докато е жив, тя знае само да иска и да заповядва. Щом остане сама, тя започва да съжбялява за мъжа си, вижда, че друг като него не може да намери. Най-после си казва: „Трябва да се заема за някаква работа“. Както казва жената, така казва и мъжът. Каквото решение вземе жената, такова взима и мъжът. Добре е да се работи. Значи човек започва да мисли, когато фалира.

Вие не можете да се търпите, а като си заминее някой, тогава ви е тъжно. Не се обиждайте! Хората умират по единстве-

ната причина, да се примирят, защото в света хората не могат да се примирят по друг начин.

Страданията предшестват Любовта. Когато син казва, че обича баща си, той се лъже. Синът обича истински баща си само след като бащата замине за онзи свят. Някоя жена казва, че обича мъжа си. Колко обича мъжа си, тази жена ще познае едва след като той замине за другия свят. Тогава тя ще си спомня за неговата добрина, ще изнася добрите му качества, ще мисли за него. Същото може да се каже и за мъжа. Докато е жива жена му, той не я цени, не иска да я знае. Щом замине за другия свят, тогава започва да я цени, да разбира какво нещо е загубил. Докато са заедно в семейството или в едно общество, хората не се обичат. Щом замине един от тях, всички започват да го обичат. Когато Христос беше на земята, хората не Го обичаха, искаха да се освободят от Него. Щом напусна земята, те започнаха да Го обичат, да следват Неговия път.

Какво прави българинът, когато умре някой? Мъжът се отнасял лошо с жена си, карал се с нея, биел я, но като умре тя, той започва да плаче, вижда добрите ѝ черти. Вика няколко свещеници да я опеят, прави ѝ панихиди на третия, на деветия ден. Прави ѝ 40 дни, 6 месеца, година, иска да се примири с нея. Защо прави това? Да я омилостиви, да не се оплаче на Господа от него. Така постъпва и жената, като изгуби мъжа си, с когото не е живяла добре. Защо не са живели добре? Черният дроб е виновен.

Аз виждам някоя жена плаче за мъжа си. Аз зная защо плаче. Тя казва: „Много добър беше, но докато беше жив не го разбирах. Колко тръни съм му въртяла на главата, колко пъшкаше от мене! Да ме прости Господ, да дойде сега!“ Неутешима е. Той, като умрял, шепне ѝ „Как си сега?“ Тъй седи въпросът. Той е жив.

Реално е само туй в нас, което никога не губи своята вътрешна връзка. Това е реално.

Като заровите човека в земята, той не пониква. Впрочем и той пониква, но на онзи свят. Докато човек е бил на земята, вие не искате да си спомните за него, но щом умре, започвате да тъгувате, да си спомняте за него. Защо? Защото той е поникнал в онзи свят и оттам започва да говори на ума ви. Сутрин и вечер той обикаля около вас и ви изпраща своите мисли.

Някой от вас, гледам, че се облякъл с черни дрехи – турил си черна връзка, на ръцете си турил черни ръкавици, всичко черно. „Защо се е облякъл с черно?“ – питаш. Умрял някой. Красива млада жена от главата до петите е само с черно облечена. Който види, казва: „Горката жена! Голямо нещастие има.“ „Какво нещастие?“ „Умрял другарят ѝ.“ Хубаво, той умрял, а защо тя трябва да се облече в черни дрехи? Трябва да се облече, защото ако се облече с пъстри дрехи, всички други мъже ще я оглеждат и ще отвличат вниманието ѝ. И тя не ще може да концентрира ума си върху умрелия, за да му помогне. Тя, за да му помогне, трябва да се облече с черни дрехи. Това показва, че тя го обича. Тя казва: „Мен светът не ме интересува. Сега, като си замина той, за мен светът е черен.“ Едно тълкувание е това.

Питам: тя, като се облече с черни дрехи, светът станал ли е черен? Това показва нейното състояние, състоянието на нейното сърце и на нейния ум. Така тя носи една година черния цвят. Обаче един ден нейният мъж възкръсва. Тя види някой по-красив от първия ѝ мъж и почва любовни работи. Доскоро не искаше да говори никому, не искаше да приказва с никого, но току погледнеш, че е със светли дрехи, светла рокля. Това е, защото нейният възлюбен е възкръснал от гроба. Понеже е възкръснал, той е по-красив. И светът пак става светъл.

На един мъж жена му това искала, онова искала, нему му се свидело да даде пари, но като умряла, след смъртта ѝ той казал: „Сега да дам за душата ѝ, дано се утеши!“ Той приживе не ѝ дал, но като умряла тя, той ѝ купил всички тия неща и ги раздал за нейната душа. А щеше да бъде много по-хуба-

во, ако беше купил всички тия неща на жена си, докато беше жива. Тя искала да яде, дрехи искала, нямали пари. Та като умряла, купил ѝ ги, раздал ги, казал: „За Бог да прости жена ми!“ И вие много пъти оставяте после за Бога да прости. Казвате: „Сега няма да се живее добре, но като умрем, тогава по-добре“. И това не е лошо. Но по-добре е приживе да имате храната, отколкото след като умрете да ви я дадат за Бог да прости.

Всичко, каквото желаете, опитайте, да не съжaliaвате. Като се върнете в другия свят, да няма за какво да съжaliaвате. Опитайте вкуса на всички плодове, опитайте вкуса на всичките води.

Докато е на земята, човек се крепи с материална храна – с въздух, вода и хляб. Щом напусне земята, той се храни с мислите и чувствата на своите близки.

Заминалите желаят да не ги забравяме, да мислим за тях. Като мислим за тях, те се радват. И никога не искат да си спомняме за техните прегрешения.

Те никак не обичат да им припомняте техните погрешки, понеже ги виждат. Всички подире им вървят като овце, кокошки, патици. Ти ще му кажеш, но той го вижда. Казва: „Не ми разправяй, няма какво да ми разправяш!“ За умрелите не говорете лошо. Припомнете хубавото, не лошото. Доброто, като припомниш, то е по-ценно.

Умрелите никак не обичат да се говори лошо за тях, да се хвърлят лоши мисли за тях. Защо не обичат? Защото и без това те сами вече се съдят. Те и без това виждат своите грешки и страдат, затова и вие не трябва да притуряте нищо към техните страдания. Ако пък ви са направили някакво добро, дръжте винаги в ума си доброто, което са ви направили. Ако искате да направите една хубава връзка с човека или с който и да е светия, или пък даже с някой от заминалите, дръжете в ума си поне една добра черта за тях. Така ще намерите и

Бога. Някой иска да намери Бога, но идва с цялата си критическа мисъл. Така не можете да намерите Бога. Така Бог не се търси.

Нашите хубави мисли към заминалите, това е храна за тях. Соковете, които самите мисли и чувства съдържат, ги хранят.

Има закон: за онези, които обичаме, да държим в ума си най-хубавото. Хубавите спомени приближават заминалия до вас, дори ще го видиш.

Когато някое дете умре, всички от дома мислят за него и то не може да се разложи. Те казват, че детето е отишло при Господа, но постоянно мислят за него, не го оставят свободно. Следователно колкото повече мислиш за един предмет, толкова той е по-близо до тебе; колкото по-малко мислиш, толкова е по-далеч от тебе. Ти не можеш да мислиш за това, което не виждаш. Ти не можеш да мислиш и за това, което не мисли за тебе. Ти не можеш да обичаш това, което не те обича. Такова е правилото, такъв е законът в света.

Който те обича, той те държи в безсмъртието. И ако ти обичаш някого, също ще го държиш в безсмъртието. Когато двама души се обичат искрено, те стават безсмъртни.

Като умре мъжът, дамата се облича в черно. Тя се радва, че се е освободила от мъжа, ще иде до гроба, ще пролее няколко сълзи, ще вземе пръст, ще поръси тялото на мъжа си. Ще си каже: „Аз се освободих от него“. Като влезе той в тази дупка, тя казва: „Да си вървиш!“ Онзи, който те обича, той с тебе в дупката ще влезе, с тебе заедно ще дойде до края. Ако с един човек не може да идете до края, вие не го обичате. Ако той не може да дойде с вас до края, той не ви обича. Не само да говорите, но в мисълта си да можете да го направите.

Съветвам ви върху гроба на всеки от вас, на близките ви, да се посява жито.

В онзи свят може да отиде житото. Ако ти си сварил жито за един умрял с Любов, то житото ще отиде, твоята Любов. Понеже житните зърна са разумни същества, които са станали жертва за хората, тези разумни същества се жертват. Животът на Бога е скрит във всяко зърно. Чрез житото Бог се жертва за тебе.

Кое е по-хубаво: да се зарови в земята ли един умрял, или да бъде изгорен? И едното, и другото имат своята добра страна. Когато се изгори лошият човек, започваме да вмъкваме неговия дух в нас. Погрепките стават общи. Като го турим в земята, тогава от нея и от плодовете ще дойдат у нас неговите влияния и погрешки. Най-добре е като умре някой, да се пренесе на Луната.

На земята трябва да се намери начин да не се погребват умрелите хора. При температура 15–20 хиляди градуса да мине човек, за да могат тия съединения на атомите и техните йони да се разединят. Злото е едно силно неестествено съединение. Злото и всички зли постъпки и добри постъпки са съединения. Лошите постъпки трябва да ги разложим. Ако ги разложим, ще можем да ги поправим.

Крематориумите така трябва да са построени, че да не излизат отровните, заразените газове навън във въздуха, да ги дишат хората. Според мен умрелите не трябва нито да се заравят, нито да се изгарят, а да се поставят при студ 270 градуса. Този студ ще бъде едно спасително средство. Колко зверове вътре ще останат! По-безопасно е горенето, а при заравянето по-лесно се предава заразата. И единият, и другият метод нищо не допринасят – това са външни форми.

Изобщо в България всички, които са заминали на онзи свят, са с главите към запад и с очи към изток. Турят им главите на запад, за да дойдат пак на земята. Сега тези работи не са много съществени. Западът, това подразбира един неорганизиран свят, изток е един свят, който сега се организира. Север е светът на свободата, а пък юг е свят на доброто.

Много безцеремонно ни пращат сега за другия свят! Онези, които ни обичат, ни заравят в земята. Не ни оставят да заминем нагоре, но казват: „Оттук към центъра на земята и после от другата страна на земята ще излезеш“. Но знаете ли какво е това? Това е голямо мъчение. По-добре да не минаваш, да няма нужда да те заравят. Едно житно зърно или ябълчна семка можем да я заровим в земята. Една човешка семка няма нужда да я заровиш в земята. Ти в земята не можеш да сееш човешка семка. Къде ще я посееш? Семето на твоите чувства трябва да знаеш къде да го сееш. Не можеш да го хвърлиш на земята.

Земният живот сам по себе си няма смисъл. Животът на земята е най-голямото разочарование, което човешката душа ще срещне. По-голямо разочарование надали ще срещнете. На земята най-първо ще бъдете приет царски и после ще ви изпъдят като тия, които са били в кръчмата и не си отиват навреме, и кръчмарят ще ги изрита навън. Най-първо, като дойдете на земята, баща ви и майка ви ще ви направят едно угощение, ще ви дигат на ръцете си, а най-после, като ви изпрацат, ще ви турят на носило от няколко дъски и ще ви турят в земята. Това не е едно разрешение на живота. Щом идваш, ти ще дойдеш по един начин, а пък щом си отиваш, ще те изпрацат по един такъв начин, с тарга. Това показва, че нищо не си научил.

Да кажем, някоя сестра е още млада, а казва: „Остаряхме вече!“ – и се готви за погребение. Харесва ми тук една стара сестра. Тя пък казва: „Аз не искам да ме погребват!“ Другата си приготвила пари да я погребат, а по-възрастната не иска да я погребват. Казвам: тя е дошла до правата мисъл! Няма какво да я погребват. Един ден тя сама трябва да се погребее. Свети Илия кой го погребва? Ако ти вярваш в Бога, няма нужда да те погребват, но ако не вярваш, трябва да те погребат, десет попа поне да те опяват. Ако вярваш в Бога, нито един поп не ти трябва. Ако вярваш в Бога, ако имаш Любов, нито един поп не ти трябва, нито погребална каляс-

ка ти трябва. За тебе ще дойде една каляска отгоре и ти ще отидеш с чест и слава там, отдето си дошъл.

Сега не искам да ви доказвам нищо. Ако река да ви доказвам, ще ви докажа една лъжа. Всички неща, които се доказват, са лъжливи. Нещо, което може да се опита, само то е реално.

Да турите умрелия в кола, да го носите на гробища, там да го опяват и след това да го заровят в черната земя, това е една голяма погрешка.

Желателно е никой умрял да не отива на гробищата, да не го изпращат близки и приятели, но като дойде на човека времето да си заминава, да каже на близките и приятелите си: „Сбогом, аз отивам при баща си за няколко години“. Дава банкет на всички и си заминава.

Няма защо да хващаш служители да опяват старите ти дрехи. Ти ще си ги вземеш сам. Да се плашиш от гроба, това е загубена работа! От гроба няма да се плашиш, но ще се плашиш, че няма да отидеш там, където трябва.

В бъдеще хората няма да умират, както сега да ги пренасят с катафалка, няма да плачат около тях. Когато човек умира, ще се стопи, но преди това ще повика приятелите си, ще се сбогува и ще си замине, ще се разпръсне. Гробове няма да има.

Ако след като умрете, ви подложат на температура, равна на числото 20, повдигнато в 62 степен, вие ще се разложите на толкова малки частици, че ще заемете пространството на цялата Слънчева система и ще бъдете толкова тънки, че няма да имате нито протони, нито йони в себе си. Ще бъдете само енергия, ще се смесите с общата енергия, от която сте произлезли.

Като излезете от гамата на цветовете и минете в радиацията на числото 20 на степен 62, ще бъдете на границата на духовния свят, едно с ангелите да служите на Бога. Желая

ви на всички да минете през тази голяма топлина, за да станете едно с Бога.

Гъсеницата ходи, лази с много крака, яде и по едно време – уж глупава, уж нищо не разбира – по едно време спира и си вдига главата, казва: „Стига, вече няма да ядеш!“ Разсъждава като инженер – ходи и измерва разстоянията, туря триъгълници, прави своите пресмятания. Какво прави вътре, никой не знае. После излиза цяла една пеперуда, нейното детенце. Преди лазеше по земята, сега хвърчи във въздуха. Направила си е едно аеропланче, каца от цвят на цвят. Казвате: „Туй е пеперуда“. Но тая пеперуда знания има.

По същия начин и ти трябва да направиш своя папшул. Човекът, който не е толкова умен като пеперудата, оставя други да му правят папшули. Ще му изкопаят един папшул в земята, ще му направят един сандък, ще го заровят и ще му кажат: „Хайде, излез като пеперуда“. Но питам ви: колко от вашите папшули са дошли до пеперудата? Тоя сандък човек сам трябва да си го направи, не да му помагат хората. Той не трябва да чака хората да го заровят. Даровитият никога не чака да му направят тоя сандък – той накрая се превръща в пеперуда. „Помага Господ ...“ На умния помага, а глупавият върви по друг път. След като го заровят в гроба, държат му надгробна реч. Ще го турят в земята, ще му турят отгоре пръст и после ще му държат речи, че бил много добър човек. Да, много добър беше, но ще го заровят в земята – възнаграждение за всичките добрини!

Сега, като разсъждавам по тоя начин, някои от вас може да се съблазнят, да кажат, че бащите им са умрели, майките им умрели, а аз говоря без никакво уважение. Аз ни най-малко нямам за цел да се подигравам. Всичкото ми почитание към вашите бащи и майки! Аз констатирам един факт. Казвам: тъй, както ние разбираме смъртта, е едно патологическо състояние за цялото човечество. И казвам истината: не трябва да умираме, нищо повече. Всеки един, който се е родил на земята, да каже: „Няма да умирам!“ „Ама има смърт!“ Не трябва да умираш!

В ГРОБА

Ако вие сте на физическото поле, на земята, можете ли да съществувате без тяло? По никой начин! По никой начин вие не можете да се проявите пред хората! В духовния свят всички може да ви знаят, но на земята никой не може да ви знае. Вие можете да правите всичките усилия, но усилията ви ще бъдат като на един парализиран човек. Много умрели хора се стремят да се покажат, че не са умрели, но хората ги считат, че са умрели. А той казва: „Не съм умрял, жив съм! Не ме забравяйте!“ А лекарят констатира, че той е умрял; той не може да се прояви, и вътре има скръб и страдание, но всички го тургат в ковчега, кадят му тамян и казват му: „До-виждане!“ А той там се мъчи.

Та казвам: за да не се случи с вас това, а то е трагично и комично положение, когато човек го заровят жив, трябва да имате вяра и Любов към Бога! Нищо повече! Защото, ако нямате вяра, ще се случи това, и непременно ще се случи. И ще го опитате тъй, както сега го опитват хората.

Някой ще каже: „Много страдам“. Всеки ще мине през най-големи страдания, които не е сънувал. Има много големи страдания. Представете си: един човек умрял, но недоумрял. Лекарите констатираат – умрял човекът, заровят го в земята, жив в гроба го заровят. Представете си, че се намерите в това положение, какво ще правите?

Много пъти се случва, че заровят човека жив. Мине някой, чува – вика човекът в гроба. Отровят го, човекът примрял, спасяват го.

Някои искат да знаят коя религия е права. Казвам: права религия е тази, която разтопява снега и леда и след това полива растенията. Права религия е онази, която освобождава човека от всички негови смущения, която отваря широко в душата му път за Любовта и доброто в света и му дава простор да работи. Права религия е тази, която изважда мъртвите от гробовете и ги прави свободни. Кои мъртви вади от

гробовете? Онези, които се молят там, искат освобождение. Знаете ли колко хора има затворени в гробовете си и там седят с години, чакат да дойде някой да ги освободи? Той е жив в гроба си, но не гние. Той вика, вика, но няма кой да го освободи. И след като види, че никой няма дойде да го освободи, той отново умира. Умирали ли сте два пъти в гроба? Когато дойде до пълно обезнадеждване и отчаяние и види, че няма кой да го освободи, тогава човек умира. После Бог го разлага на малки парченца и започва да търси някоя майка, чрез която отново да се прероди.

Казват, че когато спре сърцето, човек умира. Не е така. Може да престане една деятелност, но остава друга, по-тънка, която продължава да действа. Смъртта е само една смяна на енергията в природата от едно състояние в друго. В другия свят материята е по-ефирна, по-деликатна в своите трептения. Онези, които не разбират тези закони, казват, че човекът е умрял и бързат да го заровят в земята, а не знаят колко живи са заровени. Гледайте да се освободите от мисълта, че има смърт.

Вие мислите, че като отидете на другия свят, ще ви съдят. В онзи свят няма съдба. Който умре, тук го съдят. Докато човек изгние – това е все съдба. Докато и последната частица не изгние, освобождение няма. Хората бързат, но не се отива лесно и бързо в онзи свят. Христос – най-чистото същество, Син на Бога, седя 40 дни в затвора. Всъщност 3 дни седя в затвора, а 40 дни седя в преддверието на този затвор.

Днес хората страдат и боледуват, защото много връзки ги държат за земята. Ако погледнете човек с око на ясновидец, ще забележите, че той е обвързан от главата до краката с хиляди нишки, някои единични, някои двойни. Пожелае ли да се издигне нагоре, веднага нишките го дърпат надолу. Всяко теглене му причинява болка, затова трябва да си намери опитен, вещ лекар, който да знае как да прерязва тия нишки.

На някои хора, като ги заровят, телата им с години остават неразложени и космите им растат, това е, което наричат вампирясване. Това е доста голямо изпитание за тях и трябва дълго време, за да се освободят.

Адът е нищо! Казват: „Умрял, отишъл при Господа“. А пък той е заровен в гроба и седи ден, два, три, излезе из тялото, пак дойде. Така е с тези, които вампирясват.

Някой дойде при мене и ми казва, че иска да умре. Че нямало какво да го плашат с дяволи, мушкане с вили и т.н. „Това са бабини деветини, аз съм човек с образование, не мога да вярвам в тези неща.“ Не, аз няма да ти говоря за тези неща, но има друго нещо, по-опасно, а то седи в следното: когато човек умре и съзнанието му не може да се отдели от тялото, това е най-страшното състояние, което човек може да изживее. Ако лесно може да излезе от тялото си, както и да е, но ако не може да излезе, тогава е страшно. Той е свидетел на целия процес на изгниване на тялото си, частица по частица то се разлага и гние, а той не може да се освободи.

Вие седите и мислите, че сте изоставени от всички. Ами били ли сте вие в положението на онзи, който е бил заровен в гроба? Вие не сте ходили при мъртвите, да видите какво е тяхното състояние. То с хиляди и милиони пъти е по-ужасно, отколкото вашата самотия въкъщи. Той лежи в земята и чака да се освободи, а всички духове се нахвърлят отгоре му. Той плаче, страда, докато се разнищи съвсем и остават само костите. И тогава се освобождава и казва: „Отидох вече!“ Една последна нишка само остава и той се радва в душата си, че цялото тяло се е стопило, че се е освободил от него. Защото физическото тяло, в което е човекът, е един затвор.

Като дишате добре, вие ще можете свободно да излизате от тялото си когато пожелаете и тогава няма да умираете от задушаване, но ще излезете свободно.

Ако си се научил да дишаш етер, при умирање е лесно, но

ако не знаеш как да дишаш етер, мъчно е – излизаш, връщаш се, излизаш, връщаш се.

Доброволно трябва да оставиш тялото си, като го погледнеш, да не ти се свида.

Имали ли сте опитността да излизате вън от тялото си и да се връщате отново в него? Това е една от възможностите на човека, с която малцина разполагат.

Във въздуха има един елемент на безсмъртие. Този елемент всъщност идва от Слънцето. Хората имат знания, учат и не могат да извлекат елексира. Той минава през тях и не остава в тях. Индусите въпреки многото системи за дишане също не са се докоснали до тази тайна на природата.

Някой казва: „Какво ще стане с мен като умра? Ще ме заровят в земята и ще гледам как тялото ми гние и се разлага.“ Дали ще бъде така, зависи от връзката ти с тялото. Колкото повече си свързан с тялото си, толкова по-голяма е вероятността да бъдеш в гроба след смъртта си. Ако не си свързан с тялото си, ще бъдеш вън от гроба, на свобода.

Човек в гроба запазва съзнанието си. Докато се освободи от тялото, минава през ред мъчнотии, защото е свързан с хиляди здрави нишки – не е лесно да се освободи от тях. Тежко е положението на душата и духа, докато се освободят от връзките на тялото.

Сега вие всички, които ме слушате, казвате: „Да си поживеем!“ Че как ще си поживеете? Таман си ти забогатял, деца имаш, жена имаш, дойде смъртта, задигне те. Тогава те турят в гроба, не можеш да излезеш из тялото, идат при тебе, плачат отгоре ти, ти ги слушаш. Какво ще правиш тогава? Не мислете, че като се умре, така лесно ще се освободиш. Ако вие погледнете човека, той е свързан с безброй нишки, всяка малка частица е свързана с мрежи, дълги като паяжина, конци навсякъде. Аз ви виждам всичките с конци навърза-

ни. Таман рече да прояви милостта, свързан е, потегли го тази паяжина, казва: „Не може“. Таман рече да се подигне във вярата, свързан е с конче, потегли. С вярата – не може. Целия ден – туй не може, онова не може. Това не може, онова не може, а може да яде, може да пие, може да спи, да става, да се кара, да мисли нещо лошо. Да направи добро не може.

И душата, и духът – в човешкото тяло – понякога път са погребани в такъв гроб. Ако вие имате неправилни мисли, ако вие имате неправилни чувства, вие се намирате в едно критично положение.

Представете си, че един човек е заровен в земята и той съзнава това. Какво ще прави? Всеки човек, който се е научил да освобождава съзнанието си, на когото съзнанието е свободно, той е свободен и от смъртта. Затова всеки трябва да знае как да освобождава съзнанието си. В съзнанието си да не допуска непотребни мисли. Нито една непотребна мисъл, нито едно непотребно желание, нито една непотребна постъпка да не допуска в съзнанието си! То е свещено място, което трябва да бъде свободно. Някой казва: „Аз съм болен“. Щом си болен, твоето съзнание е обременено с непотребни работи. „За мене животът няма смисъл.“ Обременено е твоето съзнание. „Не мога да уча.“ Обременено е твоето съзнание. „Не мога да пея.“ Обременено е твоето съзнание. „Не мога да рисувам.“ Обременено е твоето съзнание с непотребни неща. „Не мога да ходя.“ Обременено е твоето съзнание с непотребни неща. „Не мога да ям.“ С непотребни грижи си обременен. „Не мога да спя.“ С непотребни работи си обременен. Като не можеш да спиш, ще махнеш онази мисъл, която не ти дава спокойствие.

На земята, докато си през земния живот, всеки ден ще късаш по един конец – триста шейсет и пет в годината – и на 120 години като бъдеш, ще скъсаш всичките конци, които те държат. Душата е като балон, свързана с конци. Трябва да се скъсат всичките конци, душата да се върне с богатствата,

които е придобила. Душата ще иде с опитностите, които е придобила. Чувствата, мислите и постъпките, това са едно богатство, което ще разработваш в другия свят. Тъй седи философията. Казвам: много малко хора има, които като наближи да умират, да са спокойни. За смъртта не трябва да се говори. Има една смърт, която не е понятна.

Гледайте да пропавате веднага на хората, за да може като умрете, веднага да се освободите. Иначе душата ви дълго ще гледа изгниването на тялото.

Хубаво е човек да не вижда как се събаря тялото му, затова да не се привързва много към земята, към вещите и близките, и да прощава.

Казвам: от вашия ум, от вашето сърце, от вашата воля ще позная доколко вие сте готови да изпълните Волята Божия. Сега в сърцето ви има омраза. Изхвърлете омразата! Тя ще ви противодейства, ще ви съсипе. Никого не мразете! Във всеки човек Бог живее. Обърнете се към Бога! Искам да се поправят противоречията във вас. Ако вие не искате да ги поправите, вие ще се поправите. Ако не простите на хората прегрешенията им, един ден, като умрете, в гроба ще бъдете заровени и няма да се освободи душата ви. Най-малко 10 години ще седите и ще видите как изгнивате там. Хората ще плачат, вие ще седите. Има една връзка с тялото. Хубаво е човек да умре и да излезе извън тялото, да не вижда как се събаря тялото.

Казвам: турете Любовта да ви освободи от всички ваши минали връзки. От всички връзки, които имате сега, които ни привързват, които ни причиняват страдания, да се освободите. Да останат само трите връзки: една връзка на сърцето, която е Любовта, да свържете сърцето с Бога. Една връзка с ума, тя е Божествената мъдрост. Една връзка на истината, която да свърже нашето тяло с Бога. Три връзки: връзка на ума, връзка на сърцето, да се свържем с Бога, за да се освободим от миналото, което сега ни причинява толкова вреди.

Между физическото и духовното тяло има връзка и като се скъса, това е смъртта. Всички хора не се освобождават от тялото при смъртта. (...) Грешният остава вързан при гроба, а праведният няма никаква връзка с гроба – минава транзит. Физическото тяло е като водолазна дреха.

Когато някой човек е стар, изнемощял, боледувал много години, уморен от живота, той много по-лесно се освобождава от физическото си тяло, не се измъчва при отделянето на душата от тялото.

Докато не се освободите от всички земни връзки, не можете да минете в по-висок свят.

Смъртта е освобождение от всички заблуждения. Да умре човек не е лошо, но докато скъса окончателно конеца, който го свързва с близки и със земята, голям зор ще види.

От мое гледище костите на човека представляват доброто, това, което единствено остава да преживее човека. И са Божествени. Всичко друго ще се схуми, а единственото нещо, което остава, това са черепът и костите. Остава някакъв живот в костите.

Никой светия не оставя костите си на земята. Светия, който оставя костите си на земята, не е пылен светия. Светии, на които хората пазят костите, прекарват големи страдания.

Като умре човек, и него изяждат. Кой го изяжда? Земята изяжда човека и затова казват, че земята го поглъща. Когато турят човека в гроба, съществува от низша култура го изяждат.

Животът седи в първичния живот на клетките. Клетките в човешкия организъм не умират. Когато човек умре, клетките от неговото тяло започват да живеят своя първичен живот. Същото е и с нашите чувства, защото чувствата съставляват живота. Докато човек контролира всички клетки, той

живее, но когато загуби този контрол, в него се започва обратен процес.

Човек, като умре, физиологически сърцето престава да бие, обаче клетките на това сърце, което вече може да е разложено, продължават свободно да живеят в пространството. Също така и клетките на дробовете, на мозъка, на всички удове и органи продължават да живеят и след смъртта на човека.

Тялото може да си живее като тяло, и душата да си живее, само че тялото, като остане без душа, се разкапва на милиони живи частици, но то не умира, то е съставено от милиарди клетки. Всяка клетка си има душа, само че душата на първичната клетка е централна, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други клетки наоколо си. И един ден, когато тази светла клетка свърши своята мисия, тя ще им каже: „Сега ви изпращам на свобода“, и веднага всички клетки се разпръсват, всяка отива по своя път. А хората плачат, четири реда сълзи ронят, че някой човек умира.

Човек, като умира, 150 000 милиарда души се освобождават и всички тия души отиват там, откъдето са: които са от растенията, отиват към растенията, други, които са от минералите, отиват при минералите, трети в органичния свят – всяка клетка се връща откъдето е.

Това, което ние наричаме смърт, е едно голямо благословение за тялото, понеже всички тези подтиснати клетчици, които за 70–80 години са били роби на този господар – тялото, се освобождават. Някои ги смятат за 300 милиарда, аз считам, че са 150 000 милиарда. И човек като умре, дава им свобода и всички заминават у дома си при своите родители. Вие не сте влизали в тази велика организация на тялото си, да видите какво представляват червата, стомахът, черният дроб, белият дроб, артериите и вените, нервната система, кръвоносната система и прочее.

Дойде смъртта, вземе своето. Като вземе своето, тя пак дава в земята, остава нещо. И втори път от тази материя ще се съгради нещо друго.

Клетките на човешкия организъм са живи и като умре човек, те не изгниват, минават от едно място на друго, някои влизат в състава на минералите, други – в състава на растенията, трети – в състава на животните. Някои клетки влизат в състава на човешкото тяло. Някой си откъсне ябълки от гробището и ги яде. После се чуди защо му е докривяло, защо разположението му се е развалило. С изяждането на ябълките той е възприел някои елементи от тялото на един от покойниците. Сегашните хора страдат понякога от мислите на своите предпественици. Техните мисли не са пръснати в пространството, но са материализирани и съставят организмите на минералите, растенията и животните. Много от мислите на миналото човечество представляват съставна част на паразитите, микробите и други нисши растения и животни.

Когато добрият човек умре и върху него посадят една круша, тя дава такива вкусни плодове, каквито не сте виждали. Ако посадите една круша върху някой лош човек, от тази круша излизат безвкусни, лоши плодове. Като вкусите от едната и от другата круша, вие веднага познавате характера на човека. Като слушате да се говори така, вие казвате: „Това са особени работи! Как е възможно да се роди някаква круша, която да показва какъв е бил характерът на човек, който е живял преди хиляди години?“ Ако турите един железен прът в силен огън, след половин час или по-малко от половин час вие ще усетите, че прътът е силно нагорещен, ще познаете, че е бил в огън. Отде знаете това? Защото по пръта минава енергията на топлината.

ПРЕМИНАВАНЕ ОТВЪД

Българите имат обичай да палят вечер кандило. Защо са нужни кандила? Те ги палят главно за покойниците, да им е светло на онзи свят. Много от заминалите за онзи свят се намират в тъмнина, преследвани и измъчвани от техни неприятели – лоши духове. За да не се мъчи нито на този, нито на онзи свят, човек трябва да има кандило, което постоянно да гори и свети. Следователно който се мъчи, няма кандило. Всеки трябва да носи в себе си кандилото на мъдростта, напълнено с маслото на истината и запалено от огъня на Любавта.

В музиката имате седем тона, и в светлината имате седем цвята, както са наредени. Има и една втора гама на светлината. Вие можете светлината отвън да я прекарате в съзнанието си. Ако прекарате в съзнанието си червения цвят, може да го виждате в много по-хубава форма, отколкото вън, в дъгата. Първата гама седем цвята са на физическото поле. Щом минем във втората гама на светлината, вече идваме до съзнанието – обективно схващаме седемте тона. Онези, които правят опити, като минават от едната гама в другата, минават през една тъмна зона.

Хората, като започнат да умират, казват, че им става тъмно. Като минат първата гама на светлината от седемте тона, то е физическият свят. След това иде тъмната зона. Някои минават тъмната зона и казват, че светло им става. Той ще мине от първата гама на светлината във втората гама на светлината. Като мине, влиза в другия свят. А светлината на оня свят е по-мека и по-хубава. В сравнение с нея физическата светлина е по-остра.

Казвам: има един начин на концентриране. Вие може да минете от едната гама на светлината в другата, но за да минеш, ти трябва да се освободиш от всичките впечатления на физическия свят, трябва да изолираш от ума си всичките впечатления, които физическият свят има във вас. Щом изолираш ума си от тях, ти ще минеш в другия свят. Щом има

нещо да тревожи съзнанието ти, ти не можеш да минеш в другия свят.

И в оня свят има противоречия. Има една зона, като влезеш, няма да остане тежка дума от памти века, която да не ви турят на гърба. Ще минете през такива изпитания, през целия ад, най-ужасните работи. Там трябва да бъдете въоръжени с танкове, някъде маски трябва да имате. Не е лесна работа да минавате от този свят в другия. Някой път ангел седи, ще ви вземе на ръце, но някой път ще излезете – няма никакъв ангел, тогава ще ви погнат духовете. Сега не искам да ви плаша, то е само за изяснение. Отчасти е вярно. Ще ви погнат. Вие трябва да учите закона на смирението. Ще се смалите, ще се смалите и най-после – не ви виждат, изгубите се, освободите се, но ще изгубите и формата. Ще ви нападне една тъга. Спасил си се, но всичко е взето, нищо не е останало. Минавай, никой не иска да знае за тебе, забравен си, никой не ти обръща внимание, ти си чужденец.

Има една тъмна зона около земята, в която витаят всички отрицателни човешки мисли, желания и постъпки. Докосне ли се до тях, човек настръхва. Когато възвишените същества минават през тази зона, те като Мойсея вдигат тоятата си и я разделят, отварят си свободен път. Който има знания, лесно минава тази зона, който няма знания, дави се в нея. Мостът, който свързва тъмната зона със светлата, е много тесен, като конец. Праведният лесно минава по него. В това отношение той е акробат. Грешникът, обаче, като дойде до него, поколебае се, завие му се свят и пада в пропастта. Затова е казано, че когато заминава за другия свят, човек трябва да се откаже от всичко земно, от всичко човешко, нищо да не носи със себе си. Само така той може да мине благополучно тъмната зона. Като познава човешката природа, Бог е поставил тъмна зона за граница между този и онзи свят, да не стават никакви кражби. На земята можеш да крадеш колкото искаш, но в Обетованата земя не се позволяват никакви кражби и престъпления. Там можеш да занесеш само светлите си мисли и желания. Там всичко е безсмъртно.

Съществува една теория, според която при преминаването от този в онзи свят, човек трябва да знае закона на смаяването, за да се смали толкова много, че да мине съвършено незабелязано между съществата, които са неприязнено настроени към него. Щом душата дойде до тъмната зона на земята, тези същества започват да я преследват, както преследват апашите на земята. Почти за всяка душа са определени два-три ангела да я пазят, за да може безопасно да премине тази зона. Има случаи, когато някои души не се придружават от ангели и те са изложени на големи гонения от страна на лошите духове. Ако някой обикновен човек попадне в някоя бездна в невидимия свят, там го спират, както правят тук с автомобила на виден богаташ и му казват: „Горе ръцете, давай парите!“

Като минеш от физическия свят към духовния, има една голяма пропаст; ти като дойдеш там, ще се уплашиш. Като дойдеш до духовния свят, ще почнат да треперят краката ти, ще се люлееш. Колкото и да си духовен, почнеш да трепериш, ужас те обхваща, понеже губиш основа, няма на какво да стъпиш. Увисне кракът ти. Тук, на земята, е добре, а там няма къде да туриш крака си, увиснеш във въздуха. И дето ги е страх хората да умират, не че е толкова страшно, но страшна е бездната, която съществува между този свят и другия свят.

И ако тръгнете за онзи свят, целия път на живота е минирен. Има все мини. За да заминете на другия свят, трябва да дойдат най-малко три ангела. Един ангел ще ви носи на ръцете си и двама ще ви ескортират. Други ще ви нападат и тези двамата ще ви бранят. Ще има много неприятели, които ще ви атакуват от всяка страна. И благодарение на тези ангели ще минете през тази опасна зона, за да влезете в другия свят.

Няма по-мъчно нещо без превозни средства в оня свят. Има една смъртна река, през която трябва да минеш, пък мостовите са развалени. Водата е толкова нечиста, че ако ре-

чеш да преминеш през нея, да я прегaziш, трябва ти 250 години, докато се изчистиш от смрада. На тази река има тънък конец, като паяжина, прекаран над реката. По този тънък конец реката трябва да минеш и то без върлина. Ако не можеш да държиш равновесие по този тънък конец, може да се наклониш на една или на друга страна и да паднеш в реката.

Как ще минете от този свят в другия свят? Ще минете по един конец, както на тези, копринените върви. През този мост ще мине душата от този свят. Та, праведната душа ще мине, няма да падне. А грешната, като се опита да мине, и хоп, падне вътре. И ще иде в ада.

Та казвам: когато говорим за добрия живот, за Любовта, за радостта, за истината, подразбираме онова състояние, че като дойдем до този конец, да имаме равновесие. Любовта да бъде в центъра, отляво ще бъде мъдростта, отдясно да бъде истината. Тия трите Божествени сили ще ни прекарат през тънкия мост, ние ще бъдем в безопасност. Любовта, мъдростта и истината са потребни, за минаване от този свят в другия, за да можем да минем през тази смъртна река. Някои казват: „Защо трябва да обичаш?“ Ще се учиш да обичаш, защото ще пазиш равновесие. Ти казваш, че не можеш да обичаш никого, понеже има смрад, краката му миришат, ръцете, дъхът му мирише. Ако тук малкия смрад не може да го носиш, как ще го носиш онзи, в който, ако паднеш, 250 години трябва да се переш, докато се изчистиш?

40 дена ще минат, докато се мине от този свят в оня свят. 40 дена ще пътуваш, докато минеш от единия бряг до другия бряг. Ще ходиш, ще се връщаш, ще ходиш, ще се връщаш 40 дена, на 40-ия ден ще ти отворят вратата. Има врата там, за да минеш в другия свят. Идеш до вратата, ще се върнеш назад. 40 дена наред ще те изпитват. Най-напред ще те питат как си живял, върнат те назад. Пак отидеш, пак чукаш, ще те питат как чувстваш, как обичаш хората, как мислиш. Ще ходиш, ще ти задават въпроси и ти ще отговаряш. Ако на всички въпроси отговориш както трябва, ще ти отворят

вратите, ще влезеш в другия свят. Ще те приемат вече да живееш.

Казвам: лозената пръчка само веднъж ли се обрязва? Ако имаш една лозена пръчка да седи 80 години, 80 пъти ще я обрязваш. Всяка година ще я обрязваш, 80 пъти ще бъде обрязана. Тази пръчка ще израсте. Казвам: 80 пъти нас като ни режат, все ще научим нещо. 80–90 пъти, като те обрязват, ти ще се научиш как да живееш, как да постъпваш, как да чувстваш и как да мислиш. Човешките мисли са броня.

Има един начин за концентриране. Вие може да минете от едната гама на светлината в другата, но за да минете, трябва да се освободите от всичките впечатления, които физическият свят е наслагал у вас. Щом изолирате ума си от тях, ще минете в другия свят.

Заминалият трябва да мине през една тъмна зона и само онези, които разбират законите на материята, могат да минет през зоната, без да ги забележат низшите духове. След смъртта низшите духове почват да гонят човек в тъмната зона, за да отнемат това, което той носи. Който е живял добре, лесно ще мине оттам, но е мъчно за онзи, който не е живял добре. Такава душа до 40 дни след смъртта е на големи изпитания. Не гонят тези, които имат билет. А кое е билетът? Билетът е вярата.

На един праведник танкът му е направен от диамант, нищо не може да го пробие. Ако речеш да минаваш в другия свят, има един неприятел, ще те обстрелва с оръжието си, с картечници, с най-модерни оръжия. Като минаваш, удрят те с тия снаряди. Човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки са броня. То не е лесна работа. Ще има един ангел да те ръководи, но този ангел ще те тури в танка, който ти сам си направил. Той ще върви напред със своя танк, няма да те тури в неговия, а ти със своя танк ще пътуваш. Ако не го пробият гранатите, ще идеш в другия свят, ако го пробият, ако ти развалят танка, ще се върнеш назад.

Туй го наричат прераждане. Пак ще направиш друг танк, ще дойдеш до смъртта, оня неприятел пак ще те обстрелва.

Как може да се спаси една душа така преследвана? Само със закона на смаяването, на смирението.

И ти ще станеш толкова малък, че никой не може да те види, ще се освободиш от всичко земно. И като се върнеш, ще се върнеш пак такъв, какъвто си излязъл. Хората, като се отдалечават от Бога, големи стават. Но при Бога малки стават. При Бога се връща той. И той трябва да се върне много малък.

По този път, по който вървите, всички ще умрете. Ще остареете, ще изгубите силата си, ще се свържат краката, стомахът ще се разстрои, дробовите един ден ще се повредят. Всичко, което имате, ще го вземат и ще ви пратят за другия свят. Ще ви пратят с един багаж от 33 грама, 33 грама имате право от земята да вземете. Понеже ще минете през 3 станции, ще секвестират по 10 грама на всяка станция и като влезете в Божествения свят, едва ще имате 3 грама. Една малка клетка невидима ще имате и никой няма да ви вижда. Вие ще останете сам, ще почувствате едно отвлечение от живота и нищо няма да виждате, и себе си няма да чувствате. Ще знаеш, че си бил цар и си се превърнал в едно нищожество, което е милиарди пъти по-малко от съвременния йон. Ако увеличим един йон колкото земята, пак ще бъде невидим.

Докато хората говорят за този свят, работите ни добре вървят, но като почнат да ни говорят за онзи свят, че е красив, че е хубав, като че с нож ни прерязват – не ни се харесва да слушаме за онзи свят. Защо? Защото този свят го разбираме, а онзи свят не го разбираме. Аз не съм виждал нито един човек, който да умира радостен. Малки изключения има в това отношение. Има нещо неразбрано за човека, като му се говори за онзи свят. Затова казвам: по-добре не умирайте. Не че онзи свят е лош, но докато минеш през тези митници

на смъртта, през тези бирници, които ще те оберат, да те пазят Господ от тях! Те така ще те оберат, че докато минеш през тях, нищо няма да остане в куфарите ти. Те ще те изпратят за онзи свят гол-голеничък. Затова, като се страхувате от тия бирници, прави сте. Бирниците на онзи свят са като тия на земята. Като попаднеш между тях, ще видиш и ще патиш – те са изпълнители на закона. Но има един начин. В Стария завет се казва, че когато Илия се оплакал на Господа от бирниците на онзи свят, Господ му изпратил една огнена колесница, с която се повдигнал на Небето. Илия оставил на земята само кожата си. Той минал за онзи свят благополучно, избавил се от бирниците. Вторият случай да мине някой през бирниците, без да му вземат нещо, е бил Христос. Те Го хванаха, държаха Го три дена в митницата и после, като дойде възкресението, Христос се освободи от техните митници незасегнат. За другите, за обикновените хора обаче ще има големи секвестори, те трябва да минат през всички митници, да си платят данъка.

В смъртта нас ни е страх от митническата станция. Туй, което носим, ще мине през митницата. Туй, което сме придобили от този свят, ще ни го вземат. Това ни безпокои. Онези митничари са строги, всичко вземат! Да не останем с празни ръце, от това се страхуваме. Не ни е страх от смъртта, а от митничарите. Разликата между праведния и грешния е, че грешникът носи много куфари, а умният, праведният, носи много малко куфарче – едва някоя и друга кърпичка, някои малки пособия, и да му ги вземат, казва: „И без тях мога“. Праведният преди време е пренесъл богатството си, не го носи със себе си.

Както не се позволява от Божествения свят да внесеш нещо на земята, така и обратното не се позволява. Като идваш от Божествения свят на земята, на границата има митница, дето всичко секвестират и остава там. От Небето тръгваш с много куфари, но като дойдеш до митницата, всичко оставяш. Също така и като отиваш от земята на Небето, пак ще оставиш всичко на митницата.

Няма по-хубаво нещо от това, да бъде човек разположен по дух, да бъде разположен душевно, умствено и сърдечно. Ето задачите, които очакват разрешаване. Как ще се разрешат? По вътрешен път. Тия задачи са важни и за тоя, и за оня свят. В разрешаването им се крие богатството, което човек ще занесе със себе си в другия свят. Всичко ще оставите на земята, но това богатство ще занесете със себе си. Значи единственото богатство, което човек ще занесе със себе си в оня свят, е мекотата на неговия дух, мекотата на неговата душа, мекотата на неговия ум и мекотата на неговата сърце.

Има клетки, които нищо не дават. Има клетки, които идват за по 1–2 години и си отиват, а има и такива, които винаги и след смъртта са с теб. Светия е човек, на когото след като умре, тялото му заминава на онзи свят с него – всички негови мисли, чувства, клетки – всичко е с него. Онези мисли, които остават тук, на земята, не са негови. Човек, като замине за онзи свят, може да разбере колко капитал е имал, с какво богатство е разполагал.

Когато човек напуска земята, единственото нещо, което ще занесе със себе си, са три атома: един, който носи богатствата на неговия ум, друг, който носи богатствата на сърцето му и трети, който носи богатствата на волята. Представете си какво ще бъде богатството му. Един атом се изчислява на една 25-милионна част от милиметъра. То значи да разделите милиметъра на 25 милиона части и да вземете един. С тия три атома, с това богатство ще влезете в другия свят. Какво ще правите с тях? Но в един атом има толкова много енергия, че може да движи земята за хиляда години. Толкоз много скрита, компресирана енергия има, че може да движи земята хиляда години. Какви са били тия разумни същества, които са могли да компресират тази огромна енергия в толкова малко пространство?

Когато си заминем, ще ни посрещнат в космоса различни същества от различни йерархии, които живеят в общества, според степента на своето развитие, както тук, на земята -

хората в държави. Както тук ни искат паспорт, за да минем от една държава в друга, така и там искат. Ще ни питат: „От къде идваш?“ Трябва да отговорим: „От България“. Питат още: „За къде отиваш?“ Да отговорим: „За Царството Божие“. Тогава ще ни пуснат да минем.

Искам да ви обясня един закон: защо човек трябва да влезе в Бога? Защото, след като си отеготен, отиваш при Бога, за да се обновиш. „Отеготяване“ аз наричам греховете. Ти си остарял и се е обезсмислил животът ти. Какво трябва да прави такъв човек? Защо хората като остаряят, стават религиозни? По много естествен път – ти трябва да влезеш в Бога. Ти си остарял и няма какво да правиш. Ще влезеш в Бога. Защо? За да се подмладиш, нищо повече. Защото, ако не влезеш в Бога, страданията ти ще останат. Като влезеш в Бога, ти се освобождаваш. До последната митница твоите кредитори ще те държат. И като влезеш в Бога, никой от тях не отива по-нататък. Това е последната митница и твоите кредитори казват: „Оставете го вече, той отиде на другата граница“.

Като дойдеш при царската порта, ще те накарат да декламираш едно стихотворение или да кажеш някоя сентенция, или да изпееш една песен, или ще направиш нещо, за да те изпитат.

В невидимия свет, ако отидете, трябва да знаете имената на вашите заминали – съвсем други имена им се дават там. Да кажем, че отговорите на името. После пък ще ви питат за адреса.

На Небето болни хора не приемат. Там ще ви запитат: „Защо сте болни? Пари ли нямаште, храна ли нямаште, въздух ли нямаште, вода ли нямаште? Всичко това ви е дадено в изобилие, но вие не сте го използвали както трябва. Хайде сега, идете отново на земята, да се научите правилно да се ползвате от благата.“ Духовните хора трябва да бъдат абсолютно здрави по тяло, по сърце и по ум.

НА СЪД

Всяко заминаване на човека оттук горе е различно, защото обстановката тук и обстановката там са различни в разните периоди. Като се върнеш, ще видиш, че онзи свят не е вече такъв, какъвто си го оставил.

„Ще отида на оня свят.“ Ще идеш на оня свят, но и там има съдба. Като тръгнеш за оня свят, ще носиш всички документи оттук. В оня свят съдят само добрите хора. Лошите хора ги съдят на земята. Ще ти вземат всички документи за доброто и ще кажат: „Ти си добър човек“. Архивата на доброто вземат горе, осъждат те и те възнаграждават. Ония, които не са съдени на земята, ще бъдат съдени горе. Там ще ги възнаградят, ще им дадат жилища. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място“.

В духовния свят като преглеждат човека, го събличат гол. Всички обвивки на тялото снемат една по една, докато дойдат до обвивката, която Бог му е дал. Едничката обвивка, която не разгръщат, то е тази, която Бог е направил около човешката душа. Тази обвивка никой не я е пипал никога.

Там всичко е поставено на филм. Поставят филма и вие гледате картини от най-ранното си детство до 120-годишна възраст. Там всичко е отбелязано: какво си говорил, как си постъпвал. Всеки, който вижда своя филм, казва: „Искам да се върна на земята да изправа погрешките си“. Тоя филм продължава цели 45 години, след което човек отново се връща на земята да изправа погрешките си и да продължи учението.

Нашите мисли са създадени отпреди хиляди години. Каквото човек мисли, не се губи, то се отпечатва върху неговата глава, главно в мозъка. Мозъкът е като фотография, всичко се снима върху него. Човек, когото не обичате, също се отпечатва в очите. Ако някой мисли да убие някого, и това се отпечатва в очите.

Един ден, когато отидете на онзи свят, няма да ви питат как сте живели, но ще прекарат светлината през вас и всичко ще се очертае на екран. Ще ви кажат: „Гледайте сега, сами да видите какъв живот сте прекарвали на земята“. Вие ще видите живота си в картини, отначало докрая. Вие ще видите как сте родени, в какъв дом, кой е бил баща ви и коя майка ви, през какви перипетии сте минали и ще ви питат: „Харесват ли всичко това?“ Вие ще се ужасите от това, което видите, но красиво е да видите своите животи и да се изправите. На този екран вие ще видите и добрите работи, които сте правили, и лошите, и по този начин ще можете да се поправите. Като видите погрешките си, ще разберете, че много неща не са били така, както вие сте ги мислили. Тия картини ще ги видите в един по-висок свят от физическия.

Когато дойде до пълно обезнадеждаване, човек умира, после Бог го разлага на малки парченца и започва да търси някоя майка, чрез която отново да се прероди. Но преди да дойде на земята, ще филмират пред него целия му предишен живот – човек ще види всичко на този филм – от раждането му до последната секунда и най-добрите, и най-лошите работи, които е вършил. Ще види най-лошите работи, които е вършил и за които никой не знае, ще се разкае и ще иска час по-скоро да слезе на земята, за да се коригира.

Представете си, че идете в оня свят, как ще ви съдят? Вие показвате какво сте писали с езика си на цели тефтери. Казвате: „Господи, ние живеем на земята“. Той ще отвори книгата на живота, ще види какво сте писали. В тази книга е написано всичко, каквото сте говорили. Ще вземе някой ангел, ще започне да чете тази книга и ти ще започнеш да се мъчиш от тези думи, които си написал. Ще станеш толкоз чувствителен, че ще пожелаеш от оня свят да те пратят на земята, да изправиш всичките погрешки. Такова съчинение не се пише. Тогава ще се върнеш на земята да поправиш тезата.

Не да поправите добрите хора, но като чуете погрешка, поп-

равете я. Като видите погрешката, поправете я, която се е отпечатавала във вашия ум. Има погрешки не само в тоновете, но погрешката е някой път в образа, във впечатлението, което сте приели. Какво трябва да правите? Всеки един от вас е справочна книга за невидимия свят. Отдето сте минали, сте записали образите, които сте срещнали. Като вземат тези книги, тези информации от вашия мозък и от вашия слънчев възел, ще ги четат.

Бие, като влезете в другия свят, ще имате един филм какво сте говорили от детство до 120 години, ако сте живели толкова. Ако си живял 70 години, ще бъде филмувано всичко, което си говорил. Каквото си казал тайно на приятеля си, каквото си казал тайно на сестра си, всичко, каквото си казал, ти ще чуеш целия твой живот. Ще чуваш каква галиматия, каква каша си направил. Ще гледаш еднообразието. Един ден ще го слушаш, втория ден – пак същото, третия ден – пак същото, ще заревеш от себе си.

В онзи свят ще се срамувате. Тук всеки човек, който е крал, се срамува. Като го хванат, срам го е, че е крал. А в онзи свят ще се срамувате, че не сте правили добро. Ще ви е срам, че при тези блага, които сте имали тук, не сте направили едно добро. Ще видите, че този-онзи е направил това-онова, а пък ти нищо не си направил.

Мислите ли, че за онази светлина, която ви се праща от невидимия свят, няма да ви търсят сметка за нея? Мислите ли, че няма да ви търсят сметка за хляба, който сте яли, или за енергията, която сте изразходвали? Ще ви държат сметка за всяка ваша дума, която е казана напразно. Ще филмират пред вас целия ви живот с най-големи подробности, за да видите как сте пропилили времето си и как сте харчили базразборно енергията си.

Всичко е хроникрирано в невидимия свят.

Човек сам си създава тия противоречия. На всяка крачка срещаш лица, които не те гледат весело. Все навъсени,

все сърдити, нищо не говорят – всички мълчат. Така ще видиш изкуството си, ще видиш какво си създал. Ще ти кажат: „Това изкуство е твое. Тоя с обърнатия гръб, това си ти; тоя с навъсеното лице, това си ти; тоя със счупения крак, това си ти.“ Навсякъде си ти. Гледаш, някой пронизан с нож, някое говедо заклано, кокошка заклана и изядена. Ти ги гледаш, но и те те гледат. Навсякъде те следват. Вървиш като виден човек, дошъл от земята, и отиваш при Господа. Като те види с тая свита, Господ казва: „Върнете го с всичката му свита, отдето е дошъл!“ Като влезеш в оня свят, много неща, които тук са били скрити, ще изпъкнат. Никой няма да ти каже дума, но делата ти ще вървят след тебе. Ти ще напуснеш оня свят и отново ще дойдеш на земята.

Онова, което ти имаш тук, на земята, то ще иде с тебе горе, на Небето. В Небето, в широкия свят, с тебе ще дойде. Ти ще тръгнеш за оня свят и ще тръгнат с тебе всичките твои мисли. Сега, ако вие тръгнете за оня свят, с вас ще тръгнат агънца, кокошки с отрязани глави, всичко, каквото си направил, ще върви подире ти. Като се обърнеш, подир тебе цяло едно стадо върви. Те ще дойдат до Царството Божие. Това е стоката, и като погледнеш, ще познаеш какъв търговец си бил. Ще видят: на агнето кракът осакатен, на кокошката крилото го няма, на някоя патица бутчето го няма. Като се връщаш на земята, ще видиш, че всичко е на земята поправено и с всичките кокошки и агънца пак ще се върнеш на земята, пак с тях ще бъдеш.

Сега вие може да мислите: „Туй, което се казва, вярно ли е?“ Когато се увеличава една микроба, вярно ли е, че е толкова голяма? Досега никой в света не знае каква е реалността. Искат хората да знаят каква е реалността. Слънцето е милиони пъти по-голямо от земята, но го възприемаме малко. То е милиарди пъти намалено.

В колективното съзнание, според един закон, хората колективно трябва да си помагат. Като срещнеш някого, някой свой брат например, не го критикувай в душата си, но гле-

дай да намериш някоя добра черта в него и чрез Божествения Дух да го подпомогнеш, защото твоето подигане е и негово, защото неговото падане е и твое. Той ще падне в едно отношение, ти – в друго. Аз мога да обясня този закон. От този закон произлизат много нещастия. Един прави грешка в едно отношение, друг – в друго отношение. Един, като направи добро в едно отношение, друг ще направи добро в друго отношение. Доброто е общо за всички ни, и злото е общо за всички ни.

Този Господ, Който ни говори, Който ни учи въвн от нас и вътре в нас, аз Го виждам проявен във всички форми; всичкото Негово желание е да Го познаем като Любов. Аз съм уверен, че все ще Го познаете, когато и да е: някои по-рано, някои по-късно, някои може сега, някои в бъдеще, а някои в миналото може да са Го познали. В астралния свят страданията на астралците са все минали страдания. Знаете ли, като влезе някой в астралния свят, какво става с него? По-неже няма възможност да прави нови грехове, започва да вижда стари картини от своето минало и страда. Тези картини се явяват пред него като картини на някой кинематограф и започва да живее той със своето минало. Ден, два, три, цели дни от сутрин до вечер се нижат лентите пред него. Всеки ден ленти, ленти, докато в съзнанието му се втълпи идеята, че той трябва да върши Волята Божия и тогава казват: „Пратете го сега на земята, да видим разбрал ли е какво трябва да прави“. Дохожда на земята в ново въплъщение. Като дойде, ако забрави какво е научил от невидимия мир, прави пак грешки и като влезе отново в другия свят, той вижда тогава погрешките си, вижда нови и стари ленти. Ако стане подобрение, тогава влиза в духовния свят, той се радва, вижда и нарежда живота си както трябва.

Тъй че туй, което всеки момент ние сега преживяваме, това ще бъдат светли страници на нашия живот в бъдеще. Като влезете в астралния свят, всички срещи с хората, всички картини на минали преживявания ще минат през вашия ум. Всичко това съставлява хубавите неща в живота ви. Не считайте, че това не е на мястото си, всяко действие е на мяс-

тото си. Кое то не е на мястото си, Господ със своята четка ще го заличи. И Той казва: „Греховете ви Аз ще залича“. Значи в края на краищата у нас ще останат само Божествените неща и тогава ще започне вечният живот на хармонията.

САМОУБИЙСТВО

Много пъти носите товар, който не е ваш. По изкуствен начин във вашия ум е влязла съвсем чужда мисъл. Някой път във вас може да влезе някоя хипнотическа мисъл, да ви застави сами да се самоубиете. Много хора крадат не от добра воля. Внушена е една мисъл да краде, да върши престъпление.

Желанието на някого да се самоубие се дължи на чужди влияния. Всички вие страдате не толкова от ваши погрешки, но от погрешките и прегрешенията на хиляди поколения ваши роднини, живели преди вас. Вие изплащате постоянно чужди дългове.

Един човек, който се хвърля от канарата, той е изразител на желанието за самоубийство на ред поколения. Законът на внушението е силен.

Самоубийството е обсебване от низши духове. Едно низше същество ще убеди някой човек да се самоубие, за да може да вземе неговата енергия и с нея да се поддържа.

Черният дроб поглъща отровите на организма и ги трансформира. Ако се разстрои, отровите се разнасят по целия организъм и човек умира. Между черния дроб и жлъчката съществува тясна връзка. Ако тая връзка се наруши, човешкият живот е в опасност. Кажете ли някой, че животът му се е обезсмислил и желае да се самоубие, черният дроб е виновен за това. Ако работите му не вървят добре, пак черният дроб е виновен. Понеже черният дроб е свързан със съ-

щества от нисшия астрален свят, те започват да влияят на човека и му напепват друга философия. Те му казват: „Не мисли много! Тегли си един куршум и ще се освободиш от страданията.“ Тези същества са пролетариите в живота, които търсят лек начин за преживяване. Като не могат да се справят с беднотията, те се обезсърчават и започват да внушават на хората как да се освободят от живота. Тия същества са силни, но неорганизирани. Като не разбират живота, те са готови да убият всеки, който се изпречи на пътя им. Те гледат на богатите като на изедници и се настройват срещу тях.

Някой човек казва, че е намислил да се самоубие. Не, човек не може да намисли да се самоубие. Само човешкото сърце е в сила да направи това нещо. Когато човек се самоубива, това е неговото сърце, което постоянно му напепва, че животът се свършва тук, на земята, че той няма никакъв смисъл и т.н.

Нас ни трябват хора, богати с живот. Сегашните хора са обеднели от живот. Нищо не му коства да се самоубие.

Не се занимавай с противоречията на природата, нито се занимавай с нейните работи, понеже, ако влезеш в сълъкновение с нея, всякога ще бъдеш бит. Единственото нещо, което никога няма да се подчини на хората, то е природата. Единственото нещо, което всякога ще тъпче хората, това е природата. Единственото нещо, което може да създаде всичкото щастие на хората, пак е природата. И всичките нещастия пак ще създаде тя. Тя е безпощадна. Ако знаеш езика и ѝ говориш, по-добра от нея няма. Хване те, прегърне те. Но щом не я признаваш, и глад има, и болести има, и сиромашия има, всичко има.

Вие ще кажете: „Господ така е постановил“. Оставете тази изкривена дума „Господ“! Тя е дума изкривена, трябва да я тълкуваме. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате Любавта, това никакъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ не разбирате онази абсолютна сила, която урежда всичко, това ни-

какъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате висшето, разумното, това не е никакъв Господ.

Зад всяка една неестествена мисъл седи едно неестествено желание. Зад всяко едно неестествено желание седи неестествена постъпка. Вие не сте си давали отчет. Да кажем, вас ви дойде една мисъл: понякоя път искате да идете при някоя канара и да се хвърлите, защото не ви вървят работите. Мислите по един начин, по втори, по трети и най-последно решавате, че трябва да се хвърлите от канарата долу.

Питам: отде е дошло туй желание да се качите на канарата и да се хвърлите отгоре? Всички хора, които са тщеславни, искат да се хвърлят от канарата. Най-тщеславни, но в негативна форма. А пък всички ония хора, в които преобладава чувството на скритност, те обичат да се бесят. Те обичат да се скрият в една стая и там ще се обеси.

Когато човек изпадне в едно крайно състояние, той трябва да знае неговия произход, за да може да си помогне. Когато изгубиш вярата си, ще започнеш да мислиш за въжето, да се обесиш. Всички, които изгубват вярата си, се обесват с въже, понеже туй въже, наместо да се качваш нагоре с него, да излезеш от тъмнината, ще го туриш на врата си. Дяволът казва: „Ти тури въжето, аз ще те изтегля“. Ти туриш въжето на врата си, увиснеш, никой не те изтегля, обесиш се. А като отидеш на канарата, той казва: „От канарата като някоя птичка ще хвъръкнеш и ще се оправи работата“. Хвърлиш се и освен че не се оправят работите, но си счупваш ръцете и краката. Човек, който се хвърля от канарата, за да се оправят работите, така свършва.

За самоубийството ще кажа: не излизай от затвора, докато не му дойде времето. Защото ако излезете, десет пъти по-лошо ще бъде. Докато не ви пуснат, стойте в затвора да учите урока си.

Често се задава въпросът: „Има ли право човек да се самоубие?“ Понеже човек е свободен, може да го направи, но

няма право да дава лош пример на другите. Какво става с тебе, другите не трябва да знаят. Защо ще даваш лош пример? Защо ще даваш възможност на тщеславието в тебе да се шири? Ще се хвърлиш от някоя канара или ще се обесиш и ще оставиш писмо до близките си, че не си могъл да издържиш страданията и изпитанията в живота си. Значи радостите издържаш, а страданията не издържаш. Това не е геройство. Светът се нуждае от герои, които носят еднакво и радостите, и скърбите.

Понякога, като се намерите в трудно положение, ви иде да свършите с живота си. Питам: кое е онова, което ви тласка да направите това? Съвременните хора вярват, че като умрат, техните страдания ще се прекратят. Трябва да умре нещо в човека, невежеството трябва да умре, но не човекът. Буквата умъртвява, казват великите хора, а Духът оживява. Духът е разумното, което мисли. Когато дойдеш до най-големите страдания, в безизходно положение, спри се и си кажи: „Има изходен път“. В този момент не бързай да вземаш решения. Ще ти дойде една мисъл, че някой приятел ще направи нещо за тебе. И наистина ще направи, ти не бързай, ако искаш да се оправят работите ти.

Ти седиш и казваш: „От мене човек няма да стане“. Тази мисъл ваша ли е? Не, тя е чужда мисъл. Мене ми разправяше един български студент, който учил в Америка. Един ден се отчаял и мислил да се самоубие. Седи си в стаята и чува по едно време, че някой пее една песен, в която се казва: „Където и да си, за тебе мисля“. На английски пее и казва: „Където и да си, за тебе мисля“. И този студент казва: „Аз като чух тази песен, смени се моето състояние, веднага дойде тази мисъл: „Където и да си, за тебе мисля“. Казва: „Където и да съм, Господ за мене мисли“. Ето правото схващане! И други думи имала песента, но завършвала с това: „Където и да си, за тебе мисля“. После чакал да чуе другото, но там свършил. Та този пасаж от песента остава в ума му. Казвам: онзи пасаж, който остава във вашия ум, е най-добър. Не търсете другото, спрете се върху пасажа.

Ако някой път ви дойде на ум да се самоубиете, аз да ви дам един метод как да се самоубиете. Не търси револвера, но почни да гладуваш 5–6–8–20–30 дена. Ще почнеш да поумняваш. Пости и ще видиш дали ще искаш да се самоубиеш! Ти ще идеш от канарата долу да се хвърлиш или в кладенеца долу да се хвърлиш с главата надолу. Не, пости! Единственото самоубийство, което се позволява, е постът. Като пости 40 дена, ще прецениш какво нещо е животът.

Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обувката, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, дето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш, и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите.

Преди 3–4 години дойде един доста млад човек, женен, чиновник. „Ще се самоубия“ – ми казва. „Защо?“ „Не искам да живея вече.“ „Не зависи от тебе, ти ще живееш. Защо искаш да се самоубиеш?“ „Потънал съм в борчове до гуша. Изтеглил съм 2 000 лева, ще ме тикнат в затвора, ще се самоубия.“ Рекох: „Ти знаеш ли какво нещо е самоубийството?“ „Мен не ми трябва да зная! Ще се самоубия, да се освободя.“ „Ти душа имаш ли?“ „Остави тази душа!“ Рекох: „Продаваш ли душата си?“ „Продавам я, че как!“ Рекох: „За 2 000 лева продаваш ли я?“ „Продавам я.“ „Хубаво.“ Тъй щото имам сега една душа купена. Продаде си душата и я купих. Платих му 2 хиляди лева. Ние му купихме душата, за да го избавим от едно робство.

Да ви кажа начин за самоубийство: ограничи в себе си страха, ограничи в себе си празната гордост, ограничи в себе си глупавото тщеславие, ограничи в себе си удоволствията, пък реши да живееш спокойно, да бъдеш последният човек на света – каквото остане нещо някъде от някоя трапеза, чакай всички да се наядат, каквото остане, ти като кученце от трохиците ще хапнеш и ще кажеш: „Слава Богу, че те останала!“ То значи самоубийство. Казва: „Не мога да разре-

ша този въпрос, как така аз да гладувам!“ То е неразбиране, то е неразбиране на онзи велик закон, който говори в нас.

В човешкия език всяка една дума има свое съдържание. На разни категории са думите. На един човек може да му кажеш една дума и да го нахраниш. Срегнах такъв един разказ. Отива един да се самоубива, казва: „Не искам да живея!“ Майка му говори: „Недей, синко!“ Баща му говори. Той тръгва. Майката, бащата казват: „Оставете го да прави каквото иска, не можем да му помогнем“. Като върви, настига го една мома на 19 години, нещо му пришепва. Той се изправя, връща се назад. Какво му е казала? Туй, което бащата не може да направи, което майка му не може да направи, брат му, сестра му, тя го прави. Какво му е казала? Връща се, казва: „Ще живея!“

Казвам: човек трябва да бъде смел в живота. Трябва ли да въставаме против тия моми, които спасяват живота на хората? В дадения случай бъди като младата мома, че животът на този момък да се осмисли. Трябва да се даде един добър съвет.

Някои хора мислят, че като се самоубият, страданията им ще престанат, защото не знаят, че ще влезнат в един свят, напълно забранен за тях. Като влязат в този свят, никой не ги помни, никой не ги познава, все едно, че са влезли в една яма, забравени от всички. Това не е избавление, а нещастие.

Но този, който се самоубива, вижда, че е толкова жив, както и преди да се самоубие и е в страшни терзания, в окаяно положение. Усеща голяма празнота.

Преди няколко дена дойде при мене един младеж, който казва: „Не ми се живее, ще взема един револвер, ще си тегля куршума“.

Знаеш ли, че като влезеш в оня свят, девет кожи ще ти одерат от гърба? Ти, като влезеш в оня свят, ще запазиш своето съзнание, понеже няма в какво да живееш, ще бъдеш

последен бедняк. Ще искаш да говориш, уста няма да имаш, ще искаш да гледаш, очи няма да имаш, ще искаш да слушаш, уши няма да имаш, ще искаш да ходиш, крака няма да имаш, ще искаш да ядеш, уста няма да имаш. Ще искаш да се върнеш в тялото, ще го намериш, че гние, не можеш се върнеш. Ще идеш между хората, не те пускат, хлопаш, навсякъде затворено, отвсякъде те пгдят. Знаеш ли какво нещо е самотията?

Раждането е процес на Божествения дух. Всички напреднали същества са минали по известен път на развитие под ръководството на този Дух. Всеки един от вас може да стане ангел, може да стане и дявол, според както живее. Бог разполага с телата на хората. Не е добре да умреш, без да са те повикали. Има много души, които се скитат между този и онзи свят, нито са тук, нито са там. Това са предимно самоубийците.

Често, като умре някой, ме питат къде е. Какво да им кажа? Аз си мълча. Преди години аз имах един познат, евангелистки проповедник, може да ви кажа името, но не ви е нужно. Този човек беше недоволен, че е проповедник. Често ми казваше: „Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магарето на владиката“. С това искаше да каже, че когато хората си уреждали материалните работи, той е проповядвал. После той стана търговец, но чух, че се е самоубил. Питат къде е – на никакъв оня свят не е. Имах една печка, дошъл и 3 дена стои на кюнеца. Рекох: „Кое е по-хубаво: да пасеш магарето на владиката или да стоиш на кюнеца?“ Казва: „Да ме повърне Господ!“ Казвам: „Добре, защо се самоуби, трябваше да издържиш изпита“. Доста умен човек, красноречив, обаче имаше криви разбирания. Той мислеше, че каквато и да е жена, може да я възпита. За да докаже своята теория, той се оженил за една хладнокръвна жена. Тя не обича да работи. Той вдига шум, тя не работи. После този педагог казваше: „Първата погрешка направих, че се ожених за жена, която не ме обича. Десет години си блъсках главата,

не може да ме обикне.“ Той ще говори, ще кряска, всичко ще донесе, тя ще му каже: „Не се тревожи“.

Самоубийството е процес на израждане. Този, който се е самоубил, той се превръща в животно, деградира в животинското царство. Ако не е вярно, можете да го проверите. Самоубиецът се връща в животинското царство. След това му трябва хиляди години да пъпли като животно, докато дойде до това положение, в което се е намирал преди да се самоубие. Той е паднал вече, както един човек, който е паднал от една висока канара и е пречупил крака си. Тъй щото, като се самоубие един човек, той слиза в животинското царство, става животно - нищо повече. При всичките мъчности, които е имал, той вече не може да мисли и започва да изживява своето минало. Когато Господ иска да освободи човека от страданията, които той не може да носи, Той го поставя в положението на животно. И тогава, като го впрягат, той не трябва да съжалява.

ЗЕМНИТЕ ВРЪЗКИ

Вие имате много приятели, заминали за онзи свят. Къде са те? Вие говорите за онзи свят, че е „горе“, „долу“. Нито долу, нито горе! И този, и онзи свят е у нас. Онзи свят – това сме ние. Вън от нас никакъв свят не съществува! Аз не говоря сега за хората, които умират, а за едно съзнание, което не умира, което живее милиони години.

Вие мислите, че като умрете, ще отидете някъде. Никъде няма да отидете! Един човек, който се е занимавал със земеделие, като напусне селото, ще се измени ли неговият живот? Ако отиде в града, може да няма волове, мотики, може да живее в други условия, при нови хора, но това е пак този свят, само че видоизменен.

Мнозина ме питат: „Ти вярваш ли в това, което проповядваш? Ходил ли си на оня свят, че говориш за него?“ В оня

свят не съм ходил, но живея в него. „При Бога ходил ли си?“ Не съм ходил, но в Него живея и Го изучавам във всичко: в камъните, в растенията, в животните, във водата, във въздуха, в светлината. Бог е във всичко живо. Виждам Го и в най-малкото, и в най-голямото, радвам се и се веселя като чувам Неговия тих глас. Има ли нещо чудно в това? Вие очаквате да видите Господа след смъртта си. Ако живеете по човешки, и като умрете, пак ще бъдете на земята. Човек трябва да умре за своя егизъм и от лед да се превърне на течност. Само така човек може да се спаси.

Сега вие мислите за другия свят, но не се готвите, защото ви е страх. Комуто и да кажа, че утре ще замина за онзи свят, непременно ще му протекат сълзи. Колко души биха се зарадвали, ако им кажа така? Веднага ще станете много сериозни. Някой казва: „Искам да умра“. Не, това не е вярно. Когато кажеш, че искаш да умреш, то значи да си готов да отидеш в другия свят и да ти е приятно това. Трябва да имате разбиране за нещата. Онзи, който умира по този начин, ще го повикат в онзи свят, но няма да го заравят, свещеници няма да го опяват. Вие ще си заминете тъй, както е заминал пророк Илия. Ще кажете: „Аз заминавам за далечна страна“. Заминете ли така, никой няма да знае къде сте, и гроба ви никой няма да знае. Това значи отиване в онзи свят. А сега заминаването за онзи свят е голяма мъчнотия. Защо? Защото хората имат връзки. Като отидете с тия връзки в другия свят, няма да мине много време, и вие пак ще се върнете в този свят. Ще престойте там 40–50 години, и от онзи свят ще ви кажат: „Хайде сега на земята! Тук нямате работа.“ Като стоите без работа, започва шиканиране, затова ще ви изпратят на работа на земята. Ще дойдат при вас трима ангели, не от много големите, ще ви вземат на ръце, ще ви донесат около земята, ще ви приспят, като прекарат няколко пъти ръцете си над вас. След това ще ви прекарат през една вода. Минете ли я, всичко ще забравите.

Душата, която си заминава, ако не е свободна от земни връзки, остава тук, долу да живее. За да отиде във висшите

сфери, тя трябва да се освободи от всички земни връзки. Човек, който е много привързан към този свят, след смъртта си отива в по-лошия свят, а който не е привързан, отива в по-добрия.

Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, няма повече да се връщат. Някои сестри казват, че не искат повече да дохождат на земята. Чудно нещо - те още не са оставили земята, не са се разделили с нея, а не искат да се връщат! Къде ще отидат, и те не знаят. Вие били ли сте в онзи свят, знаете ли къде се намира той? Като влезеш в онзи свят, ти не трябва да имаш абсолютно никаква тежест. Ако ти имаш тежест една хилядна от милиграма, не можеш да останеш там. Средата там е толкова рядка, че по закона на земното притегляне, ти веднага ще слезеш тук, на земята. Когато Христос казва, че трябва да се отречем от всичко, Той има предвид онази тежест, която пречи на човека да се движи свободно в рядката среда. Под думата „тежест“ ние разбираме земните закони. Ако вие не впрегнете ума си интензивно да мисли, сърцето си интензивно да чувства и волята си интензивно да действа, вие и на земята не можете да се задържите.

За да влезете в онзи свят, вие трябва да имате един ум, който да работи с неговите закони, едно сърце, което да работи със законите на онзи свят, и една воля, която да прилага тия закони. За да станете граждани на онова царство, вие трябва да напуснете сегашното си тяло, никаква тежест да не носите със себе си. Идеите, които сега носите със себе си, не са лоши, но са идеи за земята. Рибешкият живот е за рибите, но той не може да се приложи и тук, на земята, за хората. Животът на растенията е живот на растенията, но той не може да се приложи за хората. За да се приложи и за хората, те трябва да минат в друга форма.

Някои казват, че отиват на онзи свят да си почиват. Не разбирате какво нещо е почивката. Почивката е радост! Ти в онзи свят трябва да бъдеш готов да се радваш. Като отидеш, веднага да се засмееш. Щом отидеш на онзи свят и почнеш

да тъжиш, че си оставил жена, деца – ще се върнеш. Трябва всичко да забравиш.

Когато един човек пие вино, аз не го осъждам. Казвам: „Този човек е комедия“. Той мисли, че като пие вино, ще придобие нещо. Аз виждам, че той ще изгуби и туй, което има, защото в комедията винаги кръчмарят печели, клиентите губят. В драмата е вече въздържанието. Отде произтичат страданията? Щом речеш да бъдеш въздържател, понеже имаш един навик, гледаш чашата и се мъчиш да си пийнеш. Въздържайш се, то е драмата. В себе си, когато съвършено се откажеш от пианството, то е трагедията. Когато се откажеш от всички лош живот на земята, то е голямата трагедия, която ще те постигне един ден. Когато забравиш престъпленията, ще изчезнеш от земята. Не бихте ли искали всички така да изчезнете? Тогава ще дойде възкресението. След трагедията в света ще дойде възкресението, раждането на новия живот.

Ние взимаме думата „смърт“, „умиране“ като едно преходно състояние. Да умреш, това значи да се лишиш от благата, които имаш на земята. Смъртта това подразбира – в даден момент да се ограничиш. Според това разбиране смъртта представя един преходен период. За да придобиеш духовния живот, трябва да се откажеш от земния живот. Ще кажете: „Как да се откажа от земния живот?“ Земният живот, това е едно велико благо, това е самият закон вътре в Природата. Онази малка буба, която трябва да се развие в пеперуда, нима не напуска всички блага на това си състояние, нима не напуска своя пръв живот? Напуска го. Тя се развива в пеперуда, иначе няма да се промени. Казваш: „Как да се откажа от земния живот?“ Ако се откажеш преждевременно, ще умреш, но ако се откажеш навреме, ще се подигнеш, ще придобиеш крилца, ще добиеш вечния живот.

Има една смърт, през която човек може да мине още докато е на земята. В този смисъл да умре човек, това значи да отстрани от себе си всички отрицателни качества. Това зна-

чи да се отрече човек от всички свои деди и прадеди, да се отрече и от себе си. Ако може да се отрече и да умре за тях, той е умрял за един стар живот.

Казвам: ако искате да знаете дали ще умрете или не, да ви дам един опит, да видите дали ще умрете или не. Ако можете един ден да прекарате без да мине една лоша мисъл през ума ви от сутринта, откато изгрее Слънцето, докато залезе, добре, но ако мине най-малката лоша мисъл, кандидатите сте вече. Който и да ви каже, и целият свят да ви каже друго, всички ще бъдат лъжливи пророци.

Ако ти, след като умреш, се освободиш от всички твои земни ограничения, от всички твои страдания, от всички твои противоречия, от всичката онази злоба, омраза, която те е мъчила и влезеш в един свят, дето ще се почувстваш свободен и ще почнеш да работиш, тогава смъртта е намясто. „От смърт в живот“ – казва Писанието. Та ние сега сме мъртви, ние, хората на земята, сме мъртви. По-голямата част от хората на земята живеят в най-голямото ограничение на човешкото съзнание. Според мене няма по-голямо ограничение на човешкото съзнание: затворен си, твоето съзнание остава в тъмнина, имаш само едно просто съзнание, че някога си бил някое величие, цар, министър, философ, владика, свещеник, проповедник, майка, баща, слуга, какво ли не, хиляди неща. Сега си се вцепенил, не можеш да мръднеш.

Много пъти вашите гърнета са пълни с непотребни неща, ще ги обърнете надолу с устата и ще ги изпразните. Празните гърнета са някой път за предпочитане, отколкото пълните гърнета. Всяка една култура започва с празни гърнета, а не с пълни. Когато човек се напълни и няма какво да побира, той заминава за другия свят. Защо заминава за другия свят? Умирането е процес на даване, а животът – на вземане. Детето събира, събира, събира, значи достига един процес, този кръг се развива до крайния предел, после се смалжава, смалжава. Значи старият човек отива към обратния процес. Младият човек учи закона на личността, а пък старият чо-

век учи закона, че трябва да живее за другите. Това са пропеси. И като е научил как да живее за себе си и как да живее за ближния си, той умира, за да се учи да живее за Бога. Като умреш, оттам насетне ще служиш на Бога. Как ще разберете това? В смъртта може ли да има служене? Онзи червей, който е ял листа, като стане пеперуда, отива от цвят на цвят, взема сокове от цветята и им дава нещо в замяна. Той помага за оплодотворяването на цветовете.

РЕАЛНОТО

Хората се стремят към богатството, защото в него те виждат условия за своето развитие. И обратно – хората бягат от сиромашията, защото тя не може да им даде условия за някакви постижения. При богатството и сиромашията човек изучава великия закон на самоотричането, на самопожертването. Тоя закон е неумолим. Няма същество на земята, което да не е научило тоя закон. Всичко трябва да се даде! Големите предпотопни животни умряха, оставиха само кости-те си, като се отказаха от своите грамадни тела. Богатите хора умират, оставят телата си, богатствата си на земята, от всичко се отказват. Всичко, което притежаваме, ще оставим на земята.

Веднъж заминете ли си човек, той няма никакво право на златото, съкровищата, несметното си богатство, дори живее в страшна мъка, като гледа от онзи свят как се разпилява всичко. Затова и Соломон е прав: „Суета над суетите, всичко е суета“.

Вие искате да забогатеете, но богатството е от специален характер. Позволено е на човека да забогатява само в три направления: в Любовта, в мъдростта и в истината. Всички други богатства са узурпаторство. Забогатее ли човек вън от тия три направления, всичкото му богатство се конфискува на общо основание. Всичко, каквото имате вън от тия три вида богатство, се конфискува до последен косъм. Всичко,

каквото имате, ще го дадете. Няма да остане нито един косъм от богатство, което сте придобили чрез узурпаторство.

Някой пита: „Какво съм придобил аз, след като съм се родил?“ Придобил си знание. Ти си бил млад, учил си се. Свършил си до пълна възраст. Остаряващ и умираш. В неприятните работи, които си преживял, знанието, което придобиваш, то е печалбата. То не е нещо материално. Като заминаваш за другия свят, няма да имаш нито една стотинка, нито един косъм, всичко, което имаш в света, ще го оставиш тук. Какво ще вземеш със себе си? Ще вземеш нещо със себе си, ще имаш една придобивка – знанието ще носиш със себе си. Апостол Павел казва: „Ако ни се разрушат земните домове, имаме домове неръководни“.

Та казвам: ако в сегашното състояние влезете в Небето, кое ще ви препоръча? Ще цитирате от Библията какво е казал Христос: „Донесете плодовете от семената, които Аз оставих на земята“. Първите плодове ще занесете. Те ще ги опитат и ще кажат: „Не са доброкачествени тези плодове, не можем да ги приемем“. Ти отиваш в оня свят, носиш една стока, те ще я опитат. Оня свят е място, дето само най-хубавите работи се вземат. Ти носиш всичко, но те казват: „Не можем да купим стоката ти“. Ще вземеш стоката си и назад ще се върнеш, без да си продал нито една ябълка. Казвам: знаете ли колко ще ви коства всичко това? Да си върнете капитала на земята, трябва да се родиш наново, да започнеш търговия наново. Не е лесна работа. Ти казваш: „Ще умра“. Няма да умреш, ще фалираш. За мене умиралката е един фалимент. Щом умреш, значи фалирал си.

Като отидете в онзи свят и видите каква съвършена чистота има там в мислите, чувствата и постъпките на съществата, които го населяват, вие ще се намерите в трудно положение. Ще искате да се скриете в себе си. Като влезете в онзи свят, вие трябва да сте ликвидирали с всички фалшиви монети, с които сте си служили на земята. Всичко старо трябва да изгори, да ликвидирате с него и тогава да влезете в

онзи свят като новородено дете. Затова казва Христос: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие“. Човек трябва да остане само с ценното в себе си и тогава, каквато работа да заеме, тя носи безсмъртието. Аз не поддържам мисълта, че човек трябва да заема най-високата служба. В Любовта всички занаяти и служби са почитени. Да бъдеш земеделец, това е отлично, то значи да знаеш как да садиш. Когато направи райската градина, Бог сам посади най-хубавите дървета. След това направи птиците и животните и ги постави да живеят в тази градина заедно с човека.

Ние искаме по механически начин да оправим живота. Дадем малко хляб на беден човек, дадем 5–10 стотинки на някой просяк, мислим, че това е добро. Като идат в оня свят, смешни ще бъдат хората. Ще им дадат една скъсана черга, която дали някому, едно скъсано палто, скъсани чорапи – всичките им добрини.

Имаше един дядо Димитър в Сливен, разправяше ми една приказка. „Бях послушник, казва, в един манастир за калугер.“ Той беше един много умен старец на 85 години. „После не можах да стана калугер, напуснах манастиря. Един ден остана доволен от мене игуменът, че ми даде едни нови цървули, моите бяха скъсани. Като ми даде новите, аз подарих моите на един друг калугер. След десет дена сънувам един сън, че съм на оня свят. На всички сложили хубави паници, а пък пред мене моите скъсани цървули, и ядене турили в тях. Казват ми: „Това си дал“. Намерих в оня свят само цървулите, които дадох, нищо повече.“

Казвам: със сегашните си възгледи ще се намерите в положението на онзи американски милионер, който бил много скръжав. Той не обичал да дава никому, само на една вдовица, която ходила подире му половин километър път, дал един долар, за да се махне тя. И този американец заминава за онзи свят и богатството не го носи със себе си. Дошъл при св. Петър, почнал да му разправя: „Направих една църква“. Св. Петър казал: „Вестниците писаха ли за нея?“ „Всички писаха.“ „Това добро тук не минава.“ „Едно училище направих.

Толкова милиона струва!“ „Вестниците писаха ли?“ „Писаха.“ „Не минава и това.“ „Направих и сиропиталище.“ И почнал той да нарежда. Св. Петър казал: „Не минава и това. Кажй нещо, което си направил и за което вестниците не са писали.“ Той почнал да си чеше главата и най-после му дошло на ум, че дал на една вдовица един долар, за който никой вестник не споменал нищо. Апостол Петър казал: „По това ще видя, ще питам Господа“. Господ казал: „Дайте му два долара и го пратете пак на земята“.

Всяка душа трябва да се развива в своята същина, но това не значи, че тя трябва да придобива неща, които не са вложени в нея. В света има погрешни схващания по много въпроси, но учените знаят какъв е пътят на човечеството. Те знаят, че човек не може да придобие нищо ново, но трябва да развива вложеното в своята душа и в своя дух. Човек нищо не придобива на земята, но развива вложеното в него.

Питам: може ли човек да занесе със себе си спечеленото богатство в онзи свят? Някой човек може да е свършил и четири факултета, да е придобил много знания в главата си, обаче един ден, когато тръгне за онзи свят, той няма да занесе със себе си нищо от това знание. Ето защо, съвременните хора казват: „Когато човек умре, всичко се свършва с него“. Те са прави само в това отношение, когато не признават съществуването на душата. Българите, като не могат да разрешат някой въпрос, употребяват поговорката: „Чуждото нещо на връх Великден се взима“. Да, взима се само това, което е взето назаем. Всяко нещо, което сте взели назаем, е чуждо.

Вие ще кажете така: „Ние мислим, че видимите неща са реални“. Видимите неща тъй, както се виждат, реални ли са? Когато се разложи светлината, цветовете реални ли са? Този цвят, който виждаш, реален ли е? Реално е туй, което не се вижда. Виждането, то е сянка на нещата. Реалността има свои сенки. Реалността е невидима на физическото поле, реалността не може да се види. Вие виждате лицето на човека, че е червено, казвате, че човек е здрав. Но то е по отношение

на здравето, ти здравето го чувстваш. Когато си здрав, ти го чувстваш, и когато си болен, пак го чувстваш. Видиш някой човек пожълтял, казващ: „Болен е“. Жълтият цвят го турят на болното състояние, червеният – на здравето състояние. Реалното представя съдържанието, а материалното представя външната форма, сянката на нещата. Не че сянката не е реална, тя е една опаковка. Но казвам: кога едно шише е потребно за нас? Когато е пълно с вода. Шишето е едно условие, за да се запази тази реалност. Сянката е един признак, къде се намира реалността. Казваме: „То е сянката на нещата“. Представете си, че един художник рисува един плод. Този плод представя реалността. Но нарисуваният плод реален ли е?

Онова, което остава във вас, което ви дава сила, то е реално. Туй, което не остава във вас и което не ви дава сила, то не е реално. То за вас е материално. Всяко нещо, което не остава във вас и което не ви дава сила, то е материално. Когато ние говорим за материалните неща, подразбираме неща, които няма да останат във вас. Когато говорим за реални неща, за реалния свят, подразбираме неща, които ще останат в нас. Да кажем, аз се разхождам. Туй, което остава за мене, то е реално. Изходения път, който съм извървял в себе си, то е реално. В този път онова, което съм придобил, което нося в себе си, то е реалното знание. Материалното няма да остане. Следователно материалният път, материалният свят не е определен в живота. Той с тебе няма да дойде. И по-добре, че не иде с тебе. Ако целият материален свят тръгне с нас, какво ще бъде? То ще бъде голямо нещастие. Ако тръгнат всички дъски, всичките столове подир нас, какво ще бъде? Благодарете, че материалните неща остават на своето място. Те са пособия, които са необходими за великото училище на живота. Материалният свят, то са пособия на това велико училище. Тялото, очите, ушите на човека, са временни пособия. Вие ще кажете: „Как тъй, няма ли да имаме уши?“ Питам: къде са нашите рога, къде е човешката опашка? Рогата ги няма, копитата ги няма и сегашното положение на човека ще се измени.

Всички ония, които започват с механическия начин на организиране, се увеличават отвън, а всички ония, които започват с органическия, се увеличават отвътре. Ако ние сега добиваме познания само отвън, от опитностите на другите хора, ние имаме механическо организиране. Добиваме знания, но нямаме онова вътрешно знание, което имат растенията да се организират, отвътре да растат. След нашата смърт всичкото това знание се разкапва. Това е причината, задето някой виден философ, писал много книги, след смъртта си се преражда като един прост човек. Знание, което ние добиваме отвън, чрез хората, лесно може да се заличи, но онова знание, добито чрез великия опит на Любовта, никоя сила не може да го заличи. Следователно истинско знание може да се добие чрез правия път на Любовта. Туй е един закон.

Тъй, както разглеждаме, животът е механичен. Искаме всички неща да ги придобием механично. Придобитото е само туй, което е минало през човешкия ум, което е минало през човешкото сърце, което е минало през човешката воля. Само то в човека остава като негова собственост. Всяко нещо, което не е минало през човешкия ум, всяко нещо, което не е минало през човешкото сърце и всяко нещо, което не е минало през човешката воля и човешката душа, те са чужди неща, отвън. Може да имаш милиони – то е заблуждение. Ти се самоизлъгваш, че си богат. Човек като умре, ги оставя на земята. Мислиш, че си красив – утре това тяло го вземат и те изпращат. Казват: „Той умря“. Туй, което умира, не е човекът. Човек никога не може да умре! Човек, направен по образ и подобие, туй, което е от Бога, Божественото дихание, не може да умре.

Размишлявайте за предназначението на вашия ум, за предназначението на вашето сърце и за предназначението на вашата воля, а после и за предназначението на вашето съзнание. След туй мислете за вашето вярване. Мислете как ще живеете, как ще преминете живота си, после мислете като идете в другия свят, какво ще бъде вашето положение. Вашето положение ще бъде точно такова, каквото е състоя-

нието на вашия ум, каквото е състоянието на вашето сърце, каквото е състоянието на вашата душа. Такова ще бъде вашето положение там. Каквито сте тук, такива ще бъдете и отвъд гроба.

За да бъдеш силен, трябва да бъдеш лют. Силният човек е винаги лют. Който човек е слаб, той никаква лютивина няма. Ти искаш да вършиш работа – трябва да бъдеш лют. Лютивината е първичният подтик на принципа. Ти, докато не станеш лют вътре в себе си, нищо няма да свършиш. Ти седиш и казваш: „Както е казал Господ: нека бъдем добри, меки, да се обичаме“. Не вървят работите така. Какво се разбира под думите „да се обичаме“? Да си говорим само сладки думи? То още не е обич. То е само една външна дипломатическа страна, за да не се влошават работите. „Да бъдем меки!“ И мекотата произтича от сладчината. Но то е най-последният принцип. Ти, за да станеш сладък, трябва да минеш през двата други процеса – на лютивината и киселината. И няма да минеш само веднъж, но много пъти ще минеш този процес. И светия като станеш, пак ще минеш, само че туй люто състояние ще го минеш по един разумен начин. Всичките хора го минават.

Казвам: знаете ли, че ще залезе вашето слънце? Че и без да ви кажа, пак ще залезе. Нима слънцето не е изгряло или не е залязло? Вие ще кажете: „Как ще залезе слънцето?“ Ще залезе слънцето на земята. Ще остарееш, ще умреш, ще залезе слънцето, няма да те има на земята. Няма да имаш никаква фирма. Един ден ще изчезнеш. Ти си предполагаш, че ще идеш някъде. Ще идеш някъде, т.е. ще умреш, ще имаш някакво състояние. Какво състояние? В света, в който влизаш, или ще бъдеш лют, или ще бъдеш кисел, или сладък. Или ще влезеш в света на лютивината, или в света на киселината, или в света на сладчината.

И всички в живота може да страдате само от едно неразбиране на пътищата и начините, по които природата завършва своята работа. И човек е на земята да се учи от нея. Защото природата е крайният предел на нещата. Зад приро-

дата нищо не съществува. Щом излезнеш из границите на природата, нищо не съществува. Да кажем, вие ще кажете тъй: „Аз искам да напусна този живот“. Щом напуснеш този живот, ти нищо няма да намериш, ти ще намериш една празнина. Животът на земята, това е крайният предел от тази редица на страданията. Ако ти си разбрал смисъла на живота, ще се освободиш, но ако не си разбрал, зад този живот няма друг живот. В природата друг живот няма. И материалистът казва, че зад този живот в природата друг живот не съществува. Може ли зад един неразбран живот да съществува нещо? Какъв живот ще съществува? Нищо не съществува. Зад разбирания живот съществува нещо, но зад неразбирания живот нищо не съществува. Ако ти сега не разбираш живота, ти не можеш да имаш едно разрешение. Ако на земята не разбираш какво е животът, та ти ще минеш в друго положение на друго място и ще го разбереш? То е немислимо!

Искам само да ви наведе на една мисъл. Ако детето първоначално не е разбрало 10-те цифри, които учителят му е дал, питам: възможно ли е това дете да разбере всички математически отношения, които съществуват? Това е невъзможно! Следователно, ако не можете да разбирате сегашния живот при сегашното положение, то бъдещият живот е още по-сложен. И ако сегашния живот разберете, вие ще влезете в един разбран живот, но ако сегашния живот не разберете, и бъдещият живот за вас ще бъде неразбран.

Иска ли да знае някой какъв ще бъде животът му на другия свят, нека се вгледа в живота си на земята. Какъвто е животът му на земята, такъв ще бъде и на другия свят.

Не мислете за онзи свят, ами изучавайте тоз свят.

Вие казвате, че в оня свят ще идете. Щом си облечен с дрехата на истината, ще идеш, щом не си облечен – из рая навън. Кога изпъдиха из рая Адам и Ева? Когато оголяха. Казват, че в рая били хората голи. Погрешно е, Адам беше облечен в царска мантия. Като съгрехиха, стопиха се дре-

хите, оголяха и Адам, и Ева. Господ им казва: „Голи не можете да останете“, направи им кожени дрехи и показа им пътя навън. Защото в рая без дрехата на истината не се живее. Вие сега искате, без да сте облечени в дрехата на истината, без да сте облечени в дрехата на Любовта и без да сте облечени в дрехата на мъдростта, да идете в оня свят. То е невъзможно.

Вие седите някой път и казвате: „Като отидем на оня свят, какво ще бъде?“ Като отидете в онзи свят, аз ще ви дам една картина какво ще бъде: вие ще се намерите в един клас на невежи деца, които сега са влезли в класа, които бърбят и не знаят да приказват. Между тях ще се намерите. Щом влезете в онзи свят, трябва да учите нещо. Щом влезете в онзи свят, трябва да се упражнявате, да си движите краката, ръцете, очите, шията. Като малки деца ще станете. Ще глътите по земята. Вие мислите че като влезете в онзи свят, изведнъж ще се движите както в този свят. Няма да имате тия крака, тия ръце и пр. С една материя толкоз тънка, че няма никакви кости. Оттук го хванеш, не държи; оттам го хванеш, не държи. Ще кажеш: „На земята можех да си движа краката, ръцете, а пък тук не мога!“ И у вас тогава ще се роди едно недоволство. Ще кажеш: „Не си струва да се идва в този свят. Аз да знаех, нямаше да дойда тук. Аз го мислех нещо кой знае какво!“

Земният живот е едно приготвление. Затова ви казвам: ти трябва да се свържеш с доброто. Ако не се свържеш с доброто, ако не си веш в добродетелта, ти в онзи свят не можеш да си движиш краката. Ако в този свят не се свържеш с правдата, на онзи свят не можеш да си движиш ръката. И ако в този свят не си имал любов към знанието, към светлината, в онзи свят няма да чуваш, ще бъдеш глух. Ако в този свят не си имал любов към истината, в онзи свят очите ти ще бъдат затворени. И ако в този свят не си се научил да обичаш хората, в онзи свят ще бъдеш ням, устата ти ще бъдат затворени. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, ще можете да работите. В онзи свят ще видите всички дефекти, които сте имали в този свят. Ще кажете: „Че как? Толкоз ли не зна-

ем?“ Аз не искам да ви обезсърчавам, но всеки един недъг, който имаме на земята, там ще се прояви. Божественият Дух иска да ни накара да работим, защото придобивките на земята ще ни дадат свобода за другия живот. И когато се проповядва, че човек трябва да се покае, да се обърне към Бога, да се новороди, да се възроди, това е, защото като влезе в оня свят, да не носи недъзите на този свят! Имате, да кажем, един недъг на страх. Да остане само един страх. От всичкия страх като се освободите, да остане само един страх за модел: страхът от Бога! От мечки, вълци, от болест, от сиромашия, от всичко това нито помен да не остане, да остане само страхът от Бога!

Представете си, че като идете в оня свят, ви попитат: „Защо дойдохте? На екскурзия ли?“ Какво ще им кажете? Ако кажете: „Бягаме от оня свят, остаряхме от страдания“, в ретортата вътре ще се намерите. Сега вие имате особено понятие за оня свят, но той е разумен. Ако отидеш там с една светла мисъл, с едно светло чувство, той е друг свят. Но отидеш ли недоволен, ще попаднеш в един хаос, както при сътворението на света: „Направи Бог небето и земята и земята беше неустроена и Дух Божи се носеше над земята“. Ако вие влезете в оня свят неустроени, ще започне оня Дух да се движи, ще започне творчество. Започнете вие сега сами да творите в себе си.

Невидимият Божествен, разумен свят ни учи как да живеем, понеже ще участваме в този Божествен оркестър. Ти, щом вземеш фалшиво един тон, ще слезеш долу на земята. Мнозина само за едно „фа“ 30–40–50 години слизат на земята да го учат как се пее. Има други за криво изпяване на „до“ 60–70 години на земята са слизали да го изучават. Някой път човек се преражда за много малка причина. От наше гледище нищо и никакво е – ти си взел криво тона. Трябва да вземеш вярно, точно тона. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Колко пъти съм ви казал, вие разбрали ли сте?

Необходимо е да разбираме настоящия живот, условията, които сега ни са дадени. Казва: „Какво нещо е съвършенството, съвършеният свят?“ Светлината, която ни огрява, това е съвършенството, тя произтича от умове, които са съвършени. Топлината, която иде, произтича от един извор, който е съвършен. Въздухът, който дишаме, произтича от един център, който е съвършен. Всичките блага, които имаме, идат от един съвършен свят. Ние живеем в един съвършен свят и искаме да влезем в друг някой. Казвате: „Да идем в онзи свят между ангелите!“ Не че идеята е крива, но тя е комична в разбирането. Едно дете, което влиза в първо отделение, ако в него се зароди желание да иде в университета между професорите, какво ще прави?

Казвам: причините за всички нещастия се дължат или от сегашното, или от миналото. Бъдещето е, което вие очаквате. Искате да идете в Небето да живеете. Хубаво, радвам се. Но Небето е един свят високо организиран и всички трябва да бъдете готови, като идете там. Не можете да идете със сегашните ваши разбирания. Като влезете в другия свят, комисия ще има там. Като умреш, ще се явиш пред първата комисия и тя ще прецени дали си годен за изпита. Ако си годен, ще ти дадат позволение да идеш да държиш изпит, а ако не си годен, ще те върнат на земята. И в духовния свят не можеш да влезеш – ще те оставят на физическото поле.

Защо трябва да живеем добре? И в оня свят трябва да имаш ценностите на добрия живот, които ще занесеш. В оня свят, като идеш, какво ще занесеш? В оня свят, като иде един обикновен човек, може да живее само 45 години. Толкоз пари има, като изяде парите, трябва да се върне. Там не обичат скитници да има. Трябва да знаеш да работиш. Ако нямаш никакъв занаят, ще те интернират. Прераждането не е нищо друго, освен интерниране. Ще те върнат в този свят да се научиш да работиш. В този свят трябва да се научиш. Като идеш в другия свят, какво ще правиш?

НЕБИТИЕ

Не е въпросът да не умираш, но ако умираш, поне да умреш по най-лесен начин. Много пъти човек умира, но не доумира. Някои казват, че човек все трябва да мисли за умиралка. Не е въпросът да мисли за умиралка, но човек трябва да се освободи по един правилен начин, да мине от този в другия свят по най-лесен и правилен начин. Понякога човек може да се залута в най-трудни пътеки и докато мине в другия свят, ще прекара големи страдания. Аз не съм против страданията, но този и онзи свят съставят целокупен живот.

Съвършените хора лесно минават от този в онзи свят. За тях представя по-голяма мъчнотия слизането от онзи свят в този, отколкото качването от този свят за онзи. За тях е лесно да се освободят от тялото си, но докато се създаде тази обвивка, това тяло, с което човешката душа е оградена, те изпитват големи трудности. Докато си съгради това тяло, човешката душа е работила дълго време. Не само тя, но и много други същества са работили заедно с нея и днес тя се усеща в това тяло като в затвор.

Сега чакате, като идете в другия свят, тогава да учите. В другия свят като идете, нищо няма да научите. Ако детето, което е заченато, не се е организирано още в утробата на майка си и се роди анормално, то нищо няма да научи. Туй дете трябва да се роди здраво, всичките му органи, сетива, способности трябва да бъдат развити, всичките му сили трябва да бъдат намясто, та като дойде в света, да функционират правилно. Ако туй дете не се е организирано правилно, вие на нищо не можете да го научите. Ако отидете в онзи свят без да сте готови, нищо няма да научите. Там ще намерите много слепи хора. В Небето, в другия свят, някои още с патерици ходят. Някои не знаят, че са умрели и живеят в пълна илюзия.

Мнозина умрели, като излязат из тялото, увисват във въз-

духа, че ни на земята, ни горе. Който не знае закона, казва: „Ето го, отишъл на Небето!“ Казвам: „Какво Небе?“ Аз го гледам да виси. Мнозина ме питат: „Къде е баща ми?“ Аз гледам – баща му увиснал.

И като умрете, пак ще останете на земята – аз поне така виждам нещата. Едва погребете някого, а той ходи из София. Един ден това ще може да го проверите дали е така, или не.

Грешните умират, праведните не умират. Грешните умират, праведните излизат. Праведният излиза от тялото, не му е потребно, той го съблича и облича друго тяло. Някои хора излизат от едно тяло, от един дом, ето, виждаме го, той е един млад момък, облякъл се. „Какво правиш тук?“ „Напуснах старата къща.“ Те му правят паметник, а той тръгнал из София. Турил си цилиндър, вратовръзка, бастун. Турците имат една поговорка, казват: „Туй, ако е истина, голяма лъжа е!“

Казвам: „Ти ходил ли си в оня свят?“ „Не съм. Сега мисля да ида.“ „Като се върнеш, ще ми кажеш“. Мнозина, които са заминали за другия свят, не са се вестили там. И досега не са дошли да ми кажат. И чудното е, че мнозина са останали на гарата. Казвам: „Защо не заминахте?“ „Не можахме да се качим. Със следващия трен ще заминем.“ Аз знам, че следващият трен е след 45 години. Те го мислят, че от 45 години е заминал за другия свят, пък той 45 години подсмърча на гарата. Изнасям един факт, който не искам да ви доказвам. Може да го разберете както искате. В него има и лъжа, и истина.

Някои сега се обезсърчават и казват: „Остаряхме, втори път като дойдем на земята...“ Вие мислите да излезете из земята и пак да дойдете. Вие земята не може да я напуснете, докато не свършите работата си тук. Вие не може да напуснете училището, докато не го свършите. Някои мислят, че

като умрат, ще излязат вън от земята. Земята ще ви носи, със земята ще пътувате.

Аз бих желал някой път да ви се отворят очите и да видите по железниците тези, които са се накачили отгоре, без билети пътуват. Има три-четири пъти повече пътници, които пътуват без билети.

Често при мене идат някои и ми казват: „Кажни ни, къде ще бъдем в оня свят!“ Рекох: засега не търсете оня свят, търсете този свят. Вие още хиляда години в оня свят няма да бъдете. Тук ще бъдете. Някой казва: „Като умра, къде ще бъда?“ Тук ще се въргалиш, на земята. Цялата земя е пълна все с такива души заминали. Влезеш в някоя гостилница, 30–40 души подсмърчат. Влезеш в някое съдилище, 10–20 души съдят и те подписват присъди, и те си дават мнението. Влезеш в някоя къща, има млада мома, там има още 10–20 моми фалирали и те седят в къщата, и те вземат участие.

Заминалите присъстват на беседите. Те стоят при тези, които обичат. Вие мислите, че по време на беседа заминалите са между вас – не, заминалите пълнят салона, а вие сте между тях.

Господ как гледа на един грешник? Вие понякой път имате представа за дрехата. На един грешник дрехата му е грешна. Като иде при Господа, Той казва: „Съблечете му дрехата!“ Ако идеш в оня свят с дрехата, грехът остава непростен. Щом го доведат гол при Господа, няма никакъв грях. Грехът е в дрехата. Затова човек, като умира на земята, ако иде в оня свят с дрехата, грехът остава непростен. Ако ти съблечат дрехата, грехът е простен.

Писанието казва, че Адам и Ева били голи. Нямаха дрехата на греха.

Чудно е, когато говорим за вярата! Някой казва: „Аз имам вяра“. Под думата „вяра“ аз разбирам едно здравословно състояние. Човек, който има вяра, умът му е тих, сърцето му е тихо и тялото му е тихо. Щом има безпокойство в ума и сър-

цето си, вярата му е разколебана. Ти седиш и казваш, че ти е студено. Щом ти е студено, разбирам, че ти си гол човек, не си облечен. Голите хора всякога треперят. Или за тях се изискват много добри условия – трябва времето да е отлично, да е топло. Човек може да ходи гол, но само при едно условие: ако живее в света на Любовта, може да живее гол. Щом е извън света на Любовта, той трябва да бъде облечен. Докато Адам беше в света на Любовта, той беше гол в рая; щом съг-реша, излезе извън рая.

Някой казва: „Да умра, да се отърва!“ Няма отървяване – ако ти умреш, без да ти дадат нова дреха, ти ще бъдеш гол. Да бъде човек гол е по-лошо, отколкото в дрипите, които имаме. Колкото и да е лошо едно тяло, е по-добре, отколкото да останеш гол. Сега е лошо в дрипели, но по-лошо е да идеш гол в Небето.

Денем умрелите се чудят защо не ги виждаме и не ги познаваме като ги срещнем, а нощем, като ги виждаме, говорим с тях. Среща те някой умрял и ти казва: „Добър ден!“, а ти го отминаваш и му се струва странно. Той казва: „Толкова години се познаваме, защо не ме поздравява?“ Тези умрели, които правят това, живеят в един полуматериален свят, не са се приготвили и с години живеят в него. А който е подготвен, след заминаването си не живее там, той е свободен, не се занимава с материални работи и по-лесно минава през него. Който е още по-подготвен, никак не се спира в него и отива направо на Небето. Сега е още трудно сношението с невидимия свят, понеже няма уредена поща между него и земята, но след време ще има.

Светът днес не може да се поправи. Той не е идеален, обаче има един друг свят, който трябва да стане образец за света. Един ден вие ще влезете в този свят. Дали вярвате или не, след 40–50 или 100 години няма някой от вас, който да не провери дали има друг свят или няма. И като заминете за другия свят, като заживеете там, ще видите една промяна.

Вие ще мислите, че все още живеете на земята. Ще има да ви убеждават, че сте в другия свят, че не сте умрели. Ще видите, че е станала голяма промяна в живота ви, но дълго няма да можете да я разберете. Ще се питате: „Какво е това, на какво се дължи?“ Ще влизате при другите на гости, но те няма да ви канят, нито дума няма да ви проговарят. Ти ще седиш, ще чакаш да те поканят, а ще бъдеш като чужд. Казващ: „Как така?“ Дали това е така или не, аз го знам как е, пък и вие ще го проверите. Но вие трябва 45 години да се борите със себе си, докато се убедите, че има друг свят. Не, това е заблуждение, няма големи промени. Които обаче са готови, те още от този свят могат да проверят дали има или няма един друг свят на висша разумност.

Чудни са някои, като казват: „Умрял, че отишъл на онзи свят“. Аз го виждам, че върви подир погребението. Отива подир този, подир онзи, но те не го виждат. Те сложили да ядат и не го канят. И той се чуди, защо не го канят. Той казва: „Сипете ми малко!“ И той, като казва така, те си говорят: „Да беше напият Иван тука, щеше да яде“. И той казва: „Споменават ме, но нищо не ми дават сега“. Искате ли да отидете в другия свят? Да оставим сега тези неща. Аз изнасям вашия бит пазар, вехториите.

Като влезете в онзи свят, ще се намерите като някое дете, захвърлено на пътя, ще плачете. Някой ще ви намери и вие ще се приютите. Някой ще ви утешава, ще ви разправя за законите на онзи свят. Онзи свят прилича на този, но има някои съществени разлики. Докато майка ви ви поясни работите там, докато свикнете с онзи свят, ще забравите този свят и ще работите там. Както е в този свят, почти така е и в онзи свят. Има една аналогия.

Ти без тяло не можеш да мислиш за знанието, за светлината в мозъка. И хора няма да има наоколо. Някой няма да има. И ако влезнеш в един свят, дето никого не виждаш, питам: какво ще правиш? Сега някои от вас сте тук между хо-

рата, но като влезнете в другия свят, този свят ще ви бъде ли приятен, понеже никого няма да виждате? И огледало няма да имаш, и себе си не можеш да виждаш. Тук може да се оглеждаш, но там не можеш да се оглеждаш. Просто едно го-ло съзнание, което няма никаква същина.

Смъртта работи с изостаналата материя на миналото, от която никой не може да се ползва. Всички изостанали човешки и ангелски мисли и чувства представят материал, с който работи смъртта. Който попадне в тези остатъци, задушаваше се и умира. Затова се казва, че смъртта ограничава и задушаваша човека. Смъртта отнема всички сетива на човека, оголва го и той остава само като съзнание, в което като през калейдоскоп минава миналият му живот. Той съзнава, че някога е живял, работил, движил се е, но е лишен вече от всякаква дейност. Спомня си, че е имал баща, майка, но сега е сам, нищо не вижда, не чува. Исква да пишне нещо – ръце няма, да се подвижи – крака няма. Страшно е положението на човек, който е влязъл в областта на смъртта и не може да излезе оттам.

Когато влезете в другия свят, няма да имате коси, уста, уши и т.н. Една част от тялото ви ще бъде направена от мисловна енергия, част от тялото ви ще бъде направена от духовна енергия и част от тялото ви ще бъде направена от една малка съединителна материя и така всички материи ще са съединени в едно. И ако от оня свят погледнете на хората в този свят, ще видите, че на някои им излиза кал от главите, или ще видите, че от сърцата им излиза кал.

Смъртта е един свят на безпорядък. Това е като един водовъртеж – като влезеш в него, не знаеш къде ще излезеш. А пък животът е един свят на порядък – като влезеш, знаеш къде ще отидеш. В смъртта няма да намериш градини, къщи, там ще намериш най-страшните работи. Това е, което плаши хората. Като умреш, няма да намериш един свят светъл, с дървета и други неща, но един свят непроницаем, с

тъмнина и няма да знаеш къде си. И около тебе няма да има никой.

Сам по себе си животът не е нищо друго, освен едно музикално изложение на Божествения живот, сам по себе си животът е един музикален ритъм. Докато спазваме този музикален ритъм, ние живеем. Щом изгубим този ритъм, у нас идват всички болести. В това отношение ние трябва да препоръчваме музиката. Музиката е едно встъпление към Божествения темп на живота. От тази музика има и един висок стадий.

Да умре човек, значи, че излиза от музикалния свят и влиза в един свят, дето няма никаква музика, светът на вечното мъчение, на хаоса, на безпорядъка на нещата. Вие сте преживявали състоянието, когато всичко е объркано в ума, когато всичко е объркано в сърцето и когато всичко е объркано в тялото, не можете да се оправите.

Като говорим за битието и небитието, това не значи, че битието е нещо реално, а небитието – нереално. Непитието е място на страдание, на ад. Страшно е положението на човека, като влиза в небитието. Той има желание да вижда, но около него е тъмнина; иска да яде, мъчи го гладът, но няма какво да яде; жаден е, иска да пие вода, но не може да задоволи жаждата си. От гледище на битието, на материалния живот, небитието е живот на въображение. Защо? Защото нещата там не се реализират. Непитието е живот на жажда и глад, вечен стремеж да задоволиш нещо, което при дадените условия не може да се задоволи. Ето защо, докато е на земята, в битието, човек трябва да изучава закона на доброто, за да може да задоволи в себе си глада и жаждата. Само доброто като велик разумен принцип, освобождава човека от глада и от жаждата. Доброто е основа на великия закон за освобождаването. Да бъдеш добър, значи да се освободиш от робството, т.е. от света на ограниченията и смъртта. Под „смърт“ разбираме ония условия, които липсват човека от благата на живота. Тази е причината, дето хората се страхуват от

смъртта. Които не разбират смъртта, мислят, че тя ще ги освободи от мъчнотиите в живота. Не само че няма да ги освободи, но тя ще ги въведе в небитието. Мисълта за небитието представя киселина, която разяжда и руши. Ако човек мисли дълго време върху небитието, в края на краищата ще се изпари. Много философи са се изпарили по единствената причина, че са попаднали в областта на небитието. Никой обикновен човек, никой смъртен не е разрешил и не може да разреши въпроса за небитието. Който се е занимавал с този въпрос, нищо не е постигнал.

„Тогава защо съм се родил?“ Да бъдеш добър. „Как ще стана добър?“ Като задоволиш глада и жаждата си с доброто. Това значи разумно хранене. По този начин думите Христови, че не само с хляб човек може да живее, но с всяко разумно Слово, което излиза от Бога, стават разбрани. Който се храни с доброто, той не умира, той става господар на условията, той влиза в областта на битието. Значи реално е само доброто. Реално е само това, което не се изменя, нито изчезва, нито се унищожава. Понеже доброто не се изменя, не се губи и не изчезва, то е реално. Водата реална ли е? За нас не е реална, понеже се изменя. За други същества, обаче, водата е реална. Твърдата материя е реална за нас.

Та сега мнозина от вас сте в небитието, казвате: „Тази работа не мога да я направя“. Значи в небитие си. А когато я проявиш, ти си в битие. Ако не можеш нещо да създадеш, пак си в небитие, а ние се стремим да влезем в битието на живота. Аз вземам битието в положителен смисъл. Не че небитието не е реалност, но в небитието са най-страшните работи, които човек може да си представи, да си въобрази. Някой казва: „Туй да не бъде!“

Представи си, че ти си в небитието, имаш всичките желания, жажда, глад и стремеж да ги запазиш в себе си, а нямаш никакви условия за туй, което е в тебе. Знаете ли какво страдание ще бъде! Да не заемаш какво място, а да мислиш, че имаш нещо. Да желаеш да ядеш, да го усещаш в себе си, мъчиш се, а нямаш какво да ядеш. Нищо не виждаш наоколо, всичко е празнота, няма пространство, в тъмното

си. В какво положение ще бъдеш? Небитие е това. От гледище на сегашния живот това е въображение, това е халюцинация. Халюцинация е, защото няма какво да реализираш в небитието. Вярно е, че не може да ядеш, нищо нямаш, нищо не съществува, но същевременно в тебе има един вътрешен импулс, който се нарича глад и жажда.

Искаш да ядеш, нямаш стомах, където да туриш храната. Искаш да хванеш някого, нямаш ръце, искаш да идеш някъде, нямаш крака. Питам: ако се намерите в оня свят и казвате, че нямате ръце, крака, очи, имате желанието, във вас седи желанието на живота, а нямате живот да изпълните вашето желание, знаете ли какво ще ви бъде положението? Преди години един американец написал една книга – „Писма от оня свят“ и разправя за наказанието на богатите хора. Разправя, че богатите хора, които не са правили добро на този свят, в онзи свят пред тях седят богати трапези, с най-богати яденета, но те като рекат да се приближат при яденето, масите се отдалечават. Те вървят пред тях, те се приближават, масите се отдалечават и така постоянно обикалят около яденето и не могат да го стигнат.

Ако нашето тяло беше същината, то не трябваше да умира. Но има и друга същина в човека. Това тяло, което сега човек употребява, той ще го остави настрана и ще го смени с друга материя, ще си направи друга една форма. Тези очи, които сега имам, няма да ги имам. Какво зло има, ако човек си направи по-хубави уши, по-хубави очи, по-хубави уста, по-хубав стомах, по-хубави дробове? Има ли нещо лошо в това? Трябва да се радваме, че ще се видоизменим.

След като умреш, ще разбереш, че пак живееш, имаш чувства и желания, имаш ръце, крака, тяло, само че това тяло не е така гъсто, грубо, както това тяло, което имаш на земята.

Като умрете, въздух няма да имате, вода няма да имате.

В невидимия свят има тънък въздух. Душата ще диша етер, т.е. ще изважда въздух от етера и чрез него ще диша.

Ако тебе те е страх, че без пари не можеш да живееш, ти не си човек. Като умреш, с какво ще живееш, кажете ми! Като умреш, ще престанеш да дишаш въздуха, но ще дишаш нещо по-съществено – от етера ще започнеш да дишаш. Човек, като умре, туй тяло престава да функционира и друго тяло започва да функционира, с етера диша човек. Казва: „Умрял“. Не е умрял, но не функционира това тяло, не му е потребно там.

Какво представя смъртта? Лишаване на човека от благата на живота: изгубваш зрението си, слуха, обонянието си, не можеш да се храниш и оставаш само със съзнанието си, че някога си живял. Имаш желание да направиш нещо, нямаш ръце, искаш да видиш нещо, нямаш очи, искаш да чуеш нещо, нямаш уши, искаш да помиришеш нещо, нямаш нос, искаш да кажеш нещо, нямаш уста. Това е истинска смърт. Друг е въпросът, когато човек заминава от тоя свят в другия с ново тяло – духовно, по-съвършено от физическото. Това тяло е по-съвършено, по-гъвкаво, по-подвижно. То няма никакви излишъци, нищо чуждо в себе си. Духовният човек живее без никакви противоречия.

Всичките онези усилия, които ние правим в съвременния живот, те са само сили, които работят за създаването у нас на един отличен мозък, за създаването в нас на едно отлично сърце и за създаването у нас на една отлична душа, формата на една душа.

Мнозина питат: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Ако идеш в духовния свят и нямаш духовно тяло, не може да се родиш там. Без духовно тяло човек не може да се роди в духовния свят. Човек, най-първо, за да влезе в духовния свят, трябва да се роди по същия начин. Да идеш на Небето, трябва да имаш баща. Писанието казва: „Който е роден от Бога, ще иде в Небето, който е роден от човек, на земята ще

бъде“. Мнозина казват: „Роден е от Бога“. На родения от Бога пътят му е отворен за Небето, а на родения от човек пътят му е отворен за земята. Онези, които сте родени от хората, пътят ви е отворен за земята. Онези, които сте родени от Бога, и на земята ще бъдете, и горе ще бъдете.

Физическото ни тяло дава грубия материал за съзиждане на духовното тяло. Ако душата във физическото тяло не е успяла да си съгради духовно тяло, то тя след смъртта на физическото тяло остава като сираче бедна и не може да се проявява, понеже няма откъде да черпи сили.

От гледището на Божествения свят човек няма право да убива никого. Има право да го убие, ако може да го възкреси. Онзи, който не е дал живот някому, той няма право да го взема. Ти имаш право като грънчар, който прави грънци, да вземе гърнето, че като не му харесва формата, да го смачка и да направи друго, с по-хубава форма. Онзи, който не знае да го направи по-хубаво, нека седи старата форма.

Казвам: ако вие сте сега на бойното поле и гледате тия хора избити, какво понятие ще си съставите? Сега има милиони хора избити и милиони майки плачат, няколко милиона хора, които са извадени. Защото, като се избиват хората, те са незаконородени в невидимия свят, трябва да има кой да се грижи за тях. Те са подметнати деца. Човек, който е убит, той е като дете, което майка му го подмята, майката не иска да носи позора и го оставя, да става с детето каквото иска.

Всички очаквате, че като умрете и отидете на Небето, ще ви посрепнат ангели и светии. Че ще ви посрепнат ангели и светии, не се съмнявам, но кои светии? Има два вида светии: едните са облечени в черни раса, а другите – с бели. И ангелите може да са облечени с бели ризи, а може и с черни. Има светии на закона, има и светии на Любовта. Те се различават. Вие можете да поддържате която религия искате – това е външната страна, религиите са външната страна. Как

човек трябва да постъпва, това е цяла наука. И това е външната страна. И никоя религия не може да ви спаси, ако в нея няма Любов. Вие ще бъдете тогаз под закона на тъмнината, на ограничението.

Един ден човек ще умре, ще го заровят в земята, дето веднага ще го оберат, ще отнемат всичкия му капитал. Кой ще го обере? Князът на този свят обира всички хора, които счита свои поданици. Вие мислите, че като умре, човек отива при Бога. Кое ви дава повод да мислите така? Можете ли да отидете при човек, когото не сте обичали и за когото никога не сте мислили? С какво ще ви привлече той? Следователно как е възможно човек да отиде при Бога, ако нито Го е обичал, нито Го е познавал, нито е мислил за Него? С какво ще го привлече Бог? В света съществува закон на подобие, според който разумното привлича разумното към себе си. Човек обича само подобното на себе си и се привлича от него. Любовта обича само това, което е произлязло от нея, мъдростта обича само подобното на нея, истината също обича подобното си. Следователно и Бог не може да обича това, което е вън от Него.

Идва ми на ум онзи пример за един английски проповедник, който проповядвал, че всички, които умират, отиват все при Бога. Един американски търговец, милионер, на когото умряла единствената дъщеря, става и пита проповедника, къде е сега дъщеря му, нему е много тежко и иска да знае при Бога ли е тя. Проповедникът казва, че е при Бога. „Не ми е писала, не ми е съобщила, не се обажда, че е при Бога.“ Става друг, ясновидец, в църквата и казва: „Твоята дъщеря не е при Бога, но е тук“. Започва да я описва, еди каква си, на колко години, лицето ѝ такова. „Ето какво иска от тебе.“ Започва да разправя за нейните нужди, какво иска от баща си. Питам сега: тази публика какво ще мисли за проповедника и какво ще мисли за онзи ясновидец? Единият казва едно, другият казва друго. Онзи, като описва дъщерята, бащата разбира, че това е неговата дъщеря. Той не я вижда в църквата. Казва: „Как може умрял човек да бъде между нас?“

Ние казваме, че той е при Бога, но не знаем къде е Бог. Посочваме горе, в небето. Ако Господ е горе, на небето, както посочваме с ръката някъде, то е едно заблуждение. Според сегашните научни данни „нагоре“ значи към Слънцето. Ами когато вечерно време земята се обърне и ние сме надолу, тогава като сочим нагоре, то е не нагоре, то е надолу. Но всичката погрешка е, че не знаем къде е мястото на Бога – затова правим погрешки. Ние го търсим там, дето не е и си създаваме своите религиозни идеи. Може да ги създадем, имаме право да ги създадем, но тъй не може да се освободим от страданията. Всичките страдания произхождат от там, че ние не знаем мястото на Бога.

Смъртта не е нищо друго освен прекъсване на връзката на душата с Бога. Щом престане да чувства присъствието на Бога в своето съзнание, човек умира. Ако човек правилно е възприемал и предавал истината, ангелът на смъртта ще дойде, ще го вземе и занесе на Небето, дето му се готви тържествен прием. Не е ли възприемал и предавал истината добре, ангелът не може да му помогне. Който отива неподготвен на онзи свят, той запазва съзнанието си, а всички негови страсти се подлагат на огън. Понеже съзнанието му не изчезва, той следи всички перипетии, през които минава, преживява големи страдания. За да разбере развитието както на земята, така и в невидимия свят, човек трябва да се занимава с новата философия на живота, да си изяснява всички въпроси.

Вие се готвите за другия свят, да отидете между ангелите. Но ангелите са съвършени, разумни, интелигентни, чисти същества! Голямо благоухание излиза от тях. Един човек не може да влезе между ангелите, защото от него излиза едно нечисто ухание. Като отидете на онзи свят, там има бани, в които ще ви окъпят най-малко 10 пъти, та да бъдете чисти като влезете в Небето. Илия го взеха в огнена колесница, но го изгориха там, очистиха го, подложиха го на аутодафе. Знаете ли какво значи тази огнена колесница? Тя е закон на чистене. Вие мислите, като отидете в Небето, при ангелите, там

ще се чистите. Там нищо няма да ви кажат, но един ангел, който разбира законите, той ще бъде невидим за вас, защото не иска да изпита вашите лоши мисли и желания. Ако ви срещне, в него ще се роди една лоша мисъл, отрицателна мисъл и ще изгуби своето спокойствие. И ще избяга от вас и ще каже: „Далеч от вас!“ Та първото нещо – трябва човек да се изчисти.

Като идете в онзи свят стари, в ретортата ще влезете. Като излезете, ще бъдете като филтрирана вода, чисти и освободени от всичката кал, която сте имали. Защото в ума ви доста кал полепва от някои отрицателни мисли. Същото е и в сърцето ви. Чувства, които не са положителни, оставят кал. Там ще ви освободят от всичката кал и вие ще се подмладите, ще започнете да дишате отново. Но не чакайте да умрете, че да ви тикнат в ретортата, неприятно е. Там не се церемонят, няма да ти отдадат почит. Умрелите старци като идат в оня свят, специални работници ги хващат и право в ретортата.

Като идете при Господа какво ще занесете? Той като ви види, няма да ви гълчи, нищо няма да ви каже. Ти, като се приближиш при Бога, най-първо ще започнеш да се топиш, ще се превърнеш на вода, после ще се превърнеш на пара, после ще се превърнеш на йоническа вода; всичките нечистотии, които е имала водата, ще слязат долу. Тогава ще се пробудиш с новото съзнание. Като идеш, Бог ще ти стане око. Оттам нагоре като погледнеш, всичките тия хора от земята, отвътре като погледнеш, всичките хора ще ти станат мили, любезни, ще разбираш душите.

Вие не сте взети от тази земя, на която сега живеете. За да ви направи, Бог е взел материя от онзи свят и там пак ще ви изпрати. Като отидете на онзи свят, веднага ще ви разглобят на дребни частици и ще ви пречистят, да видят къде се крие злото във вас. След 45 години, според индуската философия, вие отново ще се създадете. Така пречистени, части-

ците ще се сглобят в една нова машина и вие ще се родите като дете, със своите специфични дарби и способности.

Пречистването на човека става главно чрез сърцето, т.е. астралното тяло, което идва след физическото. Като умре, човек отива в друг свят с астралното си тяло, както орехът се посажда в земята с коравата си обвивка, а не със зелената.

Ако влезете в другия свят, трябва да знаете законите. Там ще започнете да употребявате астралното тяло като малко дете. Като се освободите от вашето астрално тяло, трябва да разбирате законите на вашето умствено тяло. Така ще започнете. Като се освободите от умственото тяло, ще започнете с причинното тяло. А пък ако влезете в туй, което индуисте наричат нирвана, то е блажено състояние, дето човек се слива с цялото. Но то не е за вас. За него ви трябва хиляди и хиляди години още. Сега изучавайте вашето физическо тяло, вашето сърце – астралното тяло, изучавайте вашия мозък – вашето умствено тяло. Някои говорят, че мозъкът представлява умственото тяло на човека, симпатичната нервна система представлява астралното тяло, физическото тяло представлява цялото тяло. Ти трябва да проучваш законите на всяко тяло.

Съществува една последователност в света. Внесе ли известно нарушение в този закон, човек неизбежно носи последствията на това нарушение. Като живее, човек трябва да спазва закона на последователността и в трите свята. На физическия свят той трябва да знае как да се храни, как да диша, как да пие вода и как да възприема светлината. Той трябва да има добре организирано физическо тяло. Влезе ли в духовния свят, той трябва да има добре организирано астрално тяло. За умствения свят пък трябва да има добре организирано умствено тяло. Който е развил и трите си тела, той може да се нарече разумен човек. Той може да спазва закона на последователността. Колкото е важно физическото тяло на човека, толкова са важни астралното и умственото му тяло.

Казвате: „Да си поживеем на земята“. Ти живееш, работиш 50–60 години на земята и таман си забогатял, дойде смъртта, тури те в гроба, дойдат твоите малки братя, започнат да чоплят и да вземат от тялото ти. Ти седиш при тялото, те отгук откъснат, оттам, ден след ден късат, ти ходиш, обикаляш, не можеш да си помогнеш. Най-после те изядат. Какво ще бъде положението ти, като ти изядат тялото? Какво ще остане? Кое е реалното, като ти вземат тялото? Нашите добродетели са минали. Кое е реалното тогава? На съвременните хора не може да се говори на опит. Те казват: „Като умрем, тогава“. Турците имат една поговорка, казват: „Теле дойде, говедо си отива“. Едно класическо изречение.

Всеки човек, който умира, той ще стане по-дребен от просото. Като умре, човек е много голям. Първото нещо – ще го погнат духовете; като го погнат да го хванат, да го вържат, той хуква да бяга и се свива, свива, свива и стане невидим. Избави се от лопшите духове, но не знае как да се върне в своята форма. Стане толкоз дребен, обезсърчи се, казва: „Нямам никаква форма“. Единственото нещо, което дава форма, то е истината на нещата. Тя ги определя.

Пазете се от заблудението да мислите, че всичко знаете или че много знаете и като заминете за другия свят, ще ви посрещнат с венци, музики и песни. Такъв прием се устройва само на онзи, който още на земята се е научил да пее и да свири. На какво може да свири всеки човек? На сърцето си. Най-усъвършенстваният инструмент на земята е човешкото сърце. Следователно, ако човек не се е научил да свири на своя собствен инструмент – сърцето си, мъчно може да разбира и да управлява външните инструменти. Който не знае да свири на сърцето си, е нещастен, който знае да свири, е щастлив.

В онзи свят разумните хора се ориентират веднага. Щом дойдат силни хора, те си намират мястото. Най-силните хора вземат първото място. После намалява постепенно силата на тези, които заемат по-задните места. И най-слабият зав-

зема последното място. И в духовно отношение най-добрите завземат първото място, а всички други се нареждат след него според степента на доброто. И в умствения свят е същият закон.

Човек се намира между две системи – мозъчната и симпатичната нервна система. И след като той си замине от този свят, тези две системи продължават да функционират и в онзи свят.

Човек при смъртта си оставя материалния мозък на земята, а взема със себе си етерния. Етерният мозък е, който организира материята.

Мозъкът е съставен от два вида материя: физическа, която се разлага, и духовна, която не се разлага. Върху духовната материя на мозъка са отпечатани всички човешки мисли. Като умре, човек взема със себе си именно тази материя. Този мозък дава образа на заминалия.

Човек не е никъде – той нито е в корема, нито в сърцето, нито в гръбначния стълб, нито в ръцете, пръстите, космите, нито е в главата, нито е в лицето. Едно място има само в главата. Вътре в мозъка е той. Едно място има, много малко място, едно столче има. Толкова малко е това столче, на което човешката душа седи, че с никакъв микроскоп не може да се открие. И всички вие я чувствате понякога път тук някъде, в съзнанието, в главата. (Учителя показва слепите си очи.) Някъде в мозъка има една много малка жлеза, но учените хора не са я отгадали и която човек като умира взема със себе си. Човек с тази жлеза заминава. Тя е неговото богатство. Човек, като напуска тялото си, взема жлезата със себе си.

Главният капитал на човека е неговата глава, от една страна, и лицето му – от друга. Мозъкът на човека е съставен от два вида материя. От груба физическа, която се разлага, и от духовна – ефирна, която не се разлага. Върху ду-

ховната материя на мозъка се отпечатват всички човешки мисли. Като умре човек, взема със себе си именно тази ефирна, духовна материя на мозъка. Този мозък дава образа или лицето на заминалия. Ако влезете в духовния свят, там ще срещнете всички млади души, най-много до 33-годишна възраст. Ако една душа е живяла 25 000 години на земята, като влезе в духовния свят, тя ще бъде на 5 години. При това животът на земята, който душите прекарват, трябва да бъде съзнателен, а не обикновен.

Чрез мисълта си човек събира 3 вида енергия, от която съгражда своето умствено тяло, което отнася със себе си в другия свят. Безсмъртието е умственото тяло на човека.

Между живота и смъртта има едно разграничение. Аз определям смъртта и живота по следния начин: смъртта е най-голямото ограничение, в което може да се постави едно разумно същество. Животът пък е най-голямата свобода, в която може да се постави човешкият ум. Следователно човек се намира между тези два полюса. Значи смъртта се определя като най-голямо ограничение. Това ограничение е необходимо за човека животно и за човека звяр. Човекът животно и човекът звяр ще минат през смъртта, през най-тънката цев, която съществува в живата природа. Тя е посаждане. Следователно, когато природата иска да се избави от такива типове, тя ги прекарва през най-тънката цев, дето и злото се спира. Когато злото дойде дотам, и то спира. Злото не може да мине от другата страна на тази цев, т.е. от другата страна на смъртта, защото от другата страна на смъртта, там е вече животът, животът на безсмъртието.

Единственото безсмъртно нещо у човека, това е неговият ум. В смъртта чувствата на човека се прекратяват и той не чувства вече. Той не чувства нещата като жив човек, но у него остават само известни впечатления от неговите желания, известна интензивност. Отвън този човек е пасивен, но може да се събуди. Отвън седи като един зародиш, пасивен е. Обаче, ако този умрелият човек го турите в едно тяло и дойде в съприкосновение с този жив човек, в него веднага

ще се проявят известни инстинкти. След като грешният умре, той си остава пак същият. Ни най-малко смъртта не го е изменила. Той се изменя, когато мине само от другата страна на смъртта, а именно, в живота. Докато е в смъртта, той си е същият. Следователно, докато умът не дойде в човека и той не почне да мисли, той не може да се измени. Единственото нещо, което може да измени човешката натура, това е неговият ум.

Знаете ли как е станал този плат? Онази жена е взела вълната и я прела, за да има основа. После е прела друга вълна, за да има вътък. После има насноваване. Тя си служи с нищелки, бърдо. Много работи имало. Жените, които тъкат, знаят. После има совалка, има едно кросно и тя като седне, движи го и краката движи нагоре, надолу. И бърдото движи напред, назад. Ти казваш: „Глупава работа. Цял ден тя седи и с краката си, и с ръцете си работи.“ Ти казваш: „Глупава работа“, но от тая глупава работа излиза хубавото платно. Това са хиляди, хиляди нишки, преплетени по особен начин.

Човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки са хиляди нишки. Те трябва да са минали през този стан и тогаз вече имаме един резултат. Платът е един резултат. Ние имаме една мисъл, която е вече един резултат. Та казвам: всеки един от вас трябва да мисли. Защо? Трябва да чувства. Защо? Трябва да бъде силен. Защо? Понеже сами трябва да пригответе онзи материал, от който трябва да се направи нашата бъдеща дреха. Вие искате да се облечете – в невидимия свят ще ви направят такава дреха, какъвто материал изпратите. Вие, като мислите, изпращате вашите мисли в невидимия свят, като чувствате, изпращате вашите чувства в невидимия свят и като постъпвате, изпращате вашите постъпки в невидимия свят и ще направите едно съчетание от тях. И каквото сте изпратили, такава дреха ще ви направят. За да мисли човек, той трябва да има отлична дреха. А пък тази дреха я наричат философите, окултистите „тялото на мисълта“. И за да чувстваш, трябва да имаш дреха. И сърцето си има свое тяло.

„Денят Господен иде!“ Мнозина говорят за свършването на света. Някои даже са ме питали: „Как ще се свърши светът? Какво ще стане с нас?“ Нищо особено няма да стане. Вие ще се преобразите само, ще олекнете, ще тежите един грам и тоя грам ще съдържа такава мощна сила, че според волята си ще си създавате тяло, каквото искате, тежко или леко, според времето. То ще бъде като зародиш. Тогава Бог ще ви даде всички условия за развитие. Праведните ще бъдат благословени, ще се смаяват и ще се увеличават според желанието си. Това е законът на смирението, през който трябва да минем, да се смирим. Като се говори за смирение, това подразбира човек да се откаже от грандоманията, от лакомството, защото смисълът на живота не е нито в многото, нито в малкото. Човек трябва да има само това, което му е нужно за даден случай. Тъй щото, трябва да се научите на закона на смаяването и на увеличаването. Като се смаявате, ще минете през най-малката дупка, през най-малкото отворстие, през най-малката междина.

Физическото тяло е под контрола на човешката воля. Когато искаме, с него може да ставаме видими или невидими, толкова малки, че никой да не ни вижда, и толкова големи, колкото земята.

В ОНЯ СВЯТ

Казвам: ние сме турили преграда между другия свят и този. Питате дали има задгробен живот, или няма. Сегашните философи на живота казват: „Един свят, в който се отива по пътя на смъртта, е аномален свят“. В оня свят може да се влезе и без да умираш, можеш да влезеш и по друг начин. Така влезе Христос. Смъртта дойде и един от големите праведници насила го закараха на онзи свят. Изтикаха Христа от този свят по всичките правила на смъртта.

Питате: „Къде е онзи свят?“ Като отидете на Витоша, това е онзи свят, Хималаите, това е онзи свят – те са свободни от

хора, животни, птици, буболечки. Там никакви излишъци не се допускат. Когато в съществата, които живеят във висшите светове, се съберат излишъци, те слизат временно в човешкия свят, дето оставят излишъците си и пак си отиват горе. Като знаете това, не се оплаквайте от страданията. Те са път, по който слизате в нисшите светове, да оставите своите нечистотии. Като се освободите от тях, пак ще се качите горе. Такъв е законът на необходимостта. Това е философията на страданията.

Често хората се безпокоят какво ще стане с тях, къде ще отидат след като умрат. Чудно нещо: като си се раждал, отде дойде? „Къде отивам?“ Отиваш там, дето си дошъл. Отде дойде баща ти? Всеки човек отива там, дето е дошъл.

Има един свят, който е еднакво достъпен и за праведни, и за грешни. Той е свят на приготвление. Като умрат, хората отиват в този свят. Той е Божествен свят. Но онзи свят, за който специално говорим, той е като един университет или като една гимназия. Само подготвените ученици влизат в университета. Обикновените хора не могат да бъдат ученици на този университет. Само като се приготвят, тогава влизат там.

Вие не сте още в природата – говоря алегорично. Природата е още заключена за вас, а вие обикаляте само около нея. Тя е един велик, но затворен свят. Знаете ли какви красоти има в нея, какви същества живеят в онзи свят? А в този свят са останали все тия велики царе, князе, лордове, професори. Това са все пропаднали ученици от векове, фалирали търговци. За тях вече нищо не съществува, затова те са сакати, слепи, хроми и глухи. Това е съвременният свят – фалиралият свят. Аз го наричам света на фалиралите ученици, които не са издържали най-елементарния изпит на братство и сестринство. Те са извън природата.

Хората сега са в едно сънно състояние и като умрат, се събуждат.

Казваш: „Ще се мре“. Знаете ли какво е смъртта? „Ще се свърши.“ Знаете ли какво нещо е „да се свърши“? Ще усетите една голяма скръб, едно голямо страдание, като че цялата вселена се руши. Казвате: „Отиде“. След като преминете през тези страдания, вие ще се намерите в една голяма светлина. Ще кажете: „Много добре стана, че се освободих от тези заблуждения, в които досега живях“.

И природата има големи учреждения, и тя има учебни заведения и онези, които ги завършват, ги туря на работа. Най-първо ще ви тури като чиновници на земята, след това ще ви тури като чиновници в нейните учреждения. Вие мислите, че като свършите някое училище на земята, свършва се учението. Не, нищо не е свършено, вие неправилно разбирате думата „свършено“. Когато се каже, че една работа е свършена, това значи, че нова започва.

Като отидеш горе, веднага трябва да се хванеш на работа. Някой път ще те пратят да помагаш отгоре на бръмбарите или на ябълките. Да, едно време сте били на онзи свят, но сега той е друг, проветрил се е.

Човек след заминаването си трябва да прави следното: първо, да посещава небесните училища; второ, да работи на Божията нива и то или между скоро заминалите, за да ги ориентира в новите условия, или между хората на земята, като ги предпазва от зло – може да му се даде задача да поправи един грешник на земята; трето, известно време заминалите участват в процесите на природата, например работят върху растежа на растенията.

Войници, които биват убити, отиват горе като работници, за да убеждават възплътените, че не трябва да воюват, че не е хубаво това.

Вие мислите, че като отидете в онзи свят, ще останете там. Като отидете там, ще ви турят на работа. Три дена като седите на онзи свят, ще кажат: „Откъде идеш?“ „От България.“

„Как се казва баща ви? Кое е семейството ви?“ Ще ви турят на изпитание и ще ви пратят пак в България. Ще ви кажат: „Имаме една малка сделка там, в България“. И ще ви върнат от Небето да дойдете в България.

Онзи свят е курортно място, а пък тук е работно място. Ще те пратят сега долу, понеже онези са курортисти. Ти, като нов курортист, ще те пратят да отидеш да убедиш онзи, който има да дава пари, да ги даде. Ще измислиш един начин да го убедиш. Ако кажеш, че от онзи свят искат пари, ще кажат: „Как така? В онзи свят с пари не се занимават.“ Онзи, който има да взема, иска да ги вземе в наличност, като ценност за онзи свят и иска да ги трансформира. Та, ще се намерите в трудно положение.

Щом отидете на Небето, ще ви пратят на земята, за да спасите една грешна душа. Двадесет години ще работите върху нея, за да я обърнете. И ако я спасите, печелите и вие, и тя. Разбира се, след като си свършите работата, има утопление.

Чрез Любовта ще си създадете работа. Ако не обичате, пак ще се връщате на земята. От невидимия свят ще дойдете на земята да обичате хората – ще се учите да обичате. Сега това е предисловие на Любовта. Ще те пратят да проповядваш само на един човек, пък той е лош, не слуша. Нямах право да го насилваш. Ще вървиш след него ден след ден, нощ след нощ, той, като върви надолу, и ти ще вървиш, като се качва, и ти се качваш, ти ще страдаш и ще се радваш с него заедно. Неговият живот ще бъде и радост, и страдание. Ако те слуша, ще се радваш, ако не те слуша, ще скърбиш. Тъй ще работиш с един човек 10–20–30–40 години. Като не те слуша 40 години, ще го напуснеш, ще те пратят при друг.

После трябва да се научиш да мислиш. Пратят те да идеш да учиш някого. Че при даровитите деца, при тези, които са гениални, има напреднали същества, които ги учат.

Когато умните, добрите хора умират, знаете ли къде отиват те? Те не отиват направо на Небето. Те казват: „Ние има-

ме много работа, която не сме свършили на земята. Ние още не сме живели за Господа, затова сега трябва да свършим тази работа.“ Тогава 100–200 души се събират около един беден, закъсал човек, на когото работите са много объркани и започват всички да работят за него, докато го повдигнат. Щом го повдигнат, те го оставят свободен и му казват: „Хайде, сега служи на Бога. Иди да работиш за Господа.“ Като му направят това добро, те фотографират този беден човек, какъвто е бил отначало и какъвто е станал после, и с тази фотография тръгват на Небето да покажат как 100–200 добри и умни хора са могли да повдигнат един беден човек. И вие, като отидете на онзи свят, ще се постараете да се групирате по няколко заедно и ще започнете да помогате на някой беден, докато го повдигнете. Ако някой музикант закъса, 100-ина музиканти от онзи свят ще се съберат около него и ще му помогнат, ще го направят виден музикант. Ако днес вие не можете да успявате, причината за това е, че няма добри, умни хора умрели. Те трябва да бъдат вапи близки, за да могат да ви помогнат. А сега около вас са се събрали все невежи хора, които не могат да ви помогнат. Невежите, наместо да подобрят работите, те ги развалят.

Как мислите, ако отидете на Небето, какви служби ще заемете? Знаете ли на каква работа ще ви изправят, като отидете на онзи свят? Ако някой син, вярващ в Бога, замине за другия свят, а остави на земята майка си, баща си, брат си и сестра си, които не вярват в Бога, от невидимия свят ще го изпратят на работа в бащиния му дом, да обърне майка си, баща си, брат си и сестра си към Бога, да им покаже как трябва да живеят според неговите разбирания. Знаете ли колко е мъчно да обърнеш човека към Бога? Ти трябва да работиш с години върху тази задача и докато не я решиш, не можеш да се върнеш назад. Колкото и да им говориш, те не си спомнят за тебе. Те си знаят, че са имали едно дете Иванчо, което е било набожно, но какво е станало с него, и те не знаят. „Не знаем защо не се обажда.“ Той им говори, а те си мислят, че е умрял. Не знаят къде е. Първия път ще обикне майка си и с нея заедно ще отиде на Небето. После ще обикне

баща си и с него заедно ще отиде на Небето. След това ще обикне сестра си, после – брат си и така ще останат всички в онзи свят, няма да се връщат вече на земята. Докато не обикнете майка си, баща си, брат си и сестра си, вие не можете да останете на Небето.

Когато някой замине, аз никога не държа идеята, че е умрял, а го считам за жив. Заминалите са по-израснали, по-просветлени, по-добре разбират нещата, имат по-правилно понятие за живота, разбират, че трябва да бъдем по-добри.

Трябва да знаете едно: положението на заминалите за онзи свят е 10 пъти по-добро, отколкото на земята. Така мислете!

Под „смърт“, „умиране“, хората разбират ограничаване на човека, затова се страхуват. Всъщност не е така. Турете запетая след буквата „у“, да я отделите от следващите две срички и ще разберете смисъла на думата „умира“. „У–мира“ означава влизане на човека в света, т. е. в Божествения мир, за да се свърже с великите души, които ръководят съдбините на човечеството.

Като се говори за свободни и ограничени хора, ние наричаме свободни онези, които нямат къщи, т.е. които живеят вън от телата си. Ще кажете, че те са умрели хора. Ние наричаме умрелите хора свободни. Ограничени пък са онези, които живеят в малки, затворени къщи. Човешкото тяло е малка къщичка, в която духът и душата пребивават временно.

Като се освободите от временната обвивка на тялото, тогава ще проникнете в красотата на духа и на душата, на ума и на сърцето, и ще разберете какво представлява човекът.

Под думата „душа“ аз разбирам онова, което си ти, човекът. Що е душата? То е човекът в своята същина, която не може да умре. И онзи, който не вярва, след като умре, ще

види, че не умира. Той само се чуди, понеже е мислил, че ще умре. Като умре, ще види, че не само не е умрял, но е оживял, станал е радостен и весел.

Кузман аз го считах за едно цвете, което искаше да расте в северния полюс. Той не беше в състояние да надмogne условията и вследствие на това трябваше непременно да си замине, за да може тези неща да ги реализира на друго място. Следователно заминаването от едно място на друго е един процес, който той трябваше да извърши; но сега ще си реализира своя план, горе ще го изпълни. Под „горе“ разбирам тези благоприятните условия; той ще влезне между приятели, които ще му съдействат да постигне това, което той искаше. Между вас той живееше неразбран.

За да бъде човек здрав, той трябва да изучава природата, понеже тя е постоянно дело на Бога. Вън от природата кажи-речи нищо не съществува. Съществува и друг свят, но между природата и този свят още не е образувана връзка и в нас не е образувана тази връзка. Пет сетива трябва да имаш, за да се ориентираш в този свят. За да влезеш в другия свят, трябва да имаш повече сетива, защото той коренно се различава от нашия.

Някои казват: „Хубаво е да идеш в оня свят, там ще живееш хиляди години“. Какво от това? Ти не си ходил в оня свят, само си го представяш. Ти не знаеш какъв е оня свят. Той е свят без противоречия. Там всички мисли и желания се реализират. Безконечните мисли, безконечните желания, безконечните постъпки на човека се реализират постепенно. Трябва да живеете десет вечности. Всяка една вечност е единица с 30 нули. Като преживеете туй време, ще знаете какво представлява единица с 30 нули.

Ние се връщаме към онзи велик закон: в природата няма недоимък. Целта на природата не е хората да страдат. Страданието е едно временно явление. Ще дойде време, когато от страданията и помен няма да остане. Но то ще бъде, когато

хората станат крайно разумни и започнат да прилагат туй разбиране. Те трябва да схванат духовния смисъл, а не външния смисъл на това учение.

Да речем, някой е българин. Питам: като умре, какъв ще бъде? Ако кажем, че съществува задгробен живот, българин в другия свят има ли? Англичанинът, като умре, какъв ще бъде? Католикът, православният, всички като умрат, в другия свят какви ще бъдат? Има два възгледа в този свят: едни казват, че след смъртта всичко ще се свърши, а други казват, че няма да се свърши. Едни казват, че след смъртта ще живеят, други казват, че няма живот. Онези, които отричат, че човек ще живее и след смъртта си, прави са в това отношение, че в другия свят няма живот както тук. В другия свят, в който ще влезнете, няма живот на насилие. В онзи свят няма никакви затвори, няма никакви съдилища, никакви бесилки – всички са абсолютно свободни, ядат и пият, никой не върши какво престъпление, всеки е зает с работата – няма господари, които да заповядват. Всеки е господар на себе си. Това е онзи свят. Така аз твърдя, дали вие вярвате, или не, то е друг въпрос.

Онзи свят – ето по какво се отличава: по степента на своята интензивност, по степента на своята духовност и по степента на своята доброта. Тези хора, за които сега ви говоря, те се отличават по едно нещо. Там, дето живеят, няма никакви затвори, няма никакви гостилници. Там има здания, но съвсем не са така наредени като човешките. Искаш да се наядеш – натиснеш един бутон и веднага ти сервират. Седнеш, наядеш се и тръгнеш по пътя си. Стигнеш до някое място, омръзне ти да пътуваш пеш. Има си апарати – ще натиснеш едно копче, ще се качиш и ще слезеш където искаш. После, в онзи свят никакви катастрофи не стават. Досега не се е случвало такова нещо. Като се разглежда животът на тия напреднали хора от наше гледище, то е все едно да разправяш на мравките за културата на хората. Ще попитат: „Тези мравки не са ли като в нашите мравуняци? По колко крака имат?“

Как си представяте вие сега, с какви дрехи са облечени жителите на онзи свят? В онзи свят има установен ред. В разните общества, според степента на тяхното развитие, се носят различни дрехи. Има много голямо разнообразие. Много красиви форми има там. Мъжете и жените по външна форма не се различават. Външно, ако погледнеш, духовният свят е крайно еднообразен, като че всички си приличат. Ако потърсиш своя приятел, няма да го намериш. На всички гласовете им еднакви, лицата им еднакви, очите им еднакви. Как ще го познаеш? На земята е друго. На земята външно има разнообразие, но хората вътрешно са много еднообразни. В духовния свят разнообразието е отвътре – противоположно на нашия свят.

Като влезете в онзи свят, някой ще ви пита: „С дядо си срещна ли се?“ „Не съм се срещал. Не мога да го позная.“ И майка си и баща си като срещнеш, също не ще можеш да ги познаеш. И след като се минат 1–2 години, ще кажеш: „Едва се научих да ги познавам“. Как ще ги познаеш: мустаци нямат, брада нямат! Тук, на спиритическите сеанси, за да ги познаят, все се явяват с костюми, с които са живели на този свят. Но това са отживели работи на земята, това е живот на земята, това не е новият живот.

Сега ще ви каже някой: „Като отидем в онзи свят..“. Онзи свят е от същества разумни, не такива като тези на земята. Като отидете в онзи свят, ще видите, че къщите не са като вашите. Там къщите се осветяват отвсякъде. Някой път, когато светлината е много, те си имат тънки завеси, но цялата къща е осветена. После, те са хигиенични. В онзи свят, като срещнеш един човек, той е като роза, като трендафил, като теменуга – от него лъха благоухание. Той има отличен език. Няма да чуеш подигравателна дума, нито остра дума, нито ще видиш остър поглед. Като срещнеш там някой, всеки иска да ти послужи. Тук, на земята, като седиш някъде, ще те питат кога ще си идеш. В онзи свят не питат кога си дошъл и кога ще си идеш, а казват: „Добре дошъл, ще се разговаряме“. „Кога ще си идеш?“ – това е за земния човек.

Там хората не се обличат. Човекът, като помисли, че е облечен с дрехи, и наистина вече е облечен. Как се е облякъл, и той не знае. Каквото помислиш, става. Там, като помислиш, че си обут, веднага си обут. Как е станало това, не знаеш. Искаш да знаеш какъв е онзи свят, нали? Ето какъв е.

И вие там ще си уредите живота добре. Като идете в другия свят, и къща ще имате, и две стаи ще имате, и кухня ще имате, и двор ще имате – и то двор от десет декара и градина с шадраванче, и меко легло, и отопление ще имате без дим и пушек.

В онзи свят никога няма да намериш същество да си сви-ва веждите, да си навежда главата надолу, да се прозява или да се намусва. Не можеш да видиш някой да си е навел главата надолу, на една или на друга страна, или да седи на стол, или да спи на гърба си или по корем. В онзи свят съществата коренно се различават от нас.

Когато се проповядва на един червей, че той ще остави тялото си, какво разбира този червей? Този червей не е умрял, виждаш го като пеперуда напарен. Някой път на крилата на пеперудата има около 40 цвята. Един английски естественик казва, че това е работа на ангелите. Само много разумни същества могат да турят толкова нюанси на толкова малко място. Имал ли е червеят преди тези нюанси или вие, като червея, след като напуснете това тяло, ще вземете друго тяло, ще се яви съвсем друга форма. Пак глава ще имате. Духът има голичка глава. Ръце, крака, стомах – и стомах има. Има неща, които ги няма – черва няма. Червата нямат място в една душа, която е заминала за другия свят. Духовният свят се отличава по това, че е крайно хигиенично място. Там няма почти никакви излишъци. Там, когато ядеш, малко ще ядеш и всичката храна се употребява намясто, никакъв излишък не остава. Място за нечистотии няма. После, миялници няма. Паницата, в която яде една душа, остава така чиста, както преди яденето. Никакви нечистотии няма. Говоря ви на ваш език. На мене ако не вярвате, като

влезете в другия свят, като проверите, пишете ми по едно писмо.

Аз не съм от онези, които вярват. За мене онзи свят е област реална, възвишена. Аз считам живота за единство. За мене онзи живот е както живота на хората пред живота на мравките.

Хората в онзи свят не могат да се виждат така, както тук. Там навсякъде ще видите валчести топки и от всяка топка излиза светлина.

Всяко нещо, което се пипа, се разваля. В невидимия свят пипане, прегръщане и целуване няма, там има преливане. Две същества, като се срецнат, се преливат едно в друго.

Заминалите живеят колективен живот, в другия свят има колективизъм. И никой не може да дойде индивидуално, когато иска. Ако цялото общество, към което принадлежи, иска, той ще дойде. Ние говорим за неща, които знаем.

Като отидете в онзи свят, ще се съберете с хора, които еднакво мислят с вас и имат еднакви идеи.

Казват: „Какво има на онзи свят?“ Че онзи свят е свят на Любовта! „Ами този свят?“ Този свят е свят на закона, на безлюбието. И тук, и горе е онзи свят. Черните ангели живеят във външната страна на онзи свят. Ако сте със старите си разбирания, като отидете в онзи свят, ще видите, че той външно прилича на този свят. Ако пък живеете в закона на Любовта, то тогава този и онзи свят не си приличат.

Като заминеш за онзи свят, ще видиш доколко те обичат другите. Обикновената любов е за земята.

Вие сега се приготвявате да влезете в този свят. Искате да намерите хора, които да ви обичат. Вие ще намерите тези, които не ви обичат, най-първо.

Представете си, че един човек, докато е живял на земята, е бил свободен, постъпвал е както намира за добре. Като отиде в другия свят, какво ще види там? Ще срещне човек с гръб, обърнат към него. Това е човекът, когото той е обидил някога, докато е бил още на земята. Тоя обърнал гръб към него, оня обърнал гръб към него и казват: „Ти си чужд човек за нас“. Среща друг, навъсил се. И той му е сърдит нещо.

Какво ще бъде в оня свят? Вие пренасяте този свят в другия свят. Мислите, че като идете в другия свят, ще срещнете сестра си, брата си, баща си – всички, с които тук, на земята, сте правили всичките скандали, искате да ги намерите там и да имате един нов рай. Никакъв баща, никакъв брат, никаква сестра – от всичко туй няма да има ни помен. Ако ги има, тогава пак ще имате един свят, подобен на този. Защото идеята за брата е съвсем друга, отколкото онази идея, която вие схващате. Идеята за бащата е съвсем друга, отколкото онази, която вие схващате. Идеята за майка ви, за сестра ви са съвсем други.

Някои питат: „В оня свят ще се познаваме ли?“ Ако се обичаме, ще се познаваме, ако не се обичаме, познаване няма. В оня свят когото не обичаш, никога няма да го видиш. И той, щом не те обича, няма да те познае. Щом не се обичате, в оня свят няма да се срещнете, ще ви заведат далече. Някои мислят, че при Господа ще се съдят. Който иска да се съди, Господ го оставя тук да се съди. Небето съдба няма.

Преди може би 10–15 години, в Америка писаха едно писмо от оня свят. Пише един на баща си. Всичко, казва, имаме, но не може да се яде. Всичко, каквото помислиш, го има. Разправя, че трапезите са наредени с какво ли не. „Всичко има, каквото пожелаем. Но речем ли да се приближим до трапезата, и масата се движи. До каквото се приближим, всичко се отдалечава.“ Мислите ли, че всичко в този свят се яде? Минаваш някой път, седи яденето изложено, пък ти нямаш пет пари в джоба. Гледаш го – не се яде. В оня свят не може да се яде, ако нямаш пари. И там трябват пари. В оня

свят ти не можеш да вземеш нещо от готвач, ако ти не си го любил – той нищо не дава. Щом го обичаш, масата не се движи. Щом не го обичаш, масата се движи, бяга от тебе. В този свят не е ли така? Една мома като не обича момъка, бяга от него. Щом го обича, разговаря се. Момъкът, щом обича момата, и тя стои. Щом не я обича, бяга. Законът е един и същ.

Питам: къде е нашият брат Благо? Той е точно там, дето вие ще идете. Онези, които ще идат подир вас, те ще бъдат дето сте вие. Представете си, че щом напуснете физическото поле, всички неща на физическото поле се затварят. Ти на физическото поле нищо не виждаш. Пред тебе се отваря друг един свят. То е като да излезеш от къщи навън, светът се отваря, а пък къщата не виждаш, тя е затворена. Значи, когато сме в къщи, виждаме къщата, а пък когато излезем от къщи, не я виждаме. Виждаме другия свят около нас. Казвам: кое може да ни утеши? Когато говорим за близостта на хората, разбираме закона на Любовта. Без Любов няма близост, всичките неща са далечни. Без знание, всичките неща са далечни. Без свобода, всичките неща са далечни. Близки неща за вас са само онези, в които Любовта действа в даден момент, в които знанието действа и в които свободата действа. Те са близки.

Казвам: ако обичате брат Благо, той е близък, може да се разговаряте и може да го видите. Едно от двете: или той ще се материализира и ще дойде при вас, или вие ще излезете из къщи. Не е мъчна работа да излезеш, както той излезе. Той направи този опит, излезе из къщи и не може да се върне. Пък като вижда, че онзи свят е хубав, казва: „Не се връщам“. Една сестра го сънувала, носи билет, казва, че е на екскурзия. Тя го сънувала, че отива на север, нагоре отива, в духовния свят. Сега вие философствате, ще кажете: „Туй, което се говори, вярно ли е?“ Не зная дали е вярно, предполагам, че е вярно.

Ако река аз да ви обяснявам за онзи свят, то значи съвсем да ви обезсърча. То значи да ви изведа и да ви показвам всичките богатства. Всичко е златно, все злато нося и скъпо-

ценности. И като излезете оттам, ще кажете: „Туй е животът!“

Сега вие казвате: „Да си уредим работите!“ Как ще си ги уредите? Божественият свят е създаден по законите на даването. Бог те е турил в света да даваш – Той те е поставил в една банка като касиер да раздаваш пари. Не да ги даваш кой как дойде. Като дойде, ще го посрещнеш, ще кажеш сладка дума. Господ те е турил в една банка да си направиш приятели. Ти, като дойде някой, няма да кажеш: „Сега ли намери да дойде?“ Ще се усмихнеш на този човек, ще се запознаеш. Като стоиш 5–10 години, ще имаш стотина, двеста приятели. Казвате: „Какво ме е турил Господ касиер, на тия диванета постоянно трябва да им служа!“ Вие не разбирате закона.

Някои от вас протестират, че са се въплътили на земята. Че къде искате да бъдете? Господ ви е турил на едно гиле да си създадете приятели. Защото в онзи свят като идете, тия приятели вие там ще ги срещнете. Ако тук не се запознаете, те горе няма да ви услужат. Вие искате да знаете защо човек на земята трябва да прави добро. Тия хора тук, на земята, са деца, в другия свят са техните бащи, майки. Когато на тези хора правиш добро на този свят, като идеш там, ще намериш майката, братя, сестрата, които ще ти кажат: „Много сме благодарни, че там помогна на нашия роднина“. Тук направил си някоя пакост, идеш в другия свят, като те погледнат, казват: „Този пакост направи там на нашите роднини“. Те имат ясна представа. Вие имате съвсем смешни понятия за онзи свят, много изопачени понятия имате за оня свят. Вие си представяте ангели, вие си представяте някакъв нереален свят.

Ще ви дам пример с един проповедник – Муди. Той бил обикновен обущар и после станал най-видният проповедник в Америка. Той разправя: „Най-първо аз мислех, че на оня свят са Господ и ангелите. Господа бях виждал, ангелите не бях виждал, интересен е, но нямаше нещо да ме влече, непонятен остана. Умря майка ми, започнах да мисля за оня свят, за Господа, ангелите и майка ми. Умря баща ми – за оня

свят мислех, за Господа, ангелите, майка ми и баща ми. Започнаха да се нареждат приятели, сестра ми, брат ми, чичо ми. И най-после като умряха 200–300 души, в оня свят имах повече познати, отколкото в този свят. Мен ми беше приятно да ида да живея между тях.“

Казвам: като идете в оня свят, трябва да имате хора, с които да живеете. Хора трябва да имате, тук, на земята. Сега вие седите и протестирайте, че вашият живот е неносен. Казват: „Мъчен е този живот на земята“. Да, за глупавите по-мъчен от този няма. Когато ти искаш да вземеш, мъчна работа е. Няма по-глупава работа от това, когато искаш да вземаш.

Вчера работим в градината, минават една млада софийка, доста умна, с висше образование, женена за доктор, и някой си друг господин от Варна. И той – образован човек. Търсят ме. Защо ме търсят? Намерили се натясно. Търсят ме, понеже син му умрял в Пловдив, много умно и високо издигнато дете. Това дете накарало баща си да дойде да ме търси. Извади портрета и казва: „Виж, какво хубаво дете“. Рекох: „В оня свят за него има по-добри условия“. Та ме пита госпожата: „В оня свят ще се познаваме ли?“ Рекох: „Оня свят е тук. Че вие тук не се познавате, как ще се познавате в оня свят? Тук хората се познават по маските. Какъв е човекът, не го знаем.“ Казва: „Прав си“.

В оня свят ще започне познаването. Тук не се познаваме. Тук е бал с маски.

А едно от големите страдания, когато отидеш в онзи свят, е, ако онзи, когото търсиш, е слязъл долу, а когато дойдеш тук, той е там.

Какво представя смъртта? Напущане на земята и заминаване на човешката душа в оня свят, да срещне своя възлюбен. С други думи казано: смъртта не е нищо друго, освен оженване за друг някой. Следователно всички, които заминават за другия свят, са влюбени хора. Някой казва, че не иска да умре. Това означава: „Аз не искам другите да знаят, че съм влюбен“. Така и момата крие от близките си, че обича

някой момък. Ако я питат, обича ли го, тя казва, че не го обича. Сега вие се чудите, как е възможно да се говори за влюбване и в другия свят. И на оня свят има и влюбване, и женитба. Под „женитба“ в оня свят разбираме взаимопомощ между двама души.

Срещнеш един човек, който носи 50 килограма товар на гърба си. Ако пожелаеш да вземеш 25 килограма на своя гръб, за да му помогнеш, ти се жениш за него. Не искаш ли да му помогнеш, ти си свободен. Това е женитба в широк смисъл на думата. Това наричаме още и приятелство. Ако искаш да имаш син или дъщеря, и те трябва да вземат половината товар от гърба ти. Ако имаш приятел, и той трябва да вземе половината товар. Който пожелае да стане господар или учител, също трябва да вземе половината товар. Такъв е законът в Божествения свят. При всички условия на живота, ти трябва да вземеш половината товар от гърба на своя ближен.

Да свържеш приятелство с една душа, това е повече и от най-голямото материално богатство. Като отидеш на онзи свят, и там ще срещнете своя приятел. Ако имате всичкото богатство, а нямате приятел, какво ви струва това богатство?

Та казвам: ако вие развиете вашия ум, вашето сърце и вашата воля, то като отидете на онзи свят, вие ще имате приятели и между светиите, и между ангелите. Ако имате Любав, Бог ще бъде ваш приятел. Следователно работете с ума си, работете със сърцето си, работете и с волята си. Това е практическо приложение, за което се изисква един дълъг период от съзнателна и красива работа. Не мислете, че още сега можете да отидете на онзи свят. Не, още дълго време ще останете да живеете на земята. Докато не свършите работата си на земята, вие не можете да отидете на онзи свят.

Някой казва, че не иска да се върне на земята. Не, вие ще се върнете на земята. Въпрос е само след колко години. Едни ще дойдат след 45 години, други – след 250, трети – след 1 000 години, четвърти – след 2 500 години. Онези от вас, които ще дойдат след 2 500 години, ще намерят безсмър-

тни хора, т.е. такива, които няма да умират. Отидете ли в някоя гостилница, достатъчно е да се усмихнете само на гостилничаря и той веднага ще ви даде от най-хубавото ядене, без никакви пари. Ще отидеш в един магазин за дрехи – като се усмихнеш, веднага дрехите ще дойдат. С една усмивка всичко ще имате. Научете се сега да се усмихвате така, че в усмивката да присъства умът, сърцето и волята ви. Имате ли такава усмивка, всичките ви работи ще се наредят добре.

Аз вярвам във възпитанието на човека. Човек може да се възпита. Обаче хиляди години преди да дойде на земята, той трябва да се възпитава, че като дойде, тогава да прояви качествата си. Така е от мое гледище. Той трябва да живее 1 000 години в умствения свят, 1 000 години в астралния свят, и най-после да слезе на земята. Сегашните хора бързат. Като поживее някой около 45 години в онзи свят, току бърза да дойде на земята. Някои остават в онзи свят за около 250 години, някои остават за по-дълго време. Тези, които са по-напреднали, остават на онзи свят за 2 и повече хиляди години и тогава слизат на земята при хората.

Ще кажете, че това са отвлечени работи. Те са отвлечени, защото вашето съзнание не ги схваща, но явленията в живота са тясно свързани, те представят нещо цяло. Вие мислите, че хората от другия свят и хората от този свят се коренно различават. Те се различават само по своите стремежи. Разликата е такава, каквато е разликата между малкото 5-годишно дете и стария дядо на 120 години. Такава е разликата между съзнанието на човека, който живее на земята и този, който влиза в духовния свят. Във втория има нещо ново приложено. Който е влязъл в духовния свят, той разполага вече със своята душа, със своя дух. Той е напълно свободен.

На един човек се проповядва за духовния свят и той замине там, но след като поседи известно време, казва: „Хубав е този свят, но по-добре е за мене да си слезна на земята“. Та и вие сега питате: „Като умрем, ще се преродим ли пак?“ Значи колкото и да обичате Бога, ангелите, колкото и да искате

да отидете при тях, като се намерите в духовния свят, вие пак си отваряте врата за земята, като запитвате, дали ще се преродите втори път. Ако искате, ще се върнете, ако не искате, няма да се върнете, от вас зависи.

Хиляди години ще минат, докато разберете какво нещо е Любовта към Бога! И в бъдеще, като дойдете на земята, пак ще учите какво значи Любов към Бога. Сега Любовта се познава по страданията. Колкото по-голяма е Любовта, толкова повече се увеличават страданията. Те са барометър, по който се определя силата на Любовта. На чия Любов? На мистика. Значи колкото повече се увеличава Любовта му, толкова повече и страданията му се увеличават. Така е за мистика. Обикновеният човек мисли точно обратно: колкото повече се усъвършенства, любовта му се увеличава, а страданията му се намаляват. Това е човешко разбиране. Ако мислите по човешки, и да отидете на Небето, не можете да останете дълго време там. Ще прекарате най-много един-два дена и ще гледате да се върнете по-скоро на земята. Защо? Скучно ще ви бъде там.

ДУХОВЕ

Според новото учение на човека е определено да живее 120 години и до това време да си служи сам, да не се нуждае от ничия помощ. Човекът на новото учение не трябва да боледува. И като дойде време да замине за онзи свят, той пак трябва да бъде здрав, да не е боледувал. Заминаването на човека за онзи свят трябва да бъде като заминаването му от един град в друг или от една държава в друга. Днес някой заминава за онзи свят, след като е боледувал дълго време, след като са изхарчени за него 20–30 хиляди лева и в края на краищата продължава да смущава близките си и от онзи свят. В такъв случай по-добре е било да не заминава, но да остане да живее още на земята. Следователно на ония, които мислят да ни смущават от онзи свят, казваме: „По-добре останете на земята да си поживеете още, че тогава ще ви изп-

ратим на онзи свят. На земята ще посещавате театри, концерти, балове – каквото пожелаете. Освен това, ще имате хубави къщи, хубави дрехи, от всичко ще бъдете задоволени.“

Бог е създал света тъкмо за тези хора. Този свят не е създаден за праведните хора, но за грешните, да не смушават праведните, да не пречат на работата им. И наистина, на грешните хора са дадени много блага, да ядат и да пият, да не правят престъпления. Въпреки това, на земята пак стават престъпления. Това се дължи на недоволството на грешните хора. Праведните, добрите хора на земята са малко. Ако погледнете с окото на ясновидеца, ще видите каква малка част от хората светят, т.е. изпускат светлина. По-голямата част от хората на земята са грешници. За да ги задоволи, Бог им е дал безброй блага – ядене, пиене, къщи, ниви, богатство, само да не вършат престъпления. Наистина, и това е култура, но култура на грешни хора, която е временна, а не вечна. Без тези блага, без тези удоволствия, животът на земята щеше да бъде още по-лош, с повече нещастия. При това положение тия хора не могат да се обърнат към Бога. Те трябва да минат през големи страдания, да се пробуди съзнанието им и тогава доброволно да потърсят Бога. Нека всеки се определи към кои спада – към светлите или не.

Ако не дойдеш с физическото си тяло на този свят, нищо няма да знаеш. Има напреднали същества, които нищо не знаят за земята, не я виждат. Сега вие мислите, че тия, които са заминали за другия свят, ви виждат вас. Много се лъжете. Нищо не виждат. Те ви виждат на екран. Някой пътнали снемат някои неща и ги виждате на екран като проектирани картини? Но това не е истинската реалност, то са сенки. От едно събрание само част ще се проектира на екрана, те вас, както сега сте насядали, не ви виждат. Някои мислят, че тук салонът е пълен с духове. То е наше схващане. Духовете не живеят в нашето пространство. Един дух, ако дойде, той не може да се събере в това пространство. Извън туй пространство, което ние имаме, има друго едно пространство, по-обширно. Нашето пространство, в сравнение с онова пространство, в което живеят духовете, то е като плоскост.

Живеем в една плоскост, дето има само дължина и ширина, няма дебелина. Какво пространство има в една плоскост? Какво можеш да направиш в една плоскост? Нищо не можеш да съградиш. Има едно пространство, което представя само една права линия. Какво ще съградиш върху една линия? Ако двама души се срещнат на една линия, не може да се разминат, ще се срещнат и ще се върнат назад, тогава ще мязат на една дисхармония.

Когато казваме, че духовете живеят, то е една идея в нашия ум. Аз ги схващам в моя ум духовете, виждам ги какви са, разговарям се с тях, не тъй както с вас. Ти с една душа като се разговаряш, като че се разговаряш със себе си. Изисква се дълго време, докато се научиш да различаваш думите, понеже трептенията на земния говор в сравнение с небесния са като гръмотевица. Той е толкоз тих и нежен! Който има ухо развито, ще схваща нежния глас. Другояче ще виждаш само как се мърдат устата.

Ако влезете в пространството като дух, вие няма да имате никакви органи. Духът е само мислещ център. Той има съзнание за себе си, че може да направи много работи, но глава няма. Иска да направи нещо с ръцете си, но ръце няма. Такова е състоянието на обезпльтените човешки духове. И най-после той трябва да ходи от човек на човек да се моли да му услужат в нещо. Духът е в положението на майстор, който може да направи много, но няма инструменти, с които да си послужи. Като му дадат тесла и чук, майсторът вече е в ролята си.

Затова, докато ние сме на земята и имаме отношения и с Божия Дух, имаме отношения и с духовете у нас. Тъй, както Бог е създал хората, те представят складове за разумните души. И затова всяка душа, като се въплъти на земята, трябва да има на разположение всички инструменти, с които Духът може да си послужи. Само по този начин Духът може да работи. Затова и Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Значи, когато Духът влезе в сърцето на човека, той почва да работи. Ако не разбирате тези закони, вие си създавате големи мъчнотии.

Има доста хора, които познавам и са заминали за другия свят. Виждам ги все тук, как да ви ги опиша – виждам ги, говоря с тях. На едно място са и не мога да ви го опиша. На кое място са? Не са на Слънцето, не са на Месечината, не са и на Юпитер, някъде са около земята и извън земята, едно особено състояние.

Казвате: „Дотегна ми да нося това тяло“. Какво тяло искате вие? Ако имате едно леко тяло, ще литнете във въздуха, ще седите някъде. И ако не разбирате закона, знаете ли в какво смешно положение ще бъдете? Души, които се освобождават от тялото си, които не са запознати със законите, висят в въздуха като балони. Дойде вятърът, те не могат по желание да се движат, вятърът ги носи насам-натам, блъсне ги в някое дърво, блъсне ги в някоя стена. Те се чудят как не са свободни. Дойде една душа около тебе, върти се около тебе и не знае къде да влезе. Върти се, само току се блъска в тялото, блъска се в главата, оттам-отсам се блъска. Ти понякога чувстваш умрелите и казваш: „Някой дявол е дошъл“. А то е някой като глупав вол – само се трие около тебе, както се трият около дърветата. Паразитите ги хапят и те се трият. Един дух като дойде, някой ваш близък като дойде, трие се около вас. Тогава във вас се образува някаква слабост. Желанието на такива души е, като дойдат, да се трият около тебе и ти чувстваш слабост. Това е теория сега. Пък ако тази душа е разумна, ако влезе вътре, тя ще ви принесе едно благословение, тя ще бъде като слънчев лъч, който идва. Вие ще се зарадвате.

Онези, заминалите същества, като излязат от тялото си, идват пак на земята, те обаче не живеят с кости, пихтиеобразни са. Един такъв човек можеш да го събереш в един лепник или в едно малко шишенце и да го носиш в джоба си. Може да го затвориш, после пак да го извадиш от шишенцето, да го пуснеш. Ще видиш, че човекът се движи. Това ви прилича на приказка от „Хиляда и една нощ“.

Ако човек сега изчезне, къде ще го намерите? Ще кажете, че този човек е отишъл в другия свят. Но аз виждам този човек как минава като една сянка. Виждам го, той върви съвсем погълнат от своята мисъл. Ако го претеглиш, един грам не тежи. Ходи той и усеща, че в него има една промяна. Какво е станало и как е станало, не знае. Има желание да направи нещо. Някой идва при мен деликатно, друг иска да ме раздруса. Аз се чудя как едно време е говорил за „правдата“, а сега не може.

Има умрели, които стоят в другия свят 10–15 години и не можеш да ги убедиш, че са умрели. Сядат на масата, искат лъжица и вилица и се възмущават, че не им обръщате внимание. Не знаят, че са в онзи свят.

Един умрял хвърлял лъжиците, чиниите и прочее на пода, когато идвали гости в дома му. Той бил скъперник, а синоевете му след неговото заминаване почнали да харчат напироко и той дълбоко се възмущавал. Посъветвах ги да турят на масата прибори, чиния с ядене и един празен стол пред масата. После той престана да прави така. Който не е готов за другия свят, ще се намери в такова голямо противоречие.

Лошо е, когато хората умират преждревременно. Понеже, ако умре преждревременно, трябва да остане тук, докато се погълнат годините. Например, ако умре 20 години по-рано, трябва да остане 20 години тук. Та когато човек замине навреме, тогава е развързан. Ако остане тук, ще влиза в този, в онзи. Някои заминали, което не са напреднали, обсебват други, искат да ядат, хвърлят паници, вдигат шум.

Казвате: „След смъртта тялото се стопява, изгнива и изчезва“. Не, има нещо, което и след смъртта на човека не изчезва от тялото. Напротив, след като умре човек, тогава именно той по-силно чувства, че е свързан с хиляди и милиони още същества. Значи с каквито хора сте били свързани преди смъртта си, тази връзка ще чувствате най-силно. Ако сте били свързани с хора на стомаха например, тази връзка ще

чувствате най-много. Ако сте били свързани с хора на дробовите, с тях ще чувствате най-силна връзка. Тъй щото не мислете, че като отидете на онзи свят, ще бъдете свободни. Ако на земята сте били свързани с хора, които живеят само за стомаха си, и на другия свят ще бъдете свързани с техните желания, които непрекъснато ще ви мъчат.

Ще намериш такива хора като тебе. Кой какъвто е, такива ще намери: който обича да одумва, ще намери такива събратя, да одумват; който обича парите, ще намери такива като себе си, които обичат парите; който обича да пие, ще намери като себе си, да пият. Целият ден ще се разхождат по света, кой където вдигне чашата да пие, ще казват: „Остави и на мене“. Който обича да пуши тютюн, ще намери онези, които пушат. Онези дами, които обичат да мажат лицето си, ще намерят като себе си. Знаеш ли колко са смешни душите? Една душа мисли, че има коса, че има лице, че седи пред огледалото, маже се. Никакво мазило няма там! После туря рокли, облича се, пък няма. Там има съвсем друг порядък. Взема години, докато една душа дойде в съзнание, че то е сън. Както насън сънувате, че ви гони някой или сънувате, че сте богати.

Като умре някой, който е обичал да си угажда в яденето, с изчезването на физическото тяло изчезва и възможността да яде и пие, обаче желанието му остава, затова обикаля около онези, които ядат и пият, поощрява ги, но той пак остава гладен, защото няма физически органи.

Цяла плеяда са около някой лаком човек; видят те, останат при тебе и започват да ти дават съвети. Но те обичат само уханието: като печеш рибата, като миришат, на тях мед им пада на сърцето.

Лошите желания всякога са по-плътни. Дойде някое желание в тебе, помрачи ума ти. Дойде някое желание и онзи импулс, който имаш за работа, веднага като че се пресече нещо. Тогава трябва да знаете законите, за да може да се

освобождавате. В света внушенията влияят. Онези, които са заминали за другия свят, вашите деди и прадеди, те като дойдат, може да ви върнат назад, да ви убедят да живеете един стар живот. Ако имате един ваш стар дядо, който обича да пие винце, той като дойде, ще каже: „Я, пийни ти винце, почерпи се, почерпи и мене“. Днес го почерпиш, утре, станеш пияница. Той не пие, той е трезвен. Той хич не знае, че стомах няма. Ти като пиеш, той се радва.

Аз съм слушал да казват: „Не можеше ли Господ да направи хората без да ядат?“ Можеше. След като умреш, няма да ядеш вече. След като умреш, ти ще ходиш при хората, ще гледаш – те ядат, на теб ти се яде, но не можеш да ядеш. На всички трапези ще гледаш, всички ще виждаш как ядат, но нищо не можеш да вкусиш. Само ще живееш с преживяванията на миналото. Речеш да вдигнеш лъжицата, не можеш. Трябват няколко хиляди души, за да вдигнат една лъжица и да я турят в устата. Докато я вдигнат, ще се минат три-четири седмици, яденето ще се развали. Те не могат да вдигнат една човешка лъжица, понеже, ако рекат да вдигнат човешката лъжица, те ще се вплетат в кармичния закон за причина и последствие. Някой се чуди, как един дух да не може да вдигне една лъжица. Как ще вдигнеш, има един водовъртеж, ако речеш да го прескочиш, ще идеш в дупката, няма нищо да остане от тебе – този водовъртеж не можеш да го прескочиш. Та някои не разбират този закон. Не само една душа, но и хиляди да се съберат, пак не могат да вдигнат една лъжица. А един човек вдига не една, но колкото иска лъжици.

В друго отношение душите са силни. Една душа може да те вдигне и да те пренесе от едно място на друго. Лъжица не може да вдигне, но тебе може да вдигне, къщата може да вдигне. Казвам: това са противоречия. Защо и за какво, те са математически отношения.

Къде са твоите близки? „Те са при Господа.“ Хубаво, аз виждам нещата, всичко виждам, но твоите близки не срещам при Господа. „Де са те тогава?“ Не, виждам аз твоя стар

дядо, плаче ли, плаче, че не му сложили да яде. Виждам друг някой дядо плаче, че му взели парите, че му взели къщата, та останал въвн на улицата. Ако речеш да разправяш на някой човек, че дядо му плаче, той ще се хване от ужас за главата. Е, плаче човекът, факт е. „Не ми разправяй такива бабини дететини! Не ми говори нищо за духовете, аз не вярвам в тях.“ Под думата „дух“ аз разбирам онзи разумен живот в света, в който нищо не умира. Дядо ти може да се трансформира от едно състояние в друго, може да се намира в един активен живот, тъй както е бил и на земята, а може и да е в едно пасивно състояние, в един латентен живот, та не може да се прояви.

Човек след смъртта си отива в място, което съответства на неговия земен живот. Онзи, който помни при смъртта си как е бил в гроба и е присъствал при разлагането на тялото, когато му кажат да направи нещо лошо, отлага: „Не, аз помня какво бепе там, в гроба!“, а който не помни, отива да прави престъпления.

И понякой път вие сте неразположени, защото ви атакуват лоши духове. И като няма кой да помага, загазите и хватат ви роби, затварят ви и вие стоите там с години. И казваш: „Аз не вярвам!“ В какво ще вярваш? Не че не вярваш, вярваш, но вярваш в злото. Едно време вярваше в добрите мисли, а сега вярваш в лошите. Едно време вярваше в добрите желания, а сега вярваш в лошите желания. Едно време вярваше в добрите постъпки, а сега вярваш в лошите постъпки. Ти казваш: „Не вярвам“. Не, обърнал си вярата наопаки.

Бог е създал човека да бъде здрав, а не болен. Щом е здрав, той ще може да се освободи от всички ония внушения, които хората са му внушили. Внушенията се дължат и на хората от земята, както и на ония грешни души, които са заминали за онзи свят, но като грешни, те не са могли да отидат далече от земята, а остават да се движат между Небето и земята, в състояние на пихтии, които лесно се вмъкват в те-

лата на хората и на онзи свят. Такива грешни същества ги наричат „вампири“, или „вампирияли хора“. За да се освободят от тия вампири, българите имат обичай да набождат такива вампири на колове. Като ги набождат, оттам насетне тези вампири изчезват.

Вие си мислите, че на земята ще дойде Царството Божие! Също като децата сте. При сегашните условия Царството Божие не може да дойде на земята. Царството Божие не е далеч, ние се ползваме от него. Един ден ще отидем там. Някои от вас ще ги закарат с колесница, а други ще отидат пеш. Но вие не обичате да се приказва пред вас за онзи свят. Вие казвате: „Една сестра замина, един брат замина“. Къде са заминалите членове на братството, къде отидоха те? Ами че те са тук, насядали са между вас. Какво ще кажете? По-рано те имаха свои собствени къщи, а пък сега ходят като наематели. Всичко си изпродадоха и всеки си е взел под наем една малка стаичка. Във време на лекция идат тук и после пак си заминават.

Някои искат да умрат, за да отидат на онзи свят. Умирането ни най-малко не въвежда човек в онзи свят. Аз да ви кажа: не мислете, че човек като умре, отива в онзи свят. Аз се абстрахирам от това, което се говори в свещените книги, и от това, което учените и богословите пишат. Според мене със смъртта къщата на човека се продава и той остава на пътя. За да не си съвсем на пътя, веднага ти дават една малка стаичка, една квартирка, и ти се настаняваш като наемател ту при майка си, ту при баща си, ту при брат си или сестра си, някой твой роднина или приятел и си мислиш, че си в онзи свят, а всъщност ти си в една стаичка при твой приятел или роднина. За онези хора, които вярват, че са в онзи свят, така е, в онзи свят са. Но онези, които добре разбират положението, знаят къде се намират.

Ти имаш нужда от своя баща, казваш: „Без баща си не мога да живея“. Но един ден баща ти умре и ти трябва без него да живееш. Ти мислиш, че баща ти е умрял. Не, баща

ти, след като умре, скрива се в тебе. Ти и баща ти заедно живеете. А ти се безпокоиш, постоянно мислиш за баща си и питаш: „Къде е баща ми?“ Вие делите едно богатство. Той е в тебе. И баща ти пита: „Къде е синът ми?“ Сега всички умрели са все във вас. Аз ги виждам, че са у вас, а вие ги търсите.

„Майка ми скоро умря, къде е? Можеш ли да ми кажеш?“ Казвам: „Майка ти при тебе я виждам“. „Че как тъй, заровихме я на гробищата.“ „Но аз я виждам тук, до тебе.“ „Ти за какъв ме смяташ?“ Аз разглеждам нещата много реалистично. Виждам, че майка ти и ти живеете в едно и също тяло. Ти като говориш, и своя, и нейния глас чувам. Майка ти се смее, в очите ти виждам, и те се смееш по същия начин. Виждам своя раздвоен поглед. „Ама това може ли да бъде?“ „Дали това може да бъде, не знам. Приеми го като една мисъл.“

Самата майка, след като умре, влиза да живее в своите деца. Вие мислите, че вашите близки, които са заминали за другия свят, са изчезнали. Гледам, някой дошъл, плаче за баща си. А аз виждам, че баща му е заедно с него. Той плаче, а в същото време бащата се усмихва. Чудно нещо, плаче, плаче, а после се засмее. Бащата се смее, че синът му нищо не разбира и казва: „Много ми е добре сега. И той като дойде, ще работи, много добре ще бъде и на него.“ Аз не искам да се спирам повече върху това. Но същественото искам да остане. Не искам да вярвате, че това е така. Аз искам, когато вярвате в нещо, да сте го проверили. Един ден като проверите нещата, ще разберете, че в това няма абсолютно никакво изключение.

Някой умрял, казват: „Къде е нашият умрял?“ Казвам: той не е при вас, но отвън е. Сега, както и да ви представям работата, вие ще дойдете до едно лъжливо разбиране. Както и да ви говоря за оня свят, ще имате лъжливо понятие. Защото човек трябва да е бил там. Както и да ви го представям, аз ще го представя както не е. Както искам да го представя, виждам, криво се схваща. Да кажем, иде някоя майка,

виждам дъщеря ѝ някой път отляво, някой път отдясно. Ако е отдясно дъщеря ѝ, има един смисъл, ако е отляво дъщеря-та, има друг смисъл. Някой път дъщерята е отзад, някой път показва главата надясно, някой път наляво, някой път зад гърба на майка си – вижда ѝ се лицето. Тя е срасната с майката в тялото само, отвън се показва главата, в тялото на майка си живее.

Извървели са се хиляди, хиляди са се извървели, за да ме питат: „Къде е синът?“, „Къде е баща ми?“ Какво да им кажа? Казвам: „Баща ти иде с тебе“. Той върви, баща му – подир него, и пита: „Къде е баща ми, на онзи свят ли е?“ Казвам: „Баща ти е от дясната ти страна“. Казва: „Защо аз не го виждам?“ „Сляп си.“ Виждам. Учени хора турили микроскоп и виждат това, което обикновените хора не виждат. Този микроскоп увеличава 2–3–10 хиляди пъти, а сега има и 100 000 пъти увеличават. Вижда човекът много неща. Казват: „Това е заблуждение!“ Има едно око вътре, което трябва да го развием. Това се нарича Божествено състояние.

Някой човек е изчезнал от земята и мислите, че е умрял. Вдовицата търси мъжа си, не знае къде е, а пък той е до нея от дясната ѝ страна и ѝ говори, но тя нито го вижда, нито го чува. И нему му е мъчно, че вече не го разбират и той предава своята мъка на домашните си.

Казват, че когато Едисон измислил това нещо, той сам не могъл да си обясни, как е възможно фонографът да говори. Ами че първият фонограф е човекът, като се завърти колелото на живота и човек почва да говори. Хиляди плочи има в този фонограф.

Като се завърти една от тия плочи, веднага се явява дядо ти, който е живял преди хиляди години. Той започва да говори, ти чуваш неговия глас и започваш да живееш неговия живот. После завъртиш друга плоча, дойде баба ти, започва да ти говори и ти захващаш да живееш нейния живот, придобиваш нейния характер. Въртят се плочите една след друга, стари и нови песни и разговори се произвеждат.

Казваш си: „Не зная какъв дявол е влязъл в мене!“ Никакъв дявол не е влязъл в тебе, но плочата на баба ти е дошла и тя ти говори. Жива е баба ти! Сега, ако ви представя една картина за духовния живот, вие ще се учудите, този живот ще ви се види смешен. Та и и баба ви, и дядо ви почват да говорят. Те казват: „Чуден е станал светът! Всичко, каквото сме правили едно време, сега започва да излиза наяве.“

Вчера иде една госпожа, виждам, носи една скръб. Казва: „Животът ми се е обезсмислил. Нищо вече не ме интересува в живота.“ Защо не я интересува? Млада се е оженила за един човек, който мислил само за земята. Показва ми портрета – един аналитичен ум, виждам човек, който разбира добре своите интереси – по веждите му съдя. Той не я е обичал, но тя казва: „Голяма любов имах към него! Виждах го какъв е, но го обичах.“ Той умира и сега той се влюбва в нея. Тя го носи в себе си, казва: „Изгубих го. Къде е?“ Казвам: „Какво си изгубила? Ти го носиш в себе си.“ Той се оплаква: никак не е готов за другия свят. Държи се за нея като дете за скута за майка си. Казва: „Удвой се скръбта ми, искам да отида при него“. Той я вика. Казвам: „Каква полза, като идеш при него? Тук е по-добре да бъдеш, да му помагаш.“ „Каж ми, как да го видя?“ „Как ще го видиш, трябва да излезе от тебе. Той е влязъл вътре в тебе.“ „Извади го навън.“ „Това – рекох – не трябва.“

Този човек е в колибка, в цял един свят. Да го извадиш, то не е човешко. Рекох: „Ти ще започнеш да го учиш. Ще започнеш да четеш Библията, да му проповядваш, да повярва в Бога.“ Пита: „Ще може ли да се върне? Ако той не се върне, аз искам да ида при него.“ Рекох: „Ти не трябваше да оставяш той да умре. Сега сте се разменили: ти си го обичала, когато той е бил на земята, той те обича, като отива в другия свят. Тази скръб не е твоя, тя е негова. Ако мислиш, че тази скръб е твоя, ти се заблуждаваш.“ Тя ме гледа и казва: „Да ти целуна ръката“. Сега той иска да целуне ръката ми. Той целува ръката ми, защото ме слуша какво говоря. Рекох: „Твоят възлюблен ми целува ръката“. Той иска лесно да мине.

В живота има достатъчно количество енергия и материя, вследствие на което можете да живеете колкото години искате. Но вие страдате, защото давате своите тела да живеят други под наем. На вас са ви дадени тези жилища, а вие позволявате други да се настанят там. Никога не давайте апартамента, който Бог ви го е дал, под наем!

Болестите са ваши възлюблени – ваши деди и прадеди. Дошъл дядо ви и се курдисал в коляното. Дошъл баща ви и се курдисал в гърба ви някъде. Дошла някоя ваша стрина, качила се на рамото, друг – на лакътя, на пръстите. Това са все ваши роднини, които заели рамото, пръстите, заели врата, коляното. Болестите, това са ваши роднини. Ще им кажете: „Така не може!“ Те считат, че това са апартаменти. Не е лошо, че е дошла в коляното, но трябва да ме попита. В коляното има един особен апартамент, за дядото, аз трябва да му кажа да влезе. А той влязъл сам, без да ме пита. Там е всичката погрешка. Курдисал се там и турил неща, които не са необходими. Донесъл със себе си всичките говеда. Казвам: „Говедата отвън! Ти си влязъл в коляното, но коляното не е за говеда.“

Сега това да го разберете. То е една фигура много правилна. Всичките болести се дължат на един неразумен живот в света, който съществува.

Христос казва: „Когато някой дух бива изгонен, той ходи по безводни места, после се връща, отдето е излязъл. И като се върне и го завари изчистен, отива и взима още други 7 духа и влизат.“ Седемте духа, това са вашите прадеди, баби и ред поколения. Аз не искам да остане във вас мисълта, че вашите деди и прадеди са всесилни, но казвам: трябва да се тури ред и порядък.

Една млада сестра ми разправя една своя опитност. Казва: „Има нещо, ходи по ръката ми“. Казвам: „Това е една ваша баба от миналото, търси място, не може да си избере апартамент, не се е установила“. Докато не се е установила, лесно е да я изпъдиш, но щом се установи, закон трябва да има, тя е като един квартирант, който е седял 10–15 години, не можеш да го изпъдиш.

Аз мога да ви приведа някои примери, но можете да ме разберете криво. Често, запример, идват при мене някои болни, искат да им помогна. Аз виждам, че те носят със себе си свой дядо. Аз разбирам защо е болен – дядо му го хванал за сърцето. Стиска го дядото за сърцето. Казвате: „Как може дядо му да го стиска?“ Аз знам как го стиска дядо му. Пък и ако и вие видите, ще разберете сами. Ако на един човек, който не е ходил на кино, разправам, че нещата могат да се проектират на платно, той ще пита как е възможно това нещо. Като не вярваш, иди, сам ще провериш това, което ти казвам. И на вас сега казвам, че дядо ви може с една своя мисъл да ви хване за сърцето.

Дето иска да се самоубие някой човек, то се дължи на чужди влияния. Вие всички страдате не от вашите прегрепешения, но от прегрепешенията на хиляди поколения ваши роднини, които са живели преди вас и вие изплащате постоянно чужди дългове. Казвате: „Сега да поправим живота“. Как ще го поправиш? Поправя ли се? Плащате вие, явят се други. Плащате, пак други се явят.

Ти си недоволен. Влязъл дядо ти в тебе, който от миналото е недоволен. Ти споделяш идеята на дядо си, имаш неговото недоволство. Таман те остави дядо ти, дойде баба ти, излезе баба ти, дойде прабаба ти. Започват да се изреждат. Казваш: „Не знам какво ми стана“. Имаш един дядо, който е праведен, и той като дойде, него ден ти си разположен. Целия ден мислиш, че си добър, пък то е дядо ти. Той си замина, дойде баба ти, която е добре разположена – ти пак си добре разположен. Но не си ти, това е баба ти. После дойде прабаба ти, дойде прабаба ти. Вие сега сте в заблуждение с вашите деди и прадеди. Трябва да знаете тия работи.

Мислите ли, че дядо ви, който е дошъл във вас, който е Любов, че вие сте Любов? Не. Като дойде дядо ви, вие ще повикате баба ви. Щом дойде дядо ви на доброто, тогава ще повикате една баба лоша, която дядо ви е обичал. Като дойде добрият дядо, ще повикате лошата баба и ще ги примирите

в себе си. Като дойде добрата баба, ще повикате лошия дядо и ще ги примирите. Това са закони. Вие ще повикате добрия дядо и добрата баба – такива работи да не стават! Двама добри хора човека добър не могат да го направят.

(Една сестра се изкашля.) Тази сестра пее по новия начин. Не мислете, че тя ме безпокои. Тя не ме безпокои. Тя е един пример доколко е будно вашето внимание. Тя не иска да млъкне. Аз виждам, че всеки се безпокои. Дали е приятно, че сестрата пее? Вие мислите, че много сте ме слушали и че знаете. Съсредоточете ума си върху нея и ще престане кашлицата ѝ. Защо не съсредоточите ума си върху нея? Изисква се една минута, половин минута, за да престане нейната кашлица. Но вие ще кажете: „Защо не го направите Вие?“ Понеже мене ми е приятно да слушам това. Но ме безпокои вашето безпокойство. Това са души, които я тревожат. Това са нейни праотци, повече от 30 души са в нея, които са изостанали, и те каплят сега. Тя е направила погрешка, че е взела билет и за тях и те са дошли.

Зад всички болести седят все нисши същества.

Има хора, които представляват 2–3 личности. Едно същество, което живее 30 години, свърши университет, след туй настане една фаза и туй същество го няма. Дойде едно ново същество. Този човек след 30 години почва да учи втората личност като малко дете. Таман се научи и след 10 години дойде трети, и него занимава, и пак замине и след 30 години дойде този, който е бил в началото и започне точно оттам, дето е останал. Къде е ходил, никой не знае. Понякоя път разправя своята опитност, казва: „Не познавам себе си вече“. Той, човекът, трябва да бъде напрек. Той може да бъде обсебен от нещо чуждо. Може да бъде обсебен с някое наркотическо средство. Когато един лекар те тури на масата, тури ти нещо под носа и въпреки твоето желание, ще изпаднеш в сън. И като направи своята операция, ще се върнеш и ще видиш. Ако лекарите могат да разправят...

Такъв един изпит и в природата става. Човек и сам може да се хипнотизира, но ако знае закона. Може да се хипноти-

зира за един час и след като заспи, след един час да се събуди. Ако той се приспи и не е казал да се събуди, не могат да го събудят.

Един заминал човек в другия свят може да се вселява в някого за една година, в друг – за две години, понякога може за няколко часа само да се прояви чрез някого.

Ще вярвате в едно нещо: в този живот, който сега живеете, който е дошъл във вас, който живее във вас. Често други души живеят във вас. До 7 години живее един, до 14 години живее друг, до 21 години живее трети, до 28 – четвърти. Като станете на 120 години – 120 души са живели, все хора от високо произхождение. Вие се чудите, че се променяте. Вие сте хотелиер, дошли са ви толкова души, някои са платили, някои не са. Какво сте виновни вие, че сте се изменили? „Аз не мога да позная своята промяна.“ Ако някой се променя отвътре, аз не мога да разреша този въпрос по един физически начин.

Няма избити хора. Човек е затворен и като го убият, пускат го от затвора. Като екзекутират престъпници, те стават по-опасни, остават на земята и вършат престъпления чрез други хора. Когато човек извърши престъпление, не е той, който го е извършил, но други низши същества са влезли в него и са го направили и после човек се чуди какво е извършил. Когато направим нещо лошо, ние гледаме хората да не знаят, обаче от невидимия свят всичко знаят, а пък от тях зависи нашата съдба. Онзи, който работи за доброто на хората, всякога се повдига.

Добрият човек, който на земята не е могъл да действа, като замине за другия свят, става по-силен 10 пъти. Следователно добрите хора трябва да идат в онзи свят, за да могат да извършат нещата добре, защото на земята не могат да ги направят. Но някой път и злите хора искат да умрат, за да могат да направят нещо зло на този свят. Те мислят злото за добро.

Питате: на какво се дължат нещастията в живота ни? Една от съществените причини за това е безразборното изстребване на млекопитаещите, на безразборното убиване и екзекутиране на хората. Когато душите на убитите отидат в астралния свят, те внасят условия за нервни болести и разстройство между хората.

Казвате, че убивате разбойника, опасен човек за обществото. Вие не знаете, че когато е безплътен, той става по-опасен, отколкото когато е бил в плът.

Сега той се движи свободно между слабохарактерните хора и им внушава чувство за отмъщение. Днес хората повдигат въпроса, трябва ли да се налагат смъртни наказания. Според Божествения закон смъртните наказания не се позволяват. Докато хората се бият и наказват, трябва да знаят, че започват по човешки и постъпват по човешки – по старата култура. Щом дойде новата култура, тя ще се обоснове на съвсем нови принципи. Аз нямам право да се меса в живота на свинете, че ровят. Това е тяхна работа. Аз не съм страж на свинете. Защо рови свинята, има си причини за това. Тя си търси храна.

Американците са много активни, те прилагат всичко, но има много системи, които нямат никакво приложение. В хигиенично отношение те са много непоследователни. Ако отидете зимно време на някоя вечеринка или забава в Америка, ще се намерите в чудо. Там ще ви предложат една чиния ледено от 150 грама, а след него ще ви поднесат една чаша горещо кафе от 250 грама. И като погледнете тия американци, всичките им зъби са позлатени, нямат здрав зъб в устата си. При тези резки промени от студено на топло, пропуква се глечта. Много от тях страдат от диспепсия. Знаете ли каква болест е диспепсията? То е едно много тежко състояние. Който страда от диспепсия, изпада в много лошо състояние, в ипохондрия, не му се живее, не може да спи, лоши сънища го безпокоят, всичко се обръща с главата надолу. Това състояние аз наричам „разстройство на симпатичната нервна система“. То не е от зла воля. Някои американски психолози обясняват тези лоши състояния до известна степен с безраз-

борното изстребление на индианците. И тези духове на убитите си отмъщават. Това не са научни факти, това са само твърдения, това са само възгледи.

Мене ми разправяше един евангелистски проповедник: „Четох един педагог, който поддържаше, че трябва да вземеш една упорита жена и да я възпитаеш. То е благородство. Аз намерих една такава, както този педагог казва.“ Мъжът ѝ се тревожи, тя мълчи. Той ѝ каже да направи нещо, тя седи. Казва: „Дето ще ми даваш уроци, ти го направи. В туй време, дето ще се сърдиш, запали печката, да се свърши работата.“ Но с тази жена, като замина мъжът ѝ, чудна промяна стана, тя съвсем измени характера си. Но трябваше да замине мъжът ѝ, да живее в нея, за да се измени.

Ще приведа един пример. Във Варненско, на един Атанас чорбаджия синът му се оженил за една красавица, наречена Минешка. Тя била толкова ленива, че постоянно седи, не се дига. Две слугини ѝ служат, децата, които родила, други ги гледат. Като искат да кажат за някой, че е ленив, казват: „Като Минешка, снахата на Атанас чорбаджи“. След 12 години, слушам, мъжът ѝ умрял и тази Минешка станала работлива, търсят я жените да ги учи как да сноват, как да навиват. Променила се, като умрял мъжът ѝ.

Трябва някой добър човек да умре, да влезе в жената, или жената да влезе в мъжа, да стане нещо от него.

Като се говори за духове, хората се страхуват от тях, не искат да чуят думата „дух“. Някои пък отричат съществуването им. Ако искате да видите духове, наблюдавайте момите и момците и вижте какви промени стават с тях. По лицата им ще видите как се сменят духовете в тях. Докато не се е събудило желанието им да любят, те са спокойни, с красиви, чисти лица. Щом се събуди това желание, лицата им се изменят и те стават неспокойни. Който е наблюдателен, ще види, че през тях минават много деди и прадеди. Те се разговарят с младите, съветват ги да се женят. Те искат чрез тях да се преродят, отново да дойдат на земята, да свършат работата си. Ако питате момата и момъка за състоянието им през

това време, те ще ви кажат, че става нещо с тях. Те се чувстват разпънати, жертва на някаква вътрешна борба. Ако се оженият и се роди дете, борбата се прекратява, лицата им се изчистват и те се успокояват, радват се на вътрешен мир. Следователно всяка вътрешна борба в човека е резултат на присъствието на духове в него – значи духовете се борят в човека.

Когато ти говори един дух, той не говори на тебе, а на другите. Той не те вижда, той говори на духовете около теб. Някой път духовете във вас се карат. Понеже от онзи свят мнозина пращат – пратят един, втори, трети, четвърти и прочее. И те спорят кой да влезе по-напред. А пък ти, като не разбираш закона, намесваш се в работата на духовете. И който се намеси в работата на духовете, плаща. Някой дух казва: „Ти защо си дошъл? Ти си от черните.“ А пък друг казва: „Ти си от белите“. Те като говорят един на друг: „Ти си от белите“, ти мислиш, че ти си от белите. И като говорят един на друг: „Ти си от черните“, ти мислиш, че ти си от черните. А пък ти нито си бял, нито черен, те, духовете, се разправят помежду си.

Та, мнозина от вас сте влезли в тази област. Някои казват: „Има нещо лошо в мен, което говори“. Казвам: когато духовете се разправят в тебе, ти си мълчи. Да не те знаят. Те се карат, спорят. И като се примирят, като дойде черният, ще каже: „Нямаш ли малко винце? Винце от малага, френско.“ Някой българин ще дойде и ще каже: „Нямаш ли 20-годишно вино?“ Или ще ти каже духът: „Ти трябва да живееш, какво си пожълтял така? Ти не живееш добре. И скоро ще платиш, ще заминеш за другия свят. Заколи една кокошка и направи супа с ориз и лимон и като ядеш, да станеш малко червен и хората да видят, че човек си станал.“ Другият, като дойде, ще даде друга диета. Той е вегетарианец и ще ти каже: „Ти не яж това! Яж хубави плодове, ябълки, круши, хубави череши, после банани, портокали.“ И после ще каже: „Без масло. Нещата ще ги вземаш така, както са готови. Доматите няма да ги готвиш. Така ще ги ядеш. Ще ги измиеш малко и ще ги ядеш. Този хляб няма да го ядеш. Няма да

мелиш жито на воденица. Ще свариш житото хубаво и ще го ядеш.“ Ти, ако си чиновник, нямаш време. Кога ще го вариш? За да свариш житото както трябва, трябва 4е5 часа. При новите тенджери, затворени херметически, с високо налягане, може да се свари за половин час. Или вечерно време трябва да го туриш да ври.

Другият дух ти казва: „Какво го слушаш този? Той е невежа. С такива работи не може. Месце трябва!“ Другият отговаря: „Защо го слушаш този месоядец? От това човек не се става.“ Ти слушаш и не знаеш какво да правиш. Това са желаниа на духовете. Ако дойдат духовете, които живеят в дърветата, ще кажат: „Слушай, ти ще посееш семката в земята“. Други ще дойдат и ще кажат: „Това жито ще го смелиш и ще го продадеш“. Ще дойдат други и ще те учат на друго; други ще дойдат и ще ти кажат: „Не само с хляб ще живееш“. Може ли човек и без храна? Може, разбира се. Не е този единственият начин, по който ние живеем сега.

Умрелите са по-живи, отколкото живите.

Умрелите не само живеят, но живеят много по-интензивно, отколкото по-рано и имат големи възможности да ви помагат или да ви напакоствят, ако са били ваши врагове.

Докато е в хамбаря, житното зърно е в света, в който и ние живеем, в който не стават никакви съществени промени. Щом се посади в земята, зърното пониква вече, т.е. влиза в онзи свят, в света на истинските промени, в рая. Така става със зърното, но не и с човека. Като заровите човека в земята, той не пониква. Впрочем и той пониква, но на онзи свят. Докато човек е бил на земята, вие не искате да си спомните за него, но щом умре, започвате да тъгувате за него. Защо? Защото той е поникнал в онзи свят и от там започва да говори на ума ви. Сутрин и вечер той обикаля около вас и ви изпраща своите мисли.

Да кажем, дойде един ден, ще ви пратят на земята и ще ви дадат двама упорити хора – да ги поправите. Как ще ги

поправите? Това ще бъде един изпит. Трябва да се явите на изпит. Господ ще ви даде един син и една дъщеря упорити, ще се чудите какво да правите. В България един българин има едно дете. Той е от братството. Държи всичко под ключ: то краде, води се с най-лоши другари, иска да се наложи на баща си, иска да прави каквото иска. Няма морал. Пита ме той: „Какво да правя?“ Какво ще правите сега, кажете ми! Причината знаете ли откъде произтича? Понеже с една от старите – бабата или майката на бащата – те не са постъпили добре и тя е умряла, заминала е за другия свят, сега е влязла в сина, и по този начин си отмъщава. Това, което те са правили на старата жена, сега тя го прави на тях. Какво ще правите?

Преди години дойде при мене един свещеник. Той добил едно състояние на вечен страх. Като влезе в църквата, го е страх, в къщи го е страх. В къщи не може да влезе. Страх го е. Трябва да има при него двама души свещеници, когато ходи в църква. Той казва: „Намислил съм да си дам оставката. Ходил съм при лекари. Казват ми, че нямам никаква болест. Но болен съм. И като река да се моля, ме е страх. Навсякъде ме е страх!“ Казах му: „Няма да ме лъжеш! Ще ми кажеш истината. Като поп, няма да ме лъжеш. Ти имаш ли свой ближен, с когото не си живял добре? Много ти е бил ближен. Обидил си го. Направил си му пакост и в това състояние е заминал. Към него не си бил справедлив. Ако ми кажеш истината, ще ти помогна. Инак ще си носиш страха.“ „Майка ми живееше при мене. Бих я! И тя умря.“ „Сега ще почнеш да се молиш за майка си, ще се примириш с нея. И тогава ще те напусне. Майка ти е влязла в другия свят и има голяма омраза към тебе. И ако караш така, тя ще те разпопи.“

Не трябва да правиш никакво зло, понеже това зло по обратен път ще се върне. И ако някои деца – дъщери или синове – са немирни и ви измъчват, може би причината е някой стар дядо или стара баба, които имат нещо против вас.

В Свищов един човек имал жена, която умира при раждане. Вдовецът се оженил повторно. Веднъж втората жена

биела сирачето, но ръката ѝ се вдървила като камък и чак след голяма молба се отпуснала.

Ако в оня свят влезеш и пак носиш своя характер, как ще се поправиш? Има хора, които след като заминат за оня свят, пак не си изменят характера. Мен ми разправяха за един пример, който се случил в Свищов в миналия век. На един евангелистки проповедник умира жена му като ражда. Той се оженва за втора. Втората жена един ден влиза в тази стая, дето умряла първата, вижда я, и тя, умрялата, ѝ казва: „Аз ти забранявам да влизаш тук!“

Един господин разказва следното: умряла жена му, оженил се за втора. Той е ясновидец – вижда, че много пъти първата му жена бие втората, налага я и се чуди как не може да ѝ пукне главата. Отишла в оня свят, но още мисли, че е женена. Казва: „Защо е дошла, кой ѝ е позволил да я налага?“ Вижда, че нищо не може да ѝ направи. Това прилича на приказка от „1001 нощ“, само за забавление. Може да има такива случки, но скептиците казват: „Всеки, който вярва в това, е смахнат“. Ако един човек, който минава за налудничав, предсказва и всичко се сбъдва, а друг, който не е такъв, като предсказва, нищо не става, кой е смахнат тогава? Онова, което става в даден случай, то е реалното. Аз виждам шашавите работи и държа сметка за тях. Всичко онова, което в моя живот съм мислил и е станало, е реално. Най-после аз задържам само ония неща, които стават. Всякога, когато каквото съм мислил не е ставало, казвам си: „Не съм вървял по Божия път“. Същият закон важи и за вас.

Много души има на земята, които са излезли из тялото и се намират в едно първобитно състояние, из въздуха. (...) И те са, които създават големите нещастия в този свят, които сега съществуват. Те на тях се дължат, на тези неорганизирани души. Дойде при тебе някоя от тия души и ти тури бръмбар да плачеш, тури ти една мисъл на безверие, внуши ти едно чувство на омраза. Ти казваш: „Мразя го този човек“. Не го мразиш, но друг те кара да го мразиш.

То е немислимо човек да бъде нещастен, несъвместимо е с онова произхождение на човека. Човек трябва да бъде щастлив. Ти съзнаваш нещастieto на някой, който влязъл в тебе. Той, ако е нещастен, като влезе в тебе, ти си мълчи. Като те пита, един отговор можеш да му дадеш: „Ако започнеш да работиш за мене, щастлив ще бъдеш“. Той си пее една песен: „Нещастен съм. Аз съм нещастен.“ Защо е нещастен? Той се обезпелтил, още не съзнава това, иска да има тяло, пък няма тяло, няма собствена къща, наемател ходи. Допъл в тебе, оплаква се: „Дотегна ми този живот“. Защо? Скръбта, това са живи същества, които не разбират живота. Всички тия негативни състояния, то е неразбиране на живота. Ти не можеш да мразиш. Онзи човек, който мрази, той не е човек. Онзи, който съзнава Любовта, той е човек.

Вашето неразположение може да се дължи на хората, може да се дължи на заминали същества, на души. Не се подавайте на внушения, които носят тъмнина. Изхвърлете ги! Внушения, които носят лоши състояния, не ги приемайте.

Тъжните мисли се дължат на хиляди нещастни същества, които изпълват цялото пространство. С молитва и добри мисли към тях вие можете да си помогнете.

Един ден дойде при мене един упорит дух, първокласен псувач. Веднага започна да псува на общо основание. Слушам го и нищо не му казвам. Наблюдавам го колко майсторски псува по източен маниер. Можех да го изпъдя, но не исках да се карам с него. Изобщо аз не пъдя духовете, но ги пращам да орат на нивата, пущам ги да влязат във воловите и така вършат отлична работа. От време на време аз потупвам ту единия, ту другия вол. Те отвътре ме поглеждат и казват: „За тебе е добре, за селянина е добре, но за нас не е добре“.

Сега ще ви дам едно правило, което ще ви помага при всички трудности и мъчности в живота: нападне ли ви някоя неприятна мисъл или чувство, попейте им или им пос-

вирете и наблюдавайте какъв резултат ще имате. Всяка неприятна мисъл, която достига до вашия ум, не е нищо друго, освен една странстваща душа, която е грешила на земята, затова не е могла да завърши развитието си и сега не може да си намери място. Изпейте ѝ една песен и кажете: „Не бой се, и твоята работа ще се уреди!“ Тъй щото, всички тъжни мисли, които ви нападат, това са такива именно скръбни души, които седят вързани между физическия и астралния свят и не могат да се развиват. Дойде ли такава една душа при вас и ви се оплаче от положението, обърнете ѝ малко внимание, изпейте ѝ нещо. Ако не влезете в положението ѝ, тя ще ви каже няколко тежки думи, каквито от никого не сте чували.

Казали лекарите, че имаш язва. Чрез внушение с мисълта си ти ще започнеш да мислиш обратното, ще мислиш, че Бог те е създал здрав и че си здрав.

Щом човек е здрав, той ще може лесно да се освободи с положителната си мисъл от внушенията на тези, които са му внушили, че е болен, и от внушенията на онези грешни души, които са заминали за онзи свят, но като грешни не са могли да отидат далече от земята, а остават да се движат между небето и земята в състояние на пихтия, като лесно се вмъкват в телата на хората. Някои медиумични хора изпадат често под тяхно влияние и действат така, както тези грешни души им диктуват.

Такива души някои наричат вампири.

Лошите духове, които са те обсебили, могат да излязат с пост, молитва, сила и знание.

Ако някой е обсебен от лоши духове, молитвата и обратните паси са спасението.

Духовете ги е страх от глада. Духовете не обичат да гладуват. Затова, за да се избавите от тях, ако са ви нападнали, ще гладувате.

Спасението на човека зависи изключително от Любовта. В момента, в който Любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към вашите желания, вие сте вече в областта на безсмъртието. Ако пък изпаднете в ада, достатъчно е да се хванете за една от машините, която произвежда светлина, за да излезете навън. Тогава вашите неприятели от ада ще се накачат за вас. Вие трябва да си мълчите и да продължавате да се качвате нагоре. Колкото по-голяма става светлината, толкова повече вие се усещате свободни: един след друг вашите неприятели ви изоставят, докато останете съвършено сам. При изкачването нагоре, и Любовта ви постепенно се усилва. Щом се освободите напълно, ще кажете: „Слава Богу, вече съм напълно свободен, никой не ме измъчва и преследва“. Следователно, ако нямате Любов в себе си, всеки може да се качи на гърба ви и да ви смуче като дървеница.

Ще остареем, ще побелеем, ще си заминем от този свят с надежда, че ще идем някъде. Аз имам доста приятели, но нито един не ми е писал. Пък и вие, като идете, няма да пишете. Не че не пишат писма, но се задържат писмата. В природата има едно учреждение, кабинет, дето задържат писмата, понеже много хора, като заминават за онзи свят, заминават неподготвени. Те пишат такива писма, които, ако ги бяхте чели... Та затова задържат тези писма. Но като видят нещо хубаво, пропускат го. Тъй говорят онези ясновидци. Така са говорили и великите Учители на човечеството, които са виждали нещата. Сега вярвам, че поне малка доза от това е истина.

Ако някой от вас има случай да чете Сведенборг, да видите как пише човекът: разправя как се среща с Господа, как се разговаря с ангелите, качил се на второто небе, на третото небе, бил в света на духовете. Дели онзи свят на две царства с три небеса. Разказва за светлината, за топлината, за онзи свят, за духовете как са облечени, за училищата, за възпитанието – надълго и нашироко.

Един автор, който пише за Сведенборг, казва, че много учен човек бил, но малко нещо му липсвало. Казва, че много научни съчинения бил написал, но спрял своята научна дей-

ност и влязъл в една област, където другите не могат да правят проверки. А тази област е не по-малко обективна от нашия свят – ние сме дошли вече до тази област. Туй, което за рибите беше субективно, за птиците стана обективно; туй, което за птиците беше субективно, за млекопитаещите стана обективно. Туй, което за млекопитаещите е субективно, за нас е обективно. Един ден, ако дойде твоят дядо, ще влезе въпреки да се разговаря с тебе и ще си замине.

ВРЪЗКА СЪС ЗАМИНАЛИТЕ

Изтичането на Любовта, когато човешкото съзнание е в областта на Любовта, то е най-красивото чувство. За всички, които са дошли в съприкосновение с него, целият свят се отваря. В сравнение с това, което аз виждам, вие сте слепци. Казвате: „Какво виждаш?“ Аз не виждам злото, виждам само доброто, само Любовта виждам, само знанието виждам и истината само виждам. Това е, което виждам. Законът е такъв, че в Божествения свят вие не можете да видите някого, ако не го обичате. Този може да видите, когото обичате. Щом имате най-малката отрицателна мисъл, той не се явява. Щом го обикнете, той веднага по Любов ще се яви. Ако някой иска да ви види, той трябва да ви обича. Законът е: хората могат да се виждат само когато се обичат. Хората могат да си говорят само когато се обичат

Сега има някои тук, на които са заминали техните близки в другия свят и не ги виждат. Майка им не ги вижда – няма Любов. Щом имаш Любов, умрелите говорят. Те са живи, възкръсват.

Някой казва: „Родил съм се, ще умра“. Той не знае какво нещо е животът, а мисли за смъртта. Та смъртта е една далечна наука! Първоначално смъртта е означавала, че ще се лишиш от онези условия, при които животът може да функционира на физическия свят. Това обаче не значи, че животът изчезва. Ще ти се дадат други условия, други схваща-

ния. В смъртта ще имаш най-тънкия образ за живота, който човек може да си въобрази. Това е смъртта.

Едисон разказва, че бил в лабораторията си и направил един сеанс. Чул гласа на един свой приятел, който бил жив и му казал: „Много време ни готвят, някъде ще ни пращат, готвят ни за експедиция. Ще ни водят някъде. Нищо не мога да ви кажа сега. Може би като се върна от тази експедиция, ще разкажа къде съм бил.“ Обикновено на заминалите не се позволява да говорят или те самите не могат. Какво ще разберете, ако проговори един човек, който живее в четвъртото измерение? Или какво ще разберете, ако ви кажат едно число, например 1 020? Има математици, които може да кажат нещо, но да разбереш тези истини, които са скрити в числото, се изискват хиляди години.

Двама приятели, студенти в Кембриджския университет, си дали обещание: който от двамата пръв умре, да съобщи по някакъв начин на другия има ли задгробен живот или няма. За тази цел те написали едно мото на лист, запечатали го в плик и го оставили някъде, та и двамата да го намерят, когато им потрябва. Случило се, че след няколко години един от приятелите заминал за другия свят. Онзи, който останал на земята, започнал да търси начин да влезе в съобщение с приятеля си, за да разбере от него това, което го интересувало. Той тръгнал по сеанси, по врачки, но нищо не могло да го убеди в съществуването на задгробен живот. После започнал да се среща с адепти, с ясновидци, но и те не могли да го убедят. Най-после той взел една плоча, увил я в платно, върху нея поставил един молив и я скрил на такова място, че никой да не я намери. След това той се обърнал мислено към приятеля си с думите: „Моля ти се, ако си жив, напиши нещо на плочата, от което да се уверя в съществуването на онзи свят“. Един ден той отишъл да види дали приятелят му не се обадил. Като открил плочата, той останал учуден от това, което видял. На плочата, с познатия му почерк, било написано мотото, което само той и приятелят му знаели. След мотото се виждали още няколко реда със съдържанието: „Две години

вече откак съм тук. Едва сега започва зазоряването на моя живот. Досега нямах никаква работа.“

Хората, които са на земята, са както рибите в морето, а заминалите са в по-рядка среда и са както съществата във водата, както птичките във въздуха. Щом мислиш за един заминал, той е при теб или мисли за теб. Ти не можеш да мислиш за някого, ако той не мисли за теб. И заминал да е, и да не е заминал, щом мислиш за него, и той мисли за теб. Какво ще скърбите за заминалите? Никакви умрели няма!

Един английски мисионер отишъл в Африка да проповядва на туземното население. Една вечер, както си починал в стаята, пред него застанал един стар човек и му казал: „Братко, аз съм от невидимия свят. Живях преди 200 години на земята, в Англия, в еди-кой си град. Проповядвах на хората, но направих много погрешки, които и до днес не мога да изправам. Проповядвай и на мене, да просветне съзнанието ми, да си пробия път нагоре.“ Проповедникът влязъл в положението му и започнал да му говори. На другата вечер дошъл още един човек от невидимия свят със същата молба. Всяка вечер броят на заминалите се увеличавал и в продължение на един месец стаята се изпълнила със слушатели от невидимия свят. Той се уморил толкова много, че не могъл да продължи работата си. Трябвало да се върне в Англия, да възстанови силите си. Там той проверил данните, които някои от заминалите му изнесли и се уверил, че наистина такива хора са живели преди 200 и повече години. Следователно изправяйте погрешките си още на земята. Тук една погрешка може да се изправи най-много за 40 години, а на онзи свят и за 200 години не може.

Мисъл-формата се различава по това, че не говори, а когато е някоя душа, тя ще говори. За да ти се яви някой заминал, за да го виждаш и да говориш с него, трябва да го обичаш. В ума си дръж най-хубавите му черти, като ангел да е в твоето съзнание и тогава ще дойде.

Сега вярвате, че тук има от оня свят, на кое място са? Вътре са, те не са отвън. Вие си ги представяте отвън. Ако са невежи, са отвън. Те са прозрачни, понеже телата им са етерни, не могат да пречупват слънчевата светлина на земята и затова остават невидими. Материята, която имат, е с коефициент единица. Да допуснем, че имате един тъгъл. За да видим един предмет, трябва да се пречупи светлината. Ако тази светлина минава през предмета и не се пречупва, предметът остава невидим, той е прозрачен. Някой път вие не виждате известни предмети.

Да ви дам един пример. Може да правите опити, но не трябва сега да се занимавате с туй. Да допуснем, че имате някой ваш приятел, който е заминал за другия свят. Обичали сте се много. Ако започнете да мислите за него, че той има тънко чувство, има много внимателен, тънък слух, много благородство в постъпките си, ако започнете така да мислите, да изказвате всички черти, ще усетите една малка хладина, която започва да минава покрай лицето, устата, носа. Затворена е стаята, няма откъде да дойде този вятър. Привлича се заминалият и когато започнете да говорите за неговите хубави черти, той казва: „Колко хубаво мислиш за мене!“, започва да ви гали със своите ръце – не с физическите си ръце, но със своите си ръце. Целува ви и вие това го усещате като някаква хладина да минава. Той изказва своето задоволство, че имате такава хубава мисъл, такива хубави чувства храните към него. Понякой път започнете да мислите: има някои лоши черти или че има лоши чувства. Ще усетите някой път стягане по лицето или под окото.

Една ваша хубава мисъл, отправена към същества от онзи свят, те я възприемат и сърцето им затрептява. А когато вие възприемате техните добри мисли, изпратени към вас, вашето сърце затрептява.

На един човек можеш да му говориш без думи. Събират се двама английски поети, единият на 80 години, другият – на 85, няма да им кажа имената, бележити поети, сядат при една камина, три часа прекарват в мълчание. Като се разде-

лят, единият казва: „Много съм радостен за добрия разговор, който имах“. Три часа по английски прекарват в мълчание. Говорят си тия хора. Той говори, но говори на един език, трябва да го разбираш. Вие мислите, че умрелите не говорят. Не, говорят, но вие не ги разбирате. Много пъти при мене умрели са идвали и ми казват: „Говорим, но не ни слушат, не знаем какво е станало“. Рекох: „Техните станции не работят сега“.

Когато някои са загубвали близките си, идвали са при мене да ме питат, има ли друг свят, могат ли да видят своя близък. Казвал съм им, че има друг свят и когато пожелаят, могат да видят своя близък. Те могат да го видят, но той не може да отиде при тях, защото вратата за онзи свят е много тясна. Който иска да отиде на онзи свят, той трябва да се смали, съвършено да се разтовари, да няма никакъв багаж със себе си. Мнозина питат, могат ли да се разговарят с мъртвите. С мъртвите не могат да се разговарят, но с живите, а мъртвите са живи. Щом мъртвите са живи, вие можете да се разговаряте с тях. Както човек може да излезе от къщата си, да се среща с хора и да се разговаря с тях, така и заминалият за онзи свят може да излезе от тялото си и пак да е жив.

Казвам: онези, които са заминали за другия свят, от другия свят помагат повече, отколкото ако са на този свят.

Когато бащата замине, работите на децата се уреждат по-добре – той помага отгоре.

Защо хората ги е страх от онези, които са заминали в другия свят? Тебе те е страх от мечка, тигър, лъв или голяма боа – има нещо опасно, но защо те е страх от баща ти или майка ти? Кой са причините? Има едно вътрешно неразбиране. Ние мислим, че онези, които са умрели, коренно са се изменили, че тяхното отношение към нас е съвсем друго. Но това е само заблуждение. Онези, които са минали в това високо състояние на живота – баща ти, който е заминал – сега мисли много по-интензивно и ти желае десет пъти повече

доброто, отколкото когато е бил на земята. Той, като е бил на земята, е мислил само за себе си; сега, като е заминал за другия свят, мисли постоянно за тебе.

Заминалите вземат голямо участие в живота на земята. Една голяма част от това, което става тук, се дължи на тях. Благодарение на заминалите в другия свят се поддържа интензивен живот на земята. Благодарение на тяхната дейност ние издържаме, иначе бихме се обезсърчили при лошите условия. Те постоянно ни насърчават и казват: „Няма нищо!“ Заминалите ни правят много повече добрини, отколкото когато са били тук.

Заминалите отвъд много работят, те помагат и вземат живо участие в живота на земята. Половината от нашия живот е все живот на съществата, които живеят в другия свят. Някои от тях са напреднали, а други – не.

Двама братя се намразили; умряла майка им и те двамата се примиряват помежду си. Това примирение се дължи на майката.

Много заминали се безпокоят за земните неуредени неща. Имал си къща на земята, заминеш, но твоят роднина я продал и ти се ядосваш. Един човек заминал и жена му се оженила за друг; умрелият, понеже не бил напреднал, се ядосвал на жена си.

Като умрете, какво ще стане с вас? Имаме доста напреднали заминали братя. Къде са те? На някое място. Аз ги виждам. Но вие как ги виждате? Аз не ги виждам на земята, но ги виждам над земята (Учителя показва около един метър и половина), малко по-горе седят, говоря с тях. Има сенки, не говорят, но те говорят. Реалността говори. Когато срещаш едно същество, което е разумно, то ти говори. То ще те предупреди, ще ти каже: „Това и това ще стане“. Каквото каже, става.

На д-р Миркович умрял по-големият брат и оставил 20 000 лева за параклис, а синът му ги употребил за себе си. Допълнел умрелият и казал на брат си: „Иди, кажи на племенника си да направи параклиса, срамота е!“

Гайлер бил тенекиджия и като умрял, имал 10 000 лева. Жена му не знаела къде е документът за парите, но той се явил на сън и ѝ казал къде е.

След смъртта си д-р Сарафов се явява няколко пъти на една жена и се моли: „Молете се за мен, че аз приживе никак не съм се молил“. Освен това той я лекува от флебит, праща я в Чамкория, където пристига и д-р Митаков и по съвета на умрелия жената става негова пациентка.

Някои заминали души са толкова напреднали, че могат да си създадат веднага едно тяло – после никак няма да дозиращ, че той е от другия свят. Някой път заминалият ще намери някой жив човек на земята, чиито трептения са близки до неговите и ще ти се проявява чрез него – ти току-що се запознаваш, а той ти се усмихва някак особено и познато. Във Варна говорих с две млади слугини, а чрез тях се проявиха заминалите Голов и Дуков.

Преди години аз имах един приятел, той е заминал за другия свят. Имах още един познат, и той замина за другия свят. Един ден бях във Варна и ето, те се облекли в нови дрехи, идат при мене и 4–5 часа се разговарят с мене, не видение, но живеят на земята. Единият беше шегаджия, казва: „Няма да казваш къде съм, понеже имам да плащам. Жена ми и дъщерите ми не знаят къде съм.“ И другият казва, да не казвам къде е. Искан да е свободен от жената и от децата си. Казва: „Някой път ще отида да ги видя. Те ще ми разправят, че този умрял, онзи умрял.“ Те на земята слезли, по на 21 години са. Аз не искам вие това да вярвате. Аз ви казвам една истина, пък вие както искате вярвайте. То е ваша работа. Искан да ви кажа, че в света смърт няма. В света реален е само животът. Смъртта е само една сянка на живота.

Ако някой е умрял даже и преди хиляди години, ние можем да го извикаме още сега. Като бях в Англия, дето правих своите научни изследвания с медиуми, явява се един умрял, който отдавна вече е в задгробния свят и съобщава някои неща, но не можаха англичаните да повярват в задгробния живот. Той даже беше фотографиран, но и това не можа да ги убеди.

Преди да хлопа, някой стои известно време пред вратата и мисли колко пъти да тропне. Той съобразява нещо. Някой тропне един път. Казвам: няма да отворя. Ако хлопне два пъти, мога да отворя, мога и да не отворя. Тропне ли три пъти, ще му отворя. Тройката е положително число. Четворката е число без всякакво съмнение.

И духовете хлопат. По хлопането им се разбира кой какъв е. Когато зададете един въпрос на някой дух и той хлопне само веднъж, това показва, че от работата, която ви интересува, нищо няма да излезе. Ако хлопне два пъти, това показва, че или ще излезе нещо от работата, или нищо няма да излезе – зависи от условията.

Когато чувате пукане от заминалите, те разговарят с нас: един път пукане значи „не“, два пъти – „донякъде“, три пъти – „да“, четири пъти значи „без всякакво съмнение“.

Една душа до 40-я ден не може да се яви, защото е заета изключително със себе си. Завеждат я на всички места, дето е живяла, да види целия си живот. След това вече ѝ дават работа и може да се явява.

Някои заминали не се явяват, понеже много са заети там с работа.

Но както и да ви говори умрелият, като дойде до едно място, каквото и да го питаш, не говори повече. Защо? Защото има една граница на нещата. Там нещата са обратни. Онова, което става в онзи свят, те не могат по никой начин да го обяснят на жителите на земята, не могат да кажат как става.

Разумният човек знае къде има скрити пари и скъпоценности в земята, но никога не може да ги извади без позволенieto на възвишените същества. Ако те не му позволят да вземе нещо от нейните богатства, той никога няма да наруши техните заповеди. Той предпочита да живее в лишения, отколкото да престъпи законите на разумната природа.

Има случаи в живота, когато някой човек зарови парите си в земята и след това умре. Обаче той е толкова свързан с парите си, че и от онзи свят ги пази. Той не позволява на никого да се ползва от неговото богатство. Тежко на онзи, който намери тези пари и си позволи да ги вземе! Собственикът им ще го преследва непрекъснато, няма да го остави на мира. Има случаи, обаче, когато някой богат човек, след като е заровил парите си в земята, умрял, но търси подходящо лице, на което да предаде богатството си. Той иска да се освободи от това богатство, да скъса връзките на своите земни желаниа и да се предаде на Бога. Който намери такова богатство, едновременно с това той получава и благословението на неговия собственик. Такова богатство носи благословение за дома. Всяко друго богатство, спечелено с насилие, носи нещастие за дома.

Вие знаете случая с англичанина, който разкопа гробницата на Тутанкамон, но плати с живота си. Защо? Този човек не позволява на хората да се ползват от неговото знание. Има гробници от миналото, които не е позволено да се разкопават. Който се опита да ги разкопава, ще плати с живота си. Също така и в природата има свещени места, на които човешки крак не може да стъпи. Позволи ли си човек да стъпи на едно от тия места, той скъпо ще плати.

Само човек е запознат с духовния свят. Животните абсолютно никаква представа нямат от духовния свят. Те виждат някои работи от другия свят и се плашат. Те считат, че всички тези неща, които виждат, са от този свят. Има животни, които виждат умрели хора и се плашат от тях. Кучето вижда умрелите хора. Седи в някой ъгъл, гледа някое видение и лае. Човек казва: „Това куче лае въздуха“. Това куче

вижда човека и го гони. Кучето не може да предположи, че има свят на духове, за кучето това видение е разбойник, неканен гост, и лае.

УБЕЖИЩА

Наскоро четох във вестниците един пример: разхождат се двама индуси с лодка, а ловците гонят една сърна. И ранена, тя се хвърлила в лодката. Ловците тичат подир сърната и се приближават към лодката. Понеже индусите вярват в преселението на душите, единият от тях взел сърната под свое покровителство и казал на ловеца: „Ти нямаш право повече да преследваш сърната, в нея е преселена душата на моя баща“.

Преди години в Америка всичките американки водеха такива малки кученца, вързани с една много хубава верижка. Тя ще го къпе по два-три пъти на ден, ще го поведе. Върви до нея кученцето. На туй кученце тя отдава два пъти повече внимание, отколкото на едно дете. Как ще обясните това? Тия работи ще ги обясните като приказките от „1001 нощ“. Тия кученца са повърнати човешки души. Как ще докажете, че това са повърнати човешки души в животинска форма? Сега аз ви говоря за един предмет, който няма практическо приложение. Но все таки ще се породи. Когато се спрете в една къща и отвън е студено, стоплите се. Казвате: „Какво ще придобием?“ Ще придобиете малко топлина.

Животното понякога е като малка колибка, в която временно влиза да живее някоя човешка душа, която си е заминала. Каквото е планинската хижа за туриста, такова нещо е животното за някоя заминала душа.

За да се спасят от лошите условия на живота, някои човешки души, изостанали в развитието си, влизат в животински форми – котка, куче, кон и др., докато условията не се

подобрят. Тези души се приютяват в животинските форми, както пътникът търси да се приюти в бурна нощ, или както морякът се хваща за някоя скала след голямо корабокрупнение. Лопо е положението на изостаналите души, но без такава станция за почивка, е още по-лошо.

Вие гледате една птица. Вие не сте вникнали да видите кой живее в птицата. Казвате: „Птица е това. Има един клюн. Няма никаква интелигентност.“ Не, вие се лъжете. Този, който лети с един аероплан, този, който е в аероплана, прилича ли на аероплана? Човек крила няма. Той има съвсем друга форма. Аеропланът е летило. А пък той, който лети с този инструмент, той влиза и излиза от своя аероплан. Птицата за разумните същества е такъв аероплан. Влизат в него, когато искат.

Може ли човек да влезе във формата на една котка? А може ли човек да влезе в един аероплан или автомобил? Може ли по формата на аероплана и автомобила да съдите за човека, който е вътре? Значи както аеропланът и автомобилът са средства за превозване на човека от едно място на друго, така и котката е средство, чрез което човек може да се прояви. За разумното същество котката е автомобил. Всеки момент това същество може да влиза и излиза от котката, както вие можете да влизате и излизате от автомобила. Не мислете, че животните са невежи. Чрез тях проглеждат разумни същества и се разговарят с онези, които ги разбират. Който слугува, той е на правия път, който господарува, е в кривия. През всяко животно проглежда човешка душа, която на земята е била само господар. Животните са превозни средства за човешките души, изостанали в развитието си.

Гледам, има едно куче тук, научило се да скимти като е гладно. След като му се даде хляб, то си замине. Аз мислех, че само при мен скимти. Снощи го гледам, скимти и на друго място по същия начин – пред вратата на една сестра. Ако е някой ревнив мъж, може да ревнува. Като изляза на поляната, усети ме, че съм там, дойде при мене, започне да ским-

ти. Аз му разбирам езика, защо скимти. Той е един познат, който е влязъл в кучето, съвсем загазил. Казва: „Загазих, гладен съм“. В него е една човешка душа, не е куче. Моли се: „Малко хлябещ ще има ли?“ Казвам: „Втория път, като дойдеш на земята, трябва да се учиш да живееш добре“. Доста видно лице е било в миналото, не искам да му казвам името.

Кой от вас ще вярва в тия работи? Казвате: „Как може човешка душа да влезе в едно куче?“ Защо човешката душа да не може да влезе в един кучешки хотел и да спи там? Всички животни, това са хотели от разни степени. Душите влизат вътре на почивка. Вън от животните животът е по-тежък. Някои влизат в дърветата, някои влизат в цветята да живеят.

Към всички същества трябва да имате едно правилно отношение. Сега аз мога да взема тая котка, да я хвана за опашката и да я набия, нали? Но в нея има една човешка душа, която е влязла. Човешка душа, нищо повече! Тя слуша сега. Чрез котката слуша. Откъде този ум у нея и на стол да седне! То е едно състояние на човека, не е животинско състояние. Не е много възвишена тая човешка душа, която е влязла. Те са души, които се нуждаят от внимание. Всички животни са сега пълни само с човешки души от разни степени. Животинското царство е пълно с тях. За предпочитане е да живееш в една котка, отколкото вън. Вън е ужасен студ, неслоди. В една котка е все таки по-хубаво.

Считайте, че във всички животни живеят човешки души, които са на разни степени на развитие. Формата на коня е училище, в което се учат ученици, конско училище.

Мене лоши кучета не ме лаят, може само да ме поздравят. Но имам една опитност. Тя е единствена. Бях в едно село. Излизам на разходка една сутрин и от лявата ми страна едно женско куче лае, така заскърцало със зъби, хука ме. Втория ден излизам, тя пак ме чака. Десет сутрини наред все ме лае, върви отподире ми. Как си го обяснявате, защо ме лае това куче? То е един господин, който бил недоволен от живо-

та, познавал ме, влязъл в това куче, казва: „Освободи ме, дотегна ми да живея в това куче“. Лае: „Освободи ме, освободи ме!“ Един ден казвам: „Ще те освободя, но ти ще служиш както трябва“. Последния ден дошла пак и след като ѝ казах, че ще я освободя, очите ѝ се отворили като човек, когато се смее, мърда опашка весела. Освободи се кучката, освободи се и той. Какво ще кажете на това? Който не разбира законите, ще каже: „Какви заблуждения са тези!“ Тази кучка върви 10–15 дена отподире ми на десетина крачки до половин километър и все от лявата ми страна, лае, като че съм изял имането на баща ѝ.

Аз привеждам този пример, за да бъдете доволни от живота, който Бог ви е дал. То е философията! Всеки един човек, който не е доволен от живота като човек, той не е доволен от Божествените условия, от промисъла. Ако вие сте верен на този живот, който имате, ще минете в по-висока форма. Пред вас седи бъдещето.

Казваш: „Не ми се живее“. Че къде ще идеш, кажете ми! Щом не искаш да живееш като човек, аз да ти кажа какво ще стане: щом се откажеш като човек да живееш, до тебе е вече едно говедо. Ще те пратят като говедо да живееш, ще те пратят още по-долу. Ще започнеш да се повръщаш назад. Това е странстването на душата. Никой не може да изчезне. Ако не си доволен от положението, което имаш, ще ти дадат още по-нисш живот. Когато започнеш да ставаш доволен, тогава ще започнат да те бутат напред. Казва някой: „Мене ми дотегна, не искам да живея“. Аз вече зная къде ще иде.

Човек след като се роди, докато замине от този свят, той ще премине през всички форми. Няма да остане и най-малката буболечица, в която ти да не влезеш да живееш. Ама ще кажеш: „Как е възможно?“ Че как, ти се усещаш някой ден тъй малък, тъй дребен, тъй нещастен, като някоя малка буболечица. Животът ти толкова се обезсмисля, че ти даже като буболечица не се чувстваш. Някой път станеш толкова слаб, по-слаб и от червей. Червеят е силен, може да пробие

земята, а понякога големият юнак легне на леглото, не може да се обърне сам, а червеят пробива земята, за да излезе на белия свят. Червеите са по-умни от хората: когато умират, умират на светлина, макар че живеят в тъмнина. А хората, които живеят на светлина, умират в тъмнина. Питам тогава: кой е по-умен?

Представете си, че една човешка душа е турена в една магарешка форма. Ще каже някой: „Че как може една човешка душа да носи магарешка форма?“ Представете си, че вие сте царски син с хубави дрехи облечен, с огърлица, с диадема на главата. Един ден паднете роб, турят ви халат, едни окъсани обуца. Казвате: „Как е възможно?“ Възможно е. Не се заблуждавайте с тия неща. Външните неща са път на вашето развитие.

Мнозина отиват до крайност в своите разбирания и казват, че ако човек не изплати задълженията си, може да дойде до стъпалото на животно. Не, произволно човек не може да стане животно. Само по необходимост, според закона на инволюцията, всеки човек трябва да мине и през животинското царство. Погледнато на животинското царство от по-високо стъпало, по същина то представлява един възвишен свят.

В света кой е, който разбира, че има магарета? Самите магарета знаят ли, че има магарета? Човек е, който знае, че има магарета. Магаретата не знаят, че има магарета. Конете не знаят, че има коне. Човекът е, който знае, че има коне. Човекът е, който знае, че има риби. Туй, дето казвате, че има магарета, коне, волове, то са ваши понятия. За вас съществуват магарета, коне, както и вие съществувате. Всъщност магарето ни най-малко не знае, че е магаре.

Аз съм привеждал онзи пример за един турски бей, който живял един порочен живот. Като умрял, влязъл да живее в едно магаре, наемател станал в къщата на едно магаре. Магарето му дало една от стаите си под наем. Той разбрал, че в другия свят, в животинския свят, цялата къща се движи.

Като видял, че цялата къща се движи, погледнал, че магарето го натоварили с дърва и го накарали да занесе дървата в неговата къща. Той, като се видял в тази магарешка форма – как така по-рано беше бей, княз, сега като магаре дърва да носи – дърпа се и то не искало да влезе. Теглят го, то не влиза, упорито магаре. Най-после минава един дервишин, който казва: „Аз ще го накарам да влезе“. Отива и му пришепва на ухото: „Тебе не те познават кой си“. Като казал това, магарето влязло в двора.

Вярно е, магарето не е в човешка форма, но в някои отношения магарето има по-добри черти и от човека. Представете си, че в тази магарешка форма съществува едно разумно същество, толкова разумно, колкото и човекът. Но представете си, че туй същество няма условия да се прояви. Едното същество има условия да се прояви, другото – няма. Ние сега правим криви заключения, мислим, че туй същество, което няма условия да се прояви, е неразумно. Един човек го бият, нищо не казва, друг бият, той вика. Кой от двамата е по-разумен: който вика, или който не вика?

Като отидете в онзи свят, няма да ви съдят, но ако не си живял добре, ще те турят в едно магаре, тук, на земята, да живееш вътре в него. Това е адът. Или пък ще те турят в някоя глиста или в някой кърт. Някой иска да знае какво нещо е адът - в тези нисшите форми ще те турят. Нищо няма да ти кажат. И тази глиста ще ти бъде апартаментът, или магарето.

Мисълта е творчески принцип. И ако тя престане да функционира както трябва, човек ще започне да се изразжда. Ето, в Америка е констатиран такъв един случай: един човек заболял отпреди 7–8 години и започнал да се превръща в маймуна. Ръцете му се удължили и той започнал да придобива форма на маймуна. Сега учените искат да обяснят този факт научно, но важно е, че човек може да се превърне в маймуна. Казвате, че един от вавилонските царе се превърнал на

животно и след 7 години се върнал на първото си положение. По-рано това се е считало за басня, а сега тази басня се проучва.

Един от вавилонските царе, като съгрешил, станал животно и пасъл трева в гората цели 7 години. Като се върнало съзнанието му, тогава той почнал да управлява. Ние не знаем, че има сили в света, които могат да ни деградират. Ако не вървим според законите на природата, могат да ни деградират.

Възгледите на съвременните хора за Божиите закони, за Небето, за ангелите са смътни и погрешни – те нямат никаква представи за тия закони. Преди всичко Небето е организирано твърде умно и знае какво прави. Между ангелите и хората има такова съотношение, каквото има между хората, растенията и животните. Понеже не знаете да възпитавате, вие стоварвате вапия остен и вапата тояга върху животно, с което орете нивата и с това мислите, че изпълнявате своя дълг. Господ казва: „Аз някой ден ще те науча как се управляват волове и как се оре нива“. Някои мислят, че Господ не може да ги деградира, не може да ги върне назад. Казвам: ако е превърнал някои ангели на змии и на животни с рога, Той може да постави и хората в положение да им израстат рога и копита, Той може да ги превърне и на ангели, и на дяволи. Той може да измени човешката форма. Понеже формите в света са важни, регулират нашия живот, ние трябва да обърнем особено внимание на тях.

Ако сърцето ви не се поправи, то кармически вие ще се върнете в школата на сърцето, ще напуснете човешкия свят, ще влезете в света на животните. Животните изучават школата на сърцето сега. Че вие ще се върнете назад, подразбирам, че ще изгубите онези условия, при които човек може да се развива. На вас, на сегашното човечество, са дадени условия да се развива вапият ум. Тази енергия, която е дадена за учението на ума, хората разпиляват за нищо и никакво, за непотребни работи.

Тебе те одумват, и ти одумваш, тебе са те крали, и ти крадеш. По закон имаш право на това, но в този закон се крие вътрешно насилие, а насилието насилие ражда в света. И Писанието казва: „Не си отмъщавайте“. Бог казва: „Не си отмъщавайте, не давайте място на гнева“. Каквото и да стане, не се гневете, не си отмъщавайте. Ако искате да си отмъщавате, оставете на Бога, Той да отмъщава. Божие е отмъщението! Ако ти станеш причина хората да стават кучета, с това ти ще станеш причина за себе си да станеш кобила или кон.

В древността живял един адепт, който се отличавал с омразата си към мишките. За да се освободи от тях, той направил един капан и го поставил пред дупката, отдето мишките излизали. За наказание и поучение на тази своя погрешка, според законите на кармата, в едно от последващите си прераждания този адепт дошъл на земята във формата на мишка, да опита последствията на своето изобретение. Той живял в същата дупка, дето били мишките, които ловил с капан на си. Един ден, като излязъл от дупката си, натъкнал се на същия капан, в който имало парченце пастърма. Спрял пред капана и започнал да прави изследвания: пожелал той да влезе в капана, да опита състава на пастърмицата, но останал изненадан: вратата на капана хлопнала и той се намерил в затвор. Какво излязло в заключение? Този ум, който преди години открил капана, трябвало да попадне в затвор, в него на свой ред да опита какво е затвор, какво значи ограничение, липшаване от свобода.

Казвам: не поставяйте никакви капани за умовете и сърцата на хората, защото сами ще паднете в тях! Хиляди години могат да минат от създаването на този капан, но няма да го избегнете. Той ще ви чака векове и хиляди години, но ще ви издебне някъде. Колкото и високо да се издигнете, ще дойде ден, когато ще ви върнат от това положение, и като муха, като мишка, като микроба даже, вие ще изпитате капана. Ще ви затворят в него, докато научите урока си.

Вие мислите, че в еволюцията няма връщане. Не си правите илюзии, не се залъгвайте да мислите, че можете да из-

бегнете закона на кармата. В каквото положение и да сте, додето и да сте стигнали, ще ви върнат да изплатите дълговете си и пак ще продължите. Каквито мисли и чувства сте създали и изпратили в пространството, един ден ще ги изпитате. Те ще се върнат пак към вас и ще проверите техните добри и лоши резултати.

В Стария завет се казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“. Бог – подразбирам майката, живата природа. Как изразява майката своето противене? Живата природа се противи на своите горделиви деца, като ги хваща с трите си пръста, вдигне ги нагоре, после ги хвърля и казва: „Вие познавате ли ме, знаете ли какво мога да направя с вас, ще се гневите ли? Аз мога от един човек да направя най-малкото микроскопическо животно.“ Вие ще кажете: „Не, човек не може да се върне назад в своята еволюция, да стане животно.“ Не е вярно! Човек може да се върне назад в своята еволюция, и то по всички правила на този велик закон на майката. Християните казват: „Човек, който се е родил веднъж, остава си винаги като човек“. Да, но ако престъпи правилата на майката, тя ще го върне назад и тогава той ще започне едно дълго пътешествие от форма във форма, и ще минат милиони години, докато се пречисти. Докато мине през този път, той ще напълни 10 каци със сълзи. Като ги напълни, ще носи своите възпоминания, та срещне ли го някой и го запита: „Ти няма ли да сгрешаваш вече?“, той ще му отговори: „Ти пълнил ли си 10 джобура със сълзи?“

Едно животно, като умре, ако не го приемат неговите, ако повярва, то ще влезе в човешкия свят на земята и ще се прероди като човек.

Тези дефиниции, които ви се дават тук, няма да ги намерите в никаква литература. Тези неща са проверени и на земята, и на Небето. Те са проверени и между животните, и между хората, и между ангелите. Вследствие на това те не представляват никакви теории, а са действителни факти. Вие

ще кажете, че всеки човек може да провери тия факти. Да, истината дава право на всеки чистосърдечен човек да проверява нещата. Има специален закон, с помощта на който могат да се проверяват отношенията между всички същества. Който знае този закон, той може да провери и проучи тези отношения; не знае ли закона, нищо не може да направи.

АД И РАЙ

Душите на хората не остават на земята. Архангел Михаил има грижа за това. Той ще определи мястото на всяка душа.

И до днес Христос държи ключовете на ада и най-внимателно проверява кой влиза и кой излиза. Там може да влезе само онзи, който е минал през ръцете на Христа. Види ли, че някой не е за там, Христос го оставя отвън, да чака времето за влизането си. Христос обръща внимание на този, който влиза в рая, а не на онзи, който излиза. Апостол Петър, който държи ключовете на рая, обръща внимание на онзи, който излиза от рая, а не на този, който влиза. Значи ключовете на ада са в ръцете на Бога, а ключовете на рая – в ръцете на човека. Когато умре, човек отива при Христа, пред вратата на ада и започва да се разговаря с Него, да му обяснява кои са причините за дохождането му в ада. Обаче, когато възкръсне, човек отива направо в рая.

Сега съществува едно противоречие. Вие не сте влезли във философията на противоречията. Когато Христос привежда онзи пример за рая, ние го считаме идеално място. Умря Лазар и отиде в лоното на Авраама, умря богатият и отиде в пъкъл. Едните в рая блаженстват, другите в пъкъл се мъчат. Питам: какъв ще бъде този рай, дето се вижда мъчението? Не трябва да виждате мъчението. И всички вие имате един рай и един пъкъл. Хубаво, може ли да има един рай без пъкъл? Не трябва да има ядене, не трябва да има говорене. А пък раят е място, дето говорят хората. Щом се

говори, ще има противоречие. Понеже земята е място, дето се учат хората да говорят, тогава се ражда противоречието.

Сега вие мислите: „Защо е създаден пъкълът?“ Ами той е една функция на живота. Живот без пъкъл не може. Аз сега не искам да ви отегчавам, аз не искам да внасям тия противоречия в живота, но не мислете, че противоречията, които съществуват, са нещо произволно. Красотата в живота седи в големите противоречия и в големите добродетели. Тогава вие казвате, че големите добродетели са нещо непостижимо, а казвате, че нашите погрешки са постижими. На всяка стъпка правите погрешки. Защо погрешките да са постижими, пък добродетелите да не са постижими? Защо така мислите? Едновременно на земята човек може да бъде и добър, и лош. Да изключим от себе си злото е невъзможно. Да изключим доброто от себе си, и то е невъзможно. Две невъзможности има: никой не може да изключи доброто от себе си и никой не може да изключи и злото от себе си. Как ще ги примирите? Примирението е в това: да подчиниш злото на доброто, че злото да стане слуга, а пък доброто – господар.

Раят е нещо материално, не е нещо, което виси във въздуха. Раят е място, дето душите живеят. Там има училище, там има песни, хор, музика. И в рая има обществен строй, както на земята. Едно нещо само няма в рая: прах няма там. В рая няма още гробища, затвори, одумвания, вестникари както нашите. Там няма още зурли и тъпани, там няма никакви обявления, никакво лепене на реклами по улиците, че еди-къде си се дава някакъв концерт или представление. Там не се дават обявления, че еди-кой си се жени за еди-коя си жена. В рая не се съобщава кой се развел, кой умрял, защото там няма нито женитби, нито разводи. Там не се съобщава, както тук, че с еди-каква си заповед еди-кой си е назначен на служба. Там всеки се ражда в службата си, няма какво да го назначават и уволняват. Там не се съобщава, че някой го опопили, другото разпопили. Там който е роден за поп, поп става направо. Но там няма никакви раса, никакви килимјавки, както нашите попове носят.

Ще кажете, че това е подигравка. Не, така, както хората

мислят, това е най-голямата подигравка на света! От мое гледище, така, както аз разбирам нещата, това е най-голямата подигравка, която съществува на света! Като се каже истината на някого, той казва, че се подигравам с него. Не знаей дали аз се подигравам, или той се подиграва. Както и да е, един ден вие сами ще влезете в рая и ще видите какво представлява той. Всички вие имате понятие за рая, не е съвсем чужд за вас. Някои даже са ходили в рая, познават го. Мнозина от вас са ходили в райската градина, познават я, виждали са и ангели, и светии, но като се върнат, забравят всичко и казват: „Кой знае дали сме ходили някога в рая. Това е илюзия.“ Не, ходили сте в рая, но сте забравили. Казвате: „Как може да забравим?“ Забравили сте, нищо повече. Когато момата се влюби в някой момък, тя забравя вече баща си и майка си, които по-рано е обичала. Тя носи в ума си младия момък като някой светия, всичко забравя наоколо си. Когато майка ѝ я пита: „Къде ходи?“ Тя казва: „Ходих да гледам светията“. Ще кажете, че и това е подигравка. Не, никаква подигравка не е това! Според мене, когато кажете, че някоя жена е жена на някой мъж, това е по-голяма подигравка. Или когато кажете, че еди-кой си е мъж на някоя жена – това е по-голяма подигравка.

А така, една мома ходила да гледа един светия, какво лошо има в това? И когато момъкът ходи да въздига една светица, какво лошо има в това? Той иска да я извади от калта. Този момък иска момата да стане светица като него. Сега вие ще кажете: „Ти жениш и светиите като обикновените хора“. Ами вие като жените глупавите хора, по-добро ли е това? Ето, апостол Павел казва: „Сгодих те за Христа“. Значи, той сгодил простите, грешните хора за Христа, за Първородния син на Бога.

Плашили са ви, че има ад. Ходили ли сте вие да проверите адът какъв е? Христос ходи и го видя. Той ходи в ада и които бяха в ада, извади ги. Като излязоха из ада, възкръснаха, явиха се на много хора. Убедиха ги, че има оня свят, Христос отдолу ги извади, не отгоре. В земята бяха затворени, извади ги и ги пусна. Всички тези, които излязоха от ада,

са най-умните. Казват: „Още веднъж не влизаме в този затвор!“ Най-умните хора са, които излязоха из ада. Онези, глупавите, които не са ходили, те само търсят парите.

Христос сега държи ключовете на ада, понеже знае, че е опасно. Като идеш, ще те срещне, ще каже: „Къде отиваш?“ Казва: „Ти не си за ада“. Някои от вас сте за ада. Не мислете, че е лошо място адът. Адът е училище, то не е мъчение, както този италианец го е писал, Данте. То не е така. Има нещо вярно, но не е така. Той е писал така, за да бъде достъпно за хората. Както описва ада, като го чете човек, трепери, но като пише за Небето, за рая, бледо е. Не може да се опише рая на човешки език. Непонятно е за хората.

Казвате, че човек трябва да се бори. С кого трябва да се бори? С вятъра ли, с воденицата ли като Дон Кихот или с мъчнотиите си ще се бориш? Според мене, човек няма никакви врагове в лицето на своите мъчнотии. По-голям враг от себе си човек няма! Най-големият враг на човека е неговото неразбиране. Вие трябва да си обяснявате нещата психологически. Хората искат да изкарат дявола виновен за всичко. Те казват, че дяволът влязъл в райската градина и изкусил човека. Това е една много интересна приказка, върху която са писани цели томове. Но никой досега не може да каже, че е бил там във времето, когато са ставали тия работи. Пък и никой от вас не е чул разговора между Ева и змията, нито пък е чул какво Господ е казал на първите хора. И всичко това хората приемат на вяра, като деца. Те казват, че това е станало някъде в Мала Азия, дето е бил раят.

Наистина раят е бил някъде между реките Тигър и Ефрат, които и до днес още съществуват. Но в Библията се говори за четири реки. Де са останалите две реки? В Писанието се описват качествата на тия реки. Сега аз да ви кажа де са четирите реки. Двете реки Тигър и Ефрат представляват двете системи в човека: артериалната и венозната. От другите две изчезнали реки едната представя мозъчната система в човека, а другата – симпатичната нервна система. Някои казват, че раят е някъде в пространството. Не, той е в мозъка на човека. Раят е в мозъка на човека, но той предста-

вя свят не като нашия, неизмерим е този свят, в който се помещава раят.

Има един анекдот: отишъл един в другия свят. Искал да отиде там да разгледа света. Молил се дълго време един за това и Господ изпратил един ангел, който го завел да види ада. Адът е място, дето живеят души. Не е толкова лошо място, но е едно негодно място. В цигански колиби живеят. Циганските колиби са като палати пред тях, те са десет пъти по-лоши. Та видял той един циганин на пиростия и много малко огън отдолу. Той попитал: „Този циганин защо е седнал на тая пиростия?“ Ангелът му казал: „Той беше един писател, написал една лоша книга, с която развали света. Този огън сега едва ще го опари, но след време ще се разгори. Сега кади отдолу.“ Той седи на пиростията и чака нещо да стане. Онзи ходи, обикаля и след като се върнал, вижда голям огън под циганина. „Откъде дойде този огън?“ – пита той. „От неговата книга“ – му се отговаря.

Та кажеш една отрицателна дума, ти си на пиростията. На тая пиростия ти сам ще се печеш. Всеки ще отговаря за своите мисли, чувства и постъпки. За чуждите постъпки никой няма да отговаря. Този закон е верен и за един ангел, и за боговете в света. Една вечна справедливост има вътре в Божествения свят. Всеки ще опита своята мисъл, дали е добра или лоша, своите чувства, дали са добри или лоши, и своите постъпки, дали са добри или лоши.

Адът е пълен с велики мечти. Ако иска някой да види най-великите мечти, най-великите планове, трябва да слезе в ада. Какви мечтания, планове, проекти има там! Най-учените философи пишат на свещеници, на пророци, на учители, на майки, на бащи. Всички планове там са събрани. И когато някой човек иска да стане много велик, Господ го праща долу, да види великите планове.

Християнството не е само наука за спасение на душата, но е една наука за подобряване на живота. Ако 2 000 години бяха се прилагали християнските методи, които Христос е

прокарал, сегашното поколение щеше да бъде възпитано по съвсем друг начин. Вас ви трябва вътрешно самовъзпитание. Вие сте изгубили вяра един в друг. Сега съществува онзи насилнически закон: навсякъде в света ти слушаш - човек трябва да бъде силен, той трябва да наложи своята мисъл. Ти може да наложиш своята мисъл, то е възможно. Един генерал може да наложи своята мисъл, един цар може да наложи своята мисъл, един стражар, но туй е временно налагане. Един хипнотизатор може да наложи своята мисъл, да накара хипнотизирания да каже точно туй, което иска. Тази мисъл на хипнотизатора се крепи, додето той е жив. Щом умре, тази мисъл се разрушава и изчезва. Тогава ще се зароди обратният закон: един ден, като влезеш в другия свят, всички тези, на които си влиял лошо, които са били потиснати, като се освободят от тебе, ще почнат да ти пращат лоши мисли и тогава около тебе ще се създаде един ад.

Смъртта е най-голямото ограничение. Той сега при голямата свобода не може да си оправи работите, казва: „Искам да умра“. Идеята в неговия ум не е ясна. Той мисли, че като умре, ще си уреди работите. Той заборчал до гуша, иска да умре, да стане невидим за своите кредитори. Той не знае, че като замине за оня свят, кредиторите ще го преследват със своята мисъл. Казват: „Отиде, не си плати!“ Ти в другия свят постоянно ще възприемаш. Единият казва: „Не си плати“, другият казва: „Не си плати дълговете“. На онзи свят ще бъде още по-лошо от тук. Когато отиваш в оня свят, трябва да бъдеш чист, да нямаш нищо никому да даваш.

„Ако влезеш веднъж в ада, не можеш повече да излезеш“ – това са все наши понятия, които ние сме наследили. „Ама това еди-кой си писал!“ Данте писал за ада. Данте ходил ли е в ада? Ние не спорим по този въпрос, но казваме, че има две мнения за ада. Данте е писал едно нещо за ада, а Христос е ходил в ада и нищо не е писал за това, което е виждал там. Данте пише за мъчнотиите на ада, а Христос, Който е ходил там, извади всички, които били в ада, навън. Дяволите дълго време след това съжелявали, че пуснали Христа в ада.

Като влязъл в ада, Данте само описал страданията на хората в ада, а Христос, понеже имал знания, Той извадил вън от ада всички души, които вярвали. Има един ад, който ние сами си създаваме в ума и в сърцето си. Аз ви говоря за този ад. В този ад, именно, се крие голямото противоречие.

Като наблюдавам религиозните хора, виждам колко прости са много от тях – те говорят за отношения, за проекции, но математиката не разбират, геометрия не знаят. Говорят за рая, а не го познават. С думи само раят не се обяснява. Ще кажете, че Данте е описал рая и ада. Данте не е описал ада, както е всъщност. Адът е по-страшен, отколкото Данте го е описал. Раят, който Милтън е описал, не е истинският рай. Хората си представят рая такъв, какъвто не е в действителност. Те казват, че раят е пълен с ангели, със същества с крила, облечени в бели дрехи. Това не е рай. Да влезете в рая, това значи да почувствате, че всички хора, всички живи същества живеят във вас и вие в тях. По този начин вие ще ги обичате и те ще ви обичат. Това е състояние, при което хората чувстват всички живи същества в себе си и те в тях, разбират и са разбирани от тях, обичат и са обичани от тях, радват се на техните постижения като на свои. Това е истински рай в духовно отношение, който хората се стремят да постигнат. Външният рай, какъвто хората разбират, не съществува. Един ден всички хора ще разберете това.

Ние сме в един век, в който поне изисква се да разбираме законите на разумната природа, да имаме една ясна представа за оня свят. Отчасти поне да разбираме света, в който живеем. Искаме да живеем един щастлив живот. Но щастие то никой не може да ни го отнеме, то е качество на цялата природа. Следователно, ако ние живеем съгласно с нея, ние всякога ще бъдем щастливи. Ако четете Библията, на първия човек, който създаде, Бог му каза: „Ако спазваш моите закони в рая, ще бъдеш щастлив, ще бъдеш знаменит и добър ще бъдеш. В който ден престъпиш закона ми, ще излезеш извън рая и ще влезеш в друг свят.“ Първите хора искаха да опитат дали това е вярно, или не. Разбраха, че е вярно

но и излязоха извън рая. Сега не знаят как да се върнат в рая.

Тази любов, която досега сте опитвали, тя е любов, от която само кал се прави. С нея хляб не се замесва, къщи се правят. Всичко това е хубаво. Под думата „кал“ аз разбирам противоречията в живота. И злото в света също така е произлязло от тази кал на любовта. И тъй, както е представено в Библията, казва се, че жената, която е била направена от тази кал, като видяла един хубав плод, пожелала да има повече знания, яла от този плод и съгрешила. Ако този плод беше чист, тя нямаше да съгреша. Де седи злото, де седи грехът в нейната постъпка? Грехът седи в това, че в плода, от който е яла жената, имало зараза.

Казвате: „Де е тази кал?“ Вие виждате жената на вашия приятел, която е красива, млада жена. Не е ли тя този хубав плод, за който казвате: „Искам да опитам този плод!“ Вие пожелавате тази жена. Вие хващате тази жена, изяждате я и като излезете от рая, ставате нещастен. Вие виждате къщата на една нещастна вдовица и казвате: „Хубава е тази къща, мога да я взема, да направя една по-голяма!“ – и изяждаш този плод. Ти си вече престъпник, извън рая си. Няма да хвърляш око на жената на ближния си, нищо повече! Така ще направиш, ако искаш да бъдеш човек. Ако пък искаш да излезеш вън от рая, можеш да ядеш колкото искаш. Опасността седеше в това, че първия път жената направи престъплението и това престъпление се пренесе и в мъжа. Днес опасността седи в мъжете, жените вече не грешат. Това е според моите схващания. Сега мъжът се изкушава.

Казваш: този или онзи е станал причина. Но главната причина сме ние. Най-първо дяволът стана причина, а след това втората причина е Ева. А Адам е третата причина. Три причини, три погрешки има: дяволът е първата причина, Ева е втората, а пък Адам – третата.

За доброто е пак същият закон. Причината за доброто е Бог, причината за доброто е Ева, причината за доброто е Адам. Трима души.

Бог е Любов. Като познаете Любовта, тогава животът се осмисля. Без Любов животът е цял ад. Много същества разумни има, които се мъчат в ада, които искат да намерят друг път в Небето. Милиони години има да се мъчат и като познаят Любовта, ще излязат из ада.

Мислите ли, че като излезе вашата душа от тялото, вие ще идете в онзи свят? Така мислеше и богатият, но като излезе от тялото си, къде отиде? Отиде в Сахара на горение. Умря и Лазар. Той къде отиде? Отиде в лоното на Авраама. Те са двата пътя.

И ако попитате богатия – къде отиде, той ще каже: „Изпълних си длъжността на земята“. Не може да се каже, че богатият не е направил добрини, той е направил доста добрини. Има един закон в религиозния живот: този, богатият човек, в началото беше много добър и после стана лош. И затова доброто не му се вмени. И там се казва в Писанието, че ако праведният напусне правдата си и направи в края едно престъпление, доброто няма да му се вмени; и ако грешникът, който през целия си живот е живял лош живот, накрая направи добро, греховете няма да му се вменят. Сега аз го вземам това положение не статически, но динамически. Важен е последният момент. Вечерно време, преди да си заспал, е важно в какво състояние си бил – последният момент ще определи целия идущ ден. Целия ден си живял добре, но вечерта по най-малката причина изгубиш настроението си и ти дойде една лоша мисъл. Аз съм слушал много религиозни хора, които казват: „Едно време бяхме непредвидливи“. След като живял 20 години духовен живот, казва: „Едно време имахме условия да станем богати и мъчно ни е, че не станаме богати“. С тази мисъл той ще иде в Сахара.

В един разказ се разказва как един ученик помолил Учителя си да му покаже рай. Това било в християнските времена. Учителят му го изважда из тялото и го развежда из пространството, да му покаже рай. Като го оставил да гледа, той чакал дълго време да се върне, цели 250 години го чакал. Когато Учителят му казал, че е време вече да се върне, той

казал: „Чакай де, какво искаш, аз още не съм зърнал нищо!“ Той мислил, че още нищо не е видял, а се изминали цели 250 години.

Казвам: невидимият свят е много красив. Но и този живот може да бъде така красив. Ти можеш на всяка стъпка да срещаш хора, които да ти помагат, да разкрият целия свят пред тебе, да видиш всички възможности и условия.

Та всичките ония пророци, които са прапцани на земята, защо са дошли? Защо е дошъл Христос, защо дойдоха пророците преди него, защо идат на земята великите хора, защо идат музикантите, поетите, философите? Мислите ли, че то е произволно? То е план. Тия хора идат да ни забавляват. Има един Промисъл: в туй училище, в което сте, да нямате живот несносен, но да имате всички външни удобства. Всичките дървета, които раждат плодовете, реките, които текат, ветровете, които духат, всичките носят блага за човека. Седим и търсим благата извън земята. Някога като умрем, ще идем в оня свят. Считайте, че тук е раят. Казвате: „Като идем в Небето...“

Земята е един рай, но ние не я разбираме. Земята, която Бог създаде, е рай. В началото Бог създаде Небето и земята и втори път ги създаде. Значи тази земя, която Бог е създал, ние вярваме, че е благо за нас, един рай за нас, ако разбираме. Ако не разбираме, както Бог я създаде, тя е ад.

Колко хубави работи има на земята, които не сте виждали! Мнозина мислите, че земята е ад. Не е вярно. На земята и ад има, и рай има. И в човешкия ум, и в самия човек и рай има, и ад има. Живееш по Бога – рай е вътре. Живееш както не трябва – ад има вътре. Психологически, по законите на духа, усещаме, че има нещо, което ни мъчи.

Раят и адът, това са два полюса на земята. Вие се плашите от ада. Всеки има в себе си един ад. Като дойде болестта, свие те сърцето. Не е ли цял ад? Като дойде проказата, сифилисът, като дойде помрачението на ума, тия неща изтичат от

ада. Казвам, че има ад, който разстройва човешките умове, разстройва и човешките сърца. Има рай, който възстановява здравословното състояние на сърцето и на ума. Всякога жителите на ада разстройват човешкия ум, за да го оберат, за да вземат всичко и да го занесат в ада. Те са като вълците, обират. Те разстройват ума, за да те оберат, разстройват сърцето, за да те оберат. Онези в рая са богати, те възстановяват здравето на сърцето и здравето на ума. Туй, което са те обрнали, те ти го дават. Ад има и в ада постоянно працат цели пълчища за обир.

Музиката започва в умствения свят, и то във виспето поле, не в ниспето поле. Или музиката е място в рая. Туй, което индусите наричат будическо поле. В този, съзнателния живот, там започва музиката. Понякоя път вие не сте разположени да пеете. Щом не сте разположени да пеете, вие сте болни. Щом сте разположени, то е диагноза – вие сте се повдигнали. Щом човек се повдигне, влиза в рая. Защо всеки ден да не можете да бъдете в рая, в будическото поле? Някои чакате да умрете, че тогава да идете в рая. Щом сега не можете да влизате в рая, и като умрете, няма да можете да влезете в рая. Щом ти можеш да пееш и ти тупти сърцето, ти си в рая. Сега заблудението – онези, които не разбират закона, казват: „Ти трябва да се приготвиш, че като умреш, ще идеш в рая“. Че раят не е механическо място, да идеш.

Всякога, когато човек дава толкоз, колкото приема, той е здрав. Щом престане да дава или дава по-малко, той се разболява. Щом дава по-малко и взема повече, пак се разболява. Значи природата не обича лакомията.

В ада отиват всички хора, които са вземали повече, в Небето отиват всички, които са вземали по-малко. Че то е по онези физически закони: всички тежки тела падат на дъното на океана, а всички леки тела излизат нагоре, отиват в рая. Някои питат как да идат в рая. Лесно! Освободи се от всичките тежести, които имаш, освободи се от своето тщеславие, освободи се от своята гордост, освободи се от чувството, че си

всесилен, че всичко можеш да направиш, възприеми онази, светлата мисъл на Любовта, влез в положението на всичките хора, приеми, че всичките имат страдания и неслоди. Влез в тяхното положение, после започни да мислиш. Виж защо Господ ги е създал, и веднага ще влезеш в рая. Сега всеки седи и си мисли, че дядо му е оставил наследство и 20 години някои се съдят.

Казвате: „Ние не живеем добре“. За мене е важно аз дали живея добре. Като вляза при дявола, пак може да живея добре. Ни най-малко няма да ми повлияе. Всичките дяволи да се съберат, ни най-малко няма да изменят моето естество. Те не са по-силни от мене. Както те живеят, и аз ще си живея. Един ден и в ада вътре има една възможност аз да стана като тях, и те имат възможност да станат като мене. Ако те са по-силни от мене, аз ще стана като тях; ако аз съм по-силен от тях, те ще станат като мене, нищо повече.

Та, сега аз разсъждавам: вие сте вече в ада – тук, на земята, е адът. Ако сте станали лоши, дяволът е по-силен от вас. Ако сте станали добри, вие сте по-силни от дявола. Защо е адът и раят? За да покажат кой е по-силен. Ако си по-силен в доброто, дяволът се обръща. Ако злото е по-силно в тебе, тогава обратният процес имаме. Сега вие ще вземете туй изяснение, което ви го давам в такава една форма, и ще кажете: „Дяволи ли да станем?“ Щом човек започне да живее за себе си, той е дявол вече. Под думата „дявол“ аз разбирам един човек, който живее за себе си. Една пчела, която живее за себе си, тя е дявол. Един вълк, който живее за себе си, той е дявол. Всеки човек, който живее за себе си, той е дявол. Един човек, който живее за другите, той е един ангел. Дойде ти на ум да живееш за себе си само. Започнеш ли да живееш още за едного – значи в тебе има едно малко подобрение.

Първите хора от рая искаха да живеят самостоятелно вън от Бога, да бъдат като Него самостоятелни – това беше изкушение, оттам дойде голямото нещастие в света. Ние искаме да се върнем при Бога, но по търговски начин. Ние искаме Господ да ни стане един слуга, каквото пожелаем, Той да го

изпълни. Ще Го почитаме, ще се молим, но каквото поискаме, Той трябва да го направи; ако не го направи, тогава не вярваме в Него.

Вие страдате, понеже искате да станете господари и не можете да станете – там е всичкото страдание. Човек винаги страда за това, което не може да постигне и за това, което губи. Или не е постигнал нещо, или е изгубил нещо. Значи и в двата случая не е силен, не е господар на условията. Сега, човек трябва да придобие това качество. Кому трябва да стане господар? Трябва да стане господар на ада, да заповядва на всички нисши духове, та като го видят, да станат на крака. Щом не си господар, те ще ти заповядват, който от тях дойде, ще ти заповядва. А пък знаеш ли какво значи да си в ада? В ада ще бъдеш слуга. Когато някой ми говори за братство, аз подразбирам Небето, рая; когато някой ми говори за братя и сестри, за майки и бащи, аз разбирам Небето, разбирам онзи съвършен свят. А пък когато ми говорят за страдания, за слуги, за роби, аз разбирам ада. Там няма майки и бащи, братя и сестри, ти си слуга. На друго място си даден. Слугата не остава вечно слуга. Това вътрешно трябва да схванеш. Две течения има в живота. Когато попаднеш в едното, това е робуването. Ще знаеш, че ти не си господар и трябва да се стремиш да станеш господар. Не да заповядваш на брата си. В Небето ще се учиш на закона на Любовта. Там ще слугуваш доброволно, от Любов. А пък в ада ще слугуваш – искаш–не искаш ще слугуваш, насила ще слугуваш.

Ти казваш: „Страдам“. Казвам: „Лесна работа е“. Ти казваш: „Как лесна? Нямам пари.“ „Тази работа не се отнася за пари.“ Ти казваш: „Здраве нямам“. Не е в здравето. Ти казваш: „Ако аз имах един богат баща, щяха да се оправят работите ми“. Това са предположения. Ти страдаш и се оплакваш на Господа: „Господи, не виждаш ли тази работа?“ Господ казва: „Искаш ли Аз да взема участие в твоя живот, в твоята работа?“ Пусни Господа да вземе участие в твоя живот и всичките ти работи ще се оправят. Казано е: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи“. Тогава ще се

оправят работите. Тогава ние сме над страданията, над всичко, тогава сме господари на положението. Тогава няма страдания и ние сме вече в Небето. Докато Бог не е в нас, ние ще изпитваме горчивината на ада. Всеки е опитал тази горчивина. Горчивината е отвън, а сладчината е вътре.

Всяко нещо в света, което е родено без Любов, ще причини вреда. Всяка мисъл, която е родена без Любов, ще причини страдание. Всяка дума, всяка постъпка, всяко действие, каквото и да направиш за бъдеще, то носи ад. Адът не е нищо друго, освен свят на безлюбие. Всички лоши мисли, всички лоши чувства и всички лоши постъпки на цялото човечество са създали ада. Всички хубави мисли, всички хубави чувства и всички хубави постъпки на цялото човечество са създали рая. То е моето верую. Дали вие вярвате или не в това, вие сте свободни. Аз вярвам. Аз създавам рая, аз създавам пъкъла за себе си. Аз създавам моя рай и моя ад. Вие създавате вашия ад и вашия рай. Ще кажете, че Господ е създал рая. Господ е създал своя рай. И Той си има свой рай. Мислите ли, че Нему Му е приятно когато хората не го слушат и през целия ден Го хулят? Той постоянно им дава блага и те крещат наоколо, приятно ли Му е това? Христос казва, че разликата между Бога и нас е тази, че Бог, като влезе в ада, направи го на рай и като излезе от рая, направи го на ад. Ние това не го можем.

Отечеството на човешката душа представя раят – мястото на всички възможности и блага, които човек някога е имал. Днес всеки човек се стреми да се върне в рая, отдето е излязъл. Между земята и рая има една тъмна зона, която човек неизбежно трябва да мине. За да я мине спокойно, нужна му е светлина, равна на светлината на 25 милиона свещи. Щом мине тъмната зона и влезе в Божествения свят, свещта не е нужна вече. В Божествения свят тя изглежда слаба, червена светлина, която едва мъждее. Тъмната зона се отличава и с голям студ. Температурата там е под 273 градуса. За да мине през тази зона, човек трябва да има Любов. Само с Любавта е в състояние да мине през студената и тъм-

на зона. Голяма е топлината на Любовта – тя преодолява и най-големия физически студ.

Щом изгуби паметта и способностите си, човек остарява. Той казва: „Свърши се моят живот“. Тази мисъл се отразява вредно върху съзнанието на човека и той умира, т.е. излиза от кръга на живите хора. Смъртта не е нищо друго освен борба на човека с дявола. В тая борба един от двамата побеждава. Ако победи дяволът, човек умира и отива в ада, ако победи човекът, дяволът пропада. Човек казва: „Победих и отново живея! Сам извоювах свободата си.“ Ето защо, като умираш, извади ножа си и бъди готов за сражение. Смъртта е най-голямото, най-страшното сражение. Не мисли, че умираш, но че си повикан на сражение. Ако победиш, ще влезеш в Небето като герой, ще ти турят венец на главата. Ако не победиш, никакъв венец няма да получиш. Ще погледнеш към раните си и ще се засрамиш.

Който разбира срама, той може да се сражава със смъртта. Който не разбира срама, не може да се сражава със смъртта. Който разбира срама, побеждава и дявола, и смъртта; който не разбира срама, не може да победи нито дявола, нито смъртта. Който не прави грешки и престъпления, никога не се срамува. Най-малката грешка и най-малкото престъпление водят към срама.

БЕЗСМЪРТИЕ

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Малцина има в света, които живеят в пълния смисъл на думата. Едни живеят, но животът им е само страдания, други живеят и вегетират, трети живеят и умират, четвърти живеят и възкръсват.

Ставането е за тялото, оживяването е за сърцето, възкресението е за ума. Умът трябва да възкръсне, сърцето трябва да оживее, тялото да стане. Който става, е силен, който оживява, е топъл, който възкръсва, е умен.

Един от основните закони на живота гласи: всичко, което си приел даром от Бога, даром ще го дадеш. Като дойдеш до Любовта, ти започваш да си правиш сметки, да подчертаваш, че обичаш даден човек. Това е неразбиране на Любовта. Няма защо да подчертаваш, че обичаш. Щом обичаш, ти ще оживееш, т.е. ще се пробудиш. Това е първата проява на Любовта. После ще станеш – втората проява. И най-после, ще възкръснеш – третата проява. Докато не дойде възкресението, Любовта не се е проявила в своята пълнота. Казваш, че живееш, но имаш и радости, и скърби, които произвеждат противоречия. После ще се питаш, на какво се дължат радостите и скърбите. Докато не си възкръснал, ще имаш и радости, и скърби. „Аз се пробудих.“ Ще се пробудиш, но пак ще имаш противоречия. Ще станеш – пак ще имаш противоречия. Щом възкръснеш, ти си завършил един процес в себе си и разбираш, че това, което си взел даром, ще го дадеш даром.

На физическия свят възкресението представлява новият живот на човека. В духовния свят възкресението подразбира идването на Любовта на земята. В Божествения свят възкресението означава сливането на Духа на земята. Следователно човек трябва да възкръсне и в трите свята: да

възкръсне тялото му, да възкръсне душата му, да възкръсне и духът му. Това е истинското възкресение.

При възкресението животът минава от една фаза в друга, дето смъртта се изключва. Такъв е законът.

Що е възкресение? Влизане на живота в новите условия, при които новият живот може да се прояви.

И питат: „Как ще възкръснат хората? С тези си тела или с други тела?“ Те не разбират въпроса – възкресението е въпрос само на душата. То е пробуждане на съзнанието. Не се ли пробуди у тебе съзнанието, възкресение няма.

Единственият стремеж на всички същества е да преминат от живота на ограниченията към живота на свободата, или както аз се изразявам – да минат от временния живот към вечния. Това са неща безсмъртни, или както аз ги наричам, неща или живот, в които кракът на смъртта не влиза. А щом смъртта не влиза, там човек е освободен, няма никакви страдания, никакви лишения, никаква сиромашия, никакви ограничения. Там е животът на вечната радост, на вечното щастие, дето човек знае как да живее.

Думата „възкресение“ заключава една велика идея в себе си. Тя съдържа Божествени тайни. Да възкръснеш – това значи да бъдеш господар на всички елементи, на всички сили, на всички мисли, на всички желания, на всички свои действия. И как човек може да възкръсне, когато не е господар на всички тия неща? Когато вас една жаба, едно змийче може да уплаши, как вие се готвите за възкресение?

Един човек, който се е научил да освобождава съзнанието си, той е над смъртта.

Човек никога не може да има отвън онова, което няма отвътре. Да бъде човек здрав, това значи да има права, трезва мисъл. Ако духът на човека не е здрав, мощен, и тялото

не може да бъде здраво. Духът в човека е онова, което включва всичко в себе си. Духът на съвременните хора не е тъй мощен, благодарение на честото раздвояване на съзнанието им. Каквото и да правят, те не могат да избегнат това раздвояване. Засега то е неизбежен закон. Раздвояването на съзнанието отговаря на съществуването на ден и нощ в природата. Каквото и да правите, съзнанието ви всякога ще се движи между полюсите ден и нощ, светлина и тъмнина. Като минава през тия процеси, съзнанието на човека постепенно се буди. Дойде ли човек до пълно пробуждане на съзнанието си, ние казваме, че той е възкръснал. Възкресението подразбира придобиване на безсмъртие.

Хората трябва да пресъздадат своя живот съобразно първичния живот, който е вложен в тях. Само при това положение можем да станем безсмъртни. Това е желанието на Бога.

Един от важните закони на природата е, че тя не търпи никакъв излишък на материя или на енергия. Тя не търпи никакви натрупвания, никакви наслоявания. Енергията, както и материята, може да се складира, но не да се натрупва. Например, ако човешкият мозък събере повече енергия, отколкото му е нужна за даден момент, той трябва да има резервоар, дето да я складира. Понякога човек има повече мисли, чувства, желания, отколкото са му нужни за момента, вследствие на което трябва да ги складира някъде. Всичко, което човек складира в себе си, е второстепенно. Първостепенни неща в човека са ония основни мисли и чувства, с които той е излязъл от Първичния източник на живота. Човек дохожда на земята и си заминава с основните мисли и чувства, които никой не може да му отнеме. Те представят основния капитал на неговия живот, а второстепенните са капитал, взет назаем. Човек трябва да се крепи за своята основна идея и никога да не отстъпва от нея. Дойдат ли второстепенни идеи на мястото на основната, човек се чувства натрупан с излишъци, вследствие на което губи своята пластичност.

Възкресението включва в себе си друг закон – минаване на душата в онова същинско състояние, в което е съществувала преди да е била въплътена в материята. Веднъж въплътена в материята, душата се опорочава. Също всички хора, без изключение, са нечисти. Поради това ние трябва да правим на земята големи усилия, за да можем със силата на духа да очистим нашето сърце, нашия ум, нашите действия и желания от това окаляне. Причината за окалянето е самата материя – значи тя е от такова естество, че се опорочава. Възкресението е самият процес на чистене. То става само чрез Божествената Любов. Без Любов няма възкресение.

Който познае доброто, той ще има живот в себе си; който познае злото, той ще има смърт в себе си. Ако познаваш доброто, оживяваш, ако познаваш злото, умираш. Тогава при плюс и минус какво става? Ако се раждаш, то е доброто. Умира човек, то е злото. Роди се човек, пак е доброто. Умира, пак е злото, постоянно се редуват. Като познаеш отношението на доброто и отношението на злото, ти ще се дигнеш над тия условия и тогава злото няма да ти противодейства както сега. Нали имате ясна представа? Да кажем една река има силно течение. Една птица, която хвърка, е свободна от течението, но един човек, ако не хвърка, ако падне в тази вода, може да се удави. Птицата може да хвърка над течението. Човек, който мисли, се дига. Човек със своята мисъл се дига като птицата над течението на злото. Злото е силно течение. Тъй щото туй силно течение на злото не може да го засяга. Мисълта е крилата. Който мисли, това са крилата, които ни правят свободни, да не ни засяга злото. Не да питате: „Защо съществува злото?“ Злото съществува, има съвсем други причини, но злото нас не трябва да ни засяга. За да не ни засяга, трябва да имаме крила. Трябва да разбираме закона.

Стремете се към възкресението като вътрешен процес. Това значи да се освободи човек от всички съмнения и ограничения. Вярвайте в ума и в сърцето, в духа и в душата си, които Бог е вложил във вас, и вие ще възкръснете. Следова-

телно, ако носите добро съкровище в себе си, трябва да го признаете, ако носите зло съкровище, наторете живота си с него, за да го превърнете в добро. Тази е мисълта, която Христос вложил в стиха за доброто и за злото съкровище.

Човек, на когото съзнанието е пробудено, никога не може да умре.

Съвременните хора са заразени от мисълта, че човек не може да възкръсне, да оживее, да се роди изново. Там именно е най-голямата измама в света – човек може да възкръсне тъй, както може и да умре. Смърт и живот са две относителни неща. Ако влезеш в противоречие със силите, със законите, които действат в разумната природа, ти ще бъдеш смачкан, разрушен. Влезеш ли в съгласие със силите, със законите на разумната природа, ти ще бъдеш въздигнат, ти ще възкръснеш от гроба.

Докато хората не приемат учението Христово, не ще ликвидират със смъртта.

Сега вие сте дошли и всички искате да бъдете щастливи. Съвременната история не е видяла един по-добър човек от Христа. Какво го сполетя, кажете ми! Една най-ужасна смърт му дойде. Той отказа ли се? Ако Христос би се отказал от участта си, какво би било съвременното човечество? Цял ад щеше да бъде. Ако ние, съвременните хора, се откажем да приемем Бога в духа си, ако ние се откажем да приемем Бога в душата си, ако ние се откажем да приемем Бога в своя ум, ако ние се откажем да приемем Бога в своето сърце, какво ще стане с нас? Цял ад ще се образува. Ако решим да възприемем Бога и да живеем по Бога, ще имаме състоянието, за което Писанието казва: „Иде нова земя и ново Небе“. Нов живот на безсмъртие – туй е, което наричат първото възкресение. Онези, които приемат Бога по този начин, те ще влязат в първото възкресение.

Когато Христос се роди в твоята душа, ти ще бъдеш поле-

зен както за себе си, така и за окръжаващите. Това е възкресение, това значи пробуждане на човешката душа. Когато Христос живее в душите на хората, всички ще оживеят, ще станат и ще си подадат ръка като братя.

Обърнал се Соломон и видял всички насилия и страдания на хората под Слънцето и нямало кой да ги утеши, нямало кой да ги спаси. Обаче въпросът останал в ума на Соломон неразрешен. Така е, казва Соломон – няма кой да те утешава, няма кой да те спаси. И най-после, като няма кой да те утешава и като няма кой да те спасява, тогава поне яж и пий. Като няма утешител и спасител, поне ще пийнеш и ще си хапнеш и тогава каквото ще да става. Досега всички носят тези правила на Соломон и според тях живеят. Обаче Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде и който вярва в Мене, ще оживее.“ Питат: кога ще стане това? Още днес може да стане! Като повярваш, още днес можеш да оживееш. Сега някои очакват да дойде Христос, за да възкръснат. Бъдещето възкресение е за децата, настоящето възкресение е за мъдреците, а миналото възкресение е за старите хора.

Онези от вас, които искат да бъдат учени хора, не трябва да се обезсърчават. Във всяко едно обезсърчение трябва да видите една възможност, от която можете да излезете навън. Гениалността е там. Трябва да знаете, че и в най-голямото изпитание, и в смъртта има едно място, има един нов път, през който можете да излезете. Който може да направи това, той е силен човек, той не умира. Христос провери този закон, Той провери, че и като умре човек, има един изходен път. Като Го поставиха на кръста, заковаха Го и умря. Какво казва Евангелието? Не се ли повърна животът му? Туриха Го в гроба и този, умрелият човек, намери един изходен път и излезе от гроба. Някой ще каже: „Господ го направи“. Не. Аз знам, че той, като умира, пак вярва, че може да живее.

Сегашните хора непрекъснато се безпокоят и казват: „Какво ще направим за утрешния ден?“ Казвам: ако хората уми-

рат от пресищане и от престъпления, защо ние да не умрем от глад? Ако трябва да умрем, нека умрем гладни. Та нима онзи, болният, като умира, не се мъчи? Мъчи се. И аз ще се мъча, но ще знам, че на никой човек не съм направил зло. Има разлика между онзи и мене. Аз, като умра с това съзнание, ще оживея; а той, като умре с онова съзнание – там си остава. Имаме един факт в природата – фактът, че праведният човек възкръсва, а нямаме досега нито един пример някой грешен човек да е възкръснал. Праведният винаги е възкръсвал в света – оживявал е значи, връщал се е в живота пак наново.

Христос представлява възвишеното съзнание на човека, което, за да се оформи, трябва да има вътрешна опора. Вътрешната опора е духът на човека, който определя неговото безсмъртие. Който няма тази вътрешна опора, той не може да бъде безсмъртен.

Разумните същества не живеят само във въздуха. Средата, в която живеят, те я наричат етер. Има нещо, има едно положение, при което човек може да стане безсмъртен. Като влезе в съответната за това среда, човек става безсмъртен. Тогава и да искаш да умреш, невъзможно ще бъде. Ако искаш да умреш, ще слезеш на земята. Ако не искаш да умреш, ще се качиш горе в съзнанието си, ще се повдигнеш.

„И Аз ще го възкреса в последния ден.“ (Ев. Йоана 6 : 45)

Последен ден е онзи ден, в който почва великият живот. Великото, безграничното, туй, което има смисъл в себе си, започва все от последния ден. И следователно всеки един от вас, който не започне с този последен ден, той не може да се домогне до онази велика, Божествена наука, която Бог е отредил и вложил в недрата на природата, т.е. до ония блага, които са приготвени за неговите избрани деца, които днес живеят на земята. Досега са ви проповядвали все за Небето, и всички се готвите все за Небето; как ли не си представяте рая, как ли не си представяте ангелите, светиите! Но всички тия неща са неопределени във вашите умове. Вие били ли

сте на Небето? Били ли сте? Не сте били. Като казвам, че не сте били, аз подразбирам във формата на вашето сегашно съзнание, а не на миналото. С туй съзнание вие не сте били в рая. И когато някой каже, че е бил в рая, ние разбираме не такъв, какъвто е сега, но то е друго съзнание – свръхсъзнанието, чрез което той може да влезе.

Възкресението е едно преходно състояние от подсъзнателен живот към съзнателен и свръхсъзнателен живот. Когато едно нисше животно мине от подсъзнателен в съзнателен живот, самосъзнанието, което се заражда, е възкресение, оживяване. Следователно в сегашния живот самосъзнанието у вас е необходимо, за да изправите вашите минали и сегашни грешки, като ги замените с нещо разумно. Вашият живот не е онзи, който вие очаквате. Като съзнаете всички ваши погрешки, всички тия недостатъци и недоимъци на този живот, страданията, които произтичат от незнанието на тия закони, тогава ще се приготвите за възкресението. Вие ще се решите да излезете най-после като една жаба от това блато, което е вече пресъхнало. Докато човек мисли, че в живота му не става никаква промяна, той живее в процеса на подсъзнанието. Сегашната бяла раса ще мине изцяло в пълно съзнание, а не в пробуждане и заспиване. Това е една връзка на свръхсъзнанието. То е възкресение, то е новият живот вече.

Ако вие се решите днес да пробудите това самосъзнание, вие можете да възкръснете.

Казва се, че вярата възкресява. Тя има отношение към човешкия ум. Следователно възкресението подразбира придобиване на светлина. Когато имаш нужда от вяра, ще кажеш: „Господи, изпълни ме с вяра!“ Вярата не се дава, тя изпълва човека. Когато имаш нужда от Любов, ще кажеш: „Господи, съедини ме с Любовта!“ Значи животът се придобива чрез надеждата, възкресението – чрез вярата, а съединението – чрез Любовта.

Днес хората се нуждаят от нови разбирания, нови възг-

леди за нещата, нова вяра. И вярата има степени: лекове-
рие, суеверие, вярване и вяра. Вярата минава най-после в
знание. Знанието, обаче, не предвижда натрупване. Да тру-
паш знание, това не подразбира още приложение. То е изли-
шен баласт, от който човек трябва да се освободи. Истинско
знание е това, което има приложение. Запример казват за
някого, че е умрял. Те знаят, че е умрял, а не знаят какво
може да стане по-нататък с него. Това не е знание. Който знае
нещата, той веднага ще разбере дали този човек спи, или
наистина е умрял, дали ще възкръсне, или не. Всички хора
не могат да бъдат живи, но всички хора могат да възкръс-
нат. Това е закон. Христос пък никога не е умирал. Следова-
телно може да се помогне само на онзи, който разбира закона
за възкресението и вярва в него.

В чистата кръв трябва да има достатъчно кислород, ток-
сини да няма.

Кислородът на човешката мисъл, на човешкото сърце и
на човешката воля прави кръвта чиста. Кръвта носи всич-
ките блага. С нашата мисъл ние създаване една хубава теч-
ност, еликсирът на живота. Някои търсят безсмъртието. Без-
смъртието произтича от три фактора: от абсолютно правата
мисъл, от абсолютно правото чувство и от абсолютно права-
та постъпка. Те са важни за безсмъртието. Затова трябва да
се научим да мислим. Мисълта ни да бъде чиста. „Може ли
това да стане?“ Може още днес. Някои от вас могат още днес
да възкръснат.

Даниил, един от най-видните хора на миналото, казва: „В
последното време, когато хората ще се освободят от всички
свои криви схващания за живота, тогава възкресение ще
има“. Ще възкръснат хората. Сега всички се стараят още
този ред да запазят. Всичко, което сега виждате, всичко ще
изчезне. Няма да намерите едно перце от този ред и порядък,
който сега съществува. Не че аз го искам, но както от чест-
ния кръст нито едно малко парченце няма да намерите, така
всичко ще се измени. Казва Писанието: всичко ще мине през
огън и от тази култура и архитектура всичко ще бъде поме-

тено, всичко ще се измени, ще остане в човека само онова от културата, което ние сме задържали в себе си. То ще остане. Всичко друго външно ще изчезне. И онова, което сме задържали, ще роди новата култура, която ще бъде хиляди пъти по-висока от сегашната. Това е най-близкото, което хлопа сега пред вратата.

Кога може човек да възкръсне? Когато влезе да живее в Божествения ден. Докато е в човешкия ден, никакво възкресение не може да се очаква. Това не става по буква. Милиони пъти трябва да се завърти земята, докато влезе човек в Божествения ден на живота и възкръсне. Когато дойде до самоопределение на съзнанието си, човек е влязъл вече в Божествения ден, дето го очаква възкресение. При това положение той включва в себе си всичко най-красиво и велико. Това е човекът в пълния смисъл на думата, който е станал, оживял и възкръснал. Това е човекът, който служи на Бога по всички правила. Докато не мине през процесите „ставане“, „оживяване“ и „възкресение“, човек не е още завършен процес. Ставането подразбира събиране на материал за градеж, оживяването подразбира развиване на тялото, възкресението пък представлява развиване на съзнанието.

Възкресението подразбира новото, космическото съзнание в човека, което ще дойде. Тогава във всички ще проблесне нова светлина и те ще съзнаят, че са братя един за друг. Ще съзнаят, че и простият, и знаещият са едно пред Бога.

Възкресението е един процес, който Духът Божий извършва в нашия живот, един велик процес, чрез който Бог възстановява тази първоначална хармония. Един ден, когато вашите уши се отворят и започнете да слушате малко повече и по-отдалеч, отколкото сега слушате – сега те са много дебели, нямате даже музикална способност, схващате само най-грубите тонове – вие ще забележите, че в цялата вселена се движат известни тонове, които предметите – изворите, дърветата, листата – издават и ще чувате велика музика, която се

разнася от единия край на света до другия и тогава ще разберете вътрешния смисъл на живота.

ЖЕРТВАТА

Ти нямаш ясна представа за себе си, нямаш ясна представа за ръката си, да видиш какво богатство се крие в нея. На някои хора виждаш, че животът изчезва от тях, на други, като пишнеш ръката, виждаш, че животът тече като стихия. Аз казвам на такъв човек: „Ти много безразборно се храниш, после, имаш такава голяма амбиция, толкова си се натоварил, че мязаш на товарен кон. Не ти трябва толкова. Ти искаш да станеш голяма величина. Какво ще допринесеш в света? Нищо няма да допринесеш!“ Някой път искаме да станем големи в света. Но големината в света, славата на човека не седи в 10–15–20 години. Христос стана велик едва след 2 000 години. А какво беше тогава? Един престъпник, за когото римляните написаха: „Цар юдейски се провъзгласи“. И досега спор има. Питам: за онези, които сега заминават с величие, след 2 000 години какво ще кажат хората за тях?

Онова зърно в хамбара, колкото и щастливо да е, ако пожелае да се прослави, да излезе вън, в света, непременно трябва да умре. И ако то не умре, ако не пострада, не може да расте, не може да има живот в себе си. И на земята страданията са хиляди пъти по-добре, отколкото задоволствата, които имате. Най-малко два пъти са по-добре страданията, отколкото някое щастие. Ако вие сте щастлив, богат човек, всички ви завиждат, материално ще ви завиждат. Ще се явят около вас мнозина, които ще ви ограбват. Ако сте бедняк, сполети ви нещастие, ще се явят някои да ви съжаляват. Тогава къде е разрешението на въпроса? Човек разрешава една голяма задача. Има едно естество и само чрез страданията човек може да се избави от него. И най-голямото богатство в света е скрито под мантията на страданието.

И действително, няма друг човек в света, който да е страдал като Христа. В историята нямаме друг такъв пример,

когато някой да е умрял на кръста така позорно и след 2 000 години да има такъв успех като Христа.

Вие не сте дошли още до възкресението. Дълъг път ви очаква. За да дойдете до възкресението, вие трябва да свършите 48 факултета на бялата раса и още много факултети на шестата раса. Учението на шестата раса е учение на братство и Любов. Като минете през това учение, тогава само ще разберете, защо е трябвало да страдате.

Без страдания няма възкресение.

Цялата Природа минава през страдания. Тъй щото, не питайте защо са страданията, но работете съзнателно върху себе си, да се осмислят. Веднъж страданията осмислени, въпросите на живота лесно се разрешават. Само така човек ще се подмлади и обнови, а след това ще възкръсне.

„Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва.“ Какво е съчетал Бог? Той е съчетал възгледите на душата и на духа и отношенията между тях. Тези са новите възгледи, които правят човека свободен. Ние имаме предвид свършената, пълната свобода, която съдържа в себе си три качества: живот, знание и свобода. Който има тези качества в себе си, той влиза в новия живот – във възкресението. Възкресението е нова фаза на живота, нов живот, който изключва всички страдания, всички мъчности и недоразумения. Вие не можете да бъдете свободни от вашите мъчности и страдания, преди да влезете в живота на свободата, в живота на възкресението. Докато сте още в стария живот, страданията неизбежно ще ви следват.

Щастието е организираният живот, нещастieto е неорганизираният. Неорганизираният живот като се организира, нещастieto се превръща на щастие. Ние някой път питаме: защо са тия страдания? Да организираме страданията, да станат условия за щастливия живот за бъдеще. Съвременната наука ни е дала доста обяснения. Ако от азотната или

сърната киселина падне някаква капчица, изгаря ръката. Опасни елементи са сърата и азотът! Те като се извадят, другото е безопасно. В сърната киселина не всичко е опасно. В страданието неорганизираното е опасно. То е много активно. Активен е запример онзи човек, който иска да забогатее, онова желание да забогатее, то рупи. Извади това желание, и човекът е добър. Или да кажем човек, който не иска, страх го е да умира. Той е готов привидно да извърши много престъпления. Ако го убедят, че не може да умре, няма да извърши никакво престъпление. Ако го убедите, че ще умре, той пази живота си – ще дойде до престъпление.

Всички ние сме осъдени на смърт. На всинца ви има по една смъртна присъда отгоре ви. И казва се: ако дадете всичко, каквото имате, ще се освободите от смъртта, нищо повече. И Христос, като дойде на земята, трябваше да умре, да пожертва всичко и след това можеше да дойдат свободата и въздигането. В това седи скрит един принцип, за който хората не подозират.

Не е лошо човек, че се е родил, но не е и добро. Не е лошо, че умира, но не е и добро, че умира. Ако в смъртта ти не придобиеш своята свобода, смъртта ти не е намясто, не е навреме. И ако в живота ти не можеш да опиташ Любовта, и животът не е намясто. Следователно ние се раждаме да опитаме Любовта, ние умираме, за да придобием своята свобода. Умира онзи човек, който е придобил свободата си. Жив е онзи човек, който е опитал Любовта. Той живее.

Този, сегашният живот, който имате, ще се оформи само по този начин на мислене. И нищо не може да стане извън тези максими! Извън тези максими животът все ще върви по старому. С новото ще внесем онова велико вътрешно разбиране – единство ще се внесе в живота. И ще мислим тъй, както Бог мисли, и ще действаме тъй, както Бог действа, или казано другояче – както Христос е мислил. По същия начин ще мислим и ние. Законът е един и същ.

Тогава казвам: да се родиш, това е една привилегия. Ти си се родил – казвам: ти си силен човек. Направил си пог-

решка – ти си силен човек. Само силните хора могат да се раждат, а слабите няма ги никъде. Щом не можеш да се раждаш, слаб си. Сега разбирате ли коя е първата погрешка? Да се роди човек е първата погрешка, която той прави – той е силен. Значи ще се радваш, че си силен. Или изправил си една погрешка, силен си.

Като се ражда и като умира, човек прави погрешка.

Защо трябва да се роди човек? За да изправи погрешката на умирането. А защо трябва да умираш? За да изправиш погрешката, че си се родил. Туй трябва да го имате предвид, да размишлявате, да схванете вътрешния смисъл. Така трябва да разсъждавате. И тогава, след като изправиш погрешката, ти ще дойдеш до онова, което Христос нарича: „Ако не се родите изново от дух и вода, не може да влезнете в Царството Божие“. Аз казвам: ако не изправиш погрешката на раждането си и ако не изправиш погрешката на умирането си, ти не можеш да влезнеш в Царството Божие.

За мене е безразлично дали туй ще разберете, или дали живота ще го приемете. Животът е едно благо. Ако го приемете като едно изправяне погрешката на раждането, смъртта е благо. Ако при раждането не изправите погрешката на умирането, животът е едно мъчение. Всички, които са се родили, казват: „Що ми трябваше да вляза в живота, да тегля този кучешки живот!“

Христос отваряше очи на слепи, възкресяваше мъртви и при това трябваше да бъде разпнат. На какво основание стана това? Христос казваше: „Този народ, между който дойдох да проповядвам, ще ме умори със своето безлюбие. Аз трябва да умра. Като умра, аз ще им покажа, че имам сила да възвърна живота си. Но след това не ще имам никаква връзка с тях.“ Христос трябваше да умре, за да се освободи от влиянието на евреите. Всеки от вас трябва да умре, ако иска да се освободи от връзката си със света. Защо трябва да умираме? За да се освободим от сегашния свят на безлюбието. И като умрем, ще кажем: „Ние нямаме нищо общо с вас, сами носете своя товар“.

Ако трябва да умрем, то е, за да се освободим от ограничителните условия на живота. И ако трябва да възкръснем, то е, за да покажем на света, че има само един Бог на Любовта, Спасител на човечеството, чрез Когото всичко можем да направим и всичко може да стане. Той ще ни спаси.

Всички мъченици трябваше да умрат, за да се подобри тяхното положение. Христос трябваше да умре, за да се подобри положението на тогавашното човечество. Един умира за всички, един в света може да повдигне всички. Под „един“ ние подразбираме, че цялото е в състояние да подобри, да оправи здравословното състояние на всички клетки, които живеят в него. Под думата „Христос“ ние разбираме колективното човечество, което взима участие в тази работа.

Придобивките на живота са повече, отколкото придобивките на смъртта. Да приближите смъртта и живота! Практически и смъртта е необходима, и животът е потребен. Животът ще приложите в доброто, а смъртта ще приложите в злото. Смъртта ще приложите в злото – за да се освободите от злото, непременно трябва да умрете. А за да се свържете с доброто, непременно трябва да оживеете. Следователно всеки, който умира, свързва се със злото; всеки, който се ражда, се свързва с доброто в света. Ако той не разбира този закон, той се самоосъжда. Като живее, той постепенно умира. Един човек, който не е разбрал закона, постепенно умира. Защото като погледнеш един човек, може да се чете в неговото лице, че той умира. Може да се определи след колко години ще умре или след колко дена.

Мнозина от вас сте заровени в гроба и викате, пъшкате под него. Казвам: дигнете плочата на вашия гроб и излезте! Като поставиха Христа в гроба, отгоре Му туриха плоча и голям камък върху нея. Той можа ли сам да премахне камъка от своя гроб? Не можа. Христос получи 80 000 удара от римските войници и 4 големи гвоздеа на ръцете и краката си, вследствие на което беше слаб сам да отмахне камъка върху плочата на своя гроб. Ангел дойде от Небето да пре-

махне камъка от гроба на Христа и Христос възкръсна. Днес и вие сте така слаби, както някога бе Христос, всички вие сте разпнати на кръста, имате гвоздеи на ръцете и краката си. Обаче между Христос и вас има една съществена разлика: Христос умря и възкръсна, а вие сте разпнати на кръста, но още не сте умрели.

Христос възкръсна, но за да дойде до възкресението, Той мина първо през разпятието. Какво означава кръстът? Кръстът представлява мрежата на куба, т.е. кубът, поставен на плоскостта. (...) Всички хора са живи кръстове, които трябва да се издигнат. Щом стане това, около този кръст ще се образува една окръжност, която означава вечността. Ето защо кръстът ще се превърне в колело, което ще бъде в постоянно движение.

Защо трябва да се изчислява квадратурата на кръга? За да се намерят елементите на безсмъртието. Тази идея е скрита в органическия живот.

Най-голямото сражение Христос имаше на кръста – една вътрешна, духовна борба. И там Той победи. На физическото поле отстъпи, но вътре в Себе Си води една война и победи. Всичките лоши мисли, които имаше, всичките изкупения, целият ад, който Го нападаше, Той изхвърли вън от Себе Си и не остави никого вътре. Той, като взе камшика в храма, прекатури парите, но видя, че пак си продаваха в храма. Христос, като взе този камшик, вътре не остави никого, нито един – изпъди ги, нито помен не остана в Него от тях. Нищо не остана от старото в Него! Като вземеш камшика в себе си, всички неканени гости ще ги изхвърлиш във външния свят! Той не ги изби, но ги изпъди. Каза: „Домът Ми ще се нарече Дом за молитва, не за продан, не бакалница, бакалия няма да има. Дом разбойнически няма да бъде.“

Всичките тия надписи, които са написани от всички преграждания, човек трябва да ги снесе от себе си тъй, както змията сменя кожата си. Да снемем всичките подозрения! Какво ли няма в човека вътре! Някой път ние усещаме Бо-

жественото в нас. То е живо, то не може да умре. Казвам: предстои ни една от най-големите битки, които трябва да извършим за свобода или смърт. То е свобода. Какво ще ми разправят за свобода? Като дойдеш в себе си – свобода или смърт! Ако предпочетеш свободата, ще приемеш смъртта, ако откажеш смъртта, ще изгубиш свободата, нищо повече!

Когато една душа се ражда на земята, тя се освобождава от всичките противоречия на своето минало. Разкъсват се всичките конци, които са били свързани. Защото, ако погледнете една душа, която е дошла, най-напред ще видите, едно дете се ражда само с един конец, свързано е горе на главата, на сърцето – друг конец и още – трети конец. С три конци е свързано. Като остарее, то са милиони конци като паяжина, конец до конец. Само с конци е обвързано. Когато се ражда, всичките тия конци се разкъсват и човек става свободен като дете. Ако бихме запазили само трите конци, ние щяхме да бъдем свободни.

И ако съвременните хора не могат да възкръснат, тази е причината – те са завързани с по едно малко въже за някой колец. Същото правят и малките деца. Някое малко дете хване една птичка, върже я за единия крак с конец и я пусне да хвърчи. Птичката литне нагоре, но скоро след това падне на земята. Защо? Вързана е с конец. Така са вързани и съвременните хора. Хората трябва да имат висок идеал! Какъв? Който да ги тегли към Небето. Някой казва: „Хвъркнах, но скоро паднах на земята“. Защо?“ „И аз сам не зная.“ Казвам: вързан си бил.

Възкресението е закон за превръщане на енергиите. Когато една по-нисша енергия се превърне в по-висша, човек се спасява. Докато си жив, ще раздадеш всичко на бедните, а не като умреш, да се карат за имуществото ти роднини и близки над гроба ти.

Пророкът казва: „Всички хора трябва да се върнат в правия път, да заживеят по закона на свободата“. Какво гласи

тоя закон? Да забравиш, че имаш да вземаш нещо от когото и да е. Кажеш в себе си: „Каквото баща ни е оставил, ще го обработваме заедно и ще го делим по братски“. Това значи да се роди човек изново и да работи по закона на Любовта, на правдата и свободата.

За да дойде възкресението, вие трябва да се освободите от известни спънки, от известни препятствия, които са предадени по наследство във вашите души.

„Лазаре, излез вън!“ Когато влезе в гроба, кесията на Лазаря беше пълна. Когато изпразни кесията си, Христос дойде пред гроба му и каза: „Излез вън!“ Това значи: няма ядене и пиене, няма вече слава и почести от хората. Лазар трябва да се освободи от всички връзки, от всички недъзи и заблуждения и да излезе вън. Следователно, докато не се освободите от всички суеверия, от всички научни и религиозни заблуждения, вие не можете да излезете от гроба. Казват: „Виновни ли сме за своите слабости и недъзи, които по наследство носим от своите майки и бащи?“ Ако дядо ти и прадядо ти преди четири поколения са пили, трябва ли и ти днес да станеш пияница и да се оправдаваш с наследствеността? Човек може да изправи своите лоши наследствени черти, както може и да разработи добрите наследствени черти. Той трябва да знае по какъв начин да работи за изправяне на лошите наследени черти и по какъв начин да разработва добрите. Това, което окултизмът нарича „четвърто посвещение“, не е нищо друго, освен задача на човека да намери начин за изправяне на своите лоши черти, онаследени от неговите родители и прародители. И на светиите е дадена задачата не да спасят хората, но да ги освободят от лошите им наследствени черти и да ги направят щастливи и безсмъртни. Същият принцип поддържаше и Христос, като казваше: „Който вярва в Мене, той ще придобие живот вечен“. За вас е важно да се освободите от своите лоши черти и да чуете вътрешния глас, който ви казва: „Излез вън!“

Какво представя смъртта? Най-голямото ограничение и

най-голямата свобода. Мнозина мислят, че като умрат, ще бъдат свободни. Само онзи ще бъде свободен, който знае законите да излиза и влиза свободно в тялото си. Който не знае тия закони, той е вързан за тялото си. Такъв човек и след смъртта си не е свободен. Той се намира в големи ограничения. Защо? Той сам се е свързал с хиляди нишки, за скъсването на които се иска съзнателна, разумна работа. Бог, обаче е свързал човека само с една нишка – с Любовта. Докато е в света, благодарение на връзките, с които сам се е обвързал, човек се стреми към центъра на земята. Като помисли нещо за центъра на Слънцето, той усеща, че земните нишки силно го теглят надолу. Тази е причината, поради която стремлението на човека към земята е по-голямо от това към Слънцето. Да бъде човек духовен, това подразбира да има силен стремеж към Бога, към Слънцето на живота. Ако този стремеж в него е естествен, чрез съзнателна и упорита работа върху себе си той може постепенно да къса една след друга връзките, които го държат за земята и да остане само с връзката си към Бога – с връзката на Любовта. Само този човек след смъртта си може да бъде абсолютно свободен. Той ще бъде свободен и на земята, и на Небето. Той може да отива на Слънцето и да се връща когато пожелае. Ще дойде ден, когато хората ще се съобщават направо със Слънцето, ще знаят всичко каквото става там.

Нужно ли е игото в живота? При сегашните условия на живота игото е необходимо. То води човека към мъчение, труд и работа. Понеже съвременният човек е проникнал дълбоко в материята и се е свързал с нея, той се мъчи, докато скъса тези връзки. След това започва да се труди и най-после животът му се осмисля. Щом осмисли живота си, човек работи. И пилето, докато е в черупката на яйцето, се мъчи. Щом наближи време да се излюпи, то започва да чука върху черупката, докато я пробие и излезе вън, на свобода. И в свободния живот има иго, но пилето се труди вече да осигури прехраната си. Всички хора са затворени в черупка, от която трябва да излязат. Докато не я усеща, човек стои в черупката си тих и спокоен. Щом му дотегне, той се мъчи, прави

опити да я пробие и да излезе навън. Важно е да спази момента на пробиването ѝ. Счупи ли я преждевременно, или ще умре, или ще излезе вън, но хилав и неспособен за самостоятелен живот. Внимавайте да счупите черупката си навреме! Този момент в живот наричаме „придобиване на свобода“, „влизане в новия живот“, алхимиците го наричат „придобиване на философския камък“, а в Евангелието се говори за него като за влизане на човека в Царството Божие.

Казвате, че светът е грешен. Хората може да са грешни, но светът не е грешен. Светлината не е грешна, топлината не е грешна. Всички блага не са грешни, не всички постъпки на хората са грешни. Има нещо грешно, но цялата земя не е направена само от кал – земята е направена и от чиста материя. Един ден ние ще се освободим от обвивката на земята, в която грехът расте и се развива. И тогава земята не ще бъде грешна. Писанието споменава, че ще създаде Бог нова земя и ново небе. Един ден и вие ще се освободите. Всеки човек е обвит от една такава обвивка. Ако погледнете човека, ще видите, че той е опасан от един тъмен, черен пояс, който е носител на греха. Понякога не сте разположени, чувствате, че сте лоши, не знаете къде сте – това греховно състояние функционира у вас. Това е греховното естество на човека, една тънка, тъмна обвивка, от която цялото човечество иска да се освободи. За да се освободим, препоръчват се разни методи – да се родим отново, да се излюпим като пиле от яйцето. За да се освободи човек от бъдещите си страдания, трябва да се излюпи, защото ако яйцето стои дълго време под квачката, ще се развали.

Като остане човек без никакъв апартамент, без никакви дечица и без никаква женица, сам, тогава ще намери истинския път, да няма нищо. Само Любовта да те крепи. Да останеш във въздуха. Да нямаш нито земя, нито нищо друго. Като влезете в онзи свят, няма да виждате Слънцето, земята, въздуха. Тези хора няма да ги има.

Та, на земята сме дошли да се освободим от ненужните връзки, които имаме и които ни правят много неспокойни. И

като се освободим от връзките, ще остане само една връзка. Тогаз ще дойде онази Божествената радост в нас и ще разберем какво означава физическият живот. Физическият живот е подготовка за духовния, а пък, духовният е подготовка за Божествения. Щом влезеш в съвършенството на Божествения живот, тогава ще разбереш смисъла на физическия, духовния и Божествения живот. Радостта иде от Божествения живот.

Когато се освободите от всички свои недъзи в себе си и добиете ония велики добродетели, които са били първоначално вложени във вашите души, във вашите духове, вие ще бъдете свободни от законите на света, от законите на смъртта.

Сега у вас възниква едно противоречие, нали така? Понякога вие искате да умрете. Защо? Това е състоянието на господаря, който има свинете си у вас. Тази идея не е ваша. Вие нямате желание да умрете, но искате да се освободите по някакъв начин от негодите на живота. Аз съм срещал мнозина, които са недоволни от живота, но не знаят как да се освободят. Ти можеш да се освободиш от негодите на живота за една секунда, за една минута, за няколко часа, за един месец или най-много за една година. За една година най-много човек може да се освободи от трудните условия на своя живот. Не ти върви в училището, не ти върви в живота, не ти върви в музиката, не ти върви в изкуството, не ти върви и в семейството. Как ще се освободиш от тези негоди?

Ще отидеш при баща си и ще му кажеш: „Татко, съгреших пред Небето и пред Тебе. Прости ме и ме вземи като последен слуга!“ Щом кажеш така, и всичко ще ти тръгне напред. Баща ти веднага ще заповяда да ти донесат новата премяна, ще ти даде нова дреха, пръстен на ръката ще ти сложи, ще заповяда да заколят за тебе най-утоеното теле, ще те прегърне и ще те целуне. Това означават новите условия. Това е, което се влага в живота. Това е, което Христос е изказал с думите: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие“. Изново, разбира, да се родите от вода и

дух. С други думи казано: ако не си готов да напуснеш свинете, ако не си готов да се разкаеш за всички свои глупости, за това, че си изял всичко на баща си и си живял разпуснато, ти не можеш да влезеш в новите условия, ти не можеш да се родиш от вода и от дух. Ще кажете: „Защо е необходимо това?“ Ако не се родите изново, ако не се разкаете, ще умрете заедно със свинете – нищо повече.

„Ако се не родите изново, няма да видите Царството Божие.“ Това е бъдещето на човечеството. Ако се не роди човек изново, той е осъден на смърт. Старите алхимици са изследвали закона за подмладяването. И сегашните учени изучават туй подмладяване и казват: „Човек може да се роди изново“. Туй раждане е съзнателно. То не е раждане на забрава. При това раждане човек съвършено изменя своето естество. Той забравя всичко старо, съзнателно минава от едно състояние в друго и започва новия живот. Тогава той влиза във връзка с всички живи сили на природата и животът му вече няма да бъде една тежест, но едно благо. Обаче, докато дойде до това новораждане, той ще мине през такива тежки състояния, каквито човешкият ум не може да схване.

Представете си, че вие се намирате в положението на Христа, закован сте на кръста. Какво ще бъде разрешението на вашия въпрос? Да виждаш делото, всичко това разрушено, учениците ви избягали и при вас идват римските войници и ви заобикалят. Ще кажете: „Всичко е свършено!“ Не, не, тази възвишена душа знае, че в света има един жив закон, че не е всичко изгубено. И от този момент започва силата на християнството, но тази сила седеше в самия Христос, а не във външните условия. Всички души трябва да имат тази мощна сила! И аз ви казвам, че онзи, който трябва да се роди изново, не трябва да поставя своето упование на една фалшива почва.

Няма по-сладко от това да умре човек, когато разбира какво нещо е смъртта! Няма по-сладко от това да умреш, защото в смъртта човек добива своята свобода. Няма нищо по-горчиво от това – да се родиш. Но понеже ние не разбираме,

като се ражда човек, се радваме. Но детето, като се роди, то заплаква. То веднага, още като приеме първата вдихка, кресне. Казва: „Има да ми страда главата!“ А старият, като умре, не плаче вече. Който се ражда на земята, плаче, че ще страда, а който умира, не плаче, понеже счита се щастлив. Казва: „Свършиха се всичките страдания!“ Дотогава, докато човек се ражда, докато човек умира, той не е свободен. Като умреш, ти тогава си свободен.

Казвам сега: вие, старите, учите младите, но не им говорите истината. Ще им кажете: „Трябва да се упражнявате, битка, голямо сражение ще имате!“ И в религията има залъгвания – ще дадеш малко подаяние и ще се освободиш. Казвам: не е така. Като дойде да се освободиш, трябва да дадеш живота си. Нищо повече! Живота си, който имаш, трябва да го дадеш.

Казват: „Страдующият Йов!“ Той наполовина страда, той не можа да изкара войната докрай. Йов имаше синове и дъщери, те измряха, майката и бащата останаха. Като дойде щастието, пак ги народиха. Жена му казва: „Кажи лоша дума, една хула против Бога, да умреш!“ Йов не каза това. Христос не беше женен, нямаше кой да умре заради Него. За Йова имаше кой да умре – синовете и дъщерите му, добитъкът му. Христос трябваше сам да умре, нищо повече!

Сега вас, женените, временно има кой да ви замести – вашите синове и дъщери. Вие ще останете и пак ще ги народите. Но за неженените – кръстът. Женените наполовина ще разрешат въпроса, казват: „Ние не можахме да постигнем, но синовете и дъщерите ни!“ За неженените няма кой. Те или сами ще постигнат, или няма да постигнат. Едно от двете!

Сега ще направя едно разграничение: жененият, то е човешкото естество у човека, нежененият – това е Божественото естество. С човешкото може наполовина да разрешиш страданията. Като дойдеш до Божественото, ти трябва да се освободиш, там трябва да жертваш. Христос казва: „Ако не ядете плътта и не пиете кръвта Ми“. Човешкото у нас трябва да стане жертва.

Младостта, това е един общ принцип, който съществува в света. Не считайте, че щом сте млади, това е само за вас. Оставете това настрана – вие още не сте млади, вие сте само временно млади и ще остарееете утре. Вие още не знаете какво е младостта и какво – старостта. Може да играете на сцената като млади и като стари, но това е още фиктивно. Нито сте млади както трябва, нито сте стари както трябва. Млади сте, изгубвате младостта си, стари сте, изгубвате старостта си и не знаете какво става. След като изгубиш младостта, какво става? Чувстваш старост. Но и старостта не можете да я задържите. И най-после умрете. Питам: какво остана? Младостта изгубихте и старостта изгубихте, намерихте смъртта. С какво може да се похвали един човек след като е изгубил своята младост и след като е изгубил своята старост? Казва: „Ще се мре вече!“ Хубаво, като умре, какво ще придобие?

В смъртта се подразбира като умреш, да придобиеш вечната младост. Тогава има защо старият да умира. И всеки би се отказал от своята старост тогаз, защото старостта е богатство, което ти си придобил. И трябва да го пожертваш, за да добиеш Божествената младост! Ще го изнесеш ти на Божествения олтар! И туй всесъжжение ще бъде благоприятно за Господа. Това е агнето, което ти трябва да пожертваш за Господа, за да ти даде Бог онова, което ти търсиш.

Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не принесеш в жертва нещо. Кажете ми сега: можете ли да обичате някого, който нищо не е жертвал за вас? За да го обичате, най-малко трябва да има какво да ви даде. Обича те някой, защото има какво да вземе от тебе. Не мислете, че който обича, има някаква идея. Ти обичаш някоя свещ. Защо я обичаш? Защото тази свещ ще я запалиш и тя ще ти послужи. Ти обичаш един кон. Но защо го обичаш? Ще се качиш на гърба му. Обичаш един бастун, защо? Ще се подпираш на него. Обичаш шапката – ще я туриш на главата, да те пази от слънцето. Обичаш дрехата – ще я туриш да те пази от студа. Обичаш обувката – ще ти пазят краката. Обичаш хляба – ще ти допринесе живот. Но да обичаш неща, които няма да ти допринесат нищо, няма никакъв смисъл.

Христос не се спря при малкото страдание, то беше нищо. Той влезе в устата на смъртта. Но смъртта се намери в трудно положение. Дотогава смъртта всички дъвчеше. Намери се един човек, когото смъртта не можа да сдъвче. И като не можа да го сдъвче, повърна го назад, както китът повърна Йона. Каза тогава смъртта: „Още веднъж такъв да не ми носите!“ Какво стана със смъртта? Оттогава всичките ѝ зъби изпадаха и тя е без зъби. С нос е, но няма ония нокти и зъби, които имаше. Още малко остана, когато хората ще бъдат свободни от нейното робство.

Вие казвате: „Като умираме, Учителя ще бъде при нас“. Лъжете се! Лъжете се вие! Христос казваше: „Отец е в Мене и Аз в Него“, но като Го туриха на кръста, каза: „Защо си Ме оставил?“ Няма Го, значи! Онзи, Който беше в Него, Го няма. „Защо си Ме оставил?“ Така е. След туй Христос каза: „Неразбрана е тази работа. Тази работа е неразрешена. Каквото и да става, оставям Духа Си тъй, както Ти си определил.“ Един въпрос неразрешен.

Има един въпрос в света, който няма да го разрешите. Ще останете сами, никой няма да има при вас тогаз. Понеже, както ви виждам, вие сте с раници, все големи войници. Някои от вас сте офицери, подпоручици, някои – подполковници, полковници, има даже и генерал-лейтенант. Отивате на война, куршуми има! И няма да се върнете.

Решип ли веднъж да служиш на Бога, повече не мисли: ще те колят ли, ще те бесят ли, ще те режат на парчета ли – за нищо не мисли. Всичко може да стане с тебе, но в края на краищата ще стане такова чудо, каквото хората никога не са виждали. Ако Христос се боеше, Той не би дошъл до възкресението. Той беше прикован на кръста, където получи най-големите поругания, подигравки, че бил Син Божи, че искал да спаси света. Казваха му: „Ако наистина си Син Божи, слез от кръста, докажи това, за да ти повярваме“. Христос понесе всичко с най-голямо смирение и Любов. И в последния час въздъхна дълбоко и каза: „Отче, на Тебе предавам Духа си. Да бъде Волята Ти!“ Христос понесе на кръста най-

големите поругания, за което беше въздигнат: даде Му се всяка власт и на земята, и на Небето. С Него се извърши това, което дотогава не бе ставало – Той възкръсна.

Който служи на Бога, не умира. Който служи на Бога с Любов, не го заравят в гроб. Дрехите му могат да заровят, да поливат отгоре с вино, но душата и духът му са свободни. След всичко това ще отидете на гроба да му се поклоните. Колкото и да се кланяте на гроба, той няма да ви отговори. Защо? Не е там човекът. Гробът му е празен.

Христовото учение крие в себе си смисъла на живота. Между две велики епохи всякога има една низина. Ако разгледаме човешкия мозък, ще видим, че и в него има вдлъбнатини и издатини. Човешката мисъл може да циркулира благодарение на тия вдлъбнатини и издатини в мозъка. И земята има също така вдлъбнатини и издатини, благодарение на които ние живеем. Някой казва: „Аз не искам да живея в долина“. Къде искаш да живееш? „На някой висок планински връх.“ Питам: колко хора могат да живеят на един планински връх? Всички хора не могат да живеят по върховете. Едни ще живеят в долините, а други – по върховете. Всеки човек ще живее на своята собствена земя: веднъж ще бъде в долината, друг път – на върха, трети път ще слезе пак в долината, четвърти път ще се качи на върха. Така той постоянно ще слиза и ще се казва, докато най-после разбере, че еволюционният закон е движение по ступена линия, в която има низини и височини. Когато човек научи Христовото учение, което се отнася до кръговото движение на вечността, той ще влезе в друга еволюция, в която няма слизание и качване, но кръгообразно движение.

Ще ви запitam: какво ще прави ученикът в света, когато се пробуди съзнанието му? „Ще работи.“ „Как?“ Ще се обърнете към Библията, към първа глава от Битието и оттам ще започнете. „Отначало Бог създаде Небето и земята. А земята беше неустроена и пуста; и над бездната се простираше тъмнина; и Дух Божи витаеше над водата. И рече Бог: „Да бъде

виделина!“ И настъпи виделина. И Бог нарече виделината първия ден, когато той влезе в новия живот.“ Писанието казва: „Нищо няма да остане от старото Небе и от старата земя“. Това означава, че от света на ученика, от неговия ум, от неговото съзнание ще изчезне всичко и той ще остане като в пустиня. От неговото небе няма да остане нито Слънцето, нито Месецът, нито една звезда, той ще увисне сам във въздуха. От неговата земя няма да остане нито човек, нито животно, нито растение – от никъде няма да чува глас. Той ще остане абсолютно сам, като самотен пътник в пустинята. Когато говори, няма да познава и себе си, ще се намери в страшно противоречие с живота. Това противоречие се нарича „смърт“. Всичко, което ви е радвало и веселило, всичко, което сте знаели в живота, всичко, в което сте вярвали и на което сте се уповавали, всичко, с което сте решавали великите задачи на вашия живот изчезва и вие оставате сам, не знаете какво да правите, намирате се в чудо. Питам: какво ще правите като се намерите в такова положение?

И гласът на Господа няма да чувате, и той ще се скрие от вас. Именно за този час Писанието казва: „Ще хлопате и няма да ви се отвори“. Тогава ще се намерите в положението на Христа, когато беше на кръста, и като Него ще извикате от дълбочината на душата си: „Елой, елой, лаба савахтани“.

Сега на вас ви е мъчно понякога, когато ви изоставят. Това обаче не е изоставяне, то е само представа. Вие още не сте изпитвали какво е истинското изоставяне. Но всеки човек трябва да бъде изоставен. Като говоря за това изоставяне, аз разбирам пробуждане съзнанието на ученика. Само по този начин ученикът може да разбере реалността на живота.

Та казвам: ще дойде в първия ден онзи страшен, велик момент за ученика – безмълвието. Около него няма да има светлина и той, от дълбочината на душата си, от своя опит, ще призове онзи Невидимия, Незнайния Бог на вечността, Създателя на всичко в света. Той ще Го призове с цялата си душа, с целия си дух, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искам да Те опитам! Един Си Ти, Господи, Създателят на всичко. Няма друг в света освен Тебе!“

Ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще проблесне малка, микроскопична светлина, която ще му причини такава голяма радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Някъде отдалеч ще чуе гласа Господен, гласа на своя Учител: „Нали искаше да Ме познаеш, нали искаше да Ме опиташ? Пригответи се сега за работа!“ Настана Ден първи на твоя живот. Твоята земя беше неустроена и пуста, и тъмнина се простираше над бездната. Бог, Който прониква навсякъде и във всичко, той е Незнайният Бог, Той е страшният Бог, който твори формите, който се носи над бездната, над неустроената земя, която сега се строи. И рече Бог: „Да бъде виделина!“ И настъпи виделина! Ученикът ще каже: „Тази виделина, която виждам там, далеч, да блесне в мен!“ И ако той е от избраните ученици, като рече „Да бъде виделина!“, в него ще настъпи виделина.

„Кога ще видим Лицето Ти?“ За да видиш туй Лице, трябва като Христа да минеш през кръста, през най-голямото страдание и след туй ще кажеш: „Отивам при Отца моего и Отца вашего“. При туй състояние не можете да идете. Сега можем само да надзъртаме, отдалеч може да Го видим като една обетована земя.

За да се явите пред Лицето на Бога, трябва да бъдете такива герои, че да сте се сражавали със смъртта и да сте приели живота. Тогава ще разберете какво нещо е свободата. Човек, който не е дал едно сражение на смъртта, не може да бъде свободен. Да приемем смъртта, за да приемем живота. Да пожертваме своето човешко естество, всички свои човешки желания, които са временни, за да приемем в себе си живота, за да дойде животът в Божественото естество, да възприемем Неговия Дух. Това е приемането на Духа вътре. Всички, които повярваха тъй, приеха Духа. Които повярваха в туй Учение, приеха Духа и оживяха в Божественото естество. И всички, които се изпитваха така, отиваха и с радост умираха. Това е първото учение на християните: с радост умираха, за да получат живота.

Когато се казва, че кръвта изкупва греха, имаме предвид кръвта на Божествения живот. Щом дойде, този живот изменя цялото естество на земята. Днес нашата земя не е такава, каквато е била във времето на Христа. И всички онези, които умират в името на Христа, изменят естеството си. Те усилят Любовта. Праведните, това са семето на живота. Като умират, те падат на земята като семена и с това подкрепват Божията Любов. Като знаете това, не се плашете от смъртта. Смъртта се омаломощава от Любовта.

Вие се питате: какво искам да кажа? Трябва да бъдете свободни! „Но какво разбираш под думата „свобода“?“ Искам да обичате Истината. „Но какво е Истината?“ Да бъдете мъдри. „Но какво е мъдростта?“ Трябва да имате знание. „Какво е знанието?“ Трябва да имате сила. „А какво е силата?“ Трябва да бъдете безсилни. „Какво нещо е безсилието?“ Трябва да умрете. „А какво нещо е умираването?“ Трябва да ви заровят. „Защо трябва да ни заровят?“ За да изникнете пак.

Така ще дойдете до ония постоянни ограничения и най-после, за да намерите изход, като малко дете ще лазите и ще дойдете до едно вътрешно разбиране. Мнозина от вас сте готови, но мислите, че с едно махване всичко можете да направите. Обаче навън има 30 градуса студ и вие се молите и ако при първата молитва студът спадне на 29 градуса, значи опитът е сполучлив. Вторият ден пак се помолите, студът спада на 28 градуса. Ако може чрез молитвите ви студът да спадне на нула градуса, тогава имате голямо постижение. Тоя студ е вътре във вас. Чрез спадане на студа се подобрява вашето положение. В какво се изразява студът? Ти седиш вдървен. Помолиш се и дойде подобрение. Вторият ден – по-голямо подобрение. След 30 дни вие сте много добре. След още 30 дни ще можете да извървите няколко километра. И след още 30 дни вие можете да работите.

Възкресението е естествен процес за придобиване на знания и освобождаване от ограниченията. Щом завърши с успех програмата на земното училище, човек възкръсва и влиза в новия живот. Който познава Божествените закони и ги

прилага, той минава през възкресението. Ако не познава тези закони, той е далеч от възкресението. Каквито обидни думи да кажете на възкръсналия, той не се смущава. Той казва: „Едно време бях и кон, и магаре, и лош човек, но минах и заминах през това. Сега съм свободен, възкръснал човек.“

Сега, понеже Христос идва в този свят, как ще ви намери? Разбира се, някои ще намери богати, а други – бедни. Казано е: „И на тази основа отгоре, ако намери някой злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, всекиму работата ще стане явна, защото денят ще я покаже; понеже с огън се открива и огънят ще изпита всекиму каква е работата. На когото работата, която е градил, устои, той ще вземе заплата, а на когото работата изгори, ще се опечети, а сам той ще се избави, но тъй, както от огън.“ И всеки, който не спазва целомъдрието и няма в себе си страха Господен, „такъв човек да го предадем на Сатана за погубване на плътта, за да се спаси духът в деня на Господа Исуса“.

Ако вие сте добили опитност от толкова хиляди години, страдали сте, държали сте високо знамето на Истината, не сте се плашили от онези, които убиват тялото и сте се жертвали за възтържествуването на правдата, за тържеството на Царството Божие, Господ ще ви въздигне наново, Той ще ви възкреси. И затуй казва Христос: „Не бойте се от онези, които убиват тялото“. Ако убият вашето тяло, душата ви ще остане свободна, а това е ценното в живота. Всеки друг път, който ви отклонява от Истината, е пагубен и за тялото ви, и за душата ви. Защото страхливите, малодушните няма да наследят Царството Божие.

В правото дело на Господа, в правото дело на човечеството, в правото дело на народа, в правото дело на индивидуалната душа не бива да има ни страх, ни боязън, ни колебание, ни малодушие, ни отстъпление от великото начало на живота. Правото е право всякога! Любов и страх са неща несъвместими в човешкия дух, в духа на истинския човек. Там, където е Любовта, страхът го няма, и там, където е страхът, Любовта я няма. Любовта е признак на пълнота, на единство във всички сили, чувства и способности на човешкия дух,

а страхът е признак на отсъствие, разединение на тази вътрешна хармония, на душевния мир.

С тези последни думи аз подразбирам високото, благородното, доброто у човека. Не подразбирам онова нахалство, онази грубост, онова жестокосърдечие, онази безчувственост, които често минават за храброст и безстрашие. Идеалът на геройството се състои в това – когато те сложат на позорния стълб за правото дело, да можеш с великодушие да понесеш всички страдания, целия позор, всички хули и всички злорадства и обвинения на окръжаващите, пък било то и на целия свят, и да кажеш на Майка си: „За Тебе, Която Си ме родила в тоя Божий свят, аз жертвам всичко. В Любовта Ти аз намирам своята последна опора на моята душа. Страхът от света, от онези, които убиват моето тяло, е отживял своя век. Аз не се боя, защото Те познавам. Дали ще ми дадеш смърт или живот, еднакво, с благодарност ще ги приема. С Тебе и в смъртта има смисъл, без Тебе и в живота няма цел. В смъртта или живота, бъди Ти всякога светлият венец за моя дух.“

Как ще отидем на оня свят? Като пеперуди. Докато сте на земята, ще ви тъпчат като червеи. Щом се превърнете на пеперуди, ще напуснете земята и ще отидете на оня свят.

ВОДА И ДУХ

Човек трябва да се роди съзнателно. Казано е: „Ако не се родите изново, от вода и от дух, няма да влезете в Царството Божие“. Значи човек трябва да се роди съзнателно. Докато майка ти те ражда, а ти нищо не помниш, ти не си роден. Казано е: „Роденият от плътта плът е, и роденият от Духа дух е“. „Роденият от духа“ подразбира онова състояние, в което човек чувства Божията Любов в себе си, повдига се над всички хора и разбира връзката, която съществува между всички души, които Бог е създал. Само така животът може да се осмисли и ти ще бъдеш смел.

Човек, след като много пъти от много майки се е раждал, най-после трябва да се роди сам. Онези от вас, които са дошли до това положение, няма да ви раждат майките, вие сами трябва да се родите. Вие трябва да създадете един характер, такава гениална мисъл, че всичките нови мисли, нови чувства, които ще дойдат, да влязат, да образуват бъдещето ви. Сами да се родите. Човек в себе си сам ще се зачене и ще стане в него една метаморфоза тъй, както гъсеницата може да се превърне в една пеперуда. И човек ще се роди сам. Отсега трябва да събирате онова богатство във вас, във вашите умове и сърца, богатство, което е необходимо за създаване на новото тяло, с което вие трябва да се облечете.

Докато човек не се облече с новото тяло, той винаги ще носи тия недъзи, които сега носи.

Съществуването на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплъщения, които е имал. Той се превъплъщава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам „закон“. Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца – нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда вълк, ти ще бъдеш вълк – нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда майка змия, ти змия ще бъдеш – нищо друго не можеш да бъдеш. От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш роден от Бога. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете синове на възкресението, доста време трябва да мине. Много хора може да мислят, че са синове на възкресението, без да са такива. Може да носиш името „християнин“, без да си християнин. Може да носиш името „светия“, без да си светия. Може да носиш името „грешник“, без да си грешник. Може да носиш името „престъпник“, без да си престъпник. И едното, и другото е вярно.

Висока култура се иска от човека, за да се подмлади ментално. Човек е изгубил първоначалната си топлина, която е необходимо условие за подмладяване. Тя представля-

ва особен род динамическа топлина – причина за нов живот и „топлина на духа“. Роденият от вода и дух е нов човек. Да се подмлади човек, това значи коренно да се преобрази умът и сърцето. Невъзможно е да подмладиш тялото си, ако предварително не си подмладил ума и сърцето си. Един от начините за подмладяване на ума и сърцето е заниманието и работата със Словото Божие.

Говори се в Писанието за вода и дух. На научен език водата е магнетизмът, т.е. тя носи магнетичната сила в себе си, а духът е носител на електричество. Христос казва: „Който е минал през вода и дух, той може да влезе в Царството Божие“. Това значи: ако умът ви се възроди от електричеството, а симпатичната нервна система – от магнетизма, вие ще бъдете граждани на Царството Божие. Ако обработвате мислите си с електричеството, а чувствата с магнетизма, вие ще разберете великия Божи закон и ще бъдете носители на вярата и Любовта.

Водата е Божествен елемент, който принадлежи на херувимите. Техният физически свят е съставен от вода. Следователно, който иска да види Царството Божие, трябва да притежава двата елемента – водата, символ на живота, физическият свят на херувимите, и дух – основа на Божественото Царство. Който иска да влезе в Царството Божие, трябва да бъде във връзка с ангелите – основа на това царство и с херувимите – неговият физически свят. Без тази връзка, т.е. без вода и дух невъзможно е човек да види Царството Божие.

Когато казва Христос „от вода и дух“ да се роди човекът, то под „вода“ в дадения случай се разбира първичната пра-на, силата, а под „дух“ се разбира Божествения Дух, то е разумното в човека, то е най-висшето съзнание.

„От вода и дух“ ще се роди новият човек.

Ти казваш, че си религиозен, но не работи целият мозък. В религиозния работи само едно чувство на вяра и той може

да стане суеверен. В някои хора работи и надеждата, защото и тя спада там. В някои хора работи съзнанието за справедливост. Хората, като станат религиозни, целия свят съдят: този не живее хубаво, онзи не живее добре. Ако искаш някой да ти покаже дали си прав или крив – религиозният човек знае, даже знае кой ще иде в рая и кой няма да иде: едни праща в ада, в затвора, други оставя свободни.

Христос казва, че не е така процесът. „Ако се не родите изново“, един процес е – знание се изисква да се родите в дух и вода. Значи, ако не разбирате закона на водата и закона на духа, ако те не благоволят да се родите, не можете да влезете в Царството Небесно. Трябва да влезете в утробата на водата и духа, духът трябва да ви стане баща и водата да ви стане майка, да ви носи хиляди години, и тогава да се родите. Този процес трябва да се разбира.

Аз наричам човек онзи, който мисли и който не умира. Значи човекът животно или по-право животното човек ще умре, а онзи човек на бъдещето, човекът в зародиш, който има безсмъртието, той е истинският човек. Всички хора на миналите векове са поддържали чувствата. Чувствата трябва да се поддържат като основа, върху която умът трябва тепърва да дойде и да работи. Христос казва: „Когато Духът на Истината дойде, той ще ви научи и припомни всичко“. Или казано е в Писанието: „У когото няма Дух Христов“. Христос подразбира под духа най-силното в човека. Това е неговият ум, който ще научи човека на всичко.

Ако у вас не се роди умът, да почнете да работите, вие не можете да влезете в Царството Божие. Това значи, ако не се родите от дух и вода или ако вашият ум не почне да функционира на мястото на вашето сърце, и после ако умът ви не почне да функционира заедно с вашето сърце, вие не можете да влезете в Царството Божие. Защото само умът е в състояние да видоизмени противоречията на сърцето. Умът и сърцето представят две течения: сърцето е гъстото течение, а умът е по-рядкото течение, умът е артериалната кръв, а сърцето е венозната кръв. Що е сърцето? Това е венозната

кръв, която отива да се пречисти. Ако венозната кръв не се пречисти в свещения огън на ума, тя не може да влезе на определеното си място. При това пречистване именно става и кръвообращението. При пречистването на кръвта работят най-разумни, най-интелигентни същества. И ако ние, хората, не грешим, те щяха да ни покажат пътя за безсмъртието. Те щяха да ни покажат по какъв начин можем да изхвърлим нечистотията от своята кръв.

Във вас всичките неща са разхвърлени – радостта е разхвърлена, скръбта е разхвърлена, животът е разхвърлен, всичките кости разхвърлени. А всичко туй е цялостно. Възкресението, то е правата мисъл. В съзнанието ще държиш, че не можеш да умреш. Не мисли, че ще умреш, ще изгниеш. Щом не мислиш, ще умреш и ще изгниеш. Щом започнеш да мислиш, ще възкръснеш. Нищо повече! Сега туй ще стане. Всичко в света е мисъл, всичко в света е ум. То е реалността, дето е всичко ум. Там е всичко мисъл вече – второто проявление. Съответствие има – съответствието е, че земният живот е скръбен, небесният е радостен. Следователно на земята се учим да започнем да мислим, в небесния живот – вече сме се научили. В Небето вече няма скръб, защо? Защото мислят, те разбират. На земята хората не мислят и следствие на това скърбят. Сега някой може да се почеше по врата и да каже: „Тази работа ми се вижда малко неразбрана“. Щом се чешеш по врата, не мислиш.

Когато се говори за възкресение, за вечен живот, разбираме съчетанието, което съществува между човешкия дух и човешката душа. Те съдържат качествата на Божествения Дух и на Божествената душа, затова човек има възможности, каквито и Бог има.

За да придобие безсмъртие, човек трябва да се запознае с онези методи, чрез които Духът го ръководи. Докато дойде до това положение, човек все ще се натъква на онова, което не му е потребно.

За да се роди човек изново, непременно трябва да се свър-

же с Божествения Дух, това, което съвременните хора отказват да направят.

За да възприемат Духа, хората трябва да бъдат съвършено готови за това. Христос казва: „Който не се отрече от баща си, от майка си, от брата си, от света и най-после от своя си живот, той не може да бъде Мой ученик.“ Значи той не може да възприеме Духа.

Това говоря на онези, които искат да проучват вътрешната страна. Не мислете, че временната радост, която имате, е Духът. Онова, което носи Духът, е нещо съвсем ново. Вие ще опитате един мир, който досега не сте опитвали. И сега имате мир. И радост имате. Има хора, които са родени весели, постоянно са весели и засмени. Това е само темперамент, което не показва, че Духът присъства. Има хора, родени красиви, има хора, които после ще станат красиви. Първата красота е маска отвън, а втората красота показва, че човек е работил. Това е свойство на Духа и тогава в неговото лице има едно изражение, което показва красотата на душата. При първата красота външните линии с време се изгубват, а красотата на Духа при старостта не може да я изгубиш. Онзи, който приеме Духа, влиза в областта на безсмъртието. Това е вътрешното възкресение.

Аз съм слушал мнозина да разправят, че човек може да се роди от Духа Божии. Аз съм виждал хора, които мислят, че са родени от Бога и след туй казват: „Пак изгубихме“. Роденото от Бога назад не се връща. Щом се връща, той няма никакво раждане. Аз сега говоря за едно мистично реализиране, освобождение на човека. Човек на земята, при обикновените условия, след като се освободи, той ще почувства една вътрешна свобода и той ще измени своя живот. В неговия живот няма да стане рязка промяна: ако е музикант, пак ще пее, но този музикант, като пее, който е веднъж роден, той ще почувства един свещен трепет от песента. Поетът, като пише, ще остане пак поет, но в своите стихове тъй ще нарежда думите, че ще вложи нещо ново, всяка една дума ще бъде на мястото.

Ти още може да си в своята какавида, в гроба, но чувстваш една радост, че ще пцъфнеш. Това е временно положение, в което се намиращ. Положение на един затворник, който е вързан, но той знае, че неговите приятели идват и го обкръжават, той се радва, понеже знае, че ще бъде освободен, а враговете треперят. Такова е положението на човек, който очаква Духа. Той чувства, когато ще възприеме Духа, ще има много видения, много сънища, много работи ще дойдат да му подсказват и няма да го оставят в неведение. Ще има пак нещо, което ще остане незнaйно, но ще го предупредят.

Идва Духът за тези души, които са вече готови. Има души в миналото, в които Духът е идвал. Имало е едно специфично изливане. Това, което мистиците наричат „вътрешна връзка“. Душата се свързва със своя първоначален извор и оттам, отдето е излязла, става едно с него. Има вътрешна връзка между Първата причина и душата, която живее на земята. Всички противоречия престават, всички неща се обясняват. Човек може да е богат, може да е учен, но ако той не е осенен от Духа, от Любовта, той е винаги недоволен от живота.

Сега наново трябва да се родим от Бога, не както е роден Адам. Какво ме интересува Адам? Адам е началото, аз съм краят. Ние сме сега краят. Казва Писанието: „Аз съм алфа и омега“. Но казва, че сега Господ създава един нов свят, от който трябва да се родим. Тогава Господ го е създал от пръст, сега Господ го ражда. Онзи Адам, който Господ направи, аз го считам, че той е тухла направена. Тухлите се правят – в калъпи се турят. Но тази тухла не е влязла в работа, Господ я разчупил и я изпратил навън. Та сега му трябва живи камъни. Дотогава, докато ти живееш за себе си, ти си камък, голям камък си. Като се зароди идеята за ближните, ставаш органически – едно растение; като се решиш да живееш за Бога, ти ставаш човек. Не че е лошо да обичаш себе си, но ти си твърдо вещество. Сега трябва да станеш меко, органическо вещество, да растеш. Най-после трябва да станеш Божествено – да мислиш.

Туй е учението, което всякога се е проповядвало в един или в друг смисъл. Но туй учение е забулено. Ние казваме, че външните условия са трудни. Условие е майка ти. Запример, ако твоята майка е била болна, тя може да те осакати, да ти създаде един свят, в който ти се раждаш, ти ще бъдеш един инвалид и едва ли ще можеш да се избавиш от ударите, които тя ти е създала; ако баща ти е бил непорядъчен, ти също не можеш да се избавиш от неговите недъзи.

Та казвам: първото условие за нас, това са нашите майки и нашите бащи, нашите братя и нашите сестри, по-големите от нас. И когато ние се раждаме, нашата съдба е напълно зависима от нашите бащи и майки. Туй е по отношение на земята. И ако очакваме спасението от нашите бащи и майки на земята, то аз бих ви казал, че нашата работа е свършена. Но ние трябва да се върнем към първоначалния ни Баща. Да се върнем при Бога! Първият наш баща, Той е Бог. Да се върнем при Него! Туй е спасението сега. От Него трябва да се родим наново. Ако човек уповава на туй рождение, което има сега, той ще умре, както всички умират. А той наново трябва да се роди от Онзи Баща, Който ще му даде пълната свобода и безсмъртието.

Според учението за прераждането, вие чакате в някое друго прераждане да дойдете при по-благоприятни условия. Вие вярвате, че сегашният ви баща, който ви е родил, не е толкоз напреднал. Че ще дойдете от някой баща и майка по-напреднали. От кого сте родени вие? Ако повярвате, че сте родени от Бога, тази вяра и Любовта във вас, ето вашето богатство. Но докато мислите, че сте родени от този баща и от тази майка и виждате, че баща ви и майка ви умират, вие сте на крива посока. Онзи, който ще ви учи, той не трябва да умира. Това е вътрешният учител. Като дойде този вътрешен учител, ти ще гориш, ти целия ден ще гориш, ще бъдеш една запалена свещ и като дойде учителят, ти не можеш да бъдеш сиромах, ти не можеш да бъдеш един просяк, един грешник. Учението, което трябва да учите, е учение на Любовта.

Хубаво е да ви насърчават, но и то е до време. Днес баща

ви ви насърчава, майка ви ви насърчава, но утре баща ви ще умре, майка ви ще умре, кой ще остане тогава да ви насърчава? На кого ще разчитате тогава? При другия, при установения порядък на нещата ти трябва да имаш една майка, която никога не умира. Ти трябва да имаш един баща, който никога не умира. Кой е този ваш баща или коя е тази ваша майка? Казвате, че той е Господ. Той е онзи ваш Баща, който никога не умира. Ами майка ви коя е? Това е Духът, който никога не умира. Майката и бащата никога не умират в новия порядък на живота. Вие трябва да знаете, че имате един баща, който никога не умира, и една майка, която никога не умира.

Първият човек – духът на човека е направен по образ и подобие на Бога, вторият човек – плътта е направена от кал. Обаче в Писанието е казано, че вторият човек е направен в шестия ден. Шест е число на илюзии, на слизване и качване.

Защо се бият хората? Защото са направени от кал. Кога ще престанат да се бият? Когато се родят от вода и дух. Христос обръща внимание на учениците си към причините и последствията на страданията в човешкия живот. Той казва, че задачата на човечеството е да преработи и организира материята, от която е създаден човекът. Кога ще се преработи тя? Когато мъжът и жената не се напускат, когато всички хора се обединят в едно цяло и живеят без грехове и пресъпления.

Мнозина казват, че Христовото учение не е приложимо днес, не е в съгласие със съвременната култура. Не е приложимо Христовото учение за онези, които са направени от кал. Обаче за онези, които са направени от дух и вода, то е приложимо. Те го прилагат и живеят в мир, съгласие и Любов. Те ще бъдат верни в Любовта си и зад гроба, а не както сегашните хора, само до гроба; в повечето случаи верността им не стига и до гроба.

Новораждането подразбира второ раждане, т.е. раждане по дух. Когато се роди по първия начин, по плът, човек не познава майка си и баща си и ги търси. Когато изново се

роди по дух, той познава вече своята майка и своя баща и по име ги зове. При първото раждане и майката, и бащата, и сестрите, и братята умират. При новораждането никой не умира. Там и майката, и бащата, и сестрите, и братята на човека вечно живеят. Това се разбира от стиха, който Христос е казал: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е“.

НОВОРАЖДАНЕ

Един от важните въпроси, до които човек трябва да дойде, е следният: може ли човек да се роди сам? Самораждането е велика наука. Когато човек сам се роди, тогава ще разбере какво нещо е раждането, тогава ще разбере смисъла на живота. Очаквате ли други да ви раждат, вашата работа няма да върви добре. Очаквате ли на майка си и на баща си те да ви родят, вие ще бъдете в положението на дърво, което всеки може да отсече. За какво ще употребите едно отсечено дърво? Отсеченото дърво се употребява за дъски, за греди, които влизат в строежа на човешките къщи. Тъй щото, докато сам не се роди, човек не може да говори за раждането. Докато не се слее с Битието, човек не може да говори за Любовта. Общението между две души, между двама млади, не е още Любов. Любовта подразбира преминаване на великата разумна енергия на Битието от едно състояние в друго.

Има една велика работа в света, която трябва да се извърши. Всинца ние живеем в един неорганизиран свят, в една материя първична, която не се подчинява на Божиите закони. И тялото ни е създадено от тази неорганизирана материя. Най-първо Бог механически е образувал човека, после е вложил в него живота Си и той станал жива душа. То са две степени. Най-първо организиране и после оживотворяване на тази материя. Ние не само трябва да се организираме, но трябва да се въодушевим, трябва да внесем новия живот, който сега хората наричат възкресение. То е велика задача, която всеки човек има индивидуално.

Днес всички хора разискват върху въпроса, наистина ли Христос е възкръснал. За да се убеди човек във възкресението, трябва да се пишат цели трактати. Преди да се докаже възкресението, трябва да се запитате: възможно ли е човек да умре? Първо трябва да се докаже дали наистина човек умира, а после – дали човек може да възкръсне. Според мене невъзможно е човек да умре. Щом не признавам смъртта, като естествено последствие иде възкресението. Ще кажете, че човек умира, защото сърцето му престава да работи. Ами преди да се роди човек, сърцето му пак не е работило. Това не значи, че той е бил мъртъв. Ако беше мъртъв, той нямаше да се роди. Хората са склонни по-скоро да приемат твърдението, че човек умира, отколкото това, че човек може да възкръсне.

Кой е вашият затвор? Вашето сегашно тяло. Трябва един ден да излезете от този затвор, мръсен, нехигиеничен. Досега вие сте вземали причастие, но не знаете каква емблема представлява от себе си виното. Хлебарят трябваше да бъде посечен, а виночерпецът – възстановен на своята служба – единият принцип в живота, активният, всякога трябва да се жертва. А виното трябва да влезе да разхлади живота. То има голяма сила, но понеже съвременните хора не са приготвени предварително, се възбуждат от него – те нямат такъв организъм, за да го използват. Когато виното влезе в шишето и почне да ферментира, шишето се пуква.

За мен физическите страдания на хората не са важни, те са резултат на техния духовен живот. От наше гледище, според схващането на окултната наука, съвременната земя, понеже е заражена, трябва да даде място на един нов свят, на една нова материя, нов живот трябва да се влее, тъй като този живот е опорочен. Ако вкарате един вълк в каквато и да е форма, във формата на една овца или в човек, вол, кон и пр., този вълк при всички форми ще остане пак вълк. Ако вие поставите тази интелигентност на вълка в човешка форма, той ще стане учен човек, но всякога ще употребява навиките, които вълкът има. Вие не можете да го измените по

никой начин. Следователно в тази човешка форма трябва да вложите нов живот. С нашия стар живот сега нищо не можем да направим. И затуй Христос казва: „Ако не се родите изново“, т.е., ако не дойде нов живот, новата Божествена струя в тая форма, нищо не можете да направите. Туй е един велик закон в света: новото трябва да дойде във вас.

Вие всички сте недоволни. Най-същественото ви липсва. Вашето съзнание още не е разширено и Христос още не е влязъл във вас. Ако Христос не проникне в съзнанието ви и ако след него не проникне Божествената Любов, вашите усилия ще бъдат безполезни. Няма да се постигнат очакваните резултати. Не мислете, че туй трансформиране на един живот в друг е лесна работа. Да се трансформира едно растение във форма на едно животно, какво изкуство и знание е потребно! Мислите, че то става много лесно – не, така лесно не става. Духът Божи, Който работи във вас, ще свърши всичко, а не само като говоря аз. Трябва Христос да проникне и тогава ще дойде възкресението, а то подразбира новият живот, излязъл в нови форми. Ще излезете от гробовете, но ако бъдете каквито сте сега, ако ядете и пиете както сега – не мислете, че все така ще бъде, не, от това сегашното, от тази форма помен няма да остане! Ще останат известни принципи, които ще напомнят за сегашното, но всички коренно ще се изменим.

Това тяло, в което сега седиш, е един гроб. Следователно, ако ти, като една пъпка се разпукнеш, цъфнеш и завържеш, ще образуваш новия плод. Нима с онези тела, с които сме заровени, с тях ще възкръснем? Нима с тия хилави тела, за които сме изхарчили 50–60 хиляди лева да ги лекуваме, с тях ще възкръснем? Не, друго нещо се подразбира. С други тела ще възкръснем. Ние подразбираме ония тела, за които се говори, че са храм на Бога живаго.

Погрешката на съвременните хора седи в това, че те са влезли в едно статическо положение. Това се дължи на факта, че те не са родени още от вода и дух. Сегашните хора са

родени само по плът, а всеки, който е роден по плът, него го очаква смърт. И тогава всички онези идеали, които е имал, ще изчезнат. Даже съвременните хора разглеждат въпроса така. Те казват: „Един ден земята ще се разруши. Какво ще стане с нас тогава? Какво ще остане от човека?“ Но те не разбират законите: земята е едно училище, тя не може да се разруши. Щом свърши училището на земята, човек ще мине в друго, по-високо училище. Има друга една земя, за която човек се готви. Тя е обетованата земя. Като умрат, хората ще отидат в тази обетована земя.

Учените казват, че един ден земята ще остарее и всички хора, които живеят на нея, ще измрат. Ако е така, питам тогава: всички ежби, които стават между хората, какъв смисъл имат? Та животът не е там. Земята е едно училище. И хората на земята няма да умрат, но ще се пренесат на други места, ще продължат своето учение. Следователно докато си на земята, трябва да се научиш на всички правила на добрия живот, защото там, където отиваш, ще те поставят на подobaващо място. Знанието, което си придобил от хиляди години, ще определи следващата форма, която ще ти се даде. Всички същества, които сега живеят на земята, са все разумни. И според развитието си всяко ще вземе съответстваща форма. Волът не може да не бъде вол, конят не може да не бъде кон, комарът не може да не бъде комар, човекът не може да не бъде човек – всеки ще вземе такава форма, до която е дошъл. Следователно формата на всяко живо същество трябва да се измени. Тя ще се измени според степента на съзнанието.

Ако хора със стари идеи и чувства искат да живеят при новите условия, горко се лъжат. Такава е съдбата, такъв е Божественият закон. Господ иска да се подмладите, да се преродите. „Как ще се преродим?“ Ще се преродите, ще се образуват нови форми, в които ще вложите вашия живот. Тези форми ще бъдат реални, а не мечти. Ако разбирате закона, под който сега живеете, вие бихте се подмладили. „Кога ще бъде това?“ Когато научите закона да се обновявате вътреш-

но, в душата си. Когато говорим за възкресение, ние разбираме ония форми, с които Господ работи във вас.

Смъртта сега разрушава само несъвършените форми. Всички онези хора, които не са достигнали до положението на съвършени същества, са подложени на ножа на смъртта. Като станат съвършени, те няма да умират. Тогава хората ще се размножават по съвсем друг начин, а не както сега. Размножаването е закон на несъвършенството.

Начинът, по който е бил граден светът, е временен. Онзи строй, който сега имаме, е съграден в миналото, бил е погребан в миналото, но за един бъдещ строй природата счита сегашното положение като незадоволително. И природата почти е затворила своите витрини и сега прави рекапитулация, приключва сметките си. При това приключване хората искат да бъдат щастливи. Не могат да бъдат щастливи, понеже има изплащане. Каквото си дал и взел – всичко се изплаща. При новата фирма, в бъдеще, не може да има даване и вземане. Ако някои от вас искате да бъдете щастливи, това е невъзможно, защото късно сте дошли. Не искам да ви обезсърчавам – най-дебели дрехи ви трябва, сняг ще има, вятър, безпаричие, болести, тъмнина, смущения отвътре и отвън, свещи ще ви трябва за вечерно време. Това са и буквални, и иносказателни работи, които трябва да превеждате. Не може без иносказателни работи, без иносказание не може. Всяка математическа формула – това е иносказание.

Един ден цялата Слънчева система ще мине през огън, за да се пречисти. От греховете на хората няма да остане нищо. Сега греховете зависят от особения състав на материята, в която живеят. Тази материя е неустойчива и в нея става особен род гниене. В бъдеще тази материя ще кристализира и светът ще се преустрои по особен начин. Тогава грехът ще бъде невъзможен, понеже няма да има такава материя, която да го създава. Веществото ще бъде устойчиво. Тогава ще видите какво значи красота, тогава ще видите кристалните извори на безсмъртието, откъдето излиза жи-

вот. Там ще видите, че самата вода е създала материалния живот.

Казвам: ние сме в преходен период сега. Създава се един нов свят. Светът се изменя. Когато започват да се топят ледовете, когато започват да се топят снеговете, пролетта приближава. Когато боледуват хората, кои са причините? Изменя се положението, топи се всичко туй. Ако съжаляваме за стопените ледове, ако съжаляваме за стопените снегове, не разбираме закона. Ако съжаляваме за болестите, които се явяват, не разбираме закона пак. Новият живот влиза вътре. Кои хора боледуват? На които кръвта не е чиста. Един човек с чиста кръв не може да боледува. Защото ония микроорганизми, от които нашият организъм страда, намират храна в нас. Всички болести, които имаме, се дължат на нашата нечиста кръв. Или аз казвам тъй: всички болести се дължат на онова вътрешно безлюбие, което съществува между хората.

Запример ти хванеш една кокошка, погладиш я, нахраниш я, след туй ѝ отрежеш главата. Тя се моли, кречи, казва: „Остави ме да живея!“ Ти казваш: „По-добре ти да умреш, аз да живея“. Утре и тебе ще те хванат. Кой от нас ще остане жив? Ние сега казваме, че е Волята Божия да умираме. Ако ти имаш едно дете и умира, Волята Божия ли е да умре? Писанието казва: „Не благоволява душата ми към смъртта на грешника“. Защо ни заблуждават така? В природата съществува смърт: един плод може да умре, но ще умре само външното на плода, костилката ще посадиш. Ти можеш да дадеш само онова външното, но онова, което имаш вътре в тебе, то трябва да живее.

Бог не може да направи нещо, което умира. Ние умираме като хора, но не като творения на Бога. Плътта е, която умира. Тя е онази зараза, която влиза вътре в човека и той трябва да умре. Смъртта в този случай е едно освобождение от човешкото, за да възтържествува Божественото, разумното, да дойдем до истинския живот, където престават да имат власт над нас страданията.

Да излезе човек от тялото си и да се прости с него, не е голямо нещастие. Без тяло може да се живее, тъй както може да излезеш от своята къща, от своя палат и да живееш в някоя колиба. Душата и тялото са две неща различни.

Казвам: Любовта само ще ви направи безсмъртни. Не туй безсмъртие, което очакват хората. Те мислят, че тялото ще бъде безсмъртно. То е една хижа, която няма какво да бъде безсмъртна. Ние ще оставим тия въпроси. Душата на човека е нещо велико, за което човек няма представа. Тя е образ на Бога. Величието на човека седи в неговата душа, понеже човек е създаден по образ и подобие. Душата е онзи Божественият образ. Един ден ще видим тази Божествена душа в нас, ние още не я познаваме. „Тогава – казва псалмопевецът – когато видя Лицето Ти, душата ми ще се изпълни с всичката пълнота и аз ще бъда доволен от живота.“

Докато не се научите свободно да излизате от тялото си и да се връщате, всякога ще бъдете инвалиди.

Трябва да правите опит – това са го правили старите християни – да можете да излизате извън тялото си. Вашият ум говори: „То ще бъде славно да изляза“. Славно, но трябва да имаш знания. Първо трябва да се освободиш от всички слабости на тези духове, които те заобикалят и като излезеш, ще им кажеш: „Никой няма да се приближава до моето тяло, защото иначе ще има камшик!“ Но ако духовете знаят, че имаш слабости, щом заминеш и оставиш тялото си, те ще го задигнат. Затова съвременните хора са яко свързани от Господа за своето физическо тяло, защото ако излязат от тялото, ще бъде още по-лошо за тях – ще се спре тяхната еволюция.

Този Тома е и в нас, този регресивен ум, все ще ни води в пътя на остаряването. След като остареем, какво добиваме? Светският човек остарява, и религиозният човек остарява. Ученият човек остарява, царят, всички остаряват. Питам тогава: в какво седи различието? Едно различие има само: кой е на правата страна. Онзи човек, който може да подмла-

ди себе си, той е на правата страна. Онзи, който не може да подмлади себе си, който и да е той, той е на кривата страна. Ти може да си пред гроба си. Не знаеш какво се крие. Смушение имаш, викаш един лекар, втори, казваш: „Моля, помогнете!“ Ти умираш със скръб. Мислиш, че си разбрал живота.

При сегашното разбиране телата на хората са като затвори. Има мнозина, на които не е позволено – щом излязат, ще им теглят куршума. Казват: „В тялото ще седиш!“ Грешници са. Има хора, които са свободни и могат да излязат вече от тялото навън. Някой даже може да преобрази своето хилаво тяло. Няма никаква мъчнотия за това.

Някои казват: „Като умрем, тогава ще разберем това, което трябва“. По-добре е още тук да разберете това, което ви е нужно. Вие сте дошли до положение, при което се нуждаете от известни опитности. Всеки от вас трябва да излиза от тялото си поне пет-шест пъти през годината и да отива на разходка за известно време, след което пак да се върне. Някои имат възможност да излизат от тялото си, но това става несъзнателно. Важно е човек съзнателно да излиза от тялото си, да се разходи и пак да се върне. Това трябва да става без страх. Някои, даже и всички, които спят, излизат от тялото си, но това трябва да става съзнателно и по всяко време, когато човек пожелае. Като спи, човек излиза от тялото си, но това не става доброволно. Тогава той се намира в затвор и по желанието на други го пущат за известно време да се разходи и пак го прибират. При това положение човек е свободен само за един-два часа и после пак го прибират в затвора.

Ако прави такъв опит, човек трябва да бъде безстрашен. В първо време той ще усети, че ръцете и краката му започват да изстиват, но не трябва да се страхува. Преди да напусне тялото си, човек трябва да си внуши мисълта, че пак ще се върне. Не направи ли това, той може да остане вън от тялото си. Няма по-страшно нещо за човека от това да остане вън от тялото си! Той е изгубен вече, той изпада в един ненормален свят. Обаче, ако човек съзнателно излиза и се връ-

ща в тялото си, той придобива голяма опитност. Тогава неестественият страх в човека ще изчезне и той ще види, че може да живее и вън от тялото си. Законите там са други. И там може да остане човек да живее, но само след като е свършил земното училище. Земният живот е приготвление за по-висок живот, земният живот е една велика школа, за която трябва да намерите учители.

В бъдеще ще влезете в живота на безсмъртието – когато пожелаете ще влезете в тялото си, и когато пожелаете ще излезете. И сега можете, но се искат знания, защото може да излезете от тялото си, но да не можете да се върнете назад. Може и да се върнете, но в това време, докато сте били на разходка, са влезли крадци и разбойници, които са ви обрали. В този смисъл смъртта не е нищо друго освен разбойничество.

Ако вие владееете изкуството сами да влизате и излизате от тялото си, ще излезете като какавида и ще се преобразите на пеперуда.

Усилията, които правите, те остават вътре в човешкия организъм. Аз не говоря за онова, което се мени. В човешкия организъм има нещо, за което през всичките епохи на неговото развитие, той все придобива нещо. Строи се нещо в човека. В този организъм във всеки един живот се притурва по нещо. А този организъм, той е временно устроен, докато се построи онзи или това, което наричат „безсмъртие“. Апостол Павел казва: ако временното жилище се развали, имаме дом неръкотворен, в който човек ще влезне да живее в бъдеще.

Да допуснем, че някои от вас не сте доволни от туй тяло, което имате, не сте доволни от ръцете, от всичко. Какво тяло трябваше да ви се даде? На някой слон или на някой комар? Природата е направила хиляди опити за човека. Тя е създала животните, за да види какво тяло да направи на човека. Като направи всичките тела на животните, видяла, че тия тела не съответстват на човека. От всички модели направи-

ла специален модел, сегашният. Един ден трябва да се създаде един модел на безсмъртие. Трябва да минете през всички форми.

Ние сме като оклюва – носим нещата на гърба си. Както един човек може да излезе из къщата си, да ходи в странство и да се върне въкъщи, така и един човек може да излезе от физическото си тяло навън, да се облече в тяло по-красиво, и пак да се върне. Вие мислите, че като изгубим тялото си, всичко губим. Не е така. Има нещо съществено, което остава в човека и върху което човек трябва да положи основата. На това основание алхимиците, мистиците на онези тайни школи са твърдели, че човек може да се подмлади. На туй, духовното тяло, се дължи всичко. Физическото тяло може да се подмлади и може да се остари, а духовното тяло в човека е всякога младо. Единственият закон за подмладяването е човек да мисли за своето духовно тяло, да вярва, че го има.

Докато е на земята, човек работи главно с физическото си тяло – най-подходящ инструмент за земята. Обаче той мисли, чувства, търси причините и последствията на нещата. С какво мисли човек? С умственото си тяло. С какво чувства? С астралното си тяло. С какво издирва причините и последствията на нещата? С причинното си тяло. Както физическото тяло не е еднакво развито във всички хора, така и останалите тела в човека не са еднакво развити. Това показва, че на човека предстои голяма и велика работа – да развие всички свои съставки до съвършенство.

Има едно тяло в човека, което никога не се разрушава. Това тяло е Божествено. Върху това тяло вечността пише онова, което човек прави и е направил досега.

Честният човек е благороден, той издържа на всички лоши условия на живота. И на смъртно легло да е, пак е честен и принася красив плод в живота си. Честността е онзи елемент, който алхимиците са търсили – еликсирът на живота, първичният зародиш на живота. Този зародиш съществува

в живота, това е една първична безсмъртна клетка, тя е прадедът на всички клетки. Като се намери тази клетка, върху нея може да се гради бъдещият живот. Тази клетка съдържа рогово вещество и хранителните вещества в нея са повече, отколкото в другите клетки и се отличава с голяма устойчивост.

Хормоните, които се отделят от различните жлези, носят безсмъртието на човека. Безсмъртието е вложено в човека, но той не знае как да го побутне и подтикне. Щастieto е вложено у човека, но той не знае да го използва.

Съществува в природата един закон на обновление. Биологичен закон, събуждане живота на клетките. Известни клетки в човешкия организъм са безсмъртни. Ако изучаващ техния език, може да ги стимулираш и да подновиш своя организъм.

Сега не искам да ви примамвам, понеже те са мъчни работи. Да обновиш организма си не е лека работа. За да обновите организма си, първо ще премахнете противоречията от ума си.

Ако всички клетки на човешкото тяло се върнат към своя първичен живот, човек ще бъде напълно здрав, физически и психически.

Като се развиват и обновяват всички центрове и жлези в мозъка, тогава се създава новият човек.

Много от мозъчните клетки работят върху създаване на безсмъртното тяло на човека. Достатъчно е да се даде импулс на тия клетки, за да преустроят човешкия организъм.

Някои учени, някои окултисти забелязват, че в човешкия мозък почват да се образуват бели нишки, образуват се формите на известни нови органи за бъдещото ново човечество. Докато у хората не се създадат нови органи, много неща ще

останат за тях необяснени. Новите хора трябва да бъдат създадени от нова материя.

Умственото тяло е безсмъртно.

При една тежка болест 20–30 килограма изчезват от телото. Неорганизираната материя изчезва, но от мозъка никога нищо не се губи, защото той е организиран. Тялото не е организирано. Един ден, ако тялото се организира както мозъка, хората ще станат безсмъртни. Сега човек умира, без да иска.

Всички науки в своята съвкупност засягат пълната действителност, т.е. развиват всички ония центрове, в които са заложени човешките способности. Цялото човечество днес работи за доставяне материали за съграждане на идеалния, на новия човек. Когато материалите се приготвят, ще се съгради и бъдещото човечество, бъдещата човешка форма. Съвременната култура се ползва от материалите, които са оставени от миналата култура, а бъдещата ще се ползва от материалите на настоящата култура. Като разглеждаме въпроса така, ще дойдем до онова дълбоко разбиране, че всичко в света се ръководи от една висша, разумна сила. Тази сила не е единична, тя има колективно проявление. Тази висша колективна сила е разпределена в разни области. Нещата, които на пръв поглед изглеждат случайни, в разумната приroda са строго определени.

Безсмъртието е качество само на човешката душа, а не на човешкото тяло. Когато душата възприеме безсмъртието, то е условие, закон, и тялото ще бъде безсмъртно. Апостол Павел казва: „Духовно тяло ще имате“, а сегашните тела ще се изменят.

Хората днес постоянно изпитват глад и жажда, защото събират материал за съграждането на своето бъдещо тяло, което ще е безсмъртно. От грубата материя могат да се изваж-

дат фини елементи за съграждане на светли мисли и благородни чувства.

Душата на човека си има особено тяло, с което може да се възнесе. Това тяло е толкова пластично и така добре направено, че може да става и малко, и голямо. Това тяло именно строи и физическото, и всички останали тела на човека.

За физическото тяло засега нормалната топлина е 36 градуса. За астралното тяло топлината е друга. За умственото, за причинното тяло съвсем друга е топлината. Причинното тяло на човека може да издържа на 273 градуса, няма нищо да усети, но от човешкото тяло при толкова градуса няма нищо да остане.

Като умре, човек оставя тялото си, т.е. външната обвивка на земята. Върху това тяло сега се гради друго едно тяло, което всеки може да го види.

Плътското тяло умира, а духовното не умира. Плътското тяло страда, а духовното не страда и няма противоречия. Духовното тяло живее в радост.

Христос възкръсна с духовното, с организираното си тяло, с което се явяваше и изчезваше.

Тази материя ще претърпи едно видоизменение. Вие ще получите духовни тела, ще влезнете в астралния свят, в една материя по-рядка. И там има твърда земя, и там има вода и въздух; едно нещо е само, че тази твърда земя се различава много от нашата земя.

И в тия, новите жилища, ще имате всичките органи, всичките приспособления, с които да разбирате великата жива природа, в която сега живеете, да разбирате онези процеси, в които Бог се проявява. Защото всичко, което живее в света, е едно проявление на Бога.

В бъдеще заминаването отвъд ще бъде дематериализация, а раждането – материализация.

Съвременните хора са намират пред една велика задача, която трябва да решат правилно. Те се намират в положението на неизлюпоено още пиле, което се приготвя за новите условия на живота. Нов живот, нови условия очакват човека. Той трябва да бъде готов за тия условия. Като минава от преходните в постоянните условия, каквито новият живот носи, човек трябва да разполага с нови органи. Апостол Павел казва, че ще дойде ден, когато човек ще бъде грабнат във въздуха.

Ако влезете в същинското си тяло и разберете неговите закони, преспокойно може да се движите, да идете до Слънцето, до Луната, да минавате през пространството спокойно, безпрепятствено.

Тъй ще започне истинският живот. Казва се, че Господ щял да изпрати ангелите си с тръби да затръбят и човек щял да възкресне. Туй е възкресението. Този ангел ще говори с този нова дума на живите, на праведните, а тръбата е за глухите, за умрелите, на които ще да тръби тъй силно, че те ще изкочат от гробовете си, никой няма да може да се скрие. Тъй както рибарят с мрежата си извлича рибите навън из водата, така и ангелът с тази тръба ще ни извлече из водата и ще ни изправи пред съдовището Христово. Тъй го представят религиозните по техните схващания, но пред мене се ди друга една картина: най-първо всичките нечистотии на хората ще се изчистят, после дрехите ще вземат да димят, след туй телата ще се стоплят, ще светнат и всички ще усетим, че в нашите парцали се крият тези свещени мисли, с които можем да оживяваме.

След 200–300 години клетките на тялото ви ще бъдат пръснати в пространството, а костите ви ще лежат в някой гроб. Човек не е в костите си – щом изгори къщата на някой човек, няма защо да го търсите вътре. Човек е вън от тялото си. Тялото е малка къщичка, дадена за временно ползване. Докато човек е на земята, душата му обитава от време на време в тази къщичка. В бъдеще човешкото тяло ще е по-

съвършено. Когато пожелае, ще може да става невидим. Ще става воден, въздухообразен, какъвто си иска, ще може да отива и на Слънцето, щом пожелае.

Един ученик може да провери доколко е правилно например следното твърдение: „Човек е същество с два крака. Всяко същество с два крака е човек, следователно и кокошката, която има два крака, е човек.“ Заключението е много правилно, но именно двата крака не са тези неща, които характеризират човека – той може да ходи и на четири крака, а това, което може да характеризира човека, то е неговият ум, неговото сърце, неговата душа. Това са три елемента. Краката или ръцете са само един извод или един външен физически продукт за човешката дейтелност. Когато човек трябва да прояви дейтелност, трябва да има ръце и крака. Условията ще ги създадат. Ще попитате, какви ще бъдат. Те ще съответстват на средата.

Ако хората искат да се спасят, да започнат от храната. Новото поколение трябва да се създаде от фина материя.

Който иска да разреши въпроса за безсмъртието, трябва да яде абсолютно чиста храна, която не оставя никакви излишъци.

Кой е истинският начин за приготвяне на храната? Всички трябва да се ползваме от методите на природата.

Аз не говоря за тази природа, в която ние сме оставили своите излишъци, не говоря за природата, която е създадена от мъртвите тела на милиарди и милиарди същества, но говоря за онази жива, Божествена природа. Сегашната природа е създадена от останките на миналите същества, върху тия мъртви тела растат сега крушите, ябълките и други плодове. Следователно ние се храним само от мъртви същества. При такова положение можем ли да бъдем безсмъртни? Никога! След време, когато започнем да образуваме храната си от слънчевите лъчи, ще бъдем безсмъртни. Дотогава, докато изваждаме за храна сокове от земята, ще умираме,

смърт ще има за нас. Един ден ние ще имаме растения, които ще възприемат енергия направо от Слънцето. Хлябът също ще приемаме направо от Слънцето. Само тогава ние ще имаме възможността да бъдем безсмъртни. И сега можем да бъдем безсмъртни, само че се изисква голямо усилие. Човек, след като е приел един обед, трябва да знае методите, чрез които да превърне в тялото си различните енергии, които е получил от храната.

Който се храни физически, духовно и умствено с чиста и доброкачествена храна, в него има условие за безсмъртие.

Яденето, мисълта, работата, не са нещо материално. Днес хората умират, защото ядат по физически начин. Ако приемаха храната си по духовен начин, те щяха да живеят в закона на безсмъртието. Човек, който пие вода по духовен начин, никога не ожаднява.

Да придобиете живот вечен – това значи да знаете да храните не само своето тяло, но и своето сърце, своя ум, своята душа, своя дух. То е метод на хранене, според дълбокото Христово учение.

Ще дойде ден, когато хората ще се хранят само чрез белите дробове и мозъка. Новороденият няма да бъде роб на условията – постоянно да се безпокои за утрешния ден.

Човек непременно трябва да се роди, а след като се роди, непременно трябва да диша. Дишането дава ход на живота. Значи в утробата на майка му, майката го храни. Той не диша, майката диша. Майка му живее и като излезе вън от майка си, тя му дава първата свобода, за да живее.

Следователно ние сме сега в епохата на живеенето и дишането. Но от туй положение трябва да намерим изходния път, от туй, което е минало; за да излезем над онова ембрионическо положение, трябва да търсим пътя на растенето. Но щом влезнем в пътя на растенето, видяхме, че въпросът не се разрешава. В растенията се роди желание да излязат от

туй положение, от това ограничение, и те влязоха в положението на рибите. Рибите влязоха в положението на птиците, птиците влязоха в положението на млекопитаещите, млекопитаещите – в положението на човека и човек сега иска да се освободи, но трябва да се създаде по-висока форма в света. Това той може да го създаде, а може да се създаде и отвън, но във всеки едного има един вътрешен стремеж да мине от една форма в друга. Ако ти можеш да смениш своята форма с по-висша, ти си разрешил въпроса. Ако не, ти ще останеш в същите ограничителни условия, никой не може да ти помогне.

Ако искаме да се запознаем с тези условия, в които живеят ангелите, последните ще ни кажат това, както ние ще кажем на рибата, ако тя иска да излезе от водата и да влезе в нашата среда, да мисли и действа: „Ти трябва най-напред да измениш своите хриле, да образуваш дробове и да се научиш да дишаш“.

Чрез правилното дишане човек може да придобие безсмъртие. В това се състои дълбокият смисъл на дишането. В средните векове това дишане го наричаха „придобиване еликсира на живота“. Има един еликсир на безсмъртието в света и неговото придобиване е свързано с въздуха. Той се отделя по един специфичен начин на дишане. Всички онези, които са приложили методите на йогите в Европа, са имали повече вреда, отколкото полза. Най-после разбраха, че тези методи са неприложими за хората от Европа. Тази вреда се дължи на неразбиране на принципа, върху който е обосновано това дишане.

Във въздуха има един нов елемент, който сега навлиза. Той е толкова лек, че навсякъде влиза и никъде не остава. В новото дишане ние ще възприемем този елемент. Чрез новото дишане алхимиците са търсили начин да удължат живота. При новото дишане трябва дълго време да задържаш въздуха и дълго да го издишаш. (1931 г.)

Идва време, когато въздухът ще стане по-рядък и всичките хора, които са свикнали да дишат гъстия въздух, ще се задушат. Светлината и топлината ще се увеличат.

Човек постепенно трябва да привиква към висока температура, защото ще дойде ден, когато ще живее в огъня, в температурата на светлината. Тогава ще диша светлина така, както днес диша въздух.

Човек ще еволюира вбъдеще в своето дишане. Бъдещото му дишане ще бъде в по-рядка среда – именно в етера. И дихателните органи, с които човек ще диша чрез етера, сега се изработват в човешкия организъм чрез Любовта. Защо човек трябва да обича? За да се изработят в него бъдещите дихателни органи за възприемане на етера. Тия дихателни органи са етерни. Те са част от етерния организъм на човешкото естество. С други думи, Любовта организира етерния двойник на човека.

Има същества, които седят и по-високо от хората. Те не дишат въздух, но дишат етер. Рибите дишат с хриле, хората дишат с дробове, а има същества по-високостоящи от хората, които дишат с особени органи, т.е. те дишат чрез своите чувства или чрез своята симпатична нервна система. Те не дишат с дробове, но със своя слънчев възел. Когато казваме, че човек трябва да живее правилно, ние имаме предвид, че той трябва да започне още сега да се учи да диша със своята симпатична нервна система. Защото като мине през физическия свят, той ще навлезе в полуфизическия свят, в свят, дето ще престане да диша с дробовете си – той ще диша чрез чувствата си. Когато обичате, вие развивате своите бъдещи дихателни органи. Ако не обичате, вашата бъдеща дихателна система ще остане неразвита. В това седи вашето нещастие. Ето защо има смисъл да обичаш и да бъдеш добър. Всичко това ще стане причина за развиване на онези органи, които са сега в зачатък. Както едно време нашите дробове са били в зачатъчно състояние, така сега нашата

симпатична нервна система е зачатък на бъдещите дихателни органи.

На земята нещата не са абсолютни. Тогава на какво може да се разчита? Съществува един велик Божествен закон, в който няма никакво изключение. Той регулира отношенията между всички хора. Това е велик математически закон. Животът на всички народи и общества се движи по този определен математически закон. Виждам, че всички народи в края на краищата ще стигнат до целта, която този закон е определил. И вие с всичките си недоразумения ще се пробудите и ще стигнете до тази цел. Тогава няма да бъдете в тези тела, няма да ходите на два крака, нито на четири крака, нито като птиците ще хвъркате. Как ще се движите тогава? Кажете ми, как се движи светлината – с два, с четири крака или с криле? От светлината излизат всички същества, които пътуват из цялото пространство. Всеки светлинен лъч е живо същество, което се простира от Слънцето до крайния предел на земята. Щом стигне до крайния предел, той се свива, прибира се. След него излиза втори лъч.

При сегашния строеж на тялото ни главата ни е малка. Защо? Понеже този свят, към който чрез нея се стремим, е далечен. Тялото и главата съставят два противоположни полюса. Тялото е голямо, защото сме близо до този свят, към който то принадлежи. Умственият свят, към който се стремим, е далечен. Вие всички сте опашати комети. Главата е ядрото, тялото е опашката в пространството. Един ден няма да бъдете комети, но планети, ще бъдете валчести тела, няма да имате и крака.

Съвременните психолози наричат новораждането процес на пробуждане на човешкото съзнание, мистиците го наричат проникване и проява на Божия Дух и на Божествената душа в човека. Духът и душата посещават човека и си заминават, но ако останат за дълго време в него, те обхващат напълно ума, сърцето и волята му. Този процес наричаме „новораждане“. Тогава човек е бременен с Божествени мисли и

желания, той е господар на своя живот и владее изкуствата да се качва на Небето и да слиза в ада по свое желание. Като чуват да се говори за ада, хората се страхуват, плашат се от лошите духове, не искат да ги срещат на пътя си. Който се е новородил, не се страхува от ада. И да слезе там, жителите му го посрещат добре, всички му стават на крака и му се подчиняват.

Казва Христос: „Най-после Аз ще ви се изявя“. А изявяването – това е свободата. Без свобода изявяване няма. Като познаем Истината по този начин, Бог ще се изяви. Ние сме сега в този процес. Някои от вас сте познали Истината, сега иде втората фаза: Истината ще ви направи свободни. Това ще стане, като дойде туй, което наричат възкресение – в истинския смисъл, а не тъй, както го разбирате сега. Свобода значи да бъдеш свободен от смъртта, да бъдеш свободен от ограничението, свобода значи да виждаме нещата тъй, че да няма тъмнина. Гледането няма да бъде в тъмно, но всичко ще бъде ясно – тогава ще видим всички ония, които са заминали преди нас, всички ония, които идат при нас. Ще видим, че светът преди нас е съществувал, че след нас ще съществува и че ние ще съществуваме. Няма да има тогава ни минало, ни бъдеще – всичко ще бъде едно велико настояще. Има един целокупен свят, в който сега живеем. С туй не искам да кажа, че сегашният живот ще изчезне – той е само част от големия живот, но тази фаза търпи развитие, тъй както животът на растенията се изменя. Едно време растенията бяха едни, сега са други, едно време хората бяха едни, сега се измениха. Апостол Павел казва за бъдещето, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Всички свободни ще станем.

БЛАЖЕНИ НИЩИТЕ ДУХОМ

Живи хора наричаме тези, които и на земята, и на Небето са живи. Ще преведа тези думи на ваш език: всеки човек, който умира на земята, трябва отново да се върне, да уреди

всички недоразумения, които е имал с хората. Кому каквото зло е направил, ще го изправи. Той трябва да се примири с всички хора, с всички животни и като няма вече с кого да се примирява, ще остави всичкото си богатство на земята. Свободен от всички задължения и връзки на земята, той ще замине за Небето, ще влезе в новия живот, дето ще получи лавров венец за добре изпълнената от него работа на земята.

Смъртта е резултат на живота. Който не разбира живота, той умира без да възкръсва. Който разбира живота, той умира и вечно живее. Смърт без живот подразбира лишаване от благата на живота. Ако смъртта е резултат на живота, какво представя тогава самият живот? Той е резултат на Великия живот, в който се проявява разумността на великите и възвишени същества.

Възкресението е за напредналите души. Някой казва: „Да поживеем на земята“. Земният живот всякога ще ви донесе страдания. В края на краищата това благуване, което може да имате на земята за 20 години, за 25–50–100 години, ще ви излезе два пъти през носа и не съм срещал нито един човек, на когото да не е излязло това през носа и да не е съжалявал, че е дошъл. Някой казва: „Има какво да се прави, като съм дошъл“. Не съм срещал нито един човек, който да не е съжалявал за големите разочарования, които е претърпял. Ние, като искаме да живеем на земята, подразбираме следното: зад този земен живот и зад условията на този земен живот се крие нещо друго. Така оправдаваме страданията. Има нещо друго, което оправдава страданията. Ако не е животът на възкресението, тогава всичкото ваше съществуване е безпредметно.

Сега, вие сте запознати с това, няма какво да ви се доказва. Аз не искам да ви доказвам нещата, но да ви наведе на една нова опитност, която трябва да имате. Този ученик, който иска да учи музика, той трябва да дойде в съприкосновение с най-добрия учител по музика, онзи, който иска да стане певец или който иска да стане художник, трябва да влезе в

съприкосновение с един учител, който да го научи как да пее или да рисува. И този закон навсякъде се прилага – житното зрънце трябва да влезе в съприкосновение със слънчевите лъчи, с топлината, за да може Слънцето да даде ония качества, които са заложени в семето, иначе то ще остане такова, каквото си е било.

Ти никога не можеш да разрешиш един въпрос, който в себе си не си разрешил. Най-първо въпросът трябва да си разрешил вътре в себе си и после този въпрос да има приложение отвън. Всичкото нещастие на хората е, че това, което те не са разрешили вътре в себе си, искат да го разрешат отвън. Там е всичката погрешка на хората. То е все едно един човек без глава да тръгне да разрешава въпросите на живота. Основата на християнството седи в това, че има един живот извън този на земята. Не този живот, в който учениците познаха Христа – Христос трябваше да умре за този живот. Като видяха това, те разбраха, че извън този живот на земята има друг един живот. Казвате: „Как можете да ни докажете това?“ На онези, у които зрението е силно и които имат очи, лесно може да се докаже това, но на слепия нищо не може да се докаже. На онзи, който мисли, лесно можете да докажете нещата, нужна е една вътрешна опитност, защото всички хора не са еднакво умни.

Онова същество, което търси свободата, то не трябва да я търси отвън, но трябва да търси свобода отвътре. Човек сам трябва да стане господар на своята свобода. Тази свобода той може да постигне по два начина: един от начините е да изучава живата природа, това е сегашното положение; другото положение е да изучава вътрешната страна на живота, та чрез закона на Любовта да живее без закон. Да живееш със закон, това е отношение с всичките хора, да съзнаваш нуждите, които всеки човек има и да бъдеш крайно умен, за да задоволиш нуждите им. Другият закон на Любовта е изобилието, свободата, в която човек трябва да се прелива. Как ще разберете вие – „да се прелива един човек“? (...) Но пи-

там: ако вие разделите водата на малки капчици, тя умира ли? Водата никога не умира. По същия закон и човек трябва да мяза на водата. Така и неговата външна форма може да се измени.

Ако човек не може да познае Бога в себе си, в своя живот, и отвън няма да Го познае. Ако не може да Го познае в малкото, в голямото още по-мъчно ще Го познае. Истинският живот започва с изучаването на малките величини. Като развива и възпитава физическото си тяло, човек трябва да направи същото и с духовното си тяло.

Човек трябва да бъде абсолютно чист. Чистотата подразбира здраве – само чистият човек може да бъде здрав. Пречистването и приготвянето на човека за дрехата на новия живот става на земята. Щом облече новата си дреха, той минава вече в нова фаза на живота.

Хората на доброто живеят без закон, а хората на престъпленията – със закон. Вследствие на това се създават длъжности. Но само тогава ще се създават положителни длъжности, когато започнат да съдят добрите хора в света. Тогава само светът ще се оправи. Христос като дойде, съдиха един праведен човек и го осъдиха. И какъв прогрес е направил светът оттогава? Под тази съдба има 500 милиона християни в света. Ако не бяха съдили Христа, никакви християни нямаше да има сега. Пилат казва: „Не намирам никакво престъпление в този човек, но ще го накажа според римските закони, както вие искате. Всички обаче трябва да знаят, че наказвам един праведен човек.“ И го направиха. И какво стана с този праведен човек? Този праведен човек Бог Го възкреси, Той възкръсна. След като Го затвориша в най-големия затвор, заковаха Го, дойде ангел, разкри гроба и каза: „Праведните хора не могат да стоят в гроба“. Христос излезе – и оттам се яви силата на християните. Когато всички християни повярват, че праведните ще почнат да умират и да възкръсват, спасението на света е дошло.

Възкресението ще дойде само за онзи благочестив, свят човек, който цял живот е работил и се е молил, но не и за онзи, който никога не се е молил и само за себе си е работил.

Всяка престъпна мисъл в човешкия ум след време става отрова, която постепенно го унищожавя. Този закон има и обратна страна: добрите хора носят зародиша на възкресението в себе си.

Какво се иска от човека, за да стане безсмъртен? Иска ли да стане безсмъртен, човек трябва да измени напълно своя мироглед. Нов мироглед, ново разбиране, нов морал е нужен на човека, за да придобие безсмъртие. Безсмъртният трябва да бъде готов на всичко. Каквото и да се случи в живота му, по негова воля или вън от него, той трябва да го приеме с готовност. Лесно е човек да бъде добър, когато всичко става по негова воля. Изкуство е, когато нещата не стават по негова воля, той да запази мира си и да прояви добротата си. Ще кажете, че човек трябва да се стреми да бъде пръв във всичко. Добре е човек да бъде пръв, но какво се иска за това? Пръв човек е онзи, който всеки ден изправя по една своя погрешка. Всяко изправяне на погрешките е прибавяне на нещо положително към характера на човека.

На какво се дължи безсмъртието? На добродетелите и способностите на човека. Защо? Защото само те го следват във вечността.

Който е праведен и който веднъж просияе, куршум за него няма. Той е безсмъртен.

В новия живот само онези разсъждават правилно, които имат интуиция. Без шестото сетиво не може да се разбере духовния свят. Думите „Ако не се родите изново“ значат – ако у човека не се роди шестото чувство, т.е. новото съзнание, той няма да влезе в Царството Божие.

Закон е: когато светлината проникне в човешките очи, тя ще донесе своето благословение.

Всеки човек, който е разбрал законите на светлината, който мисли право, той е светия. Според мене безсмъртието седи в светлината. Защо? Защото светлината носи безсмъртие в себе си.

Светлината на Бога е всичко. Тя е носител на онази мъдрост във вселената, която Той е създал. Ние трябва да бъдем съучастници във вселената, която Той е създал.

Възкресението е светлина. Най-приятната светлина, най-приятната топлина и най-приятната сила, която човек в даден случай може да приеме.

Като казвам, че Бог е светлина, нямам предвид физическата светлина. На тази светлина зреят всички плодове: ябълки, круши, сливи и др. На Божествената светлина обаче растат само добродетели. В нея е безсмъртието. Дето са добродетелите, там е райската градина. Който се храни с добродетели, зрели на Божествената светлина, той никога не умира. Жива е Божествената светлина!

Законът на обновяването, т.е. законът на безсмъртието изисква от човека да се запознае с живата светлина, която храни и ума, и сърцето му.

Всяка сутрин, като станете, онези от вас, които сте духовни, благодарете на Бога за онова, което ви е дал. Благодарете за светлия ум, който имате, за доброто сърце, което ви е дал; поблагодарете за добрата воля, която ви е дал. Радвайте се! Всеки от вас ще сподели Божественото – всичко във вас е добро. Онзи, другият, казва, че не сте толкова добри. Слушайте този, който е горе, другият е долу, той ще ви говори противното: „От тебе нищо няма да стане“. Чувай го как казва: „Тебе майка ти в грех те е заченала!“ Не го слушайте, не

спорете с него. Слушайте онова, светлото във вас. Това, което дава светлина, то е полезно. Ние можем да разберем нещата само в светлината, а не в тъмнината. Щом не можем да ги разберем – в тъмнината сме. Щом има тъмнина – нещата са неясни, щом има вериги около нас – ние нищо не можем да направим. Щом се махнат веригите, щом се махне тъмнината и дойде светлината, ние сме в състояние всичко да направим. Казва Христос: „В последния ден Аз ще ви възкреса“. Когато хората почнат така да разбират нещата, възкресението ще дойде, ще възкръснем!

Който иска да придобие безсмъртието, той трябва да изучава живота като велико изкуство. Не е достатъчно да се цитират стихове от Евангелието, но те трябва да се живеят.

Като говоря за живеене, аз разбирам един светъл, съзнателен живот, дето човек да е радостен в своите мисли, радостен в своите чувства и радостен в своите постъпки. За разумните хора това е възможно. Ние имаме образци в света. Вие седите някой път и сте недоволни от носа си. Че в 10 години вие можете да поправите носа си и да имате какъвто нос искате. В 10 години вие можете да поправите веждите си, ушите си, устата си, мозъка си, тялото си, да създадете от себе си какъвто човек искате. Това може да направи съзнателният човек. Това е възкресението на човека! Като вървим по Божествения път, ние ще създадем от себе си каквито хора искаме и каквито Бог изисква от нас. Когато един ученик влезе в художествената академия, макар и да не е могъл да рисува, той в 10 години съзнателна работа може да стане като професора си. Същото може да се каже и за ученика по цигулка или друг някакъв инструмент. Като свири 10-ина години съзнателно, той ще стане добър цигулар. Достатъчно е да има стремеж да работи.

Не само за един момент, но човек трябва да има непреривно желание да работи над себе си. Тогава той ще види, че половината от съдбата му е в негови ръце. Ако човек работи добре над себе си, той ще работи добре и в дома си, ако работи добре в дома си, той ще работи добре и в обществото, ако

работи добре в обществото, ще работи добре и в народа си, ако работи добре в народа си, ще работи добре и за цялото човечество, ако работи добре за цялото човечество, той ще работи добре и за невидимия свят.

За да възкръснете, трябва да станете музикални. Не ви казвам да станете религиозни, не ви казвам да станете учени, нито силни, най-реалното е да станете музикални. Пейте сутрин, като станете, поне 10 минути, на обяд – 5 минути и вечер – 5 минути.

Сега всички проповядват механическите процеси, казват: „Да станем добри!“ То е временно състояние. Някой е добър 5–10 години, пак се повърне назад. Този процес не е истински процес. В истинските процеси има вечно подмладяване. Онези, които са разбрали закона, могат да се подмладят. Аз искам онези, които се подмладят, да напуснат старото тяло и да вземат ново. Трябва да знаят как да направят новото. Тъй, както вие може да съблечете старите дрехи и да облечете новите, така един човек, който е разбрал закона на своя ум, който е разбрал закона на своето сърце и тяло, той може да смени своето тяло, всичко може да смени. То е една наука, то е безсмъртието на човека. Трябва да дойде туй знание.

Какво показват правите линии? Това са кристалите. Какво показват кривите линии? Това са образите на организмите, на растенията. Правата линия съдържа безсмъртието, нищо повече. Всяка права линия, всеки един кристал се отличава по това, че той се стопява, но не изгаря. При силните атмосферни налягания и при много хиляди градуса топлина той се е стопил и после е кристализирал, и след милиони години се е превърнал в скъпоценен камък. Правата линия показва високо налягане и силна температура, без да изгаря. Защото смъртта иде от изгарянето.

Правата и чиста мисъл внася елементите на безсмъртието у човека.

Кръвта трябва да тече, мисълта трябва да се движи, а чувствата да се разширяват. Но в човека трябва да остане поне една основна идея в покой, която да образува неговото тяло.

Трябва да имате една вътрешна причина, подбудителна, вътре във вас, за което трябва едно свещено чувство. Всеки един човек трябва да има едно свещено чувство, за което да има само едно мнение, не две мнения. Защото две мнения вече е закон на прогреса. И то е на място. Най-първо трябва да имате една подбудителна идея – тя трябва да бъде свещена – от която вие трябва да се ориентирате. От това място трябва да се ориентирате във всички посоки. После може да дойде втори връх, трети връх, четвърти, пети и т.н. Но непременно всеки един от вас трябва да има една подбудителна причина.

Дръжте в ума си идеята, че в света има Един, Който ви обича. Трябва да Го намерите. Някой път може да мислите, че сте Го намерили. Радвам се. Гледайте да не бъдете излъгани, само да мислите, че сте Го намерили. Като Го намерите, тази подбудителна причина да съществува. Аз я наричам причина на безсмъртието. Вие, като Го намерите, ще имате идеята за безсмъртието. Пак може да умирате, но леко ще се освобождава човек. Има някои, се освобождават от смъртта леко, но има някои, които не се освобождават леко от смъртта. Те са две неща различни.

„Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.“ Това е казал Христос на времето си, но то се отнася за вечни времена. Задайте си и вие въпроса: ще можете ли да живеете, след като умрете? Ще можете ли да забогатееете, след като осиромашеете? Аз вземам думата „забогатяване“ в красив смисъл. Да намериш смисъла на живота, това значи да забогатееш. Казано е: „Блажени нищите духом“. „Нищите духом“ не подразбира бедни хора. Да бъдеш нищ, това подразбира известно състояние на духа. Нищият духом представя долина, в която всичко расте, цъфти

и зрее. Нищият духом е смирен, тих, кротък човек, който е намерил основната идея и казва: „Господи, досега съм се лутал в живота, но намерих вече основната идея и започвам да се чистя. Намерих вече житното зърно, върху което почи-ва моето щастие.“ Казвам: тази идея струва повече от всичкото богатство и знание на света. Тази идея е магическата пръчица в живота на човека, която може да го направи учен, силен, музикант – с тази идея той може да насочи мисълта си в дадена посока, за да може в 20–30 години най-много да постигне това, което без тази идея едва ли за цял живот би постигнал. Ако сте готови да придобиете тази идея, не отлагайте. Работете, молете се да я постигнете. С нейното постигане ще дойде и възкресението.

Когато ние говорим за единицата, подразбираме това, цялото, от което нещата стават, но то си остава едно и също. Сега трябва да има нещо във вас, което не се дели. Има неща неделими, които не се делят. В тебе трябва да има една основа, която не се дели. Защото, ако тази основа се раздели, ти няма да имаш едно истинско понятие за нещата. Тя е мярката. Под думата „единица“ разбирам същността на нещата. Тя сама остава във всички условия една и съща. Тя е, която измерва нещата и явленията.

Та трябва да дойдете до нещо неизменяемо във вас, не са външни неща, защото те ще се изменят. Вие ще дойдете до неизменяемото. Някой ще каже: „Кое е неизменяемото в живота?“ Самият живот.

Ако у вас става деление, това показва, че вие се намирате в едно низше състояние на животинското царство. Ако растете само, вие сте в растителното царство. Ако мислите и чувствата ви са разхвърлени, вие сте в животинското царство. А човек се намира в света, в който нещата не се делят, не стават чрез деление. Там става въпрос за самозараждане на нещата. Само у човека става зараждане. Дотогава, докато у вас нещата не се зараждат, вие сте на по-ниско стъпало на развитие. Самозараждането е по-висока култура, в която

човечеството ще дойде. Сега е време на зараждане. У вас трябва да се зароди такава мисъл, такава чувство, такава постъпка, на които вие да разчитате. Това, което се заражда, е силно. Там вие можете да постигнете всичко в един ограничен кръг.

Господ се изявява като мир, а мирът е закон на хармонията, на единството на разсъдъка, на възвишения характер, на Любовта, на мъдростта, на истината, на добротата, на правдата – това е мирът. Може да се роди само онзи, който носи мир. Вие не можете да се родите, докато не разберете тези дълбоки истини, докато не придобиете мира в себе си.

В бъдеще, ако искате да съградите своето тяло, своето жилище, мирът трябва да ви дойде на помощ. Такъв е законът. И тогава радостта ще влезе да живее в това тяло.

Човек може и трябва да се роди изново още днес, още сега. Няма какво да се оправдава и отлага. Когато човек се новороди, той се свързва с всички по-висши светове, със същества от по-висши йерархии.

Безсмъртието на тялото зависи от душата. Да се спаси човек, да получи безсмъртие, това е една от великите задачи на окултната наука. Всеки знае какво значи да бъде спасен; не е достатъчно да бъде човек спасен за година, две или повече, но за цялата вечност. И като влезе в живота на безсмъртието, той трябва да бъде в хармония с цялото Битие, да бъде в хармония с всички разумни същества.

Вземете например някой светия, проследете живота му и ще видите, че всички негови мисли, чувства и действия са насочени към единствената цел – да поддържат тази връзка и хармония със съществата от невидимия свят. Всеки един народ има не само по един, а по няколко светии. И в България има не по-малко от 10 души светии.

Аз не ви препоръчвам сиромашията. Според мене сиро-

маси хора са ония, които са лишени от влиянието на своята душа, на своя дух, на своя ум. Според мене те са най-големите безделници, най-големите бездарници. А всички ония, които са под влиянието на своя ум, на своята душа и на своя дух, те са богатите хора на света. При това положение техните сърца трябва да бъдат отворени и като погледнат на най-големите несправедливости, да са готови да проповядват с живота си, със своите дела.

Вървите, запример, по пътя си и виждате, че един човек мушнал някого с нож, и последният се намира пред смъртта си. Какво трябва да направите? Спрете се, намажете малко плонка на раната му, покрийте я с малко памук, и тя ще оздравее. Срещате едно дете паднало на пътя, ударило се. Спрете се малко, пак намажете болното място с плонка и продължете пътя си. То скоро ще оздравее. Срещате мъртви, възкресявайте ги, срещате болни, оздравявайте ги. Възкресявайте хората.

Само онзи може да възкресява мъртви, който има живот в себе си, който сам е безсмъртен. Безсмъртен е този, който има в себе си поне една точка на равновесие, от която никой не може да го помести. Ако всеки може да те отклони от твоя център и да ти даде друга посока на движение, ти си човек без път и направление.

ЛЮБОВТА, МЪДРОСТТА И ИСТИНАТА

В чистотата, Любовта и неизменните ви отношения към Бога се крият методите на подмладяването, оживяването и възкресението.

Безсмъртието, което ние търсим, няма да дойде от хората, безсмъртието ще дойде от Бога. Ако ти не си свързан със своята мисъл с Бога, какво искаш? Не е необходимо да знаеш какво нещо е Бог, да имаш предвид някаква външна фор-

ма, за да се обърнеш към Него за помощ. В Бога е непрекъснатият живот, щастието, блаженството, разумността. Всичко е в Бога.

Ние трябва да бъдем свързани с Бога така, че да не ни засяга смъртта. Като дойде смъртта, ще ѝ кажем: „Вземи си само това, което е твое“.

Казано е в Писанието: „Понеже вие се отказавте от Мене, сега ще носите лошите последствия на този отказ“. На друго място е казано: „Обърни се към Мене, о, Израилю!“ Обръщането към Бога подразбира възприемане на Божията Любов и възстановяване на прави отношения между човека и Бога, отношения на син към баща. Това обръщане към Бога води към възкресение.

В познаването на Бога се крие разрешаването на въпроса за безсмъртието.

И ако вие ме питате: „Докога ще умираме?“, в деня, в който решите да приложите закона на Божията Любов, смъртта ще остави всинца ви и ще каже: „Оставям ви свободни да идете при Баща си“.

Като ви говоря за Любовта, трябва да знаете, че Любовта е един безпределен свят, от който човек може непрекъснато да черпи. Там е безсмъртието. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго, истиннаго Бога“. Да познаете Бога, това значи да познаете Любовта. Защото, казано е, че Бог е Любов.

Искате ли да постигнете вечния живот, ще изхвърлите греха вън от душата си, а в душата си ще поставите великия идеал на безсмъртието. За лошите, за страничните мисли и чувства, които идат отвън, вие не сте отговорни. Аз говоря за онова, което е скрито дълбоко в душата. То не трябва да се разклаща от нищо. Човек трябва да има свещена, велика идея за Бога, да не мисли, че Бог е подобен на него и желае

да го използва. Това никога не е било и няма да бъде! Бог постоянно дава живот от Себе си на всички същества. Бог никога не бърза, никога не се безпокои. Той не се интересува нито от радостите, нито от скърбите на хората. Обърнете ли се към Бога с молба за нещо, Той ще ви отговори. Бог има следното качество: Той е готов да помогне на всички без изключение, но при известни условия. Ако чакате Бог да дойде при вас, Той никога няма да ви се отзове. Искате ли нещо от Него, вие ще хлопате на вратата Му 99 пъти. Който не хлопа на вратата на Бога, а чака Бог да отиде при него, той е горделив човек, той е величие.

Всички велики хора са били смирени. Смирението представя Божествена долина, в която растат всички безсмъртни плодове. Смирението е райска градина. Който не е смирен, той няма рай в себе си. Дето има смирение, има и високи върхове.

Казваш: какво от това, че си видял един ангел? Така може да говориш за нещо, което никога не си виждал. Ти, като видиш един ангел, всичкото недоволство, което имаш, ще изчезне, ти ще го забравиш, ще мислиш, ще чувстваш, човек ще станеш. Ако едно говедо види един ангел, то ще престане да е говедо. Опапката, козината, рогата ще паднат и говедото няма да е вече говедо, ще се измени. Да видиш един ангел, значи да придобиеш своята свобода. Чудни са хората! Един човек, който види Бога, придобива своята свобода, той добива знание, ум, който се огрява от светлина, сърце, което се огрява от Любовта, той вече има безсмъртния живот в себе си. Той умрял, а казва, че видял Господа. Ти си видял един Господ, от който хората умират. Ти не си видял онзи Господ, при Който хората възкръсват и оживяват.

Първо човек трябва да преобрази ума и сърцето си, за да може да го посети Великия, Който е създал целия свят - Небето и земята, цялата наука, всички изкуства. Той ще внесе в човека безсмъртния живот - живота на възкресението. Това посещение ще трае само една секунда, но никога няма да се забрави. Ехото му ще продължава във вечността. Казвате:

„Само една секунда! Това е толкова кратко!“ Знаете ли какво нещо е да ви посети светлината само за една секунда? За една секунда светлината изминава разстояние от 300 000 км. За колко време можете да изминете този път? Достатъчно е Бог да ви посети само една секунда, за да ви остави живот от хиляди години. Ако вие задържите в себе си богатството, което Той ви е оставил само в една секунда, ще се ползвате от това богатство хиляди години. Колко работа ще ви създаде това посещение! Бог само ще ви погледне и ще усетите, че товарът ви е снет от гърба. Ще олекнете като ангел и ще бъдете готови да разперите криле, да хвъркнете из пространството и да кажете: „Сега разбрах какво нещо е животът!“ И тогава, каквато работа започнете, каквато наука заловите, всичко ще свършите с успех. Само така ще разберете думите: „За Бога всичко е възможно“.

Да видиш Господа, това значи да се домогнеш до онзи велик, вечен Принцип, който подмладява, който възкресява, който внася светлина и топлина в човека.

Трябва да се знае, че всичко, което имаме, е Божие, а не наше. Какво ще разправя някой, че внесъл или изнесъл пари от банката? Никой никакви пари не е внесъл в банката – парите и без него съществуват. Някои хора секли пари, а той минава за собственик на тия пари. Никой не е собственик на парите. „Как да не съм собственик? Аз употребих толкова труд, толкова усилия докато ги спечеля!“ Трудът, усилието са на живота, а не твои. Следователно няма собственици в света, защото няма и собственици на живота. Ако някой се нарече господар, собственик на живота, той би трябвало да бъде човек на безсмъртието. Обаче никой още не е дошъл до безсмъртието. Безсмъртието ще дойде, когато хората влязат в закона на Любовта. Сега те изучават закона на безсмъртието. Щом научат този закон, те ще знаят вече как да любят. Докато хората умират, те не живеят още в закона на Любовта. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго, истиннаго Бога“. Щом познаете Бога, в дар на това Той ще ви даде вечния живот – животът на безсмъртието.

Казвате: „Кога ще стане това? След колко прераждания?“ Това ще стане в бъдеще, в далечната вечност. Вечността пък е област на Истината. Тъй щото, когато някой говори за вечността, аз подразбирам Истината. Вечността е образ на Истината, а Истината е безгранична. Следователно всички неща се реализират в Истината. Дали една идея ще се реализира след година, 2, 100, 1 000 или повече, това са все граници на Истината. Минута или век, година или 100 милиона години, това са пак граници на Истината. Туй показва, че човек може да постигне нещата и в един момент, и в милиони години. Каква е разликата в тия два случая? Ако човек постигне своите идеали в продължение на милиони години, той ще изпита много тревоги и мъчения. Ако ги постигне в един момент, почти няма да има тревоги. Запример някой казва: „Знаеш ли колко е патила главата ми, докато спечеля богатството, на което днес се радвам?“ Обаче тези придобивки са външни и те не съставят обект на Истината, нито обект на живота. Който намери Бога, той ще разбере дълбокия смисъл на живота.

Единственият, Който е безсмъртен в света, то е Бог. Единственият, Който изключва смъртта в себе си, то е Бог. Ние не можем да добием безсмъртие без Него. Казвате: „Кой е Господ?“ Аз не разисквам въпроса има ли Господ, понеже този въпрос е болезнен и няма никаква философия. Всички философи от паметивека, които са отричали Бога, са свършили зле. Всички поети, които са отричали Бога, са свършили зле. Майки, бащи, които са отричали Бога, са свършили зле. Няма народ в света, който да е отричал Бога и да е свършил добре. И съвременните народи, които отричат Бога, няма да свършат добре. Нищо повече!

Като говоря за Новото учение, аз нямам намерение да измествам друго учение. Светът върви напред, религията и науката също напредват. Не съм аз, който измества старото. Който е дошъл до известно развитие, той продължава да върви напред. Ако спре някъде, скъпо ще плати. Всеки знае, че златното време на неговия живот е ученичеството. Вझे тет-

радките и книжките си и хайде, на училище! Майката и бащата се грижат за него, а той не мисли за нищо. И ние трябва да бъдем ученици, за да научим първата дума. Тя е изгубена, но трябва да се намери. Това ще произведе коренна промяна в човека. Тази промяна именно подразбира новораждането, за което се говори в Евангелието. Тази дума ще бъде основа на новия живот, дето няма болести, няма и смърт.

Божествения език като научиш, ще станеш безсмъртен. Една дума, една буква като научите от него, ще се освободите от страданията.

„Ако вие не приемете Словото Ми и то не стане вапа плът и кръв, не можете да придобиете живот вечен.“

Колкото и да се осигурява човек, в края на краищата ще останат само сухи кости от него. Като казва, че не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово Божие, Христос има предвид последствията от двата вида храна. Той знае, че който се храни със Словото Божие, вечно живее. Сегашните хора търсят само физическия хляб, за него се бият и наскърбяват, а не знаят, че не само с хляб може да се живее. Който се храни със Словото Божие, може да превърне камъка в хляб. Правете опити да видите силата на Словото. В четвърт хляб има толкова енергия, колкото и в седем хляба, от човека зависи как ще използва енергията.

Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие.

Който се е облякъл с трицветната багреница на Любовта, на Мъдростта и на Истината, той е опитал топлината на Любовта, светлината на знанието и на Мъдростта, както и силата и свободата на Истината. Това значи да е придобил вечен живот, т.е. живот на безсмъртието, който са познавали алхимиците.

Мнозина ме запитват дали Христос ще ги избави. Христос е избавил всички ония, които са приели закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината. Христос е избавил всички, които са престанали да лъжат. Но за онези, които не са влезли в трите пътища, които не са престанали да лъжат, няма никакво спасение. Нито един от тия хора няма да възкръсне! Това е абсолютно вярно. Ще ме пита някой дали вярно говоря. Аз ще го питам: „Ти вярно ли разбираш?“ Ако ти разбираш Божиите закони, никой няма да те изтезава, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш сиромаш, но ще бъдеш истински гражданин на Царството Божие, ще бъдеш навсякъде свободен. „Ама какво трябва да правя с условията?“ Условията ще ти се подчиняват, ти ще им бъдеш господар.

Животът има велико бъдеще. Всички страдания, които преживявате, ще се използват. От това гледище и смъртта е необходимост, тя е наша сестра. Като дойде тя, ти ще се предадеш в нейните обятия и ще кажеш: „Прави с мене каквото искаш!“ Тя ще те обере по всички правила, след което ще дойде другата ти сестра – Любовта. Тя ще те облече с най-хубави дрехи. Ако не дойде смъртта да те обере и съблече, Любовта никога няма да те облече. Смъртта казва: „Ще те съблека“. „Какво да правя?“ „Ще чакаш да дойде Любовта, да те облече в най-хубави дрехи, каквито никога не си виждал.“ Като се облечеш в хубави дрехи, ще благодариш на смъртта, че те е съблякла. Тя не обича да ѝ благодариш, нито да плачеш пред нея. И да искаш да плачеш, не можеш, нямаш сълзи, ти нямаш и мускули, с които да ѝ се противопоставиш. Ти само вътрешно ще почувстваш смъртта. Тя те лишава от всички външни сетива. Като видиш страшния образ на смъртта, тя ще ти се усмихне и ще каже: „Колко си глупав! Ти не разбираш онези, които те любят.“ Като те зароят в земята, иде Любовта и започва да ти прислужва.

Всички разумни хора в света, които искат да разберат Истината, трябва да я търсят, да я проучат, понеже свободата в света не може да дойде без Истината. Тя е велик закон!

Когато хората разберат Истината, само тогава ще имат едно вътрешно гражданство. Но преди да дойде Истината, преди да дойде свободата, на тях предстои усилена работа. Човек не е пратен на земята за радости, човек не е пратен на земята за щастие, човек не е пратен на земята за блаженство, човек не е пратен на земята за слава, човек не е пратен на земята за сила – той е пратен да научи пътя Господен, той е пратен на земята да научи закона на служенето, закона на смирението, той е пратен на земята да научи онова истинско знание на вечността, което ще му служи за съграждането на неговия бъдещ безсмъртен живот. Туй е великият закон, туй е великият идеал!

Ако искаме да се съединим с Бога, да живеем с Него, да придобием вечен живот, непременно трябва да слутуваме Нему – другояче пак ще се слутува, но на кого? На дяволите, на князете на този свят, които ще ни впрягат по три пъти на ден.

Първото нещо, което се изисква в новия живот, това е новата вяра. Новата вяра подразбира, да вярва човек в Бога, че в Него е вечният живот. Който вярва във вечния живот, той не мисли за смърт, нито за осигуряване, нито за богатство или за сиромашия, нито за наука. Той мисли само за едно – че трябва да учи.

Когато Адам беше в рая, Бог изрази живота и смъртта във вид на две плодни растения, от които едното нарече „Дърво на живота“, а другото – „Дърво за познание доброто и злото“. В чисто окултен и мистичен смисъл под „Дърво на живота“ се разбират всичките стремежи на природата към Божественото, стремежът, който върви отдолу нагоре. То е приливът, който расте. „Дървото за познание доброто и злото“, обаче, идва отгоре надолу. Как се е родила смъртта? По най-естествен път. Ако пуснем два влака от две противоположни страни да се движат към една и съща точка, какво ще стане? Катастрофа. Адам се намери между два такива влака и като не знаеше как да избегне катастрофата, умря. И всеки от

вас по същия начин ще завърши, ако пипне от забраненото дърво – в деня, в който пипне, същото нещо ще се случи с него. Но понеже, когато пипне, той ще влезе в това велико течение отгоре надолу – към земята, него може само Божествената сила да избави от това течение. Именно за това Христос дойде на земята, за да вмъкне хората пак в първоначалния поток на живота, в обратния процес, който ние наричаме възкресение. За да можем да разберем това учение, трябва да разберем учението на Отца и Сина и Светаго Духа. Какво трябва да се разбира под Отца? Учението на Божествената Мъдрост. Под Сина? Учението на Божествената Любов. Под Духа? Учението за въздигането, еволюцията на човека.

Само Господ е в сила да ви избави от смъртта. Не служите ли на Господа, ще бъдете погълнати от първия принцип (злото), защото законът е такъв.

Борбата между първия принцип (злото) и втория принцип (доброто) ще продължи дотогава, докато вторият принцип вземе надмощие и организира нашето тяло, нашето сърце и ние станем безсмъртни.

Желанието на Христа, желанието на втория принцип е да вземе надмощие над клетките, монадите и да ги направи неразрушими, безсмъртни.

Докато служи на злото, човек живее в закона на раждането и прераждането. Откаже ли се от този закон, той служи на доброто и влиза вече в закона на вселяването. Този закон подразбира прилагане на следните заповеди: „Почитай баща си и майка си, люби ближния си и раздай всичкото си имане на сиромасите“. Който спазва седемте заповеди, той живее в безсмъртието, той почива вече, защото е придобил спасението на своята душа. Това подразбира връзка на човешката душа с Бога, като източник на всички блага в живота.

Отровните неща в света са онези, които не са организирани. Доброто в света е организирано, доброто носи живот в себе си. Под думата „живот“ разбирам организиран живот. Под думата „Любов“ разбирам, че смъртта е изключена. В доброто има възможности смъртта да се яви. Доброто и злото живеят заедно. Ако постъпваш според законите на злото, смъртта иде, ако постъпваш според законите на доброто, смъртта пак влиза. Доброто и злото бяха в дървото на живота, то е целият човек. Когато човек служи на злото, смъртта влиза и тя вече изкушава. То е неорганизираната любов. Щом служиш на Любовта, животът влиза. Щом служиш на Божествената Любов, ти си извън това дърво. В тебе тогава ще влезе онзи живот, който изключва смъртта. Любовта изключва смъртта.

Що е смърт? Най-голямото ограничение, което съществува в природата. Следователно като умреш, ще замязаш на една точка, без да завземаш никакво пространство. Знаеш, че едно време си бил нещо, а сега си нищо. Знаеш, че едно време си бил богат, сега си нищо. Знаеш, че едно време си бил учен, красив, а сега си останал нищо, без никакво съдържание. Едно време всички те знаели, сега знаеш, че никой за тебе даже не си спомня. Какво е смъртта? Смъртта е да те забравят всичките хора, да те забравят всичките духове, да остане само един, който не забравя – то е Бог.

Тогава ще попиташ: „Кой е Бог?“ Онзи, Който всякога може да си спомни за тебе. Щом си спомни, ти оживяваш. Другите никога не могат да си спомнят. Ако остане на тях да си спомнят, ти во веки веков там ще си останеш. Що е Бог? Бог е Онзи, Който ни изважда из Небитието. Небитието е по-голяма реалност от Битието.

Навсякъде има едно неразбиране между хората. Всеки иска да се покаже, казва: „Аз другояче мисля!“ Не мислете, че свободата седи в това аз да мисля по друг начин – свободата седи в Истината, която прониква в нашите умове. Тя не зависи от нашата мисъл, мисълта е само едно проявление на Истината. Свободата е един резултат, мисълта е един про-

водник на тази Истина, която е проникнала в нашия ум. Ние можем да мислим само тогава, когато Истината е наша. Без Истината никой не може да мисли.

Някой казва: „Аз мисля“. Трябва да разбираш: ако твоята мисъл не е права, ти не можеш да мислиш. Каква мисъл е тази, която не може да ме освободи? Ако ви попитам след 20 години или след 60 години къде ще бъдете? Ще бъдете ли тук, в България, след 100 години? Преди 1 000 години къде сте били? Не знаете това. Самото Писание казва, че човек е излязъл от Бога и станал жива душа. Запазили ли сте онова състояние, когато сте били у Бога? Не можете да се върнете и да си спомните, че сте живели в Бога. Той ви е учил, излезли сте, дошли сте на земята и сте забравили всичко. Знаете онази притча за блудния син, за която говори Христос – този син, който пасъл свинете. Че този свят са свини! Всички ние сме свинопасци. След като те сполетят всички несрети в живота, дойдеш да умираш, казваш: „Ще се върна при Баща си“. Това е последната умиралка. Ще вземеш тояжката си, ще идеш при Баща си и ще кажеш: „Ще ме извиниш, ще ми простиш, аз Те забравих, ядох и пих, живях. И вече не искам да бъда като син, но като слуга да изпълнявам Волята Ти.“

Насила Го заведоха. Той не искаше сам да отиде там. После, когато една от жените искаше да отиде при Христа, Той ѝ каза: „Не се приближавай още при Мене, не съм отишъл при Отца Си. Като се върна, тогава можеш да дойдеш.“ Същото може да се каже и за вас. Един ден, искате или не искате, ще ви закарат при Пилата. Там нямате думата дали искате или не. След това ще бъдете готови да се представите доброволно. Но ще отидете с всичкото си смирение, с всичката си Любов, с всичката си мъдрост, с всичката си доброта и с всичкото си знание, които сте придобили. Вие ще се представите пред Баща си с всичката си справедливост, да види, че сте извършили Неговата Воля. Това е велико нещо в човешкия живот! Какво представя човешкият живот? Вън от тия неща – умът, душата, и духът, човешкият живот нищо не предста-

вя. Че сте имали някакви богатства, някакви блага, всички тия блага имат смисъл само при човешкия ум, човешката душа и човешкия дух. Вън от тия неща, никакви земни блага не са на мястото си. Само при духа, при душата и при ума и земните блага се осмислят.

Да се разберем, да се говори на един език разбран. Никакви тълкувания и възражения! Аз не ги приемам, не ги търпя. Всеки един, който опорочава Волята Божия е нетърпим! Не трябва да търпим нещо, което опорочава идването на Царството Божие! Трябва да дойде Царството Божие и неговата правда! Трябва да се изпълни Волята Божия и трябва да се освети Името Божие! Това е възкресението. Като стане това, вие ще възкръснете, ще оживеете. Няма да има смърт. Човек, който върши Волята Божия, който търси Царството Божие и осветява Името Божие, той не умира. Човек, който не изпълнява Волята Божия, нито търси Царството Божие и Неговата правда, и който не осветява Името Божие, умира. Ако искате живота, той е в изпълнение Волята на Бога.

Любовта е от един вечен произход, тя не може да живее между смъртните хора. Безсмъртното не може да живее в смъртното. Дотогава, докато грешите, Любовта не може да живее във вас. Защо? Защото всеки грях е смърт. Например в даден момент един човек греша. Какво става с него? Той умира. После направи едно добро. Какво става в този случай с него? Оживява. Така той постоянно умира – оживява, умира – оживява, минава през редица такива последователни процеси, докато най-после намери великия закон, с който урежда всички свои връзки, които го поставят в състояние на безсмъртие. Значи, за да дойде Любовта в тебе, ти трябва през всички моменти на живота си да вършиш само Волята Божия и да не мислиш за себе си. Досега вие мислихте само за себе си, а от сега нататък трябва да мислите само за Бога. Вашата мисъл за Бога е била толкова отвлечена, толкова слаба, вследствие на което не сте имали реални резултати. Най-хубавото, най-красивото, което трябва да же-

лаете в света е мисълта ви за Бога да бъде положителна и да обхваща цялото ви същество. Само в това ще намерите допирната си точка с Бога.

Среда за човешката душа е Бог. Затова и Писането казва: „В Него живеем, движим се и съществуваме“, чрез Него душата може да добие своя първоначален живот — да се облеche в безсмъртието. Следователно Бог е една вътрешна среда, едно вътрешно условие, една вътрешна сила, от която постоянно трябва да черпим.

Да възкръснеш, това значи да започнеш отначало да учиш и да работиш. Възкръсналият е готов да се откаже от своя личен живот и да работи и живее само за Онзи, Който го е създал.

Ние се стремим към вечния живот. Ние искаме да излезнем от временния и да се отправим към вечния живот и това е спасение. „Да не погине всеки, който вярва в Мен.“ Значи трябва да има една цел — то е вечният живот. Само във вечния живот ние можем по-иначе да изучаваме Любовта и Мъдростта. Вечният живот може да ни даде единствените условия да изучим Любовта и Мъдростта. Аз мога да ги изменя в себе си, ей сега мога да ги изменя, и в този живот мога да изменя условията, или мога да отложам това. То е един преходен период, рязък в своите определения, тъй рязък, както е рязка слънчевата светлина: щом дойде, веднага просветне и щом се скрие, веднага потъмнява. Ако ти решиш в себе си това, веднага този лъч, тази енергия татвас ще проникне в тебе и ти ще почувстваш едно разширение на твоя ум и сърце, ще бъдеш силен. Но усъмниш ли се малко, да кажеш: „Аз ли съм?“, веднага токът се прекъсва и ти, като някоя гайда, когато гайдарят спре да я надува, се свиваш и ще изгубиш връзката, ще кажеш: „От мене нищо няма да стане“. Защо? Защото ти си се усъмнил в Сина Божи, т.е. в ония велики закони, които работят в съзнанието. Ако ти приемеш в даден момент без страх тази енергия, тогава тя ще

произведе в тебе вътрешна виделина – ти си във връзка с Божия Син. И всичко можеш да направиш. И когато аз ви казвам: не се съмнявайте, това значи – не прекъсвайте Божествените токове във вас!

Човек, който умира, той е същество, у което няма Любов. Това значи вечен живот – да познаваме Тебе, единного, истинного Бога. Ако ти живееш в Бога, смъртта е изключена за тебе.

Даже на смъртното легло да сте, ако приложите Любовта, положението ви ще се подобри и ще оздравеете. Това е Божествен закон.

Който живее в Любовта, в Мъдростта и в Истината, ще живее, колкото иска. Върху такъв човек смъртта няма сила, защото той живее в Бога, който е безсмъртен. „Бог е Бог на живите, а не на мъртвите.“

Пророците са казали, че Бог няма да остави преподобния си да види изтление. Ти, който обичаш Бог, и на кръста да си прикован, един ден ще възкръснеш.

Това, което наричат „вечен живот“, е Любовта ви към Бога.

Обикнете ли Бога, главният въпрос в света е разрешен – вие ще влезете вече в областта на безсмъртието.

Туй, което ви говоря, е потребно, за да произведе един резултат. Може да ви говоря още 100 години, ако не възприемете това, вие се намирате в положението на човек, който е на брега на морето и пише на пясъка: „Бог е Любов“. Дойдат вълните, казват: „Не е Любов“, изтрият написаното. Ти пак пишеш: „Бог е Любов“. Вълните казват: „Не е Любов“, и изтриват. Целия ден вие пишете, те заличават. И в края на краищата кое ще излезе вярно? Казва морето: „Дотогава, докато

ти пишеш на моя бряг, ти си глупав. Когато напишеш в душата си и започнеш да живееш по тая философия и аз да не мога да го залича, то е Любов.“ При тази любов, която всеки може да заличи във вас, вие сте при морето и пишете на пясъка.

Любов е само онова, което остава в тебе, което те прави силен, мощен, което те прави безсмъртен. Нашата цел е да станем безсмъртни.

Аз не вземам Любовта в това, което чувствате вие. Защото чувстването е една объркана каша, не научна каша – мамалига, пък Любовта е една първична сила, която дава тон на човешкия живот. Всеки, който влезе в Любовта, неговите работи се оправят. Любовта не произвежда никакво нарушение на ума. Някой казва, че откак се е влюбил, умът му не работи. Това са чувства. Понякоя път те са носители на Любовта, но те нямат нищо общо с Любовта. Любовта е съвършено отделно от чувствата. Чувствата са проводници на Любовта. И всеки един, който и да е – млад или стар, дойде ли в областта на Любовта, проявява следното, в Любовта има едно свойство: тя възкресява съзнанието. Възкресението зависи от Любовта. Мъртвият, щом го докосне Любовта, той поумнява. Това е магическо действие на Любовта. Ако вие нямате това понятие за Любовта, вие не я разбрате.

Всяка идея, която не може да се реализира на физическия свят, принадлежи към по-висок свят. Запример идеята за безсмъртието не може да се реализира на земята. Любовта също не може да се реализира на земята. Любовта принадлежи към Божествения свят – светът на високите и безгранични измерения.

Любовта подмладява и обновява, затова всеки я търси. Когато Любовта проникне в сърцето на човека, тя засилва неговите жлези и той се подмладява, не е нужно да му присаждат жлези, за да се подмлади. Престане ли човек да обича, жлезите се атрофират. Затова обичайте хората, растени-

ята, животните, радвайте се на всичко и на всички. Така се активизират жлезите.

Когато човек изучи Любовта, ще разбере как е съграден неговият вътрешен свят и ще знае как да поддържа своето безсмъртие. Безсмъртието на човека зависи от Любовта.

Всеки човек, който няма Любов, е мъртъв.

Безсмъртие ще намерим, когато влезем в Любовта. Като станеш безсмъртен, това ще бъде първият признак, че си намерил Любовта.

Безсмъртието е свързано с чистотата, със свободата и със светлината. Тъй щото, ще знаете, че хората умират, когато излязат от областта на Любовта.

Живейте в Любовта, за да станат телата ви безсмъртни. Значи, когато Любовта обхване цялото тяло на човека и започне да работи в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух, той става безсмъртен. Само безсмъртният може да бъде поканен на сватба, т.е. в духовния свят.

„Благоприятната Господня година“ – това е онази философия на живота, според която безсмъртието е възможно, но не физическото безсмъртие. Човек трябва да се убеди, че той е господар на своята съдба. За да стане господар, той трябва да бъде чист в своите мисли и желания, да стане едно с Бога. Всеки ден, като ставаш, трябва да знаеш има ли Господ, или не, да чуваш тихия глас на Баща ти, който ти говори. И това трябва да ти е приятно, защото човек мисли, че като влезе в другия свят, няма какво да работи. Не, тогава има смисъл да работиш, именно когато чуваш гласа на Баща си, Който ти казва: „Много добре работиш, синко!“ Тогава е приятно да чуваш гласа на майка си, на твоите братя и сестри, които казват, че лесно се работи на земята. Но да останеш сам, майка ти да не ти пише, баща ти да не ти пише, братята и сестрите да не ти пишат, да останеш сам на този остров – земята, тогава само ще разбереш колко е тежък животът.

В деня, в който решите да приложите закона на Божията Любов, смъртта ще остави всинца ви и ще каже: „Оставям ви свободни да идете при Баща си“. И като ме срещнете, няма да питате: „Може ли това да бъде?“ Може, може. Има хора, които вече не умират. И в България има предание, че като са заравяли някои, после потърсят ги в гроба, няма ги. Казвам: „Той не седи в гроба, понеже е възкръснал“. Ще каже някой: „Това е мистификация“. Може и да е мистификация, но излязъл е от гроба. Има хора, които не умират. И ако вие всички повярвате, няма да умирайте. Ангел Божи ще слезе, ще отвали камъка и ще ви извади, но се изисква вяра в живата Любов, иска се вяра, непреодолима вяра в Любовта, която да погълне всичката наша омраза. Разбирате ли какво значи „омраза“?

Това е Любовта: отношението на Бога към всички човешки души, които са излезли от Него. То е Любов. Туй, което Бог предава на душите, то е Любов. На всяка една душа дава по нещо. Няма по-хубаво нещо в света да приемеш онова, което Бог дава. Че умрял някой, това не е Любов. Че вятърът подухва, и това не е Любов. Любовта започва с първия лъч на безсмъртието. Когато човек стане безсмъртен, тогава Любовта го е озарила. Сега сме в сянката на Любовта. Днес имаш Любов, утре Любовта изчезне, това не е Любов. Сега не искам да се съдите, да кажете: „Какви хора сме!“ В Любовта не трябва да се съдим. Казвате: „Той има Любов“. Аз толкоз години съм, още не съм срещнал на земята човек, който носи Любовта. Срещал съм първокласни светии, Любов нямам. Защото понякой път светията се разгневи – най-малкият гняв пропъжда Любовта.

Онези, които търсят Бога, трябва да знаят, че те не могат да Го намерят, докато са смъртни. Смъртта е свързана с плътта, със закона на умираването, на раждането и на прераждането. Смъртта е свързана със закона на постоянните промени, който държи човека далеч от Първата Причина, която носи неговото щастие.

Законът на безсмъртието поставя всички хора под еднакъв знаменател.

Истината подразбира отношенията на човека към природата и към всичко живо, създадено от Бога. Който не може да мисли, да чувства и да постъпва правилно, той не може да се домогне до Истината. Що се отнася до Любовта, човек трябва да се роди и да умре в нея. Какво означава това? Докато е в утробата на майка си, детето живее във временно тяло, но като се роди, това тяло умира. След раждането детето започва да живее в друго тяло, докато един ден и това тяло умре. При това положение и като умира, и като живее, човек се движи все в Любовта.

Онези, които са разбирали смисъла на живота, са казали: животът трябва да започне с Любовта и трябва да свърши с Мъдростта. А пък за да се влезе във вечния живот, за да няма промени, трябва да имаш Истината. Истината е трансформатор. Трябва трансформиране на енергията. Когато някой казва – „да намериш Истината“, то значи да не оставяш, да не умираш. Като намериш Истината, ти ще бъдеш безсмъртен. Тогава ще се избавиш от преходните състояния.

Тайната на живота, за подмладяването на живота, е в Истината. Истината седи в простора, в широчината. Аз разбирам живота от сегашното гледище, както е установен в природата. Не Любовта в нейната абсолютна проява, не и Мъдростта в абсолютната проява. Любовта това е началото на живота, Мъдростта това е краят на живота. Истината е онова истинско състояние, към което човек се стреми. Щом ти извадиш Истината от Любовта и Мъдростта, ти обезмисляш живота.

Който носи Истината в себе си, той е безсмъртен, той е господар на положението, цялата Природа го познава и отдето мине, всичко живо го поздравява: цветя, животни, хора.

Ясно ли е туй учение? Опитайте го вътре в себе си, положете го на един опит. Ако ти си болен, грей се на Слънцето и туй слънце ще те излекува, и Отец ще те научи на Истината. Ще кажете: „Господ е далеч някъде“. Това са философски разсъждения. Мислете за Бога като една всеобемна Любов, в него няма противоречие. Каквото и да ви дойде, казвайте: „Бог е Любов“, изгубите пари, казвайте: „Бог е Любов“, безпокойства, баща ви умрял – „Бог е Любов“, децата умрели – „Бог е Любов“, нещастия – „Бог е Любов“, поддържайте това до последния изпит и в последния изпит всичко у вас изгубено ще се повърне назад.

Никога един смъртен човек не може да произнесе Божието Име! Само човек, облечен в безсмъртието, може да произнесе Божието Име.

Безсмъртието е едно устойчиво, първично съединение. Човек може да измени клетките на своето тяло и да живее колкото иска, стига да узнае съединителното равновесие на нещата, нещо, което е било известно на древните народи.

Човек трябва да намери своето място в Божествения организъм и да извърши точно работата, която му е определена.

Колкото за мене, аз съм решил: Твоята Воля – моя воля! Твоят Дух – мой дух.

В Любовта седи тайната на подмладяването, в Любовта седи тайната на вечния живот.

С изгряването на Слънцето и силата на човека се увеличава. Затова именно е казано в Писанието: „На онези, които чакат Господа, силата им ще се удвои“. Това значи: Любовта, Мъдростта и Истината ще дойдат за онези, които чакат Господа. Това е казано преди 2 000 години. Сега на вас казвам: не е достатъчно само да чакате Господа, но да бъдете съвършено готови – здрави, облечени, чисти, та като се отвори вратата на Царството Божие, веднага да влезете. Всеки сам ще влезе тържествено и свободно, няма да чака някой да го бутне или на носилка да го внесе. Бъдете готови,

защото вратата скоро ще се отвори. Както светлината навсякъде влиза сама, свободно, без да я канят, така и вие трябва да влезете в Царството Божие. Такъв е законът. Щом се отвори вратата, влезте и не питайте: „Време ли е? Приемат ли ме вътре?“ Ако вратата не е отворена, ще се приготвяте и ще чакате докато се отвори. Докато чакате, трябва да работите, да придобиете нужната свобода в постъпките си. Бъдете като светлината, ако искате да влезете безпрепятствено в Царството Божие.

ШЕСТАТА РАСА

Съществата, които са живели преди хората, са оставили своето творческо наследство. Те и днес са готови да пресъздадат земята, да изменят нейната орбита, да изменят оста, да изменят вътрешното ѝ състояние, да изменят и човешкия организъм, да изменят човешките мисли, човешките чувства, да турят един нов ред. Този нов ред, който сега подготвят, е ред на Любовта. Идната култура е култура на Любовта, бъдещата култура е култура на Любовта. Сегашните хора се избиват, лее се кръв. Окултистите така тълкуват това положение: всяка жена, която ражда, ражда в кръв. Тази кръв е необходима както водата за растенията. При тази аномалия, която съществува, при този хаос, всички разумни същества събират тази кръв. Тя не се разпилява. Щом умира човек, те събират тази кръв в своите аптеки. Тя ще служи на бъдещата култура. Някои поддържат учението, че Христос пролял кръвта си за спасението на човечеството. Кръвта на Христа е потребна, за да се изкупи човечеството. Други обясняват малко по-другояче, че кръвта на Христа, това е неговото разумно Слово. Кръвта е външната страна на Словото. Ако няма кръв, твоето разумно слово не може да се прояви. То може да съществува извън тялото на земята, но без тяло не може да се прояви.

Като говорим за Любовта като велик космически процес, имаме предвид онази Любов, която ражда живота. Само но-

вороденият, само онзи, който сам се е родил, разбира тази Любов. Новораждането е процес на новата култура. Значи само новородилите се хора, само хората на шестата раса ще разбират и прилагат Любовта. Хората на шестата раса са хора на свободата, на безсмъртието. Те са носители на Божественото в света, в което няма измяна, нито промяна. И тъй, стремете се към онази Любов, която носи истинско знание, истинска свобода на човека. Докато дойде до тази Любов, човек ще говори за знание, а ще проявява невежество, ще говори за свобода, а ще проявява насилие. Който прилага насилието, той мисли, че нещата стават по механически начин. В механическите действия няма развитие, а проявите на Любовта подразбират развитие. Дето Любовта присъства, там има растене и развитие. Да забиеш един гвоздей, това е механически процес, в който няма никакво развитие. Със забиване на гвоздеи нищо не се постига.

Бялата раса се намира в низходяща степен на развитие, което води към израждане, а това е признак, че идва друга раса, която ще използва условията, които петата раса не може да използва. Тя ще спаси петата раса, но ще вземе всичко в ръцете си.

Новото идва отвътре, не отвън. Не са хората, които могат да внесат нов строй, има един Божествен план, който ще се реализира.

Велика работа предстои на всички. Ние трябва да осъзнаем това. Лицето на сегашния човек, главата на сегашния човек, ръцете и краката на сегашния човек, както и всички органи, трябва да се преобразят. Малко хора ще срещнете днес, които са устроени както трябва – нямат нужната красота. От лицето на съвременния човек трябва да излиза живот и светлина, както от Слънцето.

Бялата раса ще бъде носителка на шестата раса, която ще дойде чрез вселяване. Както един човек търси квартира светла, красива, хигиенична, така светлите души ще търсят под-

ходящи обекти, в които ще се вселят. Ние ще бъдем квартира за тях, ще заспим и ще се събудим други хора с други разбирания и желания.

Хората няма вече да се женят, да се раждат и възпелтват по този начин, както е било досега, а ще дохождат чрез вселяване.

Ако на един свършен се каже, че трябва да има баща и майка, за да го роди, той ще се чуди. Той знае, че човек сам може да се роди. При сегашните условия на живот е така – човек трябва да има баща и майка, за да се роди. Но свършеният човек сам себе си ще роди.

Единственият естествен път на присаждане е чрез семка. Стане ли присаждането с калем, с присадка, в края на краищата се дохожда до израждане. При сегашните условия присаждането е необходимо, но когато се дойде до истинския живот, човек трябва сам да излезе от Божествената семка. Божественото запазва своите качества и в корена, и в стеблото, и в клоните. Когато присаждат с калем, присадката е Божествена, а в останалите части на дървото има и човешко, и животинско.

От невидимия свят ще дойдат хиляди, милиони същества, които са напреднали, които стоят в пространството, в рая. Те ще дойдат и ще турят ред и порядък на земята.

Питам: кои войници са по-смели, които бягат от фронта или които стоят на фронта? Които стоят и устояват. Аз виждам добрата страна. Един човек, който работи при този ужас, при този ад, има нещо в неговата душа. Той ще се кали, той е на посвещение. В сегашната война душите на войниците се посвещават. Цялата бяла раса, като излезе от тази война, ще бъде облечена с една бяла дреха. И по този път се ражда шестата раса, расата на Любовта. Досега имаме расата на интелекта, на човешкото знание, сега се ражда расата на Любовта, която ще ни покаже път, по който трябва да служим

на Бога. Онази раса ще служи от Любов към Бога. Всеки, който служи с Любов на Бога, той вече е влязъл в шестата раса, може да се роди. Всеки, който не е готов да служи, той е в петата раса. Всеки, който е готов да служи, възкресението за него ще дойде. Който е готов да служи и да възкръсне, има бъдеще. Всеки, който не е готов от Любов да служи, за второто възкресение трябва да чака.

Една друга раса ще дойде в света, която ще мисли малко по-другояче. Тия хора ще бъдат троелични. Те ще имат едно лице отпред, едно отзад и едно отгоре. С три лица ще бъдат. Сега вие сте с две лица. Едното е оформено - предното. Нали казвате „двоеличен човек“. Задното лице е скрито, увито е с косми. Човек не познава задното лице, открито е само предното. Задното е скрито с було. Следната раса ще бъде с три лица. Отгоре ще има още едно лице.

Хората на Любовта, които тепърва ще идват, ще имат другояче устроени тела. Те ще виждат и отпред, и отзад, и отстрани без да се обръщат, без да движат врата и очите си. Те ще знаят всеки ден какво ще им се случи и всичко ще приемат на драго сърце. Те ни най-малко няма да се безпокоят за това, че идват болести и сиромашия. Те знаят как да впрегнат на работа мъките, болестите и смъртта. Те са им господари.

Духовният човек вижда на грамадно разстояние. За бъдеще почти всички хора със своето вътрешно виждане или чрез вътрешното си радио ще схващат неща, които стават на хиляди километри от тях и така ще могат да си помагат.

Главата на бъдещия човек ще бъде гола, но ще бъде красиво оформена, с известна дължина и широчина на черепа; с определена височина на главата, с красиви линии, с чело добре оформено. То няма да бъде ниско и тясно, но широко и високо.

Колкото по-високо е издигнат човек, толкова по-фина ма-

терия може да възприема. От материята, която възприема, зависи неговото състояние и разположение.

Само грешният спи. Хората на шестата раса ще бъдат с отворени очи, винаги с будно съзнание.

Сега човек е половин животно, половин човек, а в бъдеще ще дойде съществото на шестата раса и ще се съедини с човека и тогава ще работят двете души заедно. А животното ще бъде слуга. Хората ще живеят по благодат.

Шестата раса ще бъде светеща, от нея ще излиза светлина. Сега човек прави добро по отражение. В бъдеще доброто естествено ще се излъчва от човека, както светлината от източника.

Бъдещите хора ще се наричат синове на светлината. Те ще бъдат прозрачни – Божествените подтици, светлината, топлината и силата ще преминават през човека свободно.

Бъдещият човек, човекът на Любовта, ще притежава такава грамадна сила, че нищо не ще може да устои пред нея. Той ще бъде в състояние да увеличава по своя воля топлината си и светлината си и да станат те хиляди пъти по-силни от тези на слънчевата светлина и топлина на земята. Човек, който има топлина и светлина хиляди пъти по-силна от тази на Слънцето, може да ослепи и най-многобройната и най-силната армия, да разтопи нейните оръжия. Той ще може да разтопи касите на всички банкери, да стопли всички замръзнали сърца, да премахне всички прегради, които човешкият егоизъм е поставил на пътя.

Не се плашете – бъдещето е наше. Под „наше“ ние разбираме всички онези хора, на които съзнанието е пробудено и признават великите закони на новото.

Това бъдеще е близко. Ще дойдат по-разумни същества да се въплътят на земята и това, което съществува като дисхармония, ще изчезне.

Напреднали в своето развитие същества ще се родят, други ще се вселят. И ние ще видим, че хората, които управляват света, ще станат други. Тия напреднали същества ще управляват света, а вие ще бъдете помощници.

Казвал съм и друг път, че в света идват 8 000 адепти. Някои ще се родят, някои ще се вселят. Те са носители на новото, на бъдещето и това бъдеще ще се наложи на човечеството. Бъдещата култура ще се наложи на хората, както спят още и сутринта ще се събудят преобразени.

Зазоряването на новата култура ще дойде по-рано, но шестата раса в пълния си разцвет и красота ще бъде на земята след 2 100 години. Господ е оставил хубавото за най-послед. Такъв е Законът.

300 000 години ще трябва да се развива шестата раса.

Представители на шестата раса са вече навсякъде, в Америка, в Европа и другаде. Те са пръснати в разни народи и постепенно ще вземат ръководството в ръцете си.

Новият живот изисква жертви. Човекът на шестата раса живее повече за другите, отколкото за себе си. Да живееш за другите, това значи да виждаш проявлението на Бога в множеството. Като люби Бога, човек ще го вижда и в едно лице, и в много лица.

Пред вас стои велико бъдеще! Сега ще почнете да живеете. Ще се образува един нов тип човек. Това е културата на безсмъртните. В шестата раса ще живеят безсмъртните, хората на идеала. Сегашното проявление на Христа ще бъде проявление на синовете Божии на земята, или на съвременен език казано: побратимяване на хората. Общо братство ще се създаде по целия свят.

Човечеството е минало през подсъзнателния и съзнателния живот, но постепенно ще влезе в свърхсъзнателния живот. Свърхсъзнателният живот е граница, към която се приб-

лижаваме. Свърхсъзнанието ще даде друго направление на човешката еволюция. От дълбочините на подсъзнателния живот сега вече човек се издига постепенно до по-висок съзнателен живот, а именно самопожертването, което показва, че в него почва да проблясва свърхсъзнателен живот, т.е. проявата на Божественото. Това е новият тип човек. Това е новата раса, която иде.

Всички трябва да бъдете готови за новите времена, трябва да бъдете готови за работа сега. Можем ли ние да убедим богатите от съвременния свят да си отворят банките, касите да си отворят, да пожертват всичко? Може ли всички свещеници, от каквото и верую да са, да напуснат своите стари методи, своите стари възгледи и да възприемат новото за спасението на света? Може ли всички майки и бащи да възприемат новия начин, може ли всички учители да възприемат новите методи? Това е светът на бъдещето. Ще имаме училища, ще имаме домове, ще се женят хората пак и за мъж ще отиват до скончанието на века. А след като се свърши векът, казано е: „Нито се женят, нито за мъж отиват, но ще бъдат равноапостоли“. А то значи, ще се обединят, ще станат едно цяло.

Не че няма да има женитби, но по този начин няма да се женят хората. Ако мъжът живее на месечината, а жената – на земята, как ще се карат? Той може би с аероплан ще дойде веднъж през деня, ще прескочи и ще се върне. Може ли да се карат? Не може. Тя ще въздиша на земята, а той – от месечината. Ние се караме, понеже много близо физически сме, много тягостно е.

Днес иде новата, шестата раса, в която мъжете и жените ще се разберат.

Когато хората умират, къде отиват? Когато една водна капка умре, къде отива? Слива се с другите. Всички хора един ден ще се слепят. Туй различие, което сега съществува, ще

изчезне, ще се върнете пак в рая и всички заедно ще съставите един човек. Тогава всичко ще бъде в ред и порядък. Всички хора, които сте тук, както и цялото човечество, ще влезете в тоя голям Човек, Духовния човек. Ще се наместите – кой в костите му, кой в пръстите му, кой в гръбначния му стълб, в лицето му, в космите му – и пак ще остане място за хиляди кандидати да живеят там. Сега туй може да ви се вижда странно, но е така.

Когато влезете в новата култура, щом като не ви се иска вече да живеете, ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: „Сбогом, приятели, аз си отивам вече“. И ще изчезнете, ще се намерите в онзи свят. Тогава няма да има гробища, паметници, опиявания, плачове.

Бъдещите хора ще стават видими и невидими, те няма да имат останки, няма да има нужда да се погребват. Като живеят 150 години, ще си заминат, ще стават невидими.

Последни думи

Можете да ми възразите, че толкова хора са почитани, че паметници им са направени. Аз съжалявам всички хора, които имат паметници. Аз никога не бих желал да имам паметник. Не ви казвам вие да нямате паметници – аз говоря за себе си.

Аз бих желал да имам онзи паметник на живота, аз бих желал да имам онзи паметник на Любовта в моята душа, аз бих желал да имам онзи паметник на знанието, на Божиата Мъдрост в моя ум, аз бих желал да имам онзи паметник на Истината, на свободата в моята душа. Това е животът. Аз бих желал и като умирам, пак да съм жив; като умра в една форма, да се явя в друга, като умирам на едно място, да живея на друго. И като ме търсят хората на едно място, да ме намерят на друго.

Чистота и святост.

Здраве и чистота.

Безгранична чистота.

Абсолютна чистота! Вече формата няма сила.

Вие ще създадете формите, истинските форми, идеалните форми. Разумните форми са последните, които ще останат.

Странник съм в този свят. Никого не познавам освен Тебе. Ти, Господи, Боже мой, си създал всичко за мен. Аз отправям своята благодарност към Тебе, на Тебе, Господи, възложих своето упование. Да възлезе молбата ми към Тебе!

Човек трябва да обърне ума си към Бога.

Всичко е страдание сега. Любов към Бога!

Искам да излезна от тези страдания навън, вече навън.

Ние създадохме всичко.

Привлечете всички и ги изменете.

Придвижете се към изток, то ще се измени по един естествен начин като се стремим към Божественото.

Безкористие!

Да привлечете хората, да ви обикнат.

Все по една свещ да имате, повече от това не трябва.

Работа, работа, работа.

Гледайте да схванете всичко.

Обичайте всичко, което аз обичам.

Радвайте се на всичко, на което аз се радвам.

Служете на това, на което аз служих.

Любете всичко, което аз любя.

Аз си отивам за ваше добро и за доброто на България. Всичко е добро, особено за България.

Не смущавайте Духа ми. Радвайте се и се веселете за мене!

Не се обличайте в друга форма, освен в тази, в която съм ви облякъл.

Времето е кратко, бъдете будни, бодри и смели и не отстъпвайте в нищо.

Работете докато е ден. Не се отчайвайте. Всички ще тръгнат с по-голяма ревност.

Моего дело не е само тук. То ще продължи и горе.

Верни бъдете на призванието си!

Мир ви давам на всички. Приемете го!

Една малка работа се завърши. За Бога!

